

ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิต
ในหนังสือพิมพ์รายวันไทย

นายธีระยุทธ สุริยะ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2554
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository(CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

THE RELATIONSHIP BETWEEN LANGUAGE AND REPRESENTATIONS
OF DEATH-ROW INMATES AND EXECUTIONS IN THAI NEWSPAPERS

Mr. Thirayut Suriya

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts Program in Thai

Department of Thai

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2011

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับภาพตัวแทนของนักโทษ
ประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทย

โดย

นาย ชีระยุทธ สุริยะ

สาขาวิชา

ภาษาไทย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ณิชพร พานโพธิ์ทอง

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพจน์ อัครวิรุฬหการ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร. เทพี จรัสจรวงเกียรติ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ณิชพร พานโพธิ์ทอง)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร. ศิริพร ภัคดีผาสุข)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. ชลธิชา บำรุงรักษ์)

ธีระยุทธ สุริยะ : ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทย. (THE RELATIONSHIP BETWEEN LANGUAGE AND REPRESENTATIONS OF DEATH-ROW INMATES AND EXECUTIONS IN THAI NEWSPAPERS) อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผศ.ดร. อนุรักษ์ พานโพธิ์ทอง, 277 หน้า.

การประหารชีวิตเป็นประเด็นทางสังคมที่มีทั้งผู้สนับสนุนและคัดค้าน จากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่าคนไทยส่วนใหญ่ยังสนับสนุนโทษประหารชีวิต ทั้งนี้ความคิดเห็นดังกล่าวอาจได้รับอิทธิพลจากวาทกรรมที่อยู่รอบตัว วาทกรรมหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับในสังคมคือวาทกรรมข่าวในหนังสือพิมพ์รายวันไทย

วิทยานิพนธ์นี้มุ่งวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทยตามแนววาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากหนังสือพิมพ์รายวันไทย 6 ชื่อฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ มติชน ข่าวสด คมชัดลึก และสยามรัฐ ระหว่างปี พ.ศ. 2539 ถึง พ.ศ. 2552

ผลการวิเคราะห์โครงสร้างความหมายระดับมหภาคพบว่าหนังสือพิมพ์รายวันไทยมุ่งเสนอว่านักโทษประหารทำผิดร้ายแรงจึงต้องชดใช้ด้วยการถูกประหารชีวิต โครงสร้างดังกล่าวยังมีลักษณะที่แสดงความเหตุเป็นผลของเหตุการณ์ซึ่งสัมพันธ์กับเรื่อง “กรรม” ของพุทธศาสนา เมื่อวิเคราะห์ในระดับกลวิธีทางภาษาพบว่ากลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวแทนมี 5 กลวิธี ได้แก่ (1) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำ (2) การใช้สำนวน (3) การใช้มูลบท (4) การเล่าเรื่อง และ (5) การใช้สัทบท

กลวิธีทางภาษาเหล่านี้ได้สื่อภาพตัวแทนของ “นักโทษประหาร” ว่านักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย นักโทษประหารเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม นักโทษประหารเป็นผู้ขาดศีลธรรม นักโทษประหารเป็นผู้ที่สังคมไม่ต้องการ นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดซ้ำซากไม่เกรงกลัวกฎหมาย นักโทษประหารเป็นผู้ก่อกรรมชั่ว ในขณะที่เดียวกันสื่อภาพตัวแทนของ “การประหารชีวิต” ว่าการประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่รอบคอบรัดกุม การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่น่ากลัว การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม การประหารชีวิตเป็นการชดใช้กรรม

ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมที่สัมพันธ์กับการประกอบสร้างภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตได้แก่ แนวคิดทางพุทธศาสนาและการเป็นสังคมแบบรวมหมู่ การบังคับใช้กฎหมาย นโยบายต่อต้านยาเสพติดของรัฐ การต่อต้านการประหารชีวิตขององค์กรสิทธิมนุษยชน

ภาควิชา ภาษาไทย ลายมือชื่อนิสิต.....
 สาขาวิชา ภาษาไทย ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....
 ปีการศึกษา 2554

5280152422 : MAJOR THAI

KEYWORDS : REPRESENTATION / DEATH PENALTY / CRITICAL DISCOURSE ANALYSIS / NEWSPAPER

THIRAYUT SURIYA : THE RELATIONSHIP BETWEEN LANGUAGE AND REPRESENTATIONS OF DEATH-ROW INMATES AND EXECUTIONS IN THAI NEWSPAPERS. ADVISOR : ASST.PROF.NATTHAPORN PANPOTHONG, Ph.D., 277 pp.

“Death Penalty” has been one of the controversial issues in Thai society. According to the previous studies, most of the Thais support death penalty. It is hypothesized that they might somewhat be influenced by discourses surrounded them. Thus, this thesis aims to study the relationship between language and representations of “death-row inmates” and “executions” in Thai newspapers by using the theory of linguistically oriented CDA. The data elicited are from 6 Thai daily newspapers including Thai Rath, Daily News, Matichon, Kao Sod, Khom Chad Luek and Siam Rath from 1996 to 2009.

The analysis of semantic macro structure reveals that the death-row inmates are represented as law-breakers who severe crimes. Therefore, they deserve death penalty. Moreover, the structure of cause and effect is use in the text to present the concept “Karma” in Buddhism.

The analysis of texts reveals that there are 5 linguistic strategies adopted to construct representations including (1) lexical selection (2) idiom (3) presupposition (4) narratives and (5) intertextuality. These devices represent “death-row inmates” as a law-breaker, a ruthless person, an immoral person, an incompetent person, a recidivist and a sinner. Meanwhile, “executions” are represented as legal, watertight, frightful, humane and retributive.

Finally, the analysis of context indicates that the socio-cultural factors that have influence on the texts are the teachings of Buddhism and the concept of collectivism in Thai society, law enforcement, the “war on drugs” policy, the campaigns against death penalty by NGOs.

Department : Thai

Student’s Signature

Field of Study : Thai

Advisor’s Signature

Academic Year : 2011

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงได้ด้วยความสะดวกจาก ผศ.ดร.ณัฐพร พานโพธิ์ทอง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ผู้ซึ่งเปี่ยมไปด้วยความเมตตาและทำงานอย่างเห็นดเห็นน้อย ผมรู้สึกสำนึกในพระคุณและซาบซึ้งเป็นอย่างมากต่อการเอาใจใส่ของอาจารย์

ขอขอบคุณอาจารย์ ดร. เทพี จรัสจรุงเกียรติ และ อาจารย์ ดร.ศิริพร ภักดีผาสุข ที่มอบวิชาความรู้ต่างๆ ในการเรียนภาคทฤษฎีและยังสละเวลามาทดสอบและให้คำแนะนำในการแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้สมบูรณ์มากขึ้น ข้อคิดเห็นต่างๆที่ได้จากการสอบทำให้เกิดมุมมองที่รอบด้านมากขึ้น

ขอขอบคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ชลธิชา บำรุงรักษ์ ที่สละเวลาอันมีค่ามาตรวจสอบและให้คำแนะนำอันมีประโยชน์ยิ่งต่อวิทยานิพนธ์ทำให้วิทยานิพนธ์สมบูรณ์ขึ้น

ขอขอบคุณคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มอบโอกาสและประสิทธิประสาทวิชาให้ ตลอดจนเป็นแบบอย่างของ “นักวิชาการที่ดี” ทุกวันที่ตื่นมาตอนเช้าผมอยากมาเรียนทุกวันเพราะรู้สึกมีความสุขและสนุกที่ได้เรียนและสิ่งนี้จะเป็นนิมิตรหมายที่ดี ตลอดการเรียนทั้ง 3 ปีการศึกษาผมรู้สึกเหมือนเดินเข้ามาในสวนดอกไม้ ณ ที่แห่งนี้มีดอกไม้บานนานาชนิด บางชนิดเป็นดอกไม้ที่ชอบ บางชนิดที่ได้พบเป็นครั้งแรก และบางชนิดไม่ใช่ดอกไม้ที่โปรดปราน ในฐานะที่ได้รับโอกาสเข้ามาในสวนก็พยายามที่จะเก็บเกี่ยวเมล็ดพันธุ์เพื่อไปบ่มเพาะให้กับผู้ที่ไม่มีโอกาสได้เข้ามา และหวังว่าจะได้กลับมาในสวนแห่งนี้อีกครั้งเมื่อถึงเวลา

ขอขอบคุณคณาจารย์คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลทุกท่านที่ให้ความรู้พื้นฐานสำคัญหลายอย่าง รวมถึงคอยไต่ถามเรื่องราวทุกข์สุขของชีวิตด้วยความห่วงใย

ขอขอบคุณเมหามิตรอันเป็นที่รักยิ่ง ได้แก่ “เพื่อนรักที่โตมาด้วยกัน” พี่ระพงษ์และ ธรรมรัตน์ “เพื่อนกลุ่มสาวน้อยร้อยโล” พร้อมพันธ์ กนกกาญจน์ วิจักขณ์ สัมฤทธิ์ สุพัชชา วาเรศ “เพื่อนร่วมเรียนร่วมทุกข์ร่วมสุข” วิภาดา อุมาวลัย ปาลิตา ชาญวิทย์ กรองกาญจน์ และ กฤตพล การมีเพื่อนทำให้การเดินทางไม่ว่าเหวจนเกินไป

ขอขอบคุณครอบครัว “ซีโคเน่” หลายครั้งที่ชีวิตพบพานสิ่งที่ไม่พึงใจเราสามารถใช้เวลาใช้เพลงบำบัดความทุกข์เหล่านั้น ขอขอบคุณที่ช่วยกันสร้างเสียงหัวเราะโดยเฉพาะช่วงเวลาในเรื่องราว ย้ายถ่ายโถมใส่พร้อมๆ กัน “move to the music, go with the flow”

ท้ายที่สุดขอขอบคุณทุกคนในครอบครัว “สุริยะ” โดยเฉพาะพ่อกับแม่ที่สนับสนุนทุกอย่างที่อยากทำ และให้อิสระในการเลือกทุกอย่างในชีวิต หลายครั้งที่รู้สึกว่ามีแรงกดดันจากเรื่องต่างๆ ทุกคนในครอบครัวจะให้กำลังใจและมักพูดว่า “ไม่เป็นไรถ้าทำเต็มที่แล้ว” สิ่งนี้เป็นกำลังใจสำคัญที่ทำให้ก้าวเดินต่อไปข้างหน้าได้อย่างไม่กลัวอุปสรรคใดๆ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญแผนภูมิ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	4
1.3 สมมติฐาน.....	5
1.4 ขอบเขตของข้อมูล.....	5
1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในงานวิจัย.....	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
1.7 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	6
2 ทบทวนวรรณกรรม.....	8
2.1 กรอบแนวคิดและทฤษฎี.....	8
2.1.1 ภาพตัวแทน (Representation).....	8
2.1.2 วาทกรรม วาทกรรมข่าว และวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์.....	11
2.1.3 ทฤษฎีการลงโทษ (Theory of Punishment).....	19
2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	21
2.2.1 งานวิจัยที่ศึกษาด้านวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์.....	21
2.2.2 งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาพตัวแทน.....	28
2.2.3 งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการประหารชีวิตในประเทศไทย.....	33
3 โครงสร้างความหมายระดับมหภาคของข่าวเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทย.....	37

บทที่	หน้า
3.1 ปริมาณข่าวที่นำเสนอเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทย.....	37
3.2 การเสนอข่าวการเกี่ยวกับนักโทษประหารและประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทย 2 ประเภท.....	46
3.2.1 เปรียบเทียบการนำเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ประเภทประชาชนนิยมและประเภทเชิงคุณภาพ.....	46
3.2.2 โครงสร้างของข่าวในหนังสือพิมพ์ (Structure of News).....	50
3.3 โครงสร้างความหมายระดับมหภาคของข่าวเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทย.....	51
3.3.1 โครงสร้างความหมายระดับมหภาคที่ปรากฏใน “พาดหัวข่าว”.....	57
3.3.2 โครงสร้างความหมายระดับมหภาคที่ปรากฏใน “เนื้อหา”.....	67
4 กลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทย.....	99
4.1 การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำ.....	99
4.1.1 การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึง.....	100
4.1.2 การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำในการบรรยาย.....	142
4.2 การใช้สำนวน.....	177
4.3 การใช้มูลบท.....	179
4.3.1 การใช้มูลบทและความว่านักโทษเคยต้องโทษมาก่อนและไม่สำนึกผิด..	180
4.3.2 การใช้มูลบทและความว่ามีการตรวจสอบอย่างรัดกุม.....	181
4.3.3 การใช้มูลบทและความว่าภาครัฐทำการประหารชีวิตอย่างต่อเนื่อง.....	182
4.4 การเล่าเรื่อง.....	184
4.4.1 การเล่าเรื่องแบบแสดงเหตุและผล.....	185
4.4.2 การเล่าเรื่องแบบการบรรยายภาพ.....	188
4.5 การใช้สัทบท.....	195
4.5.1 การอ้างคำพิพากษาของศาล.....	195
4.5.2 การอ้างคำพูดของบุคคล.....	198
4.5.3 การแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ.....	201
5 ภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตที่สื่อผ่านกลวิธีทางภาษาในฉบับ วิถีปฏิบัติทางวาทกรรมและวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม.....	208
5.1 ภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิต.....	209
5.1.1 ภาพตัวแทนของนักโทษประหาร.....	209
5.1.2 ภาพตัวแทนของการประหารชีวิต.....	221

บทที่	หน้า
5.2 การวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางวาทกรรม.....	237
5.3 การวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม.....	243
5.3.1 แนวคิดทางศาสนาและลักษณะสังคมแบบรวมหมู่.....	243
5.3.2 การบังคับใช้กฎหมายเพื่อปกครอง.....	247
5.3.3 นโยบายต่อต้านยาเสพติด.....	251
5.3.4 การต่อต้านโทษประหารชีวิตขององค์กรสิทธิมนุษยชน.....	254
6 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	258
6.1 สรุปผลการวิจัย.....	258
6.1.1 โครงสร้างความหมายระดับมหภาคของข่าว.....	258
6.1.2 กลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหาร ชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทย.....	261
6.1.3 ภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์ รายวันไทย.....	263
6.1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทกับวิถีปฏิบัติทางวาทกรรมและวิถีปฏิบัติ ทางสังคมวัฒนธรรม.....	266
6.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	267
6.3 ข้อเสนอแนะ.....	269
รายการอ้างอิง.....	270
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	277

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนนักโทษที่ถูกประหารชีวิตในช่วงปี พ.ศ. 2539 – 2552.....	38
2	ปริมาณข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิตที่นำเสนอในหนังสือพิมพ์รายวันไทย.....	45
3	การเปรียบเทียบการนำเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ 2 ประเภท.....	49
4	ตัวอย่างข่าวและการวิเคราะห์โครงสร้างความหมายระดับมหภาค.....	57
5	สถิติองค์ประกอบในโครงสร้างความหมายระดับมหภาคในพาดหัวข่าว.....	66
6	สถิติองค์ประกอบในโครงสร้างความหมายระดับมหภาคในเนื้อหาข่าว.....	93
7	ตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้อ้างถึงนักโทษประหาร.....	101
8	ตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้อ้างถึงผู้เสียหาย.....	111
9	ตัวอย่างการใช้คำศัพท์เพื่ออ้างถึงผู้ทำการประหาร.....	119
10	เปรียบเทียบปริมาณคำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงสารพิษที่ใช้ประหารชีวิต.....	124
11	ตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้อ้างถึงอาชญากรรม.....	128
12	ตัวอย่างการใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงการประหารชีวิต.....	134
13	ชุดคำศัพท์ที่ใช้ในกลวิธี “การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึง”.....	140
14	ตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้บรรยายพฤติกรรมของนักโทษประหารแต่ละช่วง..	144
15	ตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้บรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่แต่ละช่วง.....	159
16	ตัวอย่างการใช้คำหรือกลุ่มคำบรรยายการตายของผู้เสียหายและนักโทษ.....	166
17	แสดงชุดคำศัพท์ที่ใช้ในกลวิธี“การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยาย”.....	175
18	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทางภาษากับภาพตัวแทน.....	205
19	แสดงกลุ่มภาพตัวแทนของนักโทษประหาร.....	209
20	แสดงกลุ่มภาพตัวแทนของการประหารชีวิต.....	221

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่		หน้า
1	ปริมาณองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่พบมากกว่าร้อยละ 50 ในโครงสร้าง ความหมายระดับมหภาคในเนื้อหาข่าว.....	94
2	แสดงลำดับการสื่อสาร.....	238

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การประหารชีวิต (Execution) เป็นบทลงโทษสูงสุดทางอาญาซึ่งเป็นประเด็นถกเถียงในสังคมต่างๆ มาโดยตลอด ปัจจุบันมีหลายประเทศได้ประกาศยกเลิกการประหารชีวิตแล้ว เช่น ออสเตรเลีย แคนาดา โคลัมเบีย ฝรั่งเศส เยอรมันนี อิตาลี เม็กซิโก โมนาโก เนปาล เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ สเปน สวีเดน ฟิlippินส์ สวิสเซอร์แลนด์ ติมอร์ตะวันออก สหราชอาณาจักร เวเนซุเอลา วาติกัน ขณะที่อีกหลายประเทศยังคงโทษประหารชีวิตไว้ เช่น สิงคโปร์ จีน อินโดนีเซีย อินเดีย ญี่ปุ่น ซาอุดีอาระเบีย บรูไน อิรัก อิหร่าน อียิปต์ บังกลาเทศ อัฟกานิสถาน ปากีสถาน มาเลเซีย และประเทศไทย (สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน, 2549: 26 – 27) สหรัฐอเมริกาเป็นหนึ่งในประเทศที่ยังคงโทษประหารชีวิตไว้แต่บังคับใช้เฉพาะบางรัฐ เช่น อริโซนา โคโลราโด คอนเนคติกัต จอร์เจีย อิลลินอยส์ อินเดียนา แคนซัส เคนตักกี หลุยส์เซียนา แมริแลนด์ มอนทาน่า เนวาดา โอไฮโอ โอเรกอน เพนซิลวาเนีย เทนเนสซี เท็กซัส ขณะที่บางรัฐได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตไปแบบถาวร เช่น วอชิงตัน ดี.ซี. นิวยอร์ก ฮาวาย แมซซาชูเซตส์ มิชิแกน นิวเจอร์ซีย์ รัฐที่มีการประหารชีวิตส่วนใหญ่จะใช้วิธีการฉีดสารพิษเข้าร่างกาย อย่างไรก็ตามบางรัฐอาจมีวิธีการประหารหลายวิธี เช่น อلابามา และฟลอริดา มีทั้งการฉีดสารพิษและการใช้เก้าอี้ไฟฟ้า (Death Penalty Information Center, 2011: Online)

จะเห็นว่าประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่ยังคงโทษประหารชีวิตไว้ สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน (สสส.) และ สหพันธ์สิทธิมนุษยชนสากล (FIDH) เป็นองค์กรที่เคลื่อนไหวเพื่อยุติโทษประหารในประเทศไทย โดยมองว่าการตัดสินประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ขัดหลักสิทธิมนุษยชน การประหารชีวิตไม่มีผลต่อการลดอาชญากรรม การประหารชีวิตอาจเกิดข้อผิดพลาด การประหารชีวิตขัดกับหลักของพุทธศาสนา เป็นต้น (สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชนและสหพันธ์สิทธิมนุษยชนสากล, 2548)

ตัวอย่างที่ยืนยันได้ดีคือเหตุการณ์การประหารชีวิตเมื่อวันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2552 มีนักโทษชาย 2 รายที่กระทำผิดจากคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดถูกประหารชีวิต หลังจากการ

ประหารเสรีจิ้นสื่อมวลชนได้นำเสนอข่าวว่า คณะกรรมาธิการยุโรป (EU) ทักท้วงว่าประเทศไทยไม่ควรจะมีการประหารอีกแม้จะประหารด้วยวิธีการฉีดยาซึ่งไม่ทรมาณก็ตาม

ต่อมาวันที่ 10 ตุลาคม 2552 ซึ่งเป็น "วันรณรงค์สากลเพื่อยุติโทษประหารชีวิต" องค์กรสิทธิมนุษยชนได้ส่งจดหมายเปิดผนึกถึงนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี "เรื่องการคัดค้านโทษประหาร" ซึ่งมีใจความสำคัญตอนหนึ่งคือ

ปัจจุบันนานาชาติประหารประเทศมีความตระหนักเพิ่มมากขึ้นว่าสิทธิในการมีชีวิตอยู่เป็นสิทธิมนุษยชนพื้นฐานขั้นต่ำสุด ซึ่งที่ผ่านมาประเทศส่วนใหญ่ทั่วโลก (ปัจจุบัน 134 ประเทศ) ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตไปแล้ว โดยยึดถือหลักการที่ว่า ไม่มีผู้ใดสามารถทำลายชีวิตของใครได้ หรือไม่มีผู้ใดมีอำนาจที่จะทำลายชีวิตของผู้ใดได้...เหตุใดประเทศไทยจึงยังคงประหารชีวิตประชาชนของตนเอง...เหตุใดหลักธรรมคำสอนของพุทธศาสนาซึ่งหล่อหลอมวัฒนธรรมไทยไม่ได้นำไปสู่การเคารพชีวิตทุกชีวิตไม่นำมาสู่การยกเลิกโทษประหารชีวิต...ผลการลงมติในที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ.2550 และอีกครั้งใน 2551 โดยมีมติให้ทุกประเทศทั่วโลกงดเว้นโทษประหารชีวิต เพื่อเป็นหนทางนำไปสู่การยกเลิกโทษประหารชีวิตในที่สุด ถึงแม้ติดังกล่าวไม่ได้เป็นข้อบังคับแต่กลับส่งผลเชิงศีลธรรมอย่างมหาศาล

(ไทยโพสต์ 11 ตุลาคม 2552)

จากการเคลื่อนไหวขององค์กรสิทธิมนุษยชนทำให้เกิดคำถามที่ว่า "ประเทศไทยควรจะยกเลิกโทษประหารชีวิตหรือไม่" "รายการเรื่องเล่าเสาร์ อาทิตย์"¹ ได้นำประเด็นดังกล่าวมาสอบถามกับผู้ชมรายการโทรทัศน์ว่า "องค์กรสิทธิมนุษยชนให้ยกเลิกโทษประหารท่านเห็นด้วยหรือไม่"

ผลการลงคะแนนพบว่าผู้ชมรายการร้อยละ 89.54 ไม่เห็นด้วยกับการยกเลิกโทษประหาร ในขณะที่ร้อยละ 10.46 เห็นว่าควรยกเลิกโทษประหาร จากข้อมูลที่ยกมานี้แสดงให้เห็นว่าคนในสังคมไทยมีทั้งกลุ่มคนที่เห็นด้วยกับการประหารชีวิตและไม่เห็นด้วย ที่น่าสนใจคือ

¹ รายการ "เรื่องเล่าเสาร์อาทิตย์" ออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 อสมท. (11 ตุลาคม 2552)

มีจำนวนเกือบร้อยละ 90 ที่ยังคงอยากให้มีโทษประหารชีวิต ซึ่งต่างจากความเห็นของกลุ่มรณรงค์ด้านสิทธิมนุษยชน ทั้งนี้ว่าทรมานที่อยู่รอบตัวน่าจะมีผลต่อความคิดของคนในสังคมไม่มากนัก

จากการเก็บข้อมูลเบื้องต้นผู้วิจัยพบว่าช่วงแรกการประหารชีวิตนักโทษที่ถูกประหารจะเป็นนักโทษคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา แต่เมื่อเข้าสู่ช่วงประกาศสงครามยาเสพติดซึ่งเป็นนโยบายหลักของรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตรจำนวนนักโทษคดียาเสพติดถูกประหารในช่วงนั้นเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการประหารนักโทษอย่างและการปราบปรามยาเสพติดควบคู่กันไปโดยเห็นได้จากการที่มีการแทรกข่าวการจับกุมยาเสพติดในข่าวการประหารบ่อยครั้ง ทั้งนี้การนำเสนอข่าวดังกล่าวน่าจะมีผลต่อความคิดของคนในสังคมเพราะนอกจากการนำเสนอข้อเท็จจริงแล้วสื่อยังอาจมีอิทธิพลต่อความคิด ทศนคติและค่านิยมต่อสิ่งต่างๆ ด้วย (ดร.ณิ หิรัญรักษ์, 2529: 6)

ในบรรดาสื่อทั้งหมดหนังสือพิมพ์นับว่าเป็นสื่อหนึ่ง que เข้าถึงผู้คนได้จำนวนมาก อย่างไรก็ตามด้วยข้อจำกัดต่างๆ ของหนังสือพิมพ์ทำให้เมื่อมีการนำเสนอข่าวจำเป็นต้องมีการเลือกสรรข้อมูลที่จะนำเสนอ แนวคิดดังกล่าวเรียกว่า “นายประตูข่าวสาร” (Gatekeeper) แนวคิดนี้กล่าวว่าเหตุการณ์ที่นำเสนอจะต้องผ่านจุดคัดกรองว่าจะให้เนื้อหาใดบ้างที่ผ่านออกไปหรือข่าวไหนต้องตัดทิ้ง ผู้ที่คัดกรองนี้คือสื่อมวลชน (ชญานุช วีรสาร, 2543) จากแนวคิดนี้จะเห็นว่าในโลกของความเป็นจริงเหตุการณ์ต่างๆ ล้วนมีหลายมิติหลายแง่มุม แต่เมื่อนำเสนอสื่อมวลชนจะเลือกบางมุมมานำเสนอเพียงเท่านั้น และหากแง่มุมด้านใดถูกนำเสนอซ้ำก็จะตอกย้ำให้ภาพเหล่านั้นโดดเด่นเป็นพิเศษและกลายเป็นภาพตัวแทน (Representation)

“ภาพตัวแทน” เป็นสิ่งที่ไม่ได้มีอยู่แต่เดิมแต่เกิดจากการประกอบสร้างผ่านการใช้ภาษาเป็นสำคัญ และไม่ได้สร้างหรือเสนอสิ่งต่างๆ อย่างตรงไปตรงมาแต่เกิดจากการเลือกสรรบางแง่มุม ดังนั้นภาพตัวแทนที่ปรากฏจึงไม่ใช่ภาพสะท้อนความจริงทุกด้าน (Hall, 1997) ทั้งนี้ภาพตัวแทนที่ปรากฏอย่างสม่าเสมออาจทำให้คนในสังคมมีความเข้าใจต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งคล้ายกันดังคำกล่าวที่ว่า “ข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันเป็นแหล่งสำคัญในการสร้างสิ่งที่เรียกว่า “กระแส” กระแสอาศัยภาษาเป็นตัวนำพาทำให้ผู้คนต่างกลุ่มคุยเรื่องเดียวกันและมีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งคล้ายกัน” (กฤษดาพรรณ หงส์ลดาธรรม, 2543: 5) นอกจากนี้ภาษายังใช้ในการกำหนด ให้ความสำคัญ และสร้างความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ

ตลอดจนมีบทบาทในการกำหนดความเป็นจริงในโลกนี้ และนอกจากกำหนดคุณค่าหรือให้ความหมายของสิ่งต่างๆ แล้ว ภาษายังเป็นตัวสร้างความเข้าใจของสิ่งต่างๆ หรือความเป็นจริงที่อยู่รอบตัวเรา เนื่องจากเราแทนสิ่งต่างๆ ที่เรารับรู้ในโลกภายนอกอยู่ในความคิดเราด้วยภาษา เราจึงเห็นสิ่งนั้นและความสัมพันธ์ของสิ่งนั้นในระบบที่เราสร้างขึ้นด้วยภาษา (วิโรจน์ อรุณมานะกุล, 2547: 10, 23-24)

จากการรวบรวมข้อมูลงานวิจัยเกี่ยวกับการประหารชีวิตในประเทศไทยพบว่างานวิจัยที่ผ่านมาเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์และใช้แบบสอบถามโดยมุ่งศึกษาถึงทัศนคติของคนในสังคมว่าควรยกเลิกโทษประหารหรือไม่ เช่น งานของเยาวลักษณ์ ศรีเผด็จ (2523) ศึกษาเรื่อง “ควรยกเลิกโทษประหารชีวิตหรือไม่” บงกช สัจจานิตย์ (2534) ศึกษาเรื่อง “โทษประหารชีวิตในทัศนะของพระอาจารย์ผู้สอน ที่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยและสภาการศึกษามหามกุฏราชวิทยาลัย” กนกวรรณ ขวัญดี (2550) ศึกษาเรื่อง “การยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทย” ธัญญรัตน์ ทิวถนอม (2550) ศึกษาเรื่อง “การลงโทษประหารชีวิต: อำนาจ ความรุนแรง และรัฐ” เป็นต้น งานวิจัยเหล่านี้ทำให้เห็นว่าคนไทยส่วนใหญ่ยังสนับสนุนโทษประหารและมองว่านักโทษเป็นผู้มีพฤติกรรมอันตรายอันตรายต่อสังคมเนื่องจากก่ออาชญากรรมที่รุนแรงอีกทั้งยังเป็นผู้ขาดศีลธรรมในใจ ทั้งนี้จากการรวบรวมพบว่ายังไม่มีงานวิจัยที่ศึกษาภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันของไทยตามแนววาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ที่เน้นการวิเคราะห์ภาษาในดัตวบท ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่าวาทกรรมข่าวในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยนำเสนอภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตอย่างไรบ้าง ทั้งนี้ผลการวิจัยอาจจะเป็นประโยชน์ในการทำความเข้าใจมุมมองของสังคมต่อการประหารชีวิตต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์

เพื่อวิเคราะห์ภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตที่นำเสนอผ่านภาษาในวาทกรรมหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยตามแนววาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์

1.3 สมมติฐาน

- 1) กลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตมีหลายกลวิธี เช่น การเลือกใช้คำศัพท์ การใช้มูลบท การใช้อุปลักษณ์ การใช้สัทบท เป็นต้น
- 2) ภาพตัวแทนของนักโทษประหารที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์รายวันของไทยคือนักโทษเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย นักโทษเป็นบุคคลที่มีจิตใจโหดเหี้ยม นักโทษเป็นผู้กระทำผิดซ้ำซาก ฯลฯ ส่วนภาพตัวแทนของการประหารชีวิต คือ การประหารชีวิตเป็นการชดใช้ความผิด การประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย ทั้งนี้ภาพตัวแทนดังกล่าวทำให้เห็นว่า การประหารชีวิตเป็นโทษที่สมควรคงไว้

1.4 ขอบเขตของข้อมูล

- 1) การศึกษาครั้งนี้เก็บข้อมูลวาทกรรมข่าวการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์ภาษาไทยย้อนหลัง 14 ปี คือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 ถึง พ.ศ. 2552 มีนักโทษที่ถูกประหารในช่วงเวลาดังกล่าวจำนวน 50 ราย สาเหตุที่เก็บข้อมูลในช่วงดังกล่าวนี้เพราะก่อนหน้านั้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 ถึง พ.ศ. 2538 เป็นช่วงที่ประเทศไทยว่างเว้นจากการประหารชีวิต
- 2) แหล่งข้อมูลหนังสือพิมพ์รายวันของไทยที่เก็บข้อมูลมีจำนวน 6 ฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ คมชัดลึก ข่าวสด มติชน และสยามรัฐ เนื่องจากหนังสือพิมพ์ 5 ฉบับแรกได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ คมชัดลึก ข่าวสด มติชน เป็นหนังสือพิมพ์ที่มียอดจำหน่ายสูงสุดติดต่อกันหลายปีตามลำดับ (ซีเอ็ดยูเคชั่น, 2549: ออนไลน์) อย่างไรก็ตามช่วงเวลาที่เก็บข้อมูลย้อนหลังไปถึง พ.ศ. 2539 ซึ่งช่วงนั้นหนังสือพิมพ์คมชัดลึกยังไม่วางจำหน่าย ผู้วิจัยจึงเลือกหนังสือพิมพ์สยามรัฐเพิ่มในกลุ่มข้อมูลอีกหนึ่งฉบับเนื่องจากสยามรัฐเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีการวางจำหน่ายมาเป็นเวลายาวนาน

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในงานวิจัย

ภาพตัวแทน (representation)

ในงานวิจัยนี้หมายถึง ภาพจำลองของสรรพสิ่งที่เกิดจากการประกอบสร้างผ่านภาษาเป็นสำคัญ ไม่ได้สะท้อนความจริงของเหตุการณ์ในทุกมิติแต่เกิดจากการเลือกนำเสนอ หากภาพใดถูกผลิตซ้ำ (reproduce) ก็จะโดดเด่นกว่าภาพอื่น ภาพตัวแทนไม่ได้เสนอความจริง (reality) แต่สะท้อนให้เห็นในบางแง่มุม และทำให้เห็นว่าคนในสังคมอย่างน้อยกลุ่มหนึ่งคิดเห็น

หรือให้คำสั่งต่างๆ อย่างไม่ (Hall,1997; กาญจนา แก้วเทพ, 2545; เสนาะ เจริญพร, 2549) นักวิชาการบางท่านเรียกว่า ภาพแทน หรือ ภาพเสนอ²

การประหารชีวิต (Execution)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานฉบับ พ.ศ. 2542 (2546: 667) ให้นิยามของคำว่า “ประหารชีวิต” ว่า “ก.ลงโทษฆ่า. (กฏ) น. โทษทางอาญาขั้นสูงสุดที่ลงแก่ผู้กระทำความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ วิธีประหารชีวิตตามประมวลกฎหมายอาญา คือ การเอาตัวผู้ต้องโทษประหารชีวิตไปยิงเสียให้ตาย”

พจนานุกรมศัพท์รัฐศาสตร์ของราชบัณฑิตยสถาน (2552: 45) ให้นิยามว่า “การลงโทษขั้นสูงสุดแก่ผู้กระทำความผิดคืออาญาอุกฉกรรจ์ การประหารชีวิตมีหลายวิธี เช่น การให้รั้งเก้าอี้ไฟฟ้า การรมด้วยแก๊ส การแขวนคอ การตัดหัว การยิง ส่วนวิธีการประหารชีวิตตามประมวลกฎหมายอาญาของไทย คือ การเอาตัวผู้ต้องโทษไปดำเนินการด้วยวิธีฉีดยาหรือสารพิษให้ตาย” ซึ่งตรงกับประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499 มาตรา 19

ในงานวิจัยนี้จะครอบคลุมทั้งสองความหมายคือ หมายถึง “บทลงโทษสูงสุดแก่ผู้กระทำความผิดอาญา มีวิธีการลงโทษด้วยวิธีการฉีดยาให้ตายหรือวิธีการยิงด้วยปืนให้ตาย”

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) ทำให้เห็นความสำคัญของภาษาในการเสนอภาพตัวแทนในสื่อหนังสือพิมพ์รายวัน
- 2) เป็นแนวทางศึกษาวาทกรรมข่าวตามแนววาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์

1.7 วิธีดำเนินการวิจัย

- 1) รวบรวมและศึกษาแนวคิดและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้
 - 1.1 แนวคิดและทฤษฎี ได้แก่
 - แนวคิดเกี่ยวกับภาพตัวแทน (Representation)
 - แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ (Critical Discourse Analysis - CDA)
 - แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการลงโทษ (Theory of Punishment)
 - 1.2 บทความและงานวิจัยด้านต่างๆ ได้แก่
 - งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์

² สุระเดช โชติอุดมพันธ์ เรียกว่า “ภาพแทน” เสนาะ เจริญพร เรียก “ภาพเสนอ”

- งานวิจัยที่ศึกษาเรื่องภาพตัวตน
 - งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการประหารชีวิตในสังคมไทย
- 2) เก็บข้อมูลข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิตจากหนังสือพิมพ์รายวันของไทย
 - 3) วิเคราะห์ภาพตัวตนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตที่สื่อผ่านกลวิธีทางภาษาตามแนววาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์โดยใช้กรอบมิติทั้งสามของวาทกรรมของแฟร์คลัฟ (Fairclough, 1992: 72 – 73) ทั้งนี้การวิเคราะห์จะประกอบด้วย (1) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับภาพตัวตนในตัวตน (2) การวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางวาทกรรม (3) การวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม
 - 4) สรุปภาพตัวตนของนักโทษประหารและการประหารชีวิต
 - 5) เรียบเรียงผลการวิเคราะห์และนำเสนอรายงานวิจัย

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในบทนี้ผู้วิจัยจะทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนได้แก่ ส่วนแรกทบทวนเกี่ยวกับกรอบแนวคิดทฤษฎีต่างๆ ที่ใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย ส่วนที่สองเป็นการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 กรอบแนวคิดและทฤษฎี

ส่วนนี้ผู้วิจัยจะทบทวนกรอบแนวคิดที่สำคัญสำหรับงานวิจัยซึ่งประกอบด้วย 3 กรอบแนวคิดที่สำคัญได้แก่ 1) กรอบแนวคิดเรื่องภาพตัวแทน (Representation) 2) กรอบแนวคิดเรื่องวาทกรรม (discourse) วาทกรรมข่าว และวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ (Critical Discourse Analysis) และ 3) แนวคิดเกี่ยวกับการลงโทษ (Theory of Punishment)

2.1.1 ภาพตัวแทน (Representation)

ภาพตัวแทนและวาทกรรมข่าวมีความสัมพันธ์กันอย่างมาก เพราะข่าวเป็นการนำเสนอข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในสังคมโดยที่มีการเลือกสรรข้อมูลหรือแง่มุมในการนำเสนอ ทำให้ภาพของสรรพสิ่งที่นำเสนอผ่านการรายงานข่าวเป็นภาพตัวแทนของสิ่งนั้นๆ ดังนั้นผู้วิจัยจะนำเสนอแนวคิดเรื่องภาพตัวแทนเป็นลำดับแรก

การศึกษาภาพตัวแทนเป็นแนวทางการศึกษาที่มีมานานแล้ว โดยลักษณะโดดเด่นประการหนึ่งของการศึกษาภาพตัวแทนในบริบทของวัฒนธรรมคือการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาพตัวแทนและโครงสร้างอำนาจในสังคม และโดยทั่วไปแล้วการศึกษาภาพตัวแทนมักมุ่งเน้นกลุ่มคนชายขอบหรือกลุ่มคนที่มีอำนาจทางสังคมน้อยเพื่อทำให้เห็นว่าวาทกรรมต่างๆ ได้นำเสนอภาพให้แก่สิ่งเหล่านั้นอย่างไรเพื่ออะไร ตัวอย่างของกลุ่มคนชายขอบหรือกลุ่มที่มีอำนาจทางสังคมน้อยดังกล่าวมีหลายกลุ่ม เช่น ชนกลุ่มน้อย วัยรุ่น โสเภณี ผู้ป่วยโรคเอดส์ ผู้พิการ ผู้สูงอายุ กลุ่มคนรักร่วมเพศ เป็นต้น หากพิจารณาจะพบว่านักโทษประหารก็จัดเป็นกลุ่มคนชายขอบของสังคมเพราะเป็นกลุ่มคนที่ถูกมองว่าไร้ค่าเนื่องจากเป็นผู้กระทำผิดอาญาร้ายแรง

ฮอลล์ (Hall, 1997: 15, 25, 28) กล่าวว่าภาพตัวแทน (representation) ได้เข้ามามีบทบาทในทางวัฒนธรรมศึกษา ภาพตัวแทนเชื่อมโยงความหมายระหว่างภาษากับวัฒนธรรม

โดยสามัญสำนึกคำว่าภาพตัวแทนหมายถึงการใช้ภาษาในการกล่าวถึง ให้ความหมาย แก่บางสิ่งบางอย่างหรือนำเสนอสรรพสิ่งในโลกนี้ โดยที่การผลิตความหมายนี้ไม่ได้เป็นกระบวนการที่ตรงไปตรงมา แต่ภาพตัวแทนจะเป็นแฝงการผลิตความหมายโดยผู้ผลิตภาพตัวแทน ความหมายต่าง ๆ ที่ถูกประกอบสร้างจะนำเสนอผ่านสัญญา

กาญจนา แก้วเทพ (2545: 80) ได้สรุปแนวคิดเรื่องภาพตัวแทนของนักวิชาการสำนักปรากฏการณ์นิยมว่า “ภาพตัวแทนไม่ใช่สิ่งที่เป็นผลผลิตที่เคยเป็นอยู่หรือมีอยู่ หากแต่เป็นการประกอบสร้างขึ้นมาใหม่อยู่ตลอดเวลา (reproduce) ไม่ว่าจะป็นรูปภาพ ข้อเขียน หลักฐาน ซึ่งภาพตัวแทนจะออกมาเป็นอย่างไร ก็ยอมแล้วแต่ว่าภาพตัวแทนนั้นจะถูกนำเสนออย่างไร และหากพูดในแง่ของภาษาก็อาจกล่าวได้ว่า ภาพตัวแทนนั้นจะออกมาเป็นอย่างไรก็ยอมแล้วแต่การให้คำนิยาม การเล่าเรื่องหรือการพูดถึงสิ่ง ๆ นั้นนั่นเอง”

เสนาะ เจริญพร (2549: 299) กล่าวว่า “ภาพเสนอ (representation) หมายถึง ภาพจำลองสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งนำเสนอผ่านวาทกรรมหรือประดิษฐ์ภัณฑ์ทางวัฒนธรรมอื่น ๆ ในฐานะที่ภาพจำลองนั้นสร้างขึ้นจากการคัดเลือก ประูแต่ง ชับเน้นคุณลักษณะบางอย่างจากความเป็นจริงตามคติความเชื่อและค่านิยมบางประการ รายละเอียดต่าง ๆ ที่ปรากฏในภาพเสนอหนึ่ง ๆ จึงร่วมกันทำหน้าที่สื่อความหมายและคุณค่าอย่างใดอย่างหนึ่งในเชิงสังคมวัฒนธรรมเกี่ยวกับสิ่งนั้น ๆ ภาพเสนอมิได้เป็นเครื่องบ่งชี้ว่าความจริงเป็นเช่นไร เพราะมิใช่ภาพถ่ายสะท้อน แต่บ่งบอกให้ทราบว่าผู้คนในสังคมอย่างน้อยกลุ่มหนึ่งมีความเชื่อ ความคาดหวัง และให้ความหมายคุณค่าต่อสิ่งที่ถูกนำเสนออย่างไร”

จากแนวคิดต่าง ๆ ที่กล่าวมานั้นสามารถสรุปออกมาเป็นแนวคิดเรื่อง “ภาพตัวแทน” ในงานวิจัยนี้ได้ดังนี้

- 1) สรรพสิ่งต่าง ๆ ไม่ได้มีความหมายในตัวเองแต่ความหมายนั้นเกิดจากการประกอบสร้าง และการประกอบสร้างความหมายของสรรพสิ่งทำให้เกิดภาพตัวแทน
- 2) ภาพตัวแทนไม่ได้สะท้อนความจริงทั้งหมดแต่เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาโดยผู้ผลิตเลือกหรือคัดสรรแง่มุมใดแง่มุมหนึ่งให้โดดเด่นทั้งที่รู้ตัวหรือไม่รู้ตัว
- 3) ภาพตัวแทนเป็นเครื่องมือที่ทำให้ผู้คนในสังคมหรือคนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดมีความเชื่อหรือให้คุณค่าต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างไร

- 4) ภาพตัวแทนจะถูกนำเสนอและเสนอซ้ำผ่านวาทกรรม และเมื่อวาทกรรมใดช่วงชิงพื้นที่ได้มากหรือถูกนำเสนอบ่อยครั้งก็จะทำให้ภาพตัวแทนภาพนั้นครอบครองพื้นที่ได้มากตามไปด้วย
- 5) ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการนำเสนอและประกอบสร้างภาพตัวแทนเพราะภาษาสัมพันธ์กับความคิดและกำหนดการรับรู้ตลอดจนโลกทัศน์ของมนุษย์

กระบวนการในการสร้างภาพตัวแทนนั้นประกอบได้ด้วย 2 ขั้นตอนสำคัญ ได้แก่ คือ ขั้นแรกคือ การนำเสนอภาพตัวแทนภายในความคิด (mental representation) ขั้นตอนนี้จะเกิดจากการตีความสิ่งต่างๆ รอบตัวโดยจะเกิดขึ้นภายในความคิด ความหมายที่เกิดขึ้นอยู่กับโน้ตทัศน์ของเรา จากนั้นจะมีการถ่ายทอดเป็นการนำความคิดต่างๆ จากขั้นแรกถ่ายทอดออกมาผ่านสัญลักษณ์นี้เรียกว่า การนำเสนอภาพตัวแทนภายนอก (Hall, 1997: 17)

ฮอลล์ (Hall, 1997: 31 – 33) กล่าวว่ากระบวนการผลิตความหมายนั้นขึ้นอยู่กับภาษา แต่ภาษาที่ว่านี้ไม่ได้หมายถึงรูปภาษาทั่วไปเท่านั้น เพราะตามแนวคิดสัญวิทยา ภาษาคือระบบของสัญลักษณ์ซึ่งรวมสิ่งที่สื่อความได้ทั้งหมด เช่น เสียง ภาพวาด ภาพถ่าย ภาษาพูด ภาษาเขียน ฯลฯ ฮอลล์ได้อ้างแนวคิดของเฟร์ดีนันด์ เดอ โซซูร์ (Ferdinand de Saussure) ที่กล่าวว่าสัญลักษณ์ (sign) จะประกอบด้วย 2 ส่วนคือ องค์ประกอบที่หนึ่ง เป็นสิ่งที่สามารถเข้าใจและรับรู้ผ่านประสาทสัมผัสเช่น รูป คำศัพท์ ภาพถ่าย ตลอดจนถึงสิ่งที่สามารถสื่อความหมายได้ โซซูร์เรียกส่วนนี้ว่า “ตัวกำหนดความหมาย” (signifier) องค์ประกอบที่สอง เป็นสิ่งที่ เป็นมโนทัศน์ หรือความคิดรวบยอดในความคิดของผู้รับสาร โซซูร์เรียกองค์ประกอบส่วนนี้ว่า “ความหมายที่ถูกกำหนด” (signified)

ฮอลล์กล่าวว่าเมื่อเราได้ยินหรือได้เห็นตัวกำหนดความหมาย(signifier) เราก็นำมาสัมพันธ์กับความหมายที่ถูกกำหนด (signified) เช่น เมื่อเห็นภาพหรือคำศัพท์คำว่า วอล์กแมน (Walkman) ซึ่งเป็นตัวกำหนดความหมาย เราก็นำไปสัมพันธ์กับความหมายที่ถูกกำหนดในความคิดของเราว่ามีรูปร่างเป็นเครื่องเล่นเพลงแบบพกพา หรือหากเราได้ยินเสียง คำศัพท์รูปภาพ ฯลฯ ของต้นไม้ เราก็นึกถึงพืชที่มีลำต้น มีกิ่งก้านและใบไม้ เป็นต้น ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า “สัญลักษณ์” เป็นการประกอบกันระหว่างตัวกำหนดความหมายและความหมายที่ถูกกำหนด (Culler, 1976: 19 cited in Hall, 1997: 31) นอกจากนี้ความแตกต่างกันของความหมายที่ถูกกำหนดต่างๆ ยังทำให้เกิดความหมายขึ้น เช่น สีแดง เรารับรู้ความหมายของสีแดงเพราะ

แตกต่างจาก สีเขียว กล่าวได้ว่าความหมายแต่ละความหมายเกิดจากการเปรียบเทียบว่ามันแตกต่างจากสัญญาอื่น ๆ ในระบบอย่างไร

จากการทบทวนแนวคิดเรื่องภาพตัวแทนทำให้เข้าใจว่าภาพตัวแทนเกิดจากการสร้างโดยภาษาเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยสร้างภาพตัวแทน ผู้วิจัยจะนำแนวคิดนี้มาวิเคราะห์ว่าภาพตัวแทนของนักโทษและการประหารชีวิตที่ถูกสร้างผ่านภาษาในหนังสือพิมพ์รายวันมีภาพใดบ้างและแต่ละภาพสัมพันธ์กันอย่างไร

2.1.2 วาทกรรม วาทกรรมข่าว และวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์

2.1.2.1 ปริจเฉท/วาทกรรม

คำว่า Discourse มีคำแปลที่ใช้ในภาษาไทยหลายคำขึ้นอยู่กับมิติของการศึกษา ทั้งนี้เนื่องจาก Discourse เป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับหลายสาขาวิชาทั้งทางด้านภาษาศาสตร์ สังคมศาสตร์ นิเทศศาสตร์

มิลส์ (Mills, 1997) ได้ตีความ “Discourse” ตามแนวคิดของฟูโกต์แล้วแบ่งออกเป็น 3 ความหมายดังนี้

- 1) ถ้อยคำ ข้อความ หรือตัวบทต่างๆ
- 2) กลุ่มของข้อความที่มีเอกภาพทางเนื้อหาอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือมีการสื่อเจตนาบางอย่างเหมือนกัน
- 3) ระเบียบกฎเกณฑ์หรือโครงสร้างใดๆ ที่ทำให้ถ้อยคำ หรือตัวบทหนึ่งๆ ถูกผลิตออกมาในรูปแบบนั้น

ในบรรดาความหมายทั้ง 3 ความหมายฟูโกต์มุ่งเน้นที่ความหมายที่ 3 เป็นอย่างมาก (กาญจนา เจริญเกียรติบวร, 2548: 10) จากความหมายทั้ง 3 ความหมายที่มิลส์ได้ตีความจากแนวคิดของฟูโกต์นั้นเราอาจจะจำแนก “Discourse” เป็น 2 มิติใหญ่ๆ คือมิติทางด้านภาษาและมิติทางด้านสังคม

มิติด้านภาษา คือเป็นเรื่องของถ้อยคำ ข้อความ หรือตัวบทที่มีเอกภาพมีเจตนาเดียวกัน ตามที่สตับส์ (Stubbs, 1983: 1) กล่าวว่า “Discourse มุ่งศึกษาโครงสร้างของภาษาที่สูงกว่าประโยคหรืออนุประโยคซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นการศึกษาหน่วยทางภาษาที่ใหญ่ขึ้น เช่น การสนทนา

ภาษาเขียน โดยมุ่งใส่ใจกับภาษาที่ใช้ในบริบทต่างๆ ทางสังคม โดยเฉพาะการปฏิสัมพันธ์หรือ การสนทนากันระหว่างบุคคล” มิติดังนี้เป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นที่ภาษาโดยเฉพาะ โดยอาจจะศึกษา ในแง่มุมต่างๆ ของภาษาที่ใช้จริง มิติด้านภาษานี้มีคำเรียก Discourse หลายคำ เช่น ปริเจเท สัมพันธ์สาร วจนะ ข้อความต่อเนื่อง ระบบข้อความ งานวิจัยที่ศึกษาในมิตินี้จึงจัดเป็น “Discourse Analysis” หรือ ปริเจเทวิเคราะห์ วจนะวิเคราะห์ การวิเคราะห์ข้อความ (ชนกพร อังศุวิริยะ, 2551)

มิติด้านสังคม เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทกับบริบททางสังคมวัฒนธรรม ภายใต้แนวคิดที่ว่าตัวบทต่างๆ มีรูปแบบเช่นนั้นเพราะถูกประกอบสร้างขึ้นในบริบททางสังคม วัฒนธรรม การศึกษาในมิตินี้จะสัมพันธ์กับหลายศาสตร์ ดังที่ชิฟฟริน (Schiffrin, 1992: 1 - 2) กล่าวว่า “Discourse เป็นแนวคิดที่กว้างและสัมพันธ์กับศาสตร์หลายศาสตร์ เช่น วัจนปฏิบัติ ศาสตร์(pragmatic) ภาษาศาสตร์สังคม (sociolinguistic) และที่จริงแล้วไม่ใช่เพียงทางภาษา เท่านั้นแต่รวมถึงในทางสังคมด้วย”

งานวิจัยเล่มนี้เป็นการศึกษา “ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับการนำเสนอภาพตัวตน” ซึ่งเป็นมิติที่เกี่ยวข้องกันระหว่างภาษากับการประกอบสร้างความหมายให้สรรพสิ่งในสังคม ผู้วิจัยจึงจะใช้คำว่า “วาทกรรม” เมื่อกกล่าวถึงกระบวนการประกอบสร้างความหมายและใช้คำว่า “ตัวบท” เมื่อกกล่าวถึงภาษาหรือข้อมูล

ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร (2543: 19-20) ได้ให้คำจำกัดความของ “วาทกรรม” โดยสรุป จากแนวคิดของฟูโกต์ (Foucault, 1972) ว่า

วาทกรรมในงานศึกษานี้หมายถึง ระบบและกระบวนการในการสร้าง/ผลิต (constitute) เอกลักษณ์ (identity) และความหมาย (significance) ให้กับสรรพ สิ่งต่างๆ ในสังคมที่ห่อหุ้มเราอยู่ ไม่ว่าจะเป็นความรู้ ความจริง อำนาจ หรือ ตัวตนของเราเอง นอกจากนี้วาทกรรมยังทำหน้าที่ตรึงสิ่งที่สร้างขึ้นให้ดำรงอยู่ และเป็นที่ยอมรับของสังคมในวงกว้าง (valorize) กลายสภาพเป็นสิ่งที่ผู้เขียน เรียกในงานศึกษานี้ว่า “วาทกรรมหลัก (dominant discourse)หรือที่ฟูโกต์ เรียกว่า “episteme”

จากคำกล่าวข้างต้นสะท้อนมุมมองว่าวาทกรรมเป็นการประกอบสร้างความหมาย และแม้ว่าวาทกรรมจากนิยามข้างต้นจะสิ่งที่กว้างกว่าเรื่องของภาษาแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าสิ่งที่ทำให้วาทกรรมเกิดขึ้น ถ่ายทอด ดำรงอยู่ คือภาษาเพราะภาษามีบทบาทต่อการเข้าใจสรรพสิ่ง

งานวิจัยนี้จะใช้ “วาทกรรม” ตามแนวคิดข้างต้น คือ “กระบวนการในการผลิตความหมายให้กับสิ่งต่างๆ โดยสัมพันธ์กับอำนาจ ความรู้” วาทกรรมที่ถูกผลิตนี้จะมีบางวาทกรรมที่แพร่หลายอย่างกว้างขวาง โดยอิงกับความรู้ที่คนส่วนใหญ่ยอมรับผ่านช่องทางที่จะเข้าถึงคนจำนวนมากในสังคม วาทกรรมที่ได้รับการยอมรับนี้จะครอบครองพื้นที่เรียกว่า “วาทกรรมกระแสหลัก” ส่วนวาทกรรมอื่นๆ ที่แตกต่างออกไปจะมีฐานะเป็น “วาทกรรมกระแสรอง” (เสนาะ เจริญพร 2548: 300) แนวคิดวาทกรรมที่กล่าวไปยังมีความสัมพันธ์แนบแน่นกับแนวคิดเรื่องอำนาจด้วย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546: 1371) ให้คำนิยามของคำว่า “อำนาจ” ว่า “...อิทธิพลที่จะบังคับให้ผู้อื่นต้องยอมทำตามไม่ว่าจะด้วยความสมัครใจหรือไม่ หรือความสามารถบันดาลให้เป็นไปตามความประสงค์ เช่น อำนาจบังคับของกฎหมาย อำนาจบังคับบัญชา...” จากนิยามข้างต้นจะเห็นว่าอำนาจในความหมายนี้เป็นสิ่งที่เกิดจากการบังคับการใช้กำลังเกิดจากความเกรงกลัว ความสัมพันธ์เชิงอำนาจเป็นรูปแบบที่ผู้ที่มีสถานภาพสูงกว่าไปยังมีผู้ที่มีสถานภาพต่ำกว่า อำนาจตามความหมายที่เข้าใจโดยทั่วไปนี้ต่างจาก “อำนาจ” ตามแนวคิดของฟูโกต์

ฟูโกต์กล่าวว่าอำนาจเป็นสิ่งที่โอบล้อมห่อหุ้มทุกคนในสังคม (envelop) และจะเห็นได้ชัดเมื่อมีการต่อต้านขัดขืน (resistance) เกิดขึ้น (จุฑาพรรษ์ จามจรี ผดุงชีวิต, 2550: 209) และเป็นกระบวนการที่สร้างความจริงชุดใดชุดหนึ่งขึ้นมา (อภิญา เพ็ญฟูสกุล, 2546 : 51) อำนาจ (power) ตามแนวคิดของฟูโกต์จึงไม่ใช่อำนาจในรูปแบบหยาบกร้านอย่างการใช้กำลังเข้าบีบบังคับ แต่เป็นอำนาจที่ได้รับการขัดเกลาจนชาวสะอาดในรูปของ “ความรู้” (knowledge) และกลไกที่สำคัญในการทำงานของอำนาจก็ไม่ใช่กฎหมาย แต่เป็นกฎเกณฑ์และจารีตปฏิบัติต่างๆ ในสังคม (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2543 : 25 – 32)

กล่าวได้ว่าแนวคิดของฟูโกต์นั้น “อำนาจ” มีความสัมพันธ์กับ “ความรู้” และเกิดจาก “การสร้าง” และพัฒนาวาทกรรมที่สุดท้ายแล้ววาทกรรมเหล่านั้นจะป้อนความรู้ใหม่ให้มนุษย์บางกลุ่มและเอื้อประโยชน์ให้นำไปควบคุมมนุษย์อีกกลุ่ม (จุฑาพรรษ์ จามจรี ผดุงชีวิต, 2550: 207) ความรู้ที่ถูกผลิตทำให้คนมองว่าเป็นสิ่งที่จริงและถูกต้องทำให้ความรู้นั้นก็กลายเป็นอำนาจที่

แพร่กระจายอย่างแนบเนียน (อภิญา เพ็ญฟูสกุล, 2546) เช่น แพทย์มีอำนาจในการวินิจฉัยโรค แต่อำนาจนั้นอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของวาทกรรมว่าด้วยการแพทย์ เป็นต้น การหมุนเวียนของอำนาจจำเป็นเสมอที่ต้องผลิตวาทกรรมในรูปแบบของความรู้ แบบต่างๆ ออกมา หมุนเวียนในสังคมด้วย (ธีรยุทธ บุญมี, 2551: 179) และหากมองในแง่ของการนำเสนอข่าว อาจจะกล่าวได้ว่าหนังสือพิมพ์เป็นผู้ผลิตวาทกรรมที่จะส่งอิทธิพลให้เกิดภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม และผู้รับสารรับข่าวมาโดยความเชื่อว่าข่าวนั้นคือความจริง

กรอบแนวคิดนี้ทำให้เห็นว่าวาทกรรมและอำนาจมีความสัมพันธ์กัน ผู้วิจัยจะนำแนวคิดเรื่องวาทกรรมและอำนาจมาช่วยวิเคราะห์ว่าการประกอบสร้างภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์มีความสัมพันธ์กับอำนาจอย่างไร ใครเป็นผู้มีอำนาจในการผลิตวาทกรรม และวาทกรรมที่ผลิตขึ้นส่งผลอย่างไรบ้าง

2.1.2.2 วาทกรรมข่าวและบทบาทหน้าที่ของหนังสือพิมพ์

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานฉบับ พ.ศ. 2542 (2546: 184) กล่าวว่า ข่าว หมายถึง “น. คำบอกเล่าเรื่องราวซึ่งโดยปรกติมักเป็นเรื่องเกิดใหม่หรือ เป็นที่สนใจ, คำบอกกล่าว, คำเล่าลือ.” อย่างไรก็ตาม แฟร์คลัฟ (Fairclough, 1995a: 103 – 104) กล่าวว่า ข่าวไม่ได้กระจกสะท้อนความเป็นจริง แต่เป็นการนำบางมิติของเหตุการณ์มานำเสนอให้โดดเด่นเป็นพิเศษ และสามารถวิเคราะห์ได้จากตัวบทว่าองค์ประกอบเนื้อหาใดปรากฏในตัวบทและองค์ประกอบใดถูกตัดทิ้งไป และนอกจากนี้ยังต้องเข้าใจเบื้องหลังหรือที่มาของเรื่องที่ถูกนำเสนอด้วย

แนวคิดของแฟร์คลัฟสอดคล้องกับมุมมองวิพากษ์ของสาขานิเทศศาสตร์ กล่าวคือ สิ่งต่างๆ ในโลกไม่ได้มีความหมายโดยตัวเอง แต่ความหมายถูกสร้างขึ้น แนวคิดนี้ยังมองว่า สื่อมวลชนหรือผู้สื่อข่าวไม่ได้อิสระในการทำงาน เพราะทำงานของสื่ออยู่ภายใต้แรงผลักดันจากกลุ่มต่างๆ เป็นเครื่องมือให้กลุ่มผู้ปกครอง เจ้าของทุน หรือกลุ่มที่มีอำนาจทางสังคมเอามาใช้จัดการกับกลุ่มอื่นๆ เช่น ป่าที่สมบูรณ์ในความหมายของรัฐคือป่าที่ไม่มีคน เป็นหน้าที่ของรัฐคอยดูแล ขณะที่ชาวบ้านมองว่าป่าที่สมบูรณ์คือป่าที่คนกับป่าอยู่ร่วมกัน ป่าเป็นของผี (นรินทร์ นำเจริญ, 2549: 106 – 109) ความหมายเหล่านี้ถูกประกอบสร้างผ่านการเสนอข่าว

โดยมีภาษาเป็นตัวนำพา และเมื่อสื่อออกไปก็ทำให้คนในสังคมอาจจะมีความคิดเห็นต่าง ๆ ไปในทิศทางเดียวกันหรือมองเรื่องต่าง ๆ คล้ายกันได้

อย่างไรก็ตามในแต่ละวันเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีจำนวนมากและสื่อมวลชนมีข้อจำกัดในการนำเสนอ เช่น เวลา พื้นที่ตีพิมพ์ ฯลฯ ทำให้ต้องมีการเลือกสรรข่าวก่อนจะนำเสนอ โดยมุมมองดังกล่าวเรียกว่า “นายประตูข่าวสาร” หรือ “Gatekeeper”

Lewin (1947) เป็นคนแรกที่น่าคิดว่า Gatekeeper/นายประตูข่าวสาร มาใช้อธิบายทางสื่อสารมวลชน แนวคิดเรื่อง “นายประตูข่าวสาร” มีมุมมองว่าข่าวสารที่ไหลออกไปสู่ผู้รับสารทางช่องทางต่าง ๆ จะเดินทางผ่านส่วนคัดกรองซึ่งเปรียบเสมือนช่องประตูก่อนที่จะผ่านออกไปสู่ผู้รับสาร ในขั้นตอนก่อนที่ข่าวจะเผยแพร่ไปนี่เองที่จะมีผู้วินิจฉัยว่าจะให้ข่าวใดบ้างเผยแพร่ออกไป และข่าวใดที่อาจจะเสนอออกไปซ้ำ หรือไม่เผยแพร่เลย (ชญาอนุช วีรสาร, 2543 : 19)

นายประตูข่าวสารเป็นบุคคลที่อยู่ตรงกลางระหว่างตัวข่าวสารและผู้รับสาร และนอกจากนายประตูข่าวสารจะเป็นเป็นผู้ทำหน้าที่กลั่นกรองเลือกสรรข่าวสารก่อนที่ข่าวสารจะถูกเผยแพร่ออกไปสู่ประชาชนแล้ว ยังมีหน้าที่จัดลำดับความสำคัญของข่าวสารด้วย ผู้ทำหน้าที่ปิดเปิดประตูข่าวสารได้แก่ นักข่าว นักเขียนคอลัมน์ บทความ ตลอดจนบรรณาธิการที่ทำหน้าที่คัดเลือก เรียบเรียงและตรวจสอบข่าวสาร เพื่อนำเสนอให้สาธารณชนทราบ บุคคลเหล่านี้นับว่าอยู่ในฐานะเป็น “นายประตูข่าวสาร” อย่างแท้จริง (สุกานดา วรพันธุ์พงศ์, 2537 : 14)

แนวคิดนายประตูข่าวสารนี้ทำให้เห็นว่าการประกอบสร้างเกิดขึ้นตั้งแต่กระบวนการในการผลิตวาทกรรมของหนังสือพิมพ์ กล่าวคือในขั้นตอนการผลิตนั้นสื่อมวลชนได้เลือกสรรภาพบางภาพแล้วไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม ในขั้นนั้นก็จัดเป็น “การสร้างภาพตัวแทน” ในขั้นต้นก่อนที่จะสื่อผ่านช่องทางสื่อสารแล้วส่งอิทธิพลต่อความคิดของผู้รับสารและเกิดเป็น “ภาพตัวแทน” ของสรรพสิ่งในโลกทัศน์ของผู้รับสาร และยิ่งภาพตัวแทนใดถูกนำเสนอบ่อยครั้งก็จะฝังแน่นลงไปในโลกทัศน์ของคนในสังคม

เมื่อข่าวสารถูกเผยแพร่ไปสู่ผู้รับสาร ข่าวเหล่านั้นจะมีบทบาทหน้าที่ต่าง ๆ ต่อผู้คนในสังคม ดรูณี ธีรวัชร (2529: 5 – 10) กล่าวว่าหนังสือพิมพ์เป็นสื่อมวลชนที่มีบทบาทหน้าที่ในการให้บริการสังคมในด้านต่าง ๆ มากมาย เช่น ให้ข้อเท็จจริงที่สำคัญกับประชาชน ให้การศึกษาและความรู้ต่าง ๆ เช่นการนำเสนอการค้นพบสิ่งต่าง ๆ ความรู้ด้านการเกษตร วิทยาศาสตร์ ฯลฯ ให้บริการประชาชน ปกป้องสิทธิเสรีภาพของประชาชน และสิ่งสำคัญประการหนึ่งคือ หนังสือพิมพ์มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของประชาชน เพราะหนังสือพิมพ์ทำ

หน้าที่เหมือนเวทีแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนทัศนคติ เช่นเดียวกับ เสรี วงษ์มณฑา (2535: 682 – 687 อ้างถึงใน ชญาบุช วีรสาร, 2543: 31 – 34) กล่าวว่า สื่อมวลชนสอนบทบาทการอยู่ในสังคม โดยคนในสังคมสามารถเรียนรู้ได้จากสื่อมวลชนทั้งจากคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์ บทความในนิตยสาร ตัวละครในนวนิยาย วิทยุโทรทัศน์ และภาพยนตร์ว่าเราในฐานะสมาชิกของสังคมต้องประพฤติตนอย่างไร สื่อมวลชนยังสร้างค่านิยมต่างๆ กล่าวคือในฐานะที่กำลังเรียนรู้บทบาทของการเป็นสมาชิกของสังคมจากสื่อมวลชน ผู้รับสารก็จะเรียนรู้ค่านิยมไปด้วย นอกจากนี้สื่อมวลชนยังสร้างทัศนคติ กล่าวคือ ความรู้ ความรู้สึก และแนวโน้มของพฤติกรรม สื่อมวลชนจะสอนวิธีการประเมินสิ่งต่างๆ ในสังคม และชี้แนวทางในการปฏิบัติ เช่น การปฏิบัติตนอย่างไรเป็นสิ่งที่ดีและอย่างไรที่ไม่ดี

การทบทวนแนวคิดเกี่ยวกับวาทกรรมข่าวและบทบาทหน้าที่ของสื่อมวลชนทำให้เห็นธรรมชาติของการสื่อสารผ่านหนังสือพิมพ์ว่ามีลักษณะอย่างไร ผู้วิจัยจะนำแนวคิดนี้ไปประกอบการอธิบายลักษณะต่างๆ ของการสื่อสารผ่านหนังสือพิมพ์ เช่น การเลือกนำเสนอเนื้อหาในกระบวนการผลิตและถ่ายทอดตัวบท

อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์ภาพตัวแทนที่ปรากฏในวาทกรรมหนังสือพิมพ์อาจจะใช้วิธีการที่แตกต่างกันไปตามสาขาวิชาที่ศึกษา งานวิจัยนี้จะวิเคราะห์โดยใช้แนวคิดวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ที่เน้นการวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาระดับต่างๆ เป็นสำคัญ ซึ่งจะกล่าวถึงในหัวข้อต่อไป

2.1.2.3 วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ (Critical discourse analysis – CDA)

วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ให้ความสำคัญแก่ความสัมพันธ์ของภาษากับโครงสร้างสังคม การศึกษาตามแนวคิดนี้มีประเด็นศึกษาหลายหัวข้อ เช่น การศึกษาวาทกรรมการเมือง การศึกษาวาทกรรมสื่อมวลชน เช่น โฆษณา ประเด็นเรื่องเพศภาวะ (Blommaert, 2005) การนำเสนอภาพตัวแทนของคนชายขอบเป็นประเด็นหนึ่งที่วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์สนใจศึกษา

วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ (CDA) เป็นรูปแบบการวิเคราะห์วาทกรรมที่มุ่งเผยให้เห็นการใช้อำนาจในทางมิชอบ (abuse of power) การครอบงำ (dominance) ความไม่เสมอภาค (inequality) ที่สื่อผ่านวาทกรรม (van Dijk, 2008: 85) การสื่อความคิดนี้จะกระทำผ่านการเลือกใช้ภาษาที่ เช่น การเลือกใช้คำ (wording) ไวยากรณ์ (grammar) วัจนลีลา (style)

ตลอดจนลักษณะอื่นๆ ทางภาษา (Johnstone, 2002: 45) กรอบแนวคิดสำคัญๆ ที่นิยมนำมาใช้ในการวิเคราะห์วาทกรรมทางภาษาศาสตร์คือกรอบการวิเคราะห์ของฟาน ไตจ์ และกรอบมิติทั้ง 3 ของแฟร์คลัฟ

ฟาน ไตจ์ (van Dijk, 2008: 87 -88) ได้เสนอกรอบแนวคิดที่ช่วยในการศึกษาวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์โดยเสนอว่าต้องพิจารณาทั้งในระดับมหภาค (macro) และระดับจุลภาค (micro) ฟาน ไตจ์ยกตัวอย่างว่าการพูดเหยียดสีผิวในรัฐสภาหากพิจารณาจะพบว่าในสถานการณ์การอภิปรายตรงนั้นเป็นระดับจุลภาคแต่ในขณะที่เดียวกันก็จัดเป็นการผลิตซ้ำเรื่องการเหยียดสีผิวในระดับมหภาคด้วย นอกจากนี้ยังได้แนวทางที่จะวิเคราะห์เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับจุลภาคและมหภาคเข้าด้วยกัน เช่น การวิเคราะห์สมาชิกกลุ่ม (members group) ซึ่งคือผู้ใช้ภาษาที่อยู่ในกลุ่มสังคม องค์กร หรือสถาบัน เป็นต้น

แฟร์คลัฟ (1995a: 29-30) ได้กล่าวถึงกรอบการวิเคราะห์โครงสร้างของข่าว (structure of news) ของฟาน ไตจ์ว่าเป็นการวิเคราะห์ที่มีจุดประสงค์เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวบท (text) กระบวนการการผลิต (production process) และกระบวนการการควบคุม (comprehension process) ในการวิเคราะห์โครงสร้างของข่าวจะแบ่งแยกระหว่างโครงสร้างจุลภาค (macro) และโครงสร้างมหภาค (micro) ของวาทกรรมข่าว จากนั้นพิจารณาความเกี่ยวเนื่องสอดคล้องขององค์ประกอบทั้งหมดในตัวบทซึ่งส่วนนี้คือการวิเคราะห์โครงสร้างที่เป็นสาระสำคัญของเนื้อหา (thematic structure) ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการวิเคราะห์โครงสร้างระดับมหภาค (macrostructure) และนอกจากนี้คือการพิจารณารูปแบบของตัวบทซึ่งส่วนนี้จะทำให้เห็นโครงสร้างแบบแผน (schematic structure) ฟาน ไตจ์สังเกตว่าการนำเสนอข่าวจะประกอบด้วยส่วนพาดหัว (headline) ความนำ (lead) และรายละเอียดของเหตุการณ์ (events) แต่ละส่วนจะสอดคล้องกับเนื้อหาโดยทั่วไปที่เสนอในข่าว เช่น พาดหัวข่าวเป็นส่วนที่กำหนดแก่นของเนื้อหาและสัมพันธ์กับเนื้อหาข่าว และเมื่อพิจารณาจะเห็นว่าการนำเสนอข่าวแต่ละส่วนลักษณะที่สัมพันธ์กันและจะเสนอสิ่งที่เป็นสาระสำคัญก่อนตามด้วยการเสนอรายละเอียด

จากกรอบการวิเคราะห์ของฟาน ไตจ์ที่กล่าวไปข้างต้นผู้วิจัยจะนำกรอบการวิเคราะห์ดังกล่าวไปวิเคราะห์โครงสร้างของข่าวในบทที่ 3 โดยจะแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วนได้แก่ การวิเคราะห์โครงสร้างระดับมหภาคของพาดหัวข่าว และโครงสร้างระดับมหภาคในเนื้อหาข่าว

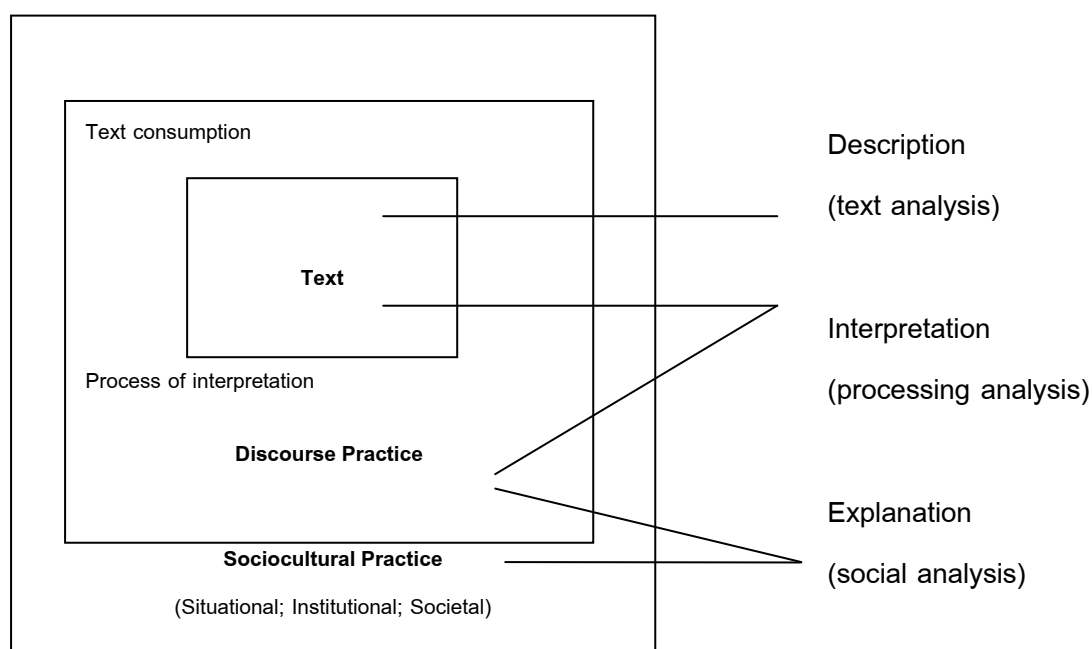
ซึ่งการวิเคราะห์จะช่วยทำให้เห็นว่ามืองค์ประกอบเนื้อหาต้นตอข้างในการนำเสนอข่าวแต่ละครั้งและสื่อมวลชนมุ่งเสนอข่าวในประเด็นใด

กรอบแนวคิดที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์อีกกรอบหนึ่งคือ กรอบมิติทั้งสามของแฟร์คลัฟ (Fairclough, 1992: 72 – 73, 1995b: 95 - 98) ที่ได้เสนอกรอบวิเคราะห์วาทกรรมโดยกล่าวว่าประกอบด้วย 3 มิติ ดังนี้

1) **ตัวบท (text)** คือ ภาษาพูดและภาษาเขียนซึ่งสร้างข้อความสอดคล้องต่อเนื่องสัมพันธ์กัน ในงานวิจัยนี้ตัวบทคือข้อมูลภาษาที่หนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิต ผู้วิจัยจะนำไปศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาตลอดจนกลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวแทน

2) **วิถีปฏิบัติทางวาทกรรม (discourse practice)** คือกระบวนการสร้างหรือผลิตตัวบท (Process of production) และกระบวนการตีความหรือการแปลความหมายตัวบท (process of interpretation) ซึ่งนับว่าเป็นกระบวนการสำคัญที่ทำให้เกิดตัวบท

3) **วิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม (sociocultural practice)** คือ สถานการณ์หรือเหตุการณ์ ระบบความเชื่อ โครงสร้างหรือหน้าที่ทางสังคม ที่มีอิทธิพลและสัมพันธ์กับการผลิตและการบริโภคตัวบทซึ่งแฟร์คลัฟได้เสนอกรอบมิติทั้งสามออกมาดังรูปต่อไปนี้

Dimensions of discourse

Dimensions of discourse analysis

(Fairclough, 1995b: 98)

จากแผนภาพข้างต้นจะเห็นได้ว่า ด้วบท (Text) เป็นผลผลิตจากปฏิบัติการทางวัฒนธรรม (Discourse practice) โดยมีมิติของการปฏิบัติการทางสังคมและวัฒนธรรม (Socio-cultural practice) ล้อมรอบอยู่อีกชั้นหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับมิติสังคม และจากมิติทั้ง 3 ที่กล่าวมานั้น แฟร์คลัฟ ยังได้เสนอแนวคิดในการวิเคราะห์ 3 ด้าน (Dimensions of discourse analysis) ซึ่งประกอบด้วย

1) การพรรณนา (Description) คือ การวิเคราะห์ด้วบทซึ่งเกี่ยวข้องกับภาษาโดยตรง ผู้วิจัยจะใช้แนวคิดนี้มาศึกษาวิเคราะห์ด้วบท (text analysis) เพื่ออธิบายเนื้อหาข่าวในหนังสือพิมพ์และวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาที่หนังสือพิมพ์ใช้ในการเสนอภาพตัวตนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตว่าใช้กลวิธีทางภาษาประเภทใดบ้าง เช่น การเลือกใช้คำ การใช้อุปลักษณ์ การใช้มุขลบท เป็นต้น โดยการศึกษาในครั้งนี้จะเน้นการวิเคราะห์ส่วนนี้สำคัญ

2) การตีความหรือการแปลความหมาย (Interpretation) คือ การวิเคราะห์กระบวนการการผลิตด้วบท ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างด้วบทและกระบวนการผลิตซึ่งประกอบด้วยการผลิตด้วบทและการรับและตีความด้วบท ซึ่งผู้วิจัยจะนำแนวคิดส่วนนี้มาประยุกต์ใช้เพื่อศึกษาว่าใครเป็นผู้ผลิตด้วบทใครเป็นผู้รับด้วบทและการสื่อสารนั้นมีองค์ประกอบในการสื่อสารอย่างไร

3) การอธิบาย (Explanation) คือ การอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการทางสังคมวัฒนธรรมกับกระบวนการทางวาทกรรม ซึ่งผู้วิจัยจะนำแนวคิดส่วนนี้อธิบายเพื่อให้เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ในการผลิตด้วบทว่ามีความคิดความเชื่อหรือความรู้ใดที่ส่งผลต่อการผลิตด้วบท เช่น นโยบายการปราบปรามยาเสพติดของรัฐ แนวคิดทางศาสนา ฯลฯ

งานวิจัยนี้จะใช้กรอบทั้งสามมิติของแฟร์คลัฟเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ ทั้งการวิเคราะห์ด้วบทที่จะมุ่งวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาระดับต่างๆ และจากนั้นจะวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางวาทกรรมและวิถีปฏิบัติทางสังคมและวัฒนธรรมตามลำดับ

2.1.3 ทฤษฎีการลงโทษ (Theory of Punishment)

โดยทั่วไปแล้วแนวคิดเกี่ยวกับการลงโทษแบ่งออกเป็น 4 แนวคิดหลักๆ ได้แก่ ทฤษฎีชดใช้ให้สมกับความผิด (Retribution) ทฤษฎีป้องปรามความผิด (Deterrence) ทฤษฎีฟื้นฟูจิตใจผู้กระทำความผิด (Reformation) และทฤษฎีแยกผู้กระทำความผิดออกไปจากสังคม (Incapacitation) (ปรีชา ช่างขวัญยืน และคณะ, 2552) โดยแต่ละทฤษฎีมีแนวคิดดังนี้

1) *ทฤษฎีชดใช้ให้สมกับความผิด (Retribution)* ทฤษฎีนี้มีแนวคิดว่าการลงโทษ เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้กระทำผิดได้ชดใช้ความเจ็บปวดในสิ่งที่ได้กระทำความผิดไว้ เพื่อทดแทน ความรู้สึกของผู้เสียหายที่สูญเสียไปเนื่องจากกระทำความผิด (กนกวรรณ ขวัญดี, 2550 : 15) กล่าวคือ ความผิดร้ายแรงเพียงใดก็ย่อมต้องได้รับโทษรุนแรงเพียงนั้น (ปรีชา ช้างขวัญยืนและคณะ, 2552 : 5) การมีการลงโทษนี้จะทำให้เกิดความเป็นธรรม (fairness) เงื่อนไขของทฤษฎีนี้มี 3 ประการคือ ประการแรก การลงโทษเป็นการทดแทนความเสียหายที่ถูกผู้กระทำผิดได้ทำไว้ และการชดใช้นี้ต้องมีระดับที่น่าพึงพอใจกับการสูญเสีย เพื่อเยียวยาความรู้สึกให้กับผู้เสียหายและหากมีการละเลยการลงโทษผู้เสียหายก็จะเสื่อมศรัทธาต่อรัฐ ประการที่สองการลงโทษจะต้องกระทำให้เกิดความเป็นธรรม กล่าวคือกฎหมายเป็นข้อตกลงร่วมกันคนในสังคม ดังนั้นทุกคนต้องเคารพกฎหมายและเมื่อมีคนกระทำผิดก็ย่อมเป็นการละเมิดดังนั้นคนที่กระทำผิดต้องดำเนินคดีเพื่อชดใช้ในสิ่งที่ได้ทำ ประการที่สามการลงโทษต้องสัดส่วนที่เหมาะสมกับความผิด (proportionality)

2) *ทฤษฎีป้องปรามความผิด (Deterrence)* ทฤษฎีนี้มองว่าการลงโทษเป็นการปรามหรือยับยั้งบุคคลให้ไม่กล้าที่จะกระทำผิดอาญาอีกในอนาคต การป้องปรามแบ่งออกเป็น 2 ประการคือ *การป้องปรามความผิดเฉพาะตัว (Specific deterrence)* และ *การป้องปรามความผิดทั่วไป (General deterrence)* (Therance D. Miethe and Hong Lu, 2005: 20 – 21)

การป้องปรามความผิดเฉพาะตัว คือ การป้องปรามที่มุ่งไปที่ผู้กระทำผิดไปแล้วไม่ให้กลับมากระทำผิดซ้ำอีกในอนาคต *การป้องปรามความผิดทั่วไป* คือ การป้องปรามความผิดที่มุ่งไปที่คนทั่วไปในสังคม ไม่ให้ทำความผิด หรือหากคิดทำผิดก็จะรู้สึกกลัว โดยอาศัยบทลงโทษเป็นการขู่ให้กลัว

ทฤษฎีป้องปรามความผิดมีมุมมองว่าการที่บุคคลจะทำอะไรเป็นสิ่งที่เกิดจากแรงผลักดันจากสภาพแวดล้อมภายนอก และก่อนที่จะกระทำผิดหรือไม่จะมีการคิดถึงผลดีผลเสียของการกระทำ ซึ่งหากมองว่าการลงมือทำผิดจะเกิดผลดีที่มากกว่าผลเสียก็จะเลือกที่จะทำผิด และถ้าหากมองว่าเกิดผลเสียมากกว่าก็จะไม่กระทำผิด (กนกวรรณ ขวัญดี, 2550)

3) *ทฤษฎีดัดนิสัยผู้กระทำความผิด (Reformation)* ทฤษฎีนี้มีจุดประสงค์ให้ผู้กระทำความผิดได้สำนึกในความผิดที่ได้กระทำลงไปและหวังว่าผู้กระทำผิดจะกลับตัวเสียใหม่ (ปรีชา ช้างขวัญยืน และคณะ, 2552 : 5) การดัดนิสัยหรือฟื้นฟูสภาพจิตใจตามแนวคิดของทฤษฎีนี้คือการใช้การลงโทษเป็นวิธีการเปลี่ยนแปลง ฟื้นฟู เยียวยาสภาพจิตใจของผู้กระทำผิด

ให้กลับสู่สภาวะปกติ เพื่อให้กลับออกมาเป็นพลเมืองที่ดีของสังคม โดยอาศัยเวลาที่ต้องรับโทษจำคุก หรือกักขังอยู่ อบรมทางศีลธรรม ฝึกอาชีพ เพราะทฤษฎีนี้มองว่าการกระทำความผิดเป็นเพราะปัจจัยหลายประการ เช่น สภาวะแวดล้อม โอกาสในการกระทำความผิด เป็นต้น

4) **ทฤษฎีแยกผู้กระทำความผิดออกไปจากสังคม (Incapacitation)** ทฤษฎีแยกผู้กระทำความผิดออกไปจากสังคมมองว่าผู้กระทำความผิดเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมที่จะก่อให้เกิดความเสียหายในสังคม จึงควรลงโทษให้ผู้กระทำความผิดหมดความสามารถหรือหมดโอกาสที่จะกระทำความผิดเพื่อสังคมอยู่ในภาวะที่ปลอดภัย การลงโทษในลักษณะที่แยกผู้กระทำความผิดออกไปจากสังคมนี้มีหลายรูปแบบ เช่น การจำคุก การกักขัง การประหารชีวิต แนวคิดของทฤษฎีนี้อาจมีลักษณะที่คล้ายกับทฤษฎีชดใช้ให้สมกับความผิด (Retribution) และทฤษฎีตัดสินัยผู้กระทำความผิด (Reformation) แต่วิธีนี้มุ่งป้องกันการกระทำผิดซ้ำโดยทำให้หมดโอกาสในการกระทำความผิด การลงโทษประหารชีวิตจึงจัดได้ว่าเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดตามทฤษฎีนี้เพราะเป็นการแยกผู้กระทำผิดออกไปจากสังคมโดยถาวร (กนกวรรณ ขวัญดี, 2550)

จากการทบทวนแนวคิดเกี่ยวกับการลงโทษนี้ทำให้เห็นแนวคิดว่า “การประหารชีวิต” สามารถจัดประเภทให้อยู่ภายใต้ขอบเขตของ 3 แนวคิด ได้แก่ การชดใช้ให้สาสมกับความผิด การป้องปรามความผิด และการกำจัดผู้กระทำผิดออกไปจากสังคม ซึ่งจะมีประโยชน์ในการวิเคราะห์ภาพตัวตนและอภิปรายผลต่อไป

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ส่วนนี้ผู้วิจัยจะรวบรวมงานวิจัยที่ศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานี้ ซึ่งประกอบด้วย 3 ประเภทได้แก่ 1) งานวิจัยที่ศึกษาด้านวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ 2) งานวิจัยที่ศึกษาด้านภาพตัวตน และ 3) งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการประหารชีวิตในประเทศไทย

2.2.1 งานวิจัยที่ศึกษาด้านวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์

งานวิจัยที่เป็นการศึกษาในแนววาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ (critical discourse analysis) ที่ผู้วิจัยได้ทบทวนแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) งานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์ และ 2) งานวิจัยทางด้านนิเทศศาสตร์

2.2.1.1 งานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์

งานวิจัยวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ตามแนวภาษาศาสตร์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน ประกอบด้วยงานที่ใช้แหล่งข้อมูลหลายประเภท เนื่องจากวิทยานิพนธ์เรื่องนี้มุ่งวิเคราะห์ภาพตัวแทนในวาทกรรมข่าวหนังสือพิมพ์รายวัน ผู้วิจัยจึงจะทบทวนงานที่วิเคราะห์หนังสือพิมพ์เป็นหลักโดยประกอบด้วยงานวิจัย 2 กลุ่มย่อย ได้แก่ งานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์ที่ศึกษาประเด็นเกี่ยวกับการประหารชีวิตโดยตรง และงานวิจัยด้านภาษาศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับประเด็นอื่นๆ

งานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์ที่ศึกษาประเด็นเกี่ยวกับการประหารชีวิต

Halmar (1999) ได้เสนอบทความเรื่อง *"DISCOURSE OF DEATH: THE FUNCTION OF THE LOCAL NEWSPAPER COVERAGE OF HUNTSVILLE, TEXAS EXECUTIONS"* โดยเป็นการศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับการประหารชีวิตที่นำเสนอผ่านหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น โดยใช้กรอบแนวคิดวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ (CDA) เพื่อศึกษาการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการประหารชีวิตของเมือง Huntsville ซึ่งอยู่ในรัฐ Texas โดยผลการศึกษาแบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นการศึกษาโครงสร้างเหตุการณ์ที่นำเสนอผ่านหนังสือพิมพ์ (The episode structure) ส่วนที่สองเป็นการศึกษานัยความหมายหรือความหมายแฝงที่สื่อผ่านการนำเสนอข่าว

Halmar พบว่าหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นนำเสนอข่าวโดยแฝงถึงมุมมองว่าการประหารชีวิตด้วยการฉีดยาเป็นการกระทำที่มีมนุษยธรรมเพราะนักโทษจะไม่ทรมานและการประหารมีลักษณะขั้นตอนเหมือนการรักษาทางการแพทย์ ซึ่งสื่อผ่านการเลือกใช้คำที่ปรากฏในข่าว เช่น การบรรยายอาการว่า "นักโทษมีอาการหอบและไอก่อนจะหยุดหายใจ" แม้ว่าคำที่มายาวจะมีความหมายที่แสดงความทรมานเช่น "นักโทษประหารหายใจอย่างทรมานเพียงครั้งเดียวก่อนจากไปอย่างสงบ" แต่ก็ปรากฏร่วมกับคำที่แสดงความรวดเร็ว เช่น ครั้งเดียว ครู่เดียว เพื่อสื่อว่านักโทษไม่ทรมานและการประหารชีวิตโดยการฉีดยามีมนุษยธรรม การกล่าวถึงสารเคมีที่ฉีดเข้าร่างกาย (lethal injection) หนังสือพิมพ์จะไม่ใช้คำว่ายาพิษแม้ว่าสารเคมีเหล่านั้นจะเป็นพิษต่อร่างกาย แต่จะใช้คำอื่นอ้างถึงแทน เช่น ชุดยาสามตัว (series of three drug) โพแทสเซียม คลอไรด์ (potassium chloride) ยาคลายกล้ามเนื้อ (a muscle relaxant) เพื่อสื่อความคิดว่าสิ่งที่ฉีดเข้าไปเป็นยา การกล่าวถึงการตายจะไม่ใช้คำว่า "ตาย" แต่จะใช้คำอื่นแทน เช่น หยุดหายใจ หลับตา หรีดตา ตกอยู่ในความเงิบ เป็นต้น นอกจากนี้ยังเสนอแนวคิดที่ว่านักโทษเป็นผู้กระทำผิดและความผิดนั้นเหมาะสมที่จะได้รับโทษผ่านกลวิธีทางภาษาต่างๆ

ด้วย เช่น การใช้คำเรียกนักโทษที่แฝงอารมณ์และแสดงการตัดสิน เช่น *ฆาตกร* *ฆาตกรฆ่า* *ข่มขืน* *ฆาตกรเลือดเย็น* เป็นต้น และยกเหตุผลหรือหลักฐานความผิดมาสนับสนุนความผิดของนักโทษเพื่อแสดงความสมเหตุสมผลที่นักโทษถูกประหารด้วย ทั้งนี้สาเหตุที่สารที่สื่อออกมามีลักษณะเชิงบวกกับการประหารชีวิตเพราะว่ารัฐดังกล่าวเป็นรัฐที่มีการประหารชีวิตบ่อยครั้งอีกทั้งคนที่อาศัยในรัฐส่วนใหญ่ก็ทำงานในกรมราชทัณฑ์นั้นด้วยทำให้หนังสือพิมพ์ถูกใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างความชอบธรรมให้การประหารชีวิต

งานวิจัยชิ้นนี้ทำให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างบริบททางสังคมวัฒนธรรมที่มีผลต่อการผลิตและกระจายตัวบทตลอดจนการเลือกนำเสนอประเด็นต่าง ๆ เกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์วาทกรรมภาษาไทยในเชิงวิพากษ์ได้

งานวิจัยด้านภาษาศาสตร์ที่ศึกษาวาทกรรมหนังสือพิมพ์ในประเด็นอื่น ๆ

กฤษฎาวรรณ หงส์ลดาธรรม (2543) ศึกษาเรื่อง “ปริจเฉทเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย: การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอุดมการณ์” โดยมุ่งศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยในปริจเฉทสื่อมวลชนภาษาไทยโดยเน้นข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์และรายการโทรทัศน์ทุ่งแสงตะวัน กฤษฎาวรรณกล่าวว่าชนกลุ่มน้อยทางตอนเหนือของประเทศไทยหรือที่เรียกว่า “ชาวเขา” มัก “ถูกเสนอภาพ” อย่างมีอคติในสื่อมวลชนว่าเป็นผู้ทำลายป่า ค้ายาเสพติดและเป็นภัยต่อประเทศ แนวคิดดังกล่าวนี้ถูกถ่ายทอดผ่านกระบวนการทางสังคมและหนังสือเรียนซึ่งเป็นผลจากการมองว่ามี “ตัวตน” (พวกเรา) และ “ผู้อื่น” (พวกเขา) และความคิดนี้ฝังแน่นและเป็นไปในทางลบ กฤษฎาวรรณ ได้ศึกษาข้อมูลจากข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยและรายการโทรทัศน์ทุ่งแสงตะวัน รวมทั้งจากการสัมภาษณ์นักหนังสือพิมพ์และผู้จัดรายการโทรทัศน์ พบว่า หนังสือพิมพ์มีวิธีการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับชาวเขาลักษณะลบ เช่น ชาวม้งค้ายาบ้า มีอาวุธสงครามในครอบครอง ชาวกะเหรี่ยงบุกรุกป่าสงวน เป็นแรงงานต่างด้าว เป็นต้น ซึ่ง “ภาพที่ถูกนำเสนอ” นั้นเป็นไปในลักษณะที่เรามองว่าเขาเป็น “บุคคลอื่น” ในขณะที่รายการโทรทัศน์ทุ่งแสงตะวันนำเสนอภาพที่ต่างกันออกไปเพราะนำเสนอในเชิงที่ชาวเขาเป็นผู้นุรักษ์ธรรมชาติ คอยดูแลป่า รักษาป่าซึ่งเป็นอุดมการณ์ที่มองว่าชาวเขาเป็นพลเมืองของชาติโดยใช้มุมมองความเป็น “พวกเรา” ปริจเฉททั้ง 2 ปริจเฉท จัดได้ว่าเป็นปริจเฉทที่มีการแข่งขันกัน โดยมีอุดมการณ์ความเป็นพวกเราและพวกเขาครอบงำอยู่ โดยแต่ละปริจเฉทเลือกใช้อุดมการณ์ย่อยต่างกันในการนำเสนอภาพของชาวเขา คือ

หนังสือพิมพ์มองชาวเขาว่าเป็น “พวกเขา” ในขณะที่รายการทุ่งแสงตะวันมองว่าชาวเขาเป็น “พวกเรา” โดยแนวคิดต่างๆ นั้นสื่อผ่านกลวิธีทางภาษาภาษา เช่น การเลือกใช้คำศัพท์และการใช้คำเรียกชื่อกลุ่มชาติพันธุ์ การเสนอภาพชาวเขาในฐานะผู้กระทำ เป็นต้น

กาญจนา เจริญเกียรติบรร (2543) ศึกษาเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับมุมมองในข่าววัดพระธรรมกายที่เสนอในหนังสือพิมพ์ไทย” เพื่อศึกษากลวิธีทางภาษาที่ใช้กล่าวถึงวัดพระธรรมกายในทางลบและวิเคราะห์ประเด็นที่หนังสือพิมพ์ไทยเสนอภาพลบต่อวัดพระธรรมกาย โดยผู้วิจัยมีแนวคิดที่ “ภาษาเป็นเครื่องมือสร้างภาพแทนความจริงและการเลือกใช้กลวิธีทางภาษาหรือรูปแบบทางภาษาจึงมีผลต่อภาพแทนได้และยังสื่อถึงทัศนคติและความคิดที่มีต่อสิ่งที่กล่าวถึงด้วย” ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีทางภาษาที่ใช้ในการกล่าวถึงวัดพระธรรมกายในทางลบมี 8 กลวิธี โดยแบ่งออกเป็นกลวิธีทางความหมาย 4 กลวิธี ได้แก่ 1) การใช้สมญา 2) การใช้ความเชื่อเบื้องต้นเป็นเครื่องมือ 3) การใช้อุปลักษณ์ 4) การเลือกใช้คำศัพท์ และกลวิธีทางปริเฉท 4 กลวิธี ได้แก่ 1) การประเมินความเชื่อมั่น 2) การตีความ 3) การอ้างคำกล่าวบุคคลอื่น 4) การใส่เครื่องหมายและขนาดตัวอักษร ด้านกลวิธีทางภาษาที่กล่าวไปนี้มีผลต่อ “ภาพ” หรือ “มุมมอง” ทางลบต่อวัดพระธรรมกาย 7 ประเด็น ได้แก่ การฉ้อโกง การมีเล่ห์เหลี่ยม การเป็นกลุ่มความเชื่ออย่างอื่นที่เป็นภัยต่อพุทธศาสนา การทำทนายประมุขสงฆ์ การทำทนายอำนาจรัฐ การทำทนายพระมหากษัตริย์และเรื่องชู้สาว โดยภาพรวมแล้วพบว่าหนังสือพิมพ์เห็นว่าวัดพระธรรมกายเป็นกลุ่มคนที่เป็นอันตรายต่อสังคมและพุทธศาสนา และสิ่งที่หนังสือพิมพ์เสนอมิบทบาทในทางสังคมตลอดจนบทบาทในแง่จิตวิทยาด้วย

ชนกพร พัวพัฒนกุล (2548) ศึกษาเรื่อง “อุดมการณ์เกี่ยวกับ “เขมร” ในปริเฉทหนังสือพิมพ์ไทย: กรณีเหตุจลาจลเผาสถานทูตไทยในกัมพูชา พ.ศ. 2546” ผลการศึกษาพบว่า “ภาพ” ของเขมรที่สื่อผ่านปริเฉทหนังสือพิมพ์รายวันไทยในช่วงเหตุการณ์จลาจลเป็น “ภาพเชิงลบ” ได้แก่ เขมรป่าเถื่อน เขมรต้องพึ่งไทย เขมรไร้ใจไม่ได้ เขมรด้อยปัญญา และเขมรเป็นศัตรูของชาติ ภาพต่างๆ เหล่านี้เกิดจากอุดมการณ์ชาตินิยมที่เกิดจากสำนึกร่วมในความเป็นชาติของคนไทยที่มองว่ามี ‘ชาติเรา’ ‘ชาติเขา’ และชาติเรา ‘เหนือกว่า’ ชาติเขา แนวคิดเหล่านี้ถ่ายทอดผ่านเนื้อหาและกลวิธีในปริเฉทหนังสือพิมพ์ ชนกพรสรุปว่ากลวิธีทางภาษาที่สื่อถึงอุดมการณ์นั้นประกอบไปด้วย 9 กลวิธี ได้แก่ 1) การใช้ถ้อยคำ 2) การใช้สมญานาม 3) การ

ใช้โครงสร้างทางวาทศิลป์ (อุปลักษณ์ ปุคลาธิษฐาน การอ้างถึงนอกตัวบท การใช้คำถาม วาทศิลป์ การใช้สำนวน) 4) การใช้ข้อสมมติเบื้องต้นเป็นเครื่องมือ 5) การใช้รูปประโยค 6) การอ้างคำกล่าวของบุคคลอื่น 7) การเล่าเรื่อง 8) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน 9) การตัดและเน้นข้อความ ชนกพรได้อภิปรายในตอนท้ายของงานวิจัยว่า อุดมการณ์เกี่ยวกับ “เขมร” ยังปรากฏในแบบเรียนด้วย เช่น แบบเรียนประวัติศาสตร์ที่มีการนำเสนอเรื่องราวในลักษณะที่ว่า เขมรเป็นชาติที่ไว้ใจไม่ได้ เกรซคุณ หรือแม้กระทั่งในแบบเรียนเกี่ยวกับโลกปัจจุบันก็ยังนำเสนอภาพของเขมรว่าต้องพึ่งพาไทย และไทยมีคุณธรรมให้ความช่วยเหลือ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย งานวิจัยชิ้นนี้ทำให้เห็นชุดความคิดที่ซ้อนกันหลายระดับ กล่าวคือ ภาพที่ได้ในลำดับแรกจะเป็นภาพต่างๆ ของเขมร โดยมีชุดความคิดพวกเขาพวกเราที่มองว่าไทยเหนือกว่า กำกับอยู่ และซ้อนด้วยชุดความคิดหรือสำนึกร่วมของความเป็นชาติอีกชั้นหนึ่ง

นิติพงษ์ พิเชฐพันธ์ (2553) ศึกษาเรื่อง “วาทกรรมเหตุการณ์พิพาทเขาพระวิหาร พ.ศ. 2551 จากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย : การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและอุดมการณ์” ผลการศึกษาพบว่ากลวิธีทางภาษาที่นำเสนอชุดความคิดเกี่ยวกับไทยและเขมร ประกอบด้วย 1) กลวิธีทางภาษาด้านอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ ได้แก่ การเลือกใช้ศัพท์ การใช้อุปลักษณ์ การใช้นามนัย การใช้มูลบท การใช้คำแสดงทัศนภาวะ การใช้ถ้อยคำนัย ผกผัน และการกล่าวอ้างเพื่อสร้างสหบท 2) กลวิธีด้านการเรียบเรียงความ เช่น โครงสร้างของเรื่องเล่า นิติพงษ์กล่าวว่ากลวิธีทางภาษาได้เสนอภาพว่าเขมรมักสร้างปัญหาให้แก่ไทย ไทยเปลืองปล้ำให้แก่เขมร อย่างไรก็ตามหากพิจารณาพบว่าไทยยังเหนือกว่าเขมร กล่าวคือแม้ว่าไทยจะเปลืองปล้ำให้เขมรแต่ไทยปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ในขณะที่เขมรใช้เล่ห์เหลี่ยม

จากการทบทวนวรรณกรรมส่วนนี้ทำให้เห็นว่างานวิจัยด้านวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ตามแนวภาษาศาสตร์จะเน้นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษา วาทกรรมและอุดมการณ์ว่ามีการนำเสนอ “ภาพ” ของสิ่งต่างๆ อย่างไร และภาพเหล่านั้นถูกเสนอผ่าน “กลวิธีทางภาษา” อย่างไร ทั้งนี้จะมีการวิเคราะห์ภายในตัวบทอย่างละเอียดโดยใช้แนวคิดด้านภาษาศาสตร์ ผู้วิจัยจะนำแนวทางในงานวิจัยเหล่านี้มาใช้ในวิทยานิพนธ์เรื่องนี้

2.2.1.2งานวิจัยด้านนิเทศศาสตร์

จิณณ์นภัส แสงมา (2545) ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์วาทกรรมเรื่องเสรีภาพทางเพศในการตอบปัญหาทางเพศของสื่อมวลชนไทย” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการสร้างวาทกรรมเรื่องเสรีภาพทางเพศในสื่อมวลชนไทย หาความหมายของวาทกรรมและเปรียบเทียบเนื้อหาและรูปแบบของวาทกรรมในสื่อมวลชนแต่ละประเภท โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากสื่อหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ โทรทัศน์ และอินเทอร์เน็ต ผลการวิจัยพบว่าความหมายเรื่องเสรีภาพทางเพศแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นคือ การเป็นฝ่ายเริ่มต้นในการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศ และการสำส่อนทางเพศ ซึ่งมี 3 ลักษณะคือ 1) ลักษณะอนุรักษ 2) ลักษณะปฏิรูป 3) ลักษณะก้าวหน้า ซึ่งส่งผลต่อการสร้างอัตลักษณ์และความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้ชายในสังคมไทย ด้านกระบวนการการผลิตวาทกรรมมีความสัมพันธ์กับ ผู้นำเสนอตัวบท การคัดเลือกคำถาม รูปแบบการสื่อสาร และกลุ่มเป้าหมาย โดยวาทกรรมที่ปรากฏในแต่ละสื่อมีการนำเสนอที่ต่างกันตามลักษณะของสื่อ แต่มีเนื้อหาคล้ายคลึงกันคือยังคงมีเนื้อหาในลักษณะการอนุรักษมากกว่าลักษณะความก้าวหน้าในเรื่องเสรีภาพทางเพศ

กานดา สุขเกษม (2546) ศึกษาเรื่อง “วาทกรรมเชิงวิพากษ์ในรายการ “รัฐบาลหุ่น” ทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวี” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กระบวนการการสร้างวาทกรรมเชิงวิพากษ์ที่ปรากฏในรายการรัฐบาลหุ่น และสำรวจประมวลวาทกรรมที่ปรากฏในรายการ โดยวิเคราะห์จากเนื้อหา และการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่าวาทกรรมเชิงวิพากษ์ในรายการรัฐบาลหุ่นมี 2 ระดับ คือระดับบุคคลและระดับสถาบัน ในระดับบุคคลเช่น วาทกรรมวิพากษ์การทำงานของนายกรัฐมนตรี ระดับสถาบัน เช่น วาทกรรมวิพากษ์เชิงนโยบาย เป็นต้น วาทกรรมเหล่านี้สื่อสารผ่านกลยุทธ์ต่าง ๆ ได้แก่ การไม่ฟังธง การอ้างคำพูดของผู้อื่น การโยกย้ายบริบท การพูดตัดบท การมีตัวแทรก การใช้เกณฑ์เปรียบเทียบคู่ตรงข้าม การโต้ตอบชี้แจงกลับทันที ซึ่งถูกควบคุมจากผู้เขียนบทให้ไม่มีผลกระทบต่อทางรายการ ผู้วิจัยกล่าวว่ากระบวนการสร้างตัวบทมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบ 4 ส่วน ได้แก่ ผู้นำเสนอตัวบท การคัดเลือกประเด็นกลยุทธ์ในการสื่อสาร กลุ่มเป้าหมาย และการควบคุมกระบวนการประกอบสร้างตัวบท

สุนันท์ เลาะวิธี (2546) ศึกษาเรื่อง “วาทกรรมความอ่อนความยอมในรายการโทรทัศน์สำหรับสตรี” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจและประมวลความหมายของวาทกรรมเรื่อง

ความอ่อนความผอมในรายการโทรทัศน์สำหรับสตรี และศึกษากระบวนการสร้างวาทกรรม ผลการวิจัยพบว่าความหมายเรื่องความอ่อนความผอมในรายการโทรทัศน์สำหรับสตรีอยู่ในกรอบของวาทกรรม 3 ชุดได้แก่ วาทกรรมด้านการแพทย์ ซึ่งเป็นการให้นิยามโดยนำมาตรฐานทางด้านกายภาพที่เรียกว่าดัชนีมวลกายมากกล่าวถึงว่าเป็นบ่อเกิดของโรคภัย วาทกรรมด้านแฟชั่น ซึ่งนำเสนอผ่านการแต่งกายที่ใช้เสื้อผ้าขนาดเล็ก ซึ่งคนอ้วนหรือคนที่ใส่ไม่ได้จะไม่ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มคนผอม วาทกรรมด้านความสวยงามนำเสนอผ่านการอ้างอิงภาพของดารานางแบบที่รูปร่างผอม และโดยรวมแล้ววาทกรรมต่างๆ ได้ให้คุณค่ากับความผอม ส่วนด้านกระบวนการการสร้างวาทกรรมประกอบไปด้วย 1) ผู้เสนอตัวบท ได้แก่ แพทย์ ผู้ที่ทำงานในวงการบันเทิง พิธีกร 2) การคัดเลือกประเด็นที่นำเสนอมาจากกระแสสังคม ผู้อุปถัมภ์รายการ และความสนใจของผู้ผลิต 3) กลยุทธ์ในการสื่อสารนำเสนอในรูปแบบของการเตือนภัยและการแนะนำ 4) กลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้รับวาทกรรมที่ถูกมองว่ามีปัญหาด้านความอ้วน ประกอบด้วย ผู้หญิงโสด ผู้หญิงที่มีครอบครัวแล้ว ผู้หญิงที่ต้องการทำงานในวงการบันเทิง ผู้วิจัยสรุปว่ากระบวนการการสร้างวาทกรรมสอดคล้องกับวาทกรรมกระแสหลักของสังคม ได้แก่ วาทกรรมด้านการแพทย์ วาทกรรมด้านแฟชั่น และวาทกรรมเพศสภาพที่สนับสนุนวิถีคิดและอุดมการณ์ความผอม

จากงานวิจัยด้านนิเทศศาสตร์ที่ทบทวนมานี้แสดงให้เห็นว่างานทางด้านนิเทศศาสตร์จะศึกษาโดยเน้นไปที่กระบวนการการผลิตวาทกรรมว่าใครเป็นผู้อยู่เบื้องหลังวาทกรรมเหล่านั้น และสร้างวาทกรรมเพื่อประเมินค่าหรือสร้างค่านิยมให้กับสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างไร หากมองจากด้านการศึกษาวรรณกรรมก็กล่าวได้ว่าเป็นการศึกษาว่า “ภาพตัวแทน” ถูกสร้างผ่านกระบวนการสื่อสารอย่างไร

หากงานที่ศึกษาตามแนวคิดวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ของทางภาษาศาสตร์และทางนิเทศศาสตร์มาเปรียบเทียบกันจะพบว่ามีความแตกต่างกันคือ งานด้านนิเทศศาสตร์จะมีแนวทางการศึกษาที่มุ่งเน้นกระบวนการในการผลิตและนำเสนอวาทกรรม ส่วนงานด้านภาษาศาสตร์จะเน้นที่การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับ ค่านิยม และอุดมการณ์ว่าถ่ายทอดผ่านกลวิธีทางภาษาในตัวอย่างใดโดยเน้นกระบวนการผลิตและถ่ายทอดเป็นรอง

ผู้วิจัยจะนำแนวทางของงานวิจัยด้านภาษาศาสตร์มาเป็นแนวทางหลักในการวิเคราะห์ ข้อมูลในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ และประยุกต์ใช้บางส่วนของงานด้านนิเทศศาสตร์ เช่น นิยาม คำศัพท์บางคำ การอธิบายกระบวนการผลิตตัวบท เป็นต้น

2.2.2 งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาพตัวแทน

ธีระยุทธ ลาตีฟี (2542) ศึกษาเรื่อง “การสะท้อนภาพของเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับชาวมุสลิม ในหนังสือพิมพ์ไทย” พบว่าหนังสือพิมพ์ไทยเสนอภาพชาวมุสลิมในเนื้อหาข่าวที่เกี่ยวข้องกับ ปัญหาสังคม ความไม่สงบในสังคม สงคราม ฯลฯ หนังสือพิมพ์จะอ้างแหล่งข่าวอื่นๆ ที่ไม่ใช่ ชาวมุสลิมมากกว่าอ้างแหล่งข่าวที่เป็นชาวมุสลิม ส่วนด้านเนื้อหาพบว่าส่วนใหญ่เป็นการ นำเสนอภาพของชาวมุสลิมด้านลบ โดยภาพลักษณ์ที่ถูกนำเสนอมากได้แก่ 1) กลุ่มภาพลักษณ์ โจรก่อการร้าย ก่อวินาศกรรม มุสลิมหัวรุนแรง 2) กลุ่มภาพลักษณ์การจลาจล 3) กลุ่ม ภาพลักษณ์การฝ่าฝืน ไม่ให้ความร่วมมือ ละเมิดข้อตกลงสัญญา 4) กลุ่มภาพลักษณ์การทดลอง สังคม ช้องสูมอาวุธร้ายแรง 5) กลุ่มภาพลักษณ์การประสบวิกฤติเศรษฐกิจอย่างร้ายแรง

งานวิจัยเล่มนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ทางด้านนิเทศศาสตร์เพื่อ สรุปลอกมาเป็นภาพ พร้อมการวิเคราะห์องค์ประกอบอื่นๆ เช่น แหล่งข่าวที่อ้างในเนื้อหา การ ให้ความสำคัญแก่หัวข้อข่าว โดยสะท้อนให้เห็นว่าภาพของชาวมุสลิมที่ปรากฏล้วนถูกประกอบ สร้างให้เป็นภาพเชิงลบ

เจริญวิทย์ วิฑิตวารักษ์ (2544) ศึกษาเรื่อง “การสร้างสารสนเทศและภาพตัวแทนของ ชายรักชายในเว็บไซต์ไทย” พบว่า เว็บไซต์หรือสารสนเทศมีรูปแบบในการนำเสนอที่ตอกย้ำ ภาพแบบเหมารวม (Stereotype) ของชายรักชายแบบสื่อกระแสหลักเป็นผู้สร้างให้ เช่น เป็น กลุ่มคนที่หมกมุ่นกับเรื่องทางเพศและแสวงหาความรักอยู่เสมอ ในขณะที่เดียวกันก็มีพื้นที่ สารสนเทศที่นำเสนอประเด็นเนื้อหาที่แตกต่างออกไปตามที่ตนต้องการ เช่น ชายรักชายเป็น ผู้ดูแลใส่ใจตัวเองอยู่เสมอ มีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกัน ตลอดจนมีความรู้ ความสามารถอย่างชายหญิงทั่วไป เจริญวิทย์กล่าวว่าผู้จัดทำเว็บไซต์มีส่วนในการกำหนด กระบวนการสร้างสรรค์เกี่ยวกับชายรักชายในแต่ละเว็บไซต์ขึ้นอยู่กับความต้องการของตน และ การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์เป็นสื่อกลางนั้นมีส่วนต่อการสร้างสรรค์สารสนเทศและภาพตัวแทนของ

ชายรักชาย และเอื้อให้เกิดการแสดงออกถึงความเป็นรกร่วมเพศของตนได้มากกว่าการสื่อสารในลักษณะอื่น ที่ในสังคมทั่วไปอาจจะทำไม่ได้

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษาโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเนื้อหาเช่น บทความต่างๆ ที่ปรากฏในเว็บไซต์ การใช้สี การเชื่อมโยงลิงค์ (link) ต่างๆ แล้วสรุปออกมาเป็นภาพตัวแทนของกลุ่มชายรักชายตลอดจนการสัมภาษณ์ผู้สร้างเว็บไซต์เพื่อเชื่อมโยงระหว่างกระบวนการในการกำหนดรูปแบบของเว็บไซต์ จุดประสงค์ในการสร้างเว็บไซต์

กนกพรรณ วิบูลย์ศรี (2547) ศึกษาเรื่อง “การเปรียบเทียบภาพตัวแทนของผู้หญิงสมัยใหม่และหลังสมัยใหม่ในภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์อเมริกัน” โดยศึกษาจากภาพยนตร์ 30 เรื่องผ่านกระบวนการวิเคราะห์เนื้อหา พบว่า ภาพตัวแทนของผู้หญิงไทยสมัยใหม่มีลักษณะทางกายภาพที่ดี มีความมั่นใจ กล้าเปิดเผย พยายามผลักดันตัวเองให้หลุดจากความเชื่อเดิมๆ ส่วนภาพตัวแทนของผู้หญิงหลังสมัยใหม่ในภาพยนตร์ไทยเป็นภาพของการไม่ยึดติดกับสิ่งต่างๆ ทำตามความต้องการของตน มุ่งหาความสุขของชีวิต ด้านภาพตัวแทนของผู้หญิงสมัยใหม่ในภาพยนตร์อเมริกันพบว่า เป็นภาพของความเป็นปัจเจกบุคคลสูงแต่ให้ความสำคัญกับครอบครัว และหลังสมัยใหม่เป็นภาพของผู้หญิงที่ประกอบอาชีพทางวิทยาศาสตร์ มีความล้ำสมัยใช้เทคโนโลยีในการหาความรู้แต่ก็โหยหาความเป็นรากเหง้าของตน เป็นต้น ทั้งนี้ภาพตัวแทนของผู้หญิงในภาพยนตร์ไทยและอเมริกันมีความแตกต่างกันและคล้ายคลึงกัน

งานวิจัยนี้ศึกษาโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบทางเนื้อหาและวิเคราะห์องค์ประกอบของเรื่อง เช่น แก่นเรื่อง ฉาก การเล่าเรื่อง การตีความ เพื่อสรุปภาพตัวแทนของผู้หญิงที่ปรากฏในภาพยนตร์

จิรัฐ เผ่าจิระศิลป์ชัย (2548) ได้ศึกษาเรื่อง “การนำเสนอภาพการก่อการร้ายและตัวละครผู้ก่อการร้ายมุสลิมในภาพยนตร์อเมริกันช่วงปี 1994 – 1998” เพื่อให้เข้าใจถึงการนำเสนอตัวละครผู้ก่อการร้ายมุสลิมในภาพยนตร์ จิรัฐวิเคราะห์ด้วยทฤษฎีและแนวคิดในการเล่าเรื่องในภาพยนตร์พบว่า เนื้อหาของภาพยนตร์นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการก่อการร้ายจะเสนอในลักษณะต่างๆ ได้แก่ การก่อการร้ายเป็นการกระทำของขบวนการที่เป็นส่วนหนึ่งของ การทำสงครามศาสนา เป็นการก่ออาชญากรรมของบุคคล และการก่อการร้ายของปัจเจกบุคคล เพื่อตอบโต้ทำลายล้างอำนาจ และนำเสนอว่าการก่อการร้ายแก้ไขได้ด้วยความสามารถของ

วีรบุรุษที่ส่วนใหญ่คือเจ้าหน้าที่รัฐ นอกจากนี้จิรัฐยังได้วิเคราะห์การนำเสนอภาพของชาวมุสลิมแล้วพบว่า ภาพยนตร์นำเสนอลักษณะของชาวมุสลิมในรูปแบบต่างๆ เช่น เป็นนักรบที่เคร่งศาสนา เป็นอาชญากรบ้าคลั่ง เป็นต้น และยังแสดงให้เห็นคุณลักษณะร่วมบางอย่างว่าตัวละครผู้ก่อการร้ายมุสลิมเป็นตัวละครที่มาจากตะวันออกกลางชอบใช้ความรุนแรงโดยใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผลและมีความคิดต่อต้านอเมริกา

งานวิจัยเล่มนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาภาพตัวแทนของชาวมุสลิมในภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้าย งานวิจัยแสดงให้เห็นการเลือกนำเสนอภาพตัวแทนของชาวมุสลิมในภาพยนตร์อเมริกันซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาพลบ โดยผู้ทำวิจัยได้ใช้ทฤษฎีการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ในทางนิเทศศาสตร์มาเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ด้วย

ปิยนันท์ พิศรสำราญเดช (2548) ศึกษาเรื่อง “การถอดรหัสภาพตัวแทนจากภาพยนตร์และการ์ตูนทางโทรทัศน์ของเด็กปฐมวัย” เพื่อวิเคราะห์ภาพตัวแทนของตัวละครที่ปรากฏในภาพยนตร์และการ์ตูน โดยปิยนันท์ได้ข้อสรุปว่า ภาพยนตร์และการ์ตูนอาจจะเสนอภาพตัวแทนที่แตกต่างกันไปทว่ามีความคล้ายคลึงกัน เช่น ภาพแบบฉบับของคนดี และภาพแบบฉบับของคนร้าย โดยภาพของคนดีจะเป็นภาพของการช่วยเหลือผู้อื่น การคิดดี ทำดี ส่วนภาพของคนร้ายที่จะเป็นภาพของการทำลายบ้านเมือง ทำร้ายผู้อื่น ปิยนันท์กล่าวว่านอกจากภาพยนตร์และการ์ตูนจะนำเสนอภาพตัวแทนที่เป็นแบบฉบับดังกล่าวแล้วยังมีการนำเสนออย่างต่อเนื่องโดยมีปัจจัยเสริมที่เกิดจากการสั่งสอนและการปลูกฝังค่านิยมของพ่อแม่และผู้ปกครอง ทำให้ภาพตัวแทนดังกล่าวฝังลงในความคิด ตลอดจนเด็กมีความสามารถในการรับรู้เรื่องราวที่เป็นความจริงเชิงสมมุติ (hyperreal) ได้ดีทำให้รับรู้และถอดรหัสที่ถูกสื่อออกมาได้ งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลจากภาพยนตร์และการ์ตูนโทรทัศน์ ได้แก่ อุลตราแมน โดราเอมอน โปเกมอน และพาวเวอร์พัฟ เกิร์ลแล้ววิเคราะห์โดยใช้แนวคิดรหัสการ์ตูน การสื่อสารเชิงความเสมือน การสื่อสารเชิงตรรกะ การเรียนรู้ทางสังคมเข้ามาวิเคราะห์เนื้อหาที่เสนอผ่านตัวบท

งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าสื่อมวลชนในฐานะที่เป็นผู้นำเสนอสารมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมหรือกำหนดวิธีการมองโลกของคนในสังคมมาก เพราะเมื่อเด็กได้ดูการ์ตูนก็จะพบภาพตัวแทนด้านบวก ด้านลบ เกิดการใช้เหตุผลแล้วประพฤติพฤติกรรมต่างๆ ออกมา อีกทั้งหากสื่อเสนอภาพตัวแทนเหล่านั้นต่อเนื่องก็จะทำให้แบบฉบับที่ตายตัวเหล่านั้นฝังลงในความคิดอย่างแน่นแฟ้นอีกด้วย

วันชนะ ทองคำเภา (2550) ได้ศึกษาเรื่อง “ภาพตัวแทนของสมเด็จพระมหาธรรมราชา ในวรรณกรรมไทย” พบว่าภาพตัวแทนแบ่งออกเป็น 3 ช่วง ตามสถานภาพได้แก่ “ช่วงขุนพิเรนทรเทพ” เป็นภาพตัวแทนของผู้ปราบยุคเข็ญเชื้อพระวงศ์คูบารมีและภาพตัวแทนของนักรักนักรบ “ช่วงพระมหาธรรมราชา” เป็นภาพของผู้ต่อสู้เพื่อชาติและภาพตัวแทนด้านลบคือเป็นผู้เผด็จชาติตน และผู้พ่ายแพ้ “ช่วงสมเด็จพระมหาธรรมราชาธิราช” เป็นภาพของพระราชบิดาของวีรสตรี/วีรบุรุษ และภาพของวีรกษัตริย์ วันชนะกล่าวว่ากลวิธีการเล่าเรื่องที่ช่วยให้ภาพตัวแทนของสมเด็จพระมหาธรรมราชาต่างกันประกอบด้วยกลวิธีสำคัญๆ ได้แก่ 1) การสร้างโครงเรื่องเพื่อนำเสนอแก่นเรื่อง เช่น แสดงพระมหากรุณาธิคุณของบูรพกษัตริย์ไทย, สดุดีวีรสตรีวีรบุรุษ, แสดงบทเรียนจากวิกฤตการณ์ ฯลฯ ความแตกต่างของแก่นเรื่องและโครงเรื่องในวรรณกรรมแต่ละเรื่องส่งผลต่อการเลือกนำเสนอพระราชประวัติของสมเด็จพระมหาธรรมราชาในแง่มุมที่ต่างกัน 2) กลวิธีการสร้างตัวละคร ทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น สร้างตัวละครผ่านการกระทำของตัวละครหรือผ่านบทสนทนาของตัวละคร ฯลฯ 3) การเลือกใช้ผู้เล่า เช่น หากเล่าเรื่องโดยผู้ประพันธ์ก็มักจะแสดงความเคารพในฐานะพระเจ้าอยู่หัว แสดงความซื่ออกซื่อใจแม้เสนอภาพด้านลบเป็นต้น ๔) สถานที่ในฐานะพื้นที่ของการเล่าเรื่อง ซึ่งวันชนะกล่าวว่่าบริบททางการเมือง สังคม และวัฒนธรรมในยุคสมัยของการประพันธ์มีอิทธิพลต่อการสร้างภาพแทนของสมเด็จพระมหาธรรมราชาในวรรณกรรม

งานวิจัยของวันชนะเป็นงานวิจัยที่ศึกษาผ่านภาษาโดยใช้แนวคิดเรื่องภาพตัวแทนและวาทกรรมประกอบกับแนวคิดเรื่องเล่าทางวรรณกรรมในการวิเคราะห์ภาษาและสรุปออกมาเป็นภาพตัวแทน

สิริวิทย์ สุขกันต์ (2550) ศึกษาเรื่อง “ขบวนการนักศึกษาระหว่าง พ.ศ. 2511 – 2519: ภาพตัวแทนที่ปรากฏในนวนิยายไทย” พบว่าภาพตัวแทนของนักศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ช่วง ได้แก่ “ภาพตัวแทนของนักศึกษาก่อนและระหว่างเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516” ประกอบด้วยภาพตัวแทนด้านบวก เช่น นักศึกษาเป็นผู้รักชาติมีอุดมการณ์เป็นปัญญาชนและเป็นวีรบุรุษในการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย ภาพด้านลบเช่น นักศึกษาขี้ขลาดและขาดวุฒิภาวะ นิยมความรุนแรงเป็นต้น ส่วน “ภาพตัวแทนของนักศึกษาหลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 ถึง 6 ตุลาคม 2519” ปรากฏเป็นภาพตัวแทนด้านลบมากกว่าด้านบวก เช่น เป็นคอมมิวนิสต์ เป็นผู้ก่อความ

วุ่นวาย เป็นต้น ส่วนภาพด้านบวกเช่นนักศึกษาเป็นผู้บริสุทธิ์และตกเป็นเหยื่อของการใส่ร้าย เป็นผู้สันติไม่ได้เป็นคอมมิวนิสต์ เป็นต้น โดยสิริวิทย์กล่าวว่า กลวิธีการสร้างตัวละคร การนำเสนอโครงเรื่อง การสร้างฉาก และการเลือกผู้เล่าเรื่อง เป็น 4 กลวิธีสำคัญที่ใช้ในการเสนอภาพตัวแทน

งานวิจัยเล่มนี้เป็นการศึกษาผ่านข้อมูลนวนิยายโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ด้วยบทผ่านทฤษฎีการเล่าเรื่องเช่นเดียวกับงานของวันชนะ ซึ่งจะแตกต่างจากของผู้วิจัยตรงที่ผู้วิจัยจะวิเคราะห์กลวิธีทางภาษา

สุนันทา อิ่มประไพ (2551) ศึกษาเรื่อง “การสร้างภาพตัวแทนของผู้หญิงสุขภาพดีในนิตยสารสุขภาพและความงาม” โดยเก็บข้อมูลจากนิตยสารสลิมมิ่ง และนิตยสารลิซ่า พบว่าลักษณะของภาพตัวแทนของผู้หญิงสุขภาพดีในนิตยสารสลิมมิ่งคือ ผู้หญิงสุขภาพดีต้องมีรูปร่างดีและรักษาดูแลรูปร่างอยู่เสมอ ผู้หญิงสุขภาพดีต้องเอาใจใส่ด้านการโภชนาการ การออกกำลังกาย ผู้หญิงสุขภาพดีต้องใส่ใจเรื่องแฟชั่น ความสวยงาม โดยใช้เครื่องสำอางและผลิตภัณฑ์บำรุงความงามต่างๆ และผู้หญิงสุขภาพดีต้องมีสุขภาพจิตใจที่ดี ส่วนนิตยสารลิซ่า เสนอภาพตัวแทนของผู้หญิงสุขภาพดีว่า ผู้หญิงสุขภาพดีต้องใส่ใจดูแลสุขภาพให้แข็งแรง ต้องใส่ใจแฟชั่นและความงาม มีสุขภาพจิตใจที่ดี ต้องดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขทั้งส่วนตัว การงานและชีวิตในสังคม ต้องเก่งมากความสามารถ

ภาพตัวแทนต่างๆ เสนอผ่านข้อเขียนในนิตยสารทั้งข้อเขียนเกี่ยวกับกับการรักษา รูปร่าง เช่นการลดน้ำหนัก ออกกำลังกาย ตลอดจนกิจกรรมต่างๆ เช่นฟิตเนส การโภชนาการ การแต่งกาย ความงาม ด้านกระบวนการในการสร้างภาพตัวแทนพบว่ามีกำหนดเนื้อหาที่ปรากฏในนิตยสารจากบริษัทแม่ในปริมาณร้อยละ 50 – 60 นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่นๆ อีก เช่นวัตถุประสงค์ของนิตยสาร กระแสห่วงใยสุขภาพ ความใหม่ความทันสมัย ผู้อ่าน โฆษณา โดยหากมองจากนัยทางวัฒนธรรมอาจจะกล่าวได้ว่าภาพตัวแทนเหล่านี้ถูกประกอบสร้างภายใต้วัฒนธรรมของทุนนิยม

งานวิจัยเล่มนี้เป็นการศึกษาโดยการวิเคราะห์เนื้อหาในตัวตนและการสัมภาษณ์โดยผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าสื่อซึ่งในที่นี้คือนิตยสารได้ประกอบสร้างภาพตัวแทนของผู้หญิงสุขภาพออกมาโดยมีกระบวนการคัดกรองต่างๆ และนำเสนอเนื้อหาเหล่านั้นผ่านข้อเขียนในนิตยสาร

จากการทบทวนงานวิจัยเกี่ยวกับภาพตัวแทนพบว่า การศึกษาภาพตัวแทนในทางนิเทศศาสตร์จะศึกษาผ่านการวิเคราะห์เนื้อหาของสาร ส่วนด้านวรรณคดีจะศึกษาจากองค์ประกอบของวรรณกรรม ทฤษฎีการเล่าเรื่อง ส่วนงานวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยจะศึกษาภาพตัวแทนตามกรอบวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ โดยจะเน้นวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาต่างๆ ที่สื่อภาพตัวแทน เช่น การเลือกใช้ถ้อยคำ การใช้อุปลักษณ์ การกล่าวอ้าง การใช้มูลบท ฯลฯ และจะนำแนวคิดในงานวิจัยข้างต้นมาใช้บางส่วน เช่น มโนทัศน์เรื่องภาพตัวแทน กระบวนการผลิตภาพตัวแทนเพื่อช่วยอธิบายงานให้สมบูรณ์ขึ้น

2.2.3 งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการประหารชีวิตในประเทศไทย

ชนินันท์ ศรีธีระวิศาล (2523) ศึกษาเรื่อง “การลงโทษประหารชีวิต” ผู้วิจัยกล่าวว่าการลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษขั้นที่รุนแรงที่สุด และมักมีการถกเถียงกันทางนโยบายว่าสมควรที่จะยกเลิกหรือคงไว้ซึ่งโทษประหาร เพราะต่างฝ่ายก็มีเหตุผลสนับสนุนความคิดของฝ่ายตน ผู้วิจัยจึงสำรวจความคิดเห็นของประชาชนไทยว่ามีทัศนคติอย่างไรต่อโทษประหารชีวิต ผลการศึกษาพบว่าประชาชนร้อยละ 69 สนับสนุนโทษประหารชีวิต ซึ่งต่างจากความคิดของผู้วิจัยที่คิดว่าควรยกเลิกโทษประหารชีวิตแล้วใช้วิธีการอื่นลงโทษแทน เช่น การลงโทษระยะยาว อย่างเช่น การจำคุกตลอดชีวิต ตลอดจนการใช้วิธีการทางการแพทย์เข้าช่วยในการฟื้นฟูสภาพจิตใจซึ่งจะเป็นการดำรงไว้ซึ่งความเป็นมนุษยชาติ

เยาวลักษณ์ ศรีเผด็จ (2523) ศึกษาเรื่อง “ควรยกเลิกโทษประหารชีวิตหรือไม่” พบว่าประเทศไทยควรมีโทษประหารชีวิตอยู่ต่อไป แต่ควรเปลี่ยนวิธีการลงโทษจากการยิงเป้าเป็นการให้นั่งเก้าอี้ไฟฟ้าเพราะไม่ทรมานนักโทษ และในการดำเนินคดีทางศาลควรมีการจัดหาทนายให้กับผู้ต้องหาที่ยากจน ตลอดจนควรมีบทบัญญัติเรื่องการรื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ เพื่อนำมาใช้ในกรณีที่ความปรากฏขึ้นในภายหลังว่าจำเลยผู้นั้นเป็นผู้บริสุทธิ์ ด้านการปฏิบัติต่อนักโทษประหารผู้วิจัยพบว่าควรมีการป้องกันไม่ให้เกิดการสับเปลี่ยนตัวนักโทษ โดยให้มีคนอยู่กับนักโทษตลอดเวลา และควรมีการให้ญาติได้เยี่ยมเป็นครั้งสุดท้ายและปลอบประโลมให้นักโทษหายหวาดกลัว

บงกช สัจจานันต์ย (2534) ศึกษาเรื่อง “โทษประหารชีวิตในทัศนะของพระอาจารย์ผู้สอนที่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยและสภาการศึกษามหามกุฏราชวิทยาลัย” เพื่อจะได้ทราบถึงความคิดเห็นของพระอาจารย์ที่มีต่อปัญหาอาชญากรรม บทบาทของพระสงฆ์ในการป้องกันแก้ไขปัญหา และความคิดเห็นของพระอาจารย์ต่อโทษประหารชีวิต บงกชพบว่าพระสงฆ์ร้อยละ 93.33 มองว่าพระเกี่ยวข้องกับปัญหาอาชญากรรม และมองว่าปัจจัยที่ทำให้คนกระทำความผิดประกอบด้วย อุกุศลมูล 3 ประการคือ โลภะ โทสะ โมหะ และกิเลส ตลอดจนสภาพสังคม สภาพจิตใจและสภาพสังคมที่ละเลยศีลธรรม ตลอดจนมองว่าการป้องกันและแก้ไขปัญหาคควรแก้ที่สาเหตุโดยเน้นความเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม ด้านทัศนคติเกี่ยวกับโทษประหารชีวิตพบว่า พระอาจารย์ร้อยละ 66.66 เห็นด้วยกับการใช้โทษประหารชีวิตโดยมองว่าโทษประหารทำให้คนในสังคมเกรงกลัวและไม่กล้าทำความผิด ส่วนร้อยละ 33.33 มองว่าโทษประหารชีวิตเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ อย่างไรก็ตามกลุ่มที่เห็นด้วยมองว่าควรใช้โทษประหารชีวิตกับคดีร้ายแรง เช่น ฆ่าโดยเจตนา ช่มชู้แล้วฆ่า ปล้นแล้วฆ่า เป็นต้น

อนุสรณ์ แก่งสันเทียะ (2543) ได้ศึกษาเรื่อง “ทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติ และศึกษาทัศนคติต่อการลงโทษที่ใช้ว่าเหมาะสมหรือไม่ จากผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 200 คนและการสัมภาษณ์เชิงลึกประชาชนที่เป็นญาติของนักโทษประหารและเป็นเหยื่อของอาชญากรรม ผลการวิจัยพบว่าคนกรุงเทพมหานครร้อยละ 99 เห็นด้วยกับโทษประหารชีวิต จากจำนวนนี้ร้อยละ 52 เห็นด้วยว่าสภาพสังคมปัจจุบันทำให้จำเป็นต้องมีโทษประหารชีวิต ร้อยละ 57.5 เห็นว่าควรเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษประหารชีวิต และร้อยละ 50 เห็นว่าควรลงโทษประหารชีวิตโดยการฉีดสารพิษ ผู้วิจัยกล่าวว่าปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถามคือปัจจัยด้านความรุนแรงของอาชญากรรม ในขณะที่ปัจจัยด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพสมรส ความเห็นห่างจากศาสนาไม่มีผลต่อทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถาม

กนกวรรณ ขวัญดี (2550) ศึกษาเรื่อง “การยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทย” พบว่าสภาพปัญหาอาชญากรรมมีเพิ่มมากขึ้นโดยมีผลมาจากปัญหาสังคมและเศรษฐกิจเป็นสำคัญ และปัญหาด้านกระบวนการยุติธรรมพบว่าบุคลากรไม่เพียงพอต่อการอำนวยความสะดวก

ยุคธรรมให้ประชาชน ด้านทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตของผู้ให้สัมภาษณ์พบว่าการลงโทษประหารชีวิตเป็นการตอบสนองการแก้แค้นทดแทนให้แก่เหยื่อที่ได้รับผลเสียหาย เป็นการขู่หรือยับยั้งไม่ให้คนทั่วไปกระทำความผิดหรือทำตาม และตัดผู้กระทำความผิดที่ไม่สามารถแก้ไขฟื้นฟูได้ออกจากสังคมโดยเด็ดขาด โดยผู้ให้สัมภาษณ์มองว่าการเปลี่ยนวิธีการลงโทษจากการยิงเป้ามาเป็นการฉีดยาพิษเป็นสิ่งที่เหมาะสม ด้านทัศนคติต่อการยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทยพบว่าผู้ให้สัมภาษณ์มีทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับการยกเลิกโทษประหารชีวิต โดยกลุ่มที่เห็นด้วยมองว่าโทษประหารเป็นเพียงการข่มขู่ระยะสั้นไม่มีผลต่อการป้องกันอาชญากรรม อาจเกิดข้อผิดพลาดได้ในการพิจารณาคดี เป็นการคร่าชีวิตคนซึ่งขัดต่อหลักพระพุทธศาสนาอีก ทั้งเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยที่จะยกเลิกโทษประหารชีวิตมองว่าเป็นโทษที่ป้องปรามอาชญากรรมได้ เป็นการกำจัดคนที่กระทำความผิดออกไปจากสังคมได้อย่างเด็ดขาด และเป็นการลงโทษที่สาสมกับความผิด

ธัญญรัตน์ ทิวถนอม (2550) ศึกษาเรื่อง “การลงโทษประหารชีวิต: อำนาจ ความรุนแรง และรัฐ” โดยมุ่งศึกษาว่า รัฐไทยมีกระบวนการสร้างความชอบธรรมให้กับการใช้อำนาจและความรุนแรงผ่านการลงโทษประหารชีวิตอย่างไร การประหารชีวิตในรูปแบบที่เปลี่ยนไปเป็นเงื่อนไขในการพัฒนาสู่ความเป็นอารยะในบริบททางสังคมอย่างไร และเหตุใดสังคมไทยจึงยอมรับและให้การสนับสนุนการลงโทษประหารชีวิต ผู้วิจัยพบว่ารัฐไทยจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการลงโทษประหารชีวิตในแต่ละยุคสมัยเพราะระบอบการปกครองต่างกัน และรูปแบบการประหารชีวิตที่มีความโหดร้ายลดลงเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องสิทธิมนุษยชน และความรุนแรงที่สังคมไทยยอมรับในเรื่องของการประหารชีวิตมีอิทธิพลจากแนวคิดเรื่องกรรมในพุทธศาสนา

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทยพบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการตั้งคำถามว่าควรยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทยหรือไม่ และมุ่งเน้นศึกษาในแง่มุมของความคิดเห็นว่าประชาชนมีความคิดเห็นต่อการประหารชีวิตอย่างไร ผลการศึกษาเท่าที่มีมาแสดงให้เห็นว่าประชาชนยังคงเห็นว่าการลงโทษประหารชีวิตควรมีอยู่ในสังคมไทย มีงานวิจัยเพียงงานของ ธัญญรัตน์ ทิวถนอม (2550) ที่มีการอภิปรายว่าการประหารชีวิตน่าจะมีเชื่อมโยงกับแนวคิดทางพุทธศาสนาในเรื่อง

“กรรม” งานวิจัยเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่าประเด็นการประหารชีวิตได้รับความสนใจมานาน และเท่าที่ค้นคว้าพบว่ายังไม่มีงานที่ศึกษาในลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับการนำเสนอภาพตัวแทนซึ่งผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาในส่วนนี้

บทที่ 3

โครงสร้างความหมายระดับมหภาคของข่าวเกี่ยวกับนักโทษประหาร และการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทย

ฟาน ไดก์ (van Dijk, 1977) กล่าวว่า การวิเคราะห์วาทกรรมควรศึกษาโครงสร้าง ความหมายระดับมหภาค (semantic macro-structure) ในลำดับแรกเพราะจะช่วยให้เห็น ความหมายหรือใจความโดยรวม (global meaning) ของวาทกรรม การวิเคราะห์โครงสร้าง ความหมายระดับมหภาคในบทนี้จะเป็นการวิเคราะห์ใจความที่ปรากฏในเนื้อหาของข่าวว่า ประกอบด้วยเรื่องใดบ้างเพื่อสรุปว่าเรื่องใดปรากฏมากที่สุดแล้ว ทั้งนี้การปรากฏเนื้อหาที่มาก น้อยต่างกันนั้นอาจจะมีผลต่อการประกอบสร้างภาพตัวแทนได้

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษาในบทนี้เป็น 3 หัวข้อ เริ่มจากการนำเสนอ ภาพรวมของการนำเสนอข่าวเป็นลำดับแรกในหัวข้อที่ 3.1 จากนั้นผู้วิจัยจะแสดงให้เห็น ลักษณะของข่าวในหนังสือพิมพ์รายวันประเภทเชิงคุณภาพและประชานิยมว่ามีเนื้อหาเสนอ ไปในทิศทางเดียวกันหรือไม่อย่างไร และนำเสนอข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยว่าประกอบด้วยข้อมูล ประเภทใดบ้างและยกตัวอย่างพอสังเขปในหัวข้อที่ 3.2 และสุดท้ายจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ โครงสร้างความหมายระดับมหภาคในหัวข้อที่ 3.3 ซึ่งผู้วิจัยจะเน้นการนำเสนอในหัวข้อนี้เป็น สำคัญ ผลการวิเคราะห์มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ปริมาณข่าวที่นำเสนอเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตใน หนังสือพิมพ์รายวันไทย

งานวิจัยชิ้นนี้เก็บข้อมูลจากหนังสือพิมพ์รายวันไทยจำนวน 6 ชื่อฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ มติชน ข่าวสด คมชัดลึก และสยามรัฐ โดยเก็บข้อมูลย้อนหลัง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 จนถึงปี พ.ศ. 2552 เป็นเวลาทั้งสิ้น 14 ปี ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลที่เป็น การรายงานข่าว ภาพข่าว และรายงานพิเศษที่นำเสนอเหตุการณ์เกี่ยวกับการประหารชีวิตที่ปรากฏ ในหนังสือพิมพ์ภายในช่วงเวลา 7 วันหลังจากที่ทำการประหารชีวิตนักโทษ เช่น หากประหาร ชีวิตนักโทษวันที่ 1 เมษายน ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 2 ถึง 8 เมษายน เพราะจาก

การศึกษาเบื้องต้นพบว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นมักจะเป็นข่าวในวันถัดไปและการประหารจะ
ไม่มีการแจ้งล่วงหน้าจึงมักไม่ปรากฏข่าวก่อนการประหาร จากการเก็บข้อมูลพบว่ามี
รายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

วัน/เดือน/ปี ที่ประหาร	จำนวน/ราย	รัฐบาล
26 มกราคม	2539	1
5 พฤศจิกายน	2540	2
29 ตุลาคม	2541	1
5 พฤศจิกายน	2541	1
30 เมษายน	2542	1
21 มิถุนายน	2542	2
7 กรกฎาคม	2542	1
19 กรกฎาคม	2542	3
22 กรกฎาคม	2542	1
8 ตุลาคม	2542	5
23 พฤศจิกายน	2542	3
4 มกราคม	2543	1
11 เมษายน	2544	1
18 เมษายน	2544	5
26 มิถุนายน	2544	1
4 กรกฎาคม	2544	1
23 สิงหาคม	2544	1
20 กันยายน	2544	1
30 ตุลาคม	2544	1
24 เมษายน	2545	5
28 มิถุนายน	2545	3
3 กรกฎาคม	2545	1
3 กันยายน	2545	1
11 ธันวาคม	2545	1
12 ธันวาคม	2546	4
24 สิงหาคม	2552	2
รวมทั้งสิ้น 26 ครั้ง	14 ปี	50

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนนักโทษที่ถูกประหารชีวิตในช่วงปี พ.ศ. 2539 – 2552

ตารางข้างต้นได้แสดงจำนวนนักโทษที่ถูกประหารชีวิตตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 ถึง พ.ศ. 2552 รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 14 ปี มีการประหารชีวิตนักโทษทั้งหมด 26 ครั้ง โดยมีนักโทษถูกประหารไปทั้งสิ้น 50 ราย ปีที่มีการประหารชีวิตสูงที่สุดได้แก่ พ.ศ. 2542 มีนักโทษถูกประหารทั้งสิ้น 16 ราย รองลงมาได้แก่ปีพ.ศ. 2544 และพ.ศ. 2545 จำนวน 11 รายเท่ากัน

จากการประหารชีวิตแต่ละครั้งหนังสือพิมพ์รายวันไทยมีการนำเสนอข่าวอย่างต่อเนื่อง โดยจากการเก็บข้อมูลข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ มติชน ข่าวสด คมชัดลึก และสยามรัฐ พบว่ามีจำนวนข้อมูลทั้งสิ้น 101 ชิ้น แบ่งเป็นข่าว 78 ชิ้น ภาพข่าว 20 ชิ้น รายงานพิเศษ 3 ชิ้น โดยสามารถแจกแจงรายละเอียดการนำเสนอข่าวการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันทั้ง 6 ชื่อฉบับได้ดังตารางต่อไปนี้

26 มกราคม 2539

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	1	1	2	4
เดลินิวส์	-	-	-	-
มติชน	1	-	-	1
ข่าวสด	-	-	-	-
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

5 พฤศจิกายน 2540

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	-	-	-	-
เดลินิวส์	1	-	-	1
มติชน	1	-	-	1
ข่าวสด	1	-	-	1
สยามรัฐ	1	-	-	1
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

29 ตุลาคม 2541

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	-	-	-	-
เดลินิวส์	1	-	-	1
มติชน	1	-	-	1
ข่าวสด	1	-	-	1
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

5 พฤศจิกายน 2541

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	1	-	-	1
เดลินิวส์	-	-	-	-
มติชน	-	-	-	-
ข่าวสด	-	-	-	-
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

30 เมษายน 2542

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	-	-	-	-
เดลินิวส์	1	-	-	1
มติชน	1	-	-	1
ข่าวสด	-	-	-	-
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

21 มิถุนายน 2542

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	1	-	-	1
เดลินิวส์	1	1	-	2
มติชน	1	-	-	1
ข่าวสด	1	-	-	1
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

7 กรกฎาคม 2542

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	1	-	-	1
เดลินิวส์	1	1	-	2
มติชน	1	-	-	1
ข่าวสด	1	1	-	2
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

19 กรกฎาคม 2542

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	1	-	-	1
เดลินิวส์	1	-	-	1
มติชน	-	-	-	-
ข่าวสด	1	-	-	1
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

22 กรกฎาคม 2542

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	-	-	-	-
เดลินิวส์	1	-	-	1
มติชน	-	-	-	-
ข่าวสด	1	-	-	1
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

8 ตุลาคม 2542

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	1	-	-	1
เดลินิวส์	1	-	-	1
มติชน	1	-	-	1
ข่าวสด	1	-	-	1
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

23 พฤศจิกายน 2542

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	-	-	-	-
เดลินิวส์	1	-	-	1
มติชน	1	-	-	1
ข่าวสด	1	-	-	1
สยามรัฐ	1	-	-	1
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

4 มกราคม 2543

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	-	-	-	-
เดลินิวส์	1	-	-	1
มติชน	1	-	-	1
ข่าวสด	1	-	-	1
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

11 เมษายน 2544

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	-	-	-	1
เดลินิวส์	1	1	-	2
มติชน	1	-	-	1
ข่าวสด	1	1	-	2
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

18 เมษายน 2544

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	1	1	-	2
เดลินิวส์	1	1	-	2
มติชน	1	-	-	1
ข่าวสด	1	1	-	2
สยามรัฐ	1	2	1	4
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

26 มิถุนายน 2544

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	-	-	-	-
เดลินิวส์	1	-	-	1
มติชน	1	-	-	1
ข่าวสด	1	-	-	1
สยามรัฐ	1	-	-	1
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

4 กรกฎาคม 2544

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	1	1	-	2
เดลินิวส์	1	1	-	2
มติชน	1	-	-	1
ข่าวสด	1	1	-	2
สยามรัฐ	1	-	-	-
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

23 สิงหาคม 2544

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	-	-	-	-
เดลินิวส์	1	-	-	1
มติชน	-	-	-	-
ข่าวสด	-	-	-	-
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

20 กันยายน 2544

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	-	-	-	-
เดลินิวส์	-	-	-	-
มติชน	-	-	-	-
ข่าวสด	-	-	-	-
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

30 ตุลาคม 2544

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	-	-	-	-
เดลินิวส์	-	-	-	-
มติชน	-	-	-	-
ข่าวสด	-	-	-	-
สยามรัฐ	1	-	-	1
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

24 เมษายน 2545

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	-	-	-	-
เดลินิวส์	1	1	-	2
มติชน	1	-	-	1
ข่าวสด	1	1	-	2
สยามรัฐ	1	-	-	1
คม ชัด ลึก	1	1	-	2

28 มิถุนายน 2545

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	1	-	-	1
เดลินิวส์	1	-	-	1
มติชน	-	-	-	-
ข่าวสด	-	-	-	-
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	1	-	-	1

3 กรกฎาคม 2545

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	1	-	-	1
เดลินิวส์	1	-	-	1
มติชน	-	-	-	-
ข่าวสด	-	-	-	-
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

3 กันยายน 2545

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	-	-	-	-
เดลินิวส์	-	-	-	-
มติชน	-	-	-	-
ข่าวสด	1	-	-	1
สยามรัฐ	1	-	-	1
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

11 ธันวาคม 2545

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	-	-	-	-
เดลินิวส์	1	-	-	1
มติชน	-	-	-	-
ข่าวสด	-	-	-	-
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	-	-	-	-

12 ธันวาคม 2546

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	1	1	-	2
เดลินิวส์	1	-	-	1
มติชน	1	1	-	2
ข่าวสด	1	-	-	1
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	1	-	-	1

24 สิงหาคม 2552

ชื่อหนังสือพิมพ์	ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวม
ไทยรัฐ	1	-	-	1
เดลินิวส์	1	-	-	1
มติชน	1	-	-	1
ข่าวสด	1	1	-	2
สยามรัฐ	-	-	-	-
คม ชัด ลึก	1	-	-	2

รวม

ข่าว	ภาพข่าว	รายงานพิเศษ	รวมทุกประเภท
78	20	3	101

ตารางที่ 2 แสดงปริมาณข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิตที่นำเสนอในหนังสือพิมพ์รายวันไทย

จากตารางแสดงให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์รายวันไทยมีการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตสม่ำเสมอโดยหนังสือพิมพ์เดลินิวส์มีปริมาณการรายงานข่าวมากที่สุดรวมทั้งสิ้น 27 ชิ้น ตามด้วยหนังสือพิมพ์ข่าวสด 23 ชิ้น หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 19 ชิ้น หนังสือพิมพ์มติชน 17 ชิ้น หนังสือพิมพ์สยามรัฐ 10 ชิ้น และหนังสือพิมพ์คมชัดลึก 5 ชิ้น รวม

ทั้งสิ้น 101 ชิ้น แบ่งเป็นประเภทข้อมูลข่าว 78 ข่าว ภาพข่าว 20 ภาพ รายงานพิเศษ 3 บท ผู้วิจัยจะนำข้อมูลข้างต้นมาวิเคราะห์องค์ประกอบด้านเนื้อหาว่าเนื้อหาที่ปรากฏในข่าวประกอบด้วยเนื้อหาด้านใดบ้าง และปรากฏความถี่มากน้อยเพียงใดเพื่อให้เห็นภาพโดยรวมว่าเนื้อหาส่วนใดถูกนำเสนอมากหรือน้อยซึ่งอาจมีผลต่อการนำเสนอภาพตัวแทนของนักโทษ ประหารและการประหารชีวิต

3.2 การเสนอข่าวการเกี่ยวกับนักโทษประหารและประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทย 2 ประเภท

หลังจากเสนอปริมาณข้อมูลไปแล้วผู้วิจัยจะเปรียบเทียบการนำเสนอข่าวการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยมและหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพว่ามีความสอดคล้องหรือไปในทิศทางเดียวกันหรือไม่อย่างไรในหัวข้อ 3.2.1 จากนั้นผู้วิจัยจะนำเสนอลักษณะของโครงสร้างของข่าวในหนังสือพิมพ์ในหัวข้อ 3.2.2

3.2.1 เปรียบเทียบการนำเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยมและประเภทเชิงคุณภาพ

โดยทั่วไปหนังสือพิมพ์รายวันจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทกว้างๆ ได้แก่ *หนังสือพิมพ์ประเภทเห็นคุณภาพ* (Quality Newspaper) หนังสือพิมพ์ประเภทนี้จะมุ่งเสนอเนื้อหาที่ประชาชนจำเป็นต้องรู้ทั้งในด้านการเมืองการปกครองและเศรษฐกิจ ทั้งยังสร้างเสริมให้ผู้อ่านเกิดความคิดที่เป็นประโยชน์ ส่วนอีกประเภทคือ *หนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม* (Popular Newspaper) หนังสือพิมพ์ประเภทนี้จะเสนอเรื่องราวที่คนส่วนใหญ่ใคร่รู้ เนื้อหาจะให้ความเพลิดเพลินประกอบกับสิ่งที่ผู้อ่านอยากรู้ เช่น ข่าวอาชญากรรมและวิบัติภัย ข่าวกีฬา ข่าวบันเทิง (สิริทิพย์ ชันสุวรรณ, 2539: 9-10)

การแบ่งจำแนกหนังสือพิมพ์เป็น 2 ประเภทข้างต้นอาจมีผู้จำแนกประเภทแตกต่างกันไป ทั้งนี้ผู้วิจัยจะแบ่งการจัดประเภทของหนังสือพิมพ์ตามรายชื่อที่วิลลาสินี พิพิธกุล (2547:302-303 อ้างถึงใน ชนกพร พัวพัฒนกุล, 2548: 27) จำแนกไว้ประกอบด้วย กลุ่มที่ 1 หนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม 5 ชื่อฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด สยามรัฐ และคมชัดลึก กลุ่มที่ 2 หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ 1 ชื่อฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์มติชน

อย่างไรก็ตามจากการเก็บข้อมูลพบว่าหนังสือพิมพ์ทั้งสองประเภทนำเสนอข่าวการประหารชีวิตในปริมาณที่สัมพันธ์กันตามที่ได้เสนอไปในหัวข้อก่อนหน้านี้ และเมื่อเปรียบเทียบเนื้อหาข่าวพบที่มีความสอดคล้องสัมพันธ์กันเช่นเดียวกัน ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 9 ตุลาคม 2542	หนังสือพิมพ์มติชน 9 ตุลาคม 2542
พาดหัวข่าว: ยิงเป้ามือสังหารเสียตั้งฮั่ว อติตรมต. ชื่อตั้งที่บางขวาง ประหาร 5 ราย!	พาดหัวข่าว: ประหาร 5 รายร่วมมือฆ่า 'เสียตั้งฮั่ว'
ความนำ: เรือนจำบางขวางประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดชายอีกแล้ว คราวนี้ 5 ราย ล้วนเป็นคดีอุกฉกรรจ์ทั้งสิ้น รายแรก "อำนาจ เอกพจน์" มือสังหารอดีตรัฐมนตรีชื่อดัง "เสียงตั้งฮั่ว" ตายคาบ้านพักหนีชะตากรรมไม่พ้นถูก ปุ่ ปุ่ ตายตกตามกันไป ส่วนอีก 4 คนเป็นคดีในต่างจังหวัดหนีไม่พ้นกรรมเก่าเช่นกัน ระบุปี 42 มีนักโทษถูกประหารแล้ว 6 คน รวม 13 คน	ไม่ปรากฏความนำ
เนื้อหาข่าว: ที่เรือนจำบางขวางเมื่อเวลา 17.10 น. วันที่ 8 ต.ค. รายงานข่าวแจ้งมาว่า ได้มีการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดจำนวน 5 ราย รายแรกเป็นนักโทษเด็ดขาดชายอำนาจ เอกพจน์ อายุ 26 ปี ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากเมื่อคืนวันที่ 1 - 2 มิ.ย. 39 นักโทษเด็ดขาดชายอำนาจ ร่วมกับนายภูซงค์ แนวจำปา และนายนิรันดร เรื่องกาญจนเศรษฐ์ร่วมกันวางแผนฆ่านายไชยศิริ เรื่องกาญจนเศรษฐ์หรือเสียงตั้งฮั่ว อดีตนักการเมืองชื่อดังบิดาของนายนายนิรันดรนั่นเอง โดยนักโทษเด็ดขาดอำนาจได้นำปืนมีดสพาด้าและมีดปลายแหลมแบบสปริง 1 เล่ม ปืนเข้าไปในบ้านและเข้าไปซ่อนในห้องนอน ส่วนนายนิรันดรบุตรชายคนตายและนายภูซงค์ แนวจำปา จอดรถอยู่ข้างรั้วบ้านด้านนอกเพื่อคอยช่วยเหลือ ขณะที่ผู้ตายกำลังหลบนายอำนาจได้ใช้มีดสพาด้าฟันผู้ตายหลายครั้งจนเสียชีวิต ขณะจะหลบหนีได้ยังต่อสู้กับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในบ้านและถูกจับกุมตัวได้ ส่วนนายนิรันดรและนายภูซงค์หลบหนีไปได้ ต่อมา	เนื้อหาข่าว: เมื่อเวลา 18.10 น. วันที่ 8 ตุลาคม ที่เรือนจำกลางบางขวาง จ.นนทบุรี ได้มีการประหารชีวิตนักโทษ 5 ราย ประกอบด้วย 1 นักโทษเด็ดขาดชายอำนาจ เอกพจน์ อายุ 26 ปี ต้องโทษคดีฆ่านายไชยศิริ เรื่องกาญจนเศรษฐ์ เหตุเกิดเมื่อคืนวันที่ 1 ถึงวันที่ 2 มิถุนายน 2539 ก่อนสว่าง ท้องที่แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กทม. โดยนายอำนาจนำอาวุธปืน มีดสพาด้า 1 เล่มและมีดปลายแหลมแบบสปริง 1 เล่ม ปืนเข้าไปในบ้านและเข้าไปซ่อนในห้องนอน ส่วนนายนิรันดรบุตรชายคนตายและนายภูซงค์ แนวจำปา จอดรถอยู่ข้างรั้วบ้านด้านนอกเพื่อคอยช่วยเหลือ ขณะที่ผู้ตายกำลังหลบนายอำนาจได้ใช้มีดสพาด้าฟันผู้ตายหลายครั้งจนเสียชีวิต ขณะจะหลบหนีได้ยังต่อสู้กับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในบ้านและถูกจับกุมตัวได้ ส่วนนายนิรันดรและนายภูซงค์หลบหนีไปได้ ต่อมา

<p>ชายอำนาจใช้มีดสปาด้าฟันแทงผู้ตายที่ใบหน้าและศีรษะรวม 27 แพล จนเสียชีวิต และขณะหลบหนีได้ยิงต่อสู้กับส.อ.สมคิด โพธิ์สุข และส.ต.ปรีชา นกเทศ เจ้าหน้าที่รปภ. บ้านของผู้ตาย ในที่สุดนักโทษเด็ดขาดชายอำนาจถูกจับกุมตัวได้ ส่วนนายภุชงค์และนายนิรันดรหนีรอดไปได้อย่างหวุดหวิด ต่อมานายนิรันดรได้ไปหลบซ่อนตัวอยู่ที่บ้านแห่งหนึ่งในจ.ราชบุรี และใช้ปืนยิงตัวตายเพื่อหนีความผิด ส่วนนายภุชงค์เข้ามาพบกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อวันที่ 6 มิ.ย. 39 ในชั้นสอบสวนให้การรับสารภาพแต่กลับคำให้การในชั้นศาล ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดชายอำนาจและให้จำคุกนายภุชงค์ตลอดชีวิต ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาพิพากษายืน</p> <p>รายชื่อ 2 นักโทษเด็ดขาดชายสมพรหรือจรวด เขยชื่นจิตร อายุ 31 ปี ร่วมกับพวกอีก 1 คนยิงนายประสิทธิ์เพชรอินทร์ ถึงแก่ความตาย เหตุเกิดที่ ต.นาท่อมเหนือ อ.เมือง จ.ตรัง เมื่อวันที่ 5 ก.พ. 29 หลังเกิดเหตุเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวได้และให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นเห็นว่ามีความผิดกรณีเป็นกลุ่มมือปืนรับจ้างพิพากษาลงโทษประหารชีวิต ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาพิพากษายืน</p> <p>รายชื่อ 3 นักโทษเด็ดขาดชายอนันต์ โคตรสมบัติ อายุ 47 ปี เมาสุราเดินเข้าไปในบ้านของนางชน จอดนอกซึ่งเป็นป่า จากนั้นใช้มีดฟันจนตายแล้วตัดหัวโยนเข้ากองไฟและยังแทงนายสุวรรณที่เข้ามาห้ามเสียชีวิตด้วย ศาลชั้นต้นพิพากษาประหารชีวิตศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาพิพากษายืน</p> <p>รายชื่อ 4 นักโทษเด็ดขาดชายสุรศักดิ์หรือแดง ยิตชัง</p>	<p>นายนิรันดรฆ่าตัวตายที่ จ.ราชบุรี นายภุชงค์จึงมอบตัวและถูกพิพากษาจำคุกตลอดชีวิต</p> <p>2.นักโทษเด็ดขาดชายสมพร หรือจรวด เขยชื่นจิตร อายุ 31 ปี ต้องโทษคดีฆ่านายประสิทธิ์ เพชรอินทร์ เหตุเกิดที่ ต.นาท่อมเหนือ อ.เมือง จ.ตรัง วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2539 นายสมพรกับพวกอีก 1 คน ขับรถจักรยานยนต์ไปจอดหน้าบ้านผู้ตาย พวกของนายสมพรเข้าไปใช้ปืนยิงผู้ตาย โดยน้องเขยผู้ตายจะใช้มีดฟันพวกของนายสมพร แต่นายสมพรชักปืนขู่และหลบหนีไป เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมนายสมพรได้หลังเกิดเหตุ 30 นาที แต่ผู้ต้องหาให้การปฏิเสธ ศาลเห็นว่ามีความผิดกรณีเป็นมือปืนรับจ้าง เนื่องจาก 2536 เคยตกเป็นผู้ต้องหาคดีใช้อาวุธปืนฆ่าผู้อื่น แต่ขาดพยานศาล จ.สตูลจึงยกฟ้อง จึงพิพากษาประหารชีวิต</p> <p>3. นักโทษเด็ดขาดชายอนันต์ โคตรสมบัติ อายุ 47 ปี ต้องโทษคดีฆ่านางชน จอดนอกซึ่งเป็นป่าและนายสุวรรณ จอดนอก เหตุเกิดที่ ต.ยาง อ.บรบือ จ.มหาสารคาม วันที่ 13 กรกฎาคม 2538 เวลา 19.00 น. นายอนันต์เมาสุราถือมีดปลายแหลมยาวประมาณ 51 เซนติเมตร เดินเข้าไปในบ้านนางชนและใช้มีดฟันศีรษะนางชน และแทงนายสุวรรณที่ชายโครงและท้อง 2 ครั้งจนเสียชีวิต จากนั้นจุดไฟเผาบ้านและตัดศีรษะนางชนโยนเข้ากองไฟ</p> <p>4.นักโทษเด็ดขาดชายสุรศักดิ์หรือแดง ยิตชัง อายุ 36 ปี ต้องโทษคดีฆ่านางรัศมี นิลศรีหรือชานาญศิลป์เหตุเกิดที่ ต. บ้านไต้ อ.เมือง จ.กาญจนบุรี วันที่ 17 กรกฎาคม 2539 เวลา 11.00 น. นายสุรศักดิ์ไปที่ห้องแถวของนางรัศมีพบผู้ตายนั่งกระโجم</p>
--	---

<p>อายุ 36 ปี เข้าไปในห้องแถวของนางรัศมี นิลศรี หรือ ชำนาญศิลป์ ใน อ.เมือง จ.กาญจนบุรี พบกำลังนุ่งกระโจมอกไปอาบน้ำ จึงไปดักรอหน้าห้องน้ำและพยายามข่มขืนแต่ไม่สำเร็จจึงใช้มีดเชือดหลอดลมขาดพร้อมกระชากสร้อยทองไปด้วย ต่อมาถูกเพื่อนบ้านจับกุมไว้ได้ เหตุเกิดเมื่อวันที่ 17 ก.ค. 39 ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษประหารชีวิต ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาพิพากษายืน</p> <p>และรายที่ 5 นักโทษเด็ดขาดชายสมคิด วรรณโชติ อายุ 51 ปี ใช้ปืนคาร์บินยิงเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจเดียวกันถึงแก่ความตาย เหตุเกิดเมื่อวันที่ 17 ก.พ. 26 ที่อ.เคียนซา จ.สุราษฎร์ธานี ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษประหารชีวิต ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาพิพากษายืน</p> <p>สำหรับนักโทษประหารชีวิตทั้ง 5 คนนี้ได้ใช้สิทธิยื่นฎีกาทูลเกล้าฯ ถวายขอพระราชทานอภัยโทษตามกฎหมาย เช่นเดียวกับนักโทษประหารชีวิตรายอื่นๆ แล้ว อย่างไรก็ตามสำหรับการประหารชีวิตครั้งนี้ นับเป็นครั้งที่ 6 ในปีนี้หลังจากที่มีการประหารชีวิตนักโทษรายสุดท้ายในคดีปล้นฆ่าผู้อื่นเมื่อวันที่ 22 ก.ค. 42 รายที่ได้ประหารชีวิตไปแล้วในปี 13 ราย ทั้งนี้ในการประหารชีวิตที่เรือนจำกลางบางขวาง มีผู้แทนจาก จ.นนทบุรี ตำรวจ แพทย์ ร่วมเป็นสักขีพยานในการประหารชีวิตและได้ดำเนินการไปโดยเรียบร้อย</p>	<p>ออกไปอาบน้ำจึงถือมีดไปดักรอที่หน้าห้องน้ำ เมื่อผู้ตายเดินออกมาจึงใช้มีดขู่วางจะข่มขืน แต่ไม่สำเร็จ จึงเปลี่ยนใจบังคับเอาสร้อยคอ เมื่อผู้ตายขจัดขึ้นตะโกนร้องขอความช่วยเหลือ นายสุรศักดิ์จึงใช้มีดปาดคอผู้ตายจนหลอดลมขาดและกระชากสร้อยคอไป ขณะเตรียมหลบหนีเพื่อนบ้านช่วยกันจับตัวไว้ได้</p> <p>5. นักโทษเด็ดขาดชายสมคิด วรรณโชติ อายุ 51 ปี ต้องโทษคดีฆ่าเจ้าพนักงานตำรวจ เหตุเกิดท้องที่อ.เคียนซา จ.สุราษฎร์ธานี วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2526 เวลา 14.00 น. ผู้ตายเป็นตำรวจจับผู้ลักลอบเล่นการพนันชนไก่ได้ 18 คน รวมทั้งญาติของนายสมคิด แต่นายสมคิดซึ่งเป็นตำรวจสถานีเดียวกันขอร้องให้ผู้ตายไม่ให้จับ แต่ผู้ตายไม่ยินยอม จึงกล่าวอาฆาตว่าจะยิงผู้ตาย วันเดียวกันเวลา 16.00 น. เมื่อพบผู้ตายนายสมคิดจึงใช้ปืนคาร์บินยิงผู้ตาย 3 นัดเสียชีวิตและหลบหนีไปประมาณ 10 ปีเศษจึงถูกจับกุมตัวได้</p> <p>ข่าวแจ้งว่านักโทษประหารทั้ง 5 รายได้ใช้สิทธิยื่นฎีกาทูลเกล้าฯ ขอพระราชทานอภัยโทษ การประหารชีวิตครั้งนี้ นับเป็นครั้งที่ 6 ของปี 2542 รวมนักโทษเด็ดขาดถูกประหารแล้ว 13 ราย แต่ครั้งนี้ ถือเป็นครั้งประวัติศาสตร์ของเรือนจำกลางบางขวาง เนื่องจากประหารครั้งเดียว 5 ศพ และเป็นการประหารในช่วงเข้าพรรษา โดยมีนายเชาวเรศ จารุบุญย์ เป็นเพชรฆาตมือ 1 และนายประยูทธ์ สนั่น เป็นเพชรฆาตมือ 2</p>
---	---

ตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบการนำเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์สองประเภท

จากตารางการเปรียบเทียบข้างต้นจะเห็นว่า การนำเสนอข่าวการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2542 มีการเสนอข่าวทั้งหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม (เดลินิวส์) และหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ (มติชน) เมื่อพิจารณาจะพบว่าแม้องค์ประกอบด้านโครงสร้างของข่าวในหนังสือพิมพ์มติชนจะไม่ปรากฏส่วน “ความนำ” แต่หนังสือพิมพ์ทั้งสองประเภทนำเสนอรายละเอียดข่าวไปในทิศทางเดียวกันและมีเนื้อหาที่สัมพันธ์กันตั้งแต่ต้นจนจบ ดังนั้นในการวิเคราะห์ครั้งนี้ผู้วิจัยจึงจะวิเคราะห์ข้อมูลหนังสือพิมพ์ทั้งสองประเภทรวมกัน

3.2.2 โครงสร้างของข่าวในหนังสือพิมพ์ (Structure of News)

ก่อนที่จะวิเคราะห์โครงสร้างความหมายระดับมหภาคผู้วิจัยจะอธิบายให้เห็นถึงโครงสร้างโดยทั่วไปของข่าวหนังสือพิมพ์ซึ่งองค์ประกอบ 4 ส่วน ได้แก่ **พาดหัว** **ความนำ** **ส่วนเชื่อม** และ **เนื้อหา** ทั้งนี้ในบางครั้งอาจจะไม่ปรากฏองค์ประกอบทุกด้าน เช่น บางข่าวอาจจะปรากฏ พาดหัว ความนำ และเนื้อหา ในขณะที่บางข่าวอาจจะปรากฏเพียงพาดหัวข่าว และเนื้อหาก็ได้ องค์ประกอบแต่ละด้านของข่าวมีลักษณะแตกต่างกันโดยสามารถอธิบายได้ดังนี้

พาดหัว (Headline) คือ ส่วนแรกที่ผู้อ่านจะเห็นเมื่ออ่านข่าว การพาดหัวมักบอกเรื่องราวข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นแบบสั้นๆ โดยทั่วไปพาดหัวข่าวมักใช้คำที่ดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านมากที่สุด (นรินทร์ นำเจริญ, 2549: 195)

ความนำ (Lead) คือ ย่อหน้าแรกที่ต่อมาจากพาดหัวข่าว ลักษณะของความนำสาระสำคัญทั้งหมดของเหตุการณ์มาเขียน ปกติจะมีลักษณะเหมือนการขยายความพาดหัว (นรินทร์ นำเจริญ, 2549: 209)

ส่วนเชื่อม (Neck) คือ ข้อความที่เชื่อมจากความนำไปสู่ตัวเนื้อหาข่าว เพื่อทำให้เกิดการดำเนินเรื่องอย่างต่อเนื่อง นักวิชาการทางวารสารศาสตร์หลายท่านจัดส่วนเชื่อมเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหา ส่วนเชื่อมมักปรากฏในข่าวบางประเภท เช่น ข่าวต่อเนื่องหรือข่าวที่มีความซับซ้อน (นรินทร์ นำเจริญ, 2549: 230) จากการสังเกตพบว่าข่าวการประหารชีวิตมีเป็นข่าวที่เกิดขึ้นแล้วจบลงในครั้งเดียวจึงมักไม่ปรากฏส่วนเชื่อมของข่าว

เนื้อหา (Body/Detail) คือ ส่วนสำคัญที่ให้รายละเอียดของข้อเท็จจริงที่ผู้สื่อข่าวรวบรวมมาได้ เนื้อหาข่าวอาจมีการแทรกบทสัมภาษณ์และนำเสนอเรื่องราวโดยละเอียด

(นรินทร์ นำเจริญ, 2549: 235) จากการสังเกตพบว่าเนื้อหาข่าวการประหารชีวิตจะมีการให้รายละเอียดในขั้นตอนต่างๆ เช่นเดียวกับการเสนอข่าวอาชญากรรมอื่นๆ

จากโครงสร้างทั้ง 4 ส่วนนี้เมื่อนำมาวิเคราะห์โครงสร้างความหมายระดับมหภาค ผู้วิจัยจะแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วนได้แก่ **ส่วนที่ 1** จะวิเคราะห์เฉพาะโครงสร้างความหมายระดับมหภาคที่ปรากฏในพาดหัวข่าวเพราะพาดหัวคือส่วนที่โดดเด่นที่สุดเพราะเป็นเหมือนหัวข้อของข่าวดังที่ได้กล่าวไป บางครั้งผู้อ่านหนังสือพิมพ์ทราบเหตุการณ์จากการอ่านพาดหัวโดยอาจไม่ได้อ่านรายละเอียดในเนื้อหาข่าว **ส่วนที่ 2** จะวิเคราะห์โครงสร้างความหมายระดับมหภาคที่ปรากฏในส่วนอื่นๆ ของข่าว ทั้งนี้เพื่อให้เห็นภาพรวมของความหมายระดับมหภาคทั้งหมด ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลข่าวประเภทรายงานพิเศษและคำบรรยายภาพข่าวรวมด้วยในส่วนนี้

3.3 โครงสร้างความหมายระดับมหภาคของข่าวเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทย

ลักษณะประการหนึ่งของการนำเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์คือ ผู้สื่อข่าวจะทำหน้าที่นายประตูข่าวสาร (Gatekeeper) กล่าวคือเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งหมดที่เกิดขึ้นอาจจะไม่ได้ถูกเสนออย่างตรงไปตรงมาหรือครบถ้วนทุกด้านแต่จะถูกกรองจากสื่อก่อนที่จะนำเสนอมายังผู้รับสาร (ชญาอนุช วีรสาร, 2543) ในเบื้องต้นผู้วิจัยสังเกตว่าการนำเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์จะมีโครงสร้างและองค์ประกอบซ้ำกัน ผู้วิจัยจึงจะนำตัวบทที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์รายวันไทยมาวิเคราะห์โครงสร้างความหมายระดับมหภาค (Semantic Macro Structure) ตามแนวทางของ ฟาน ไตก์ (1977) เพื่อพิจารณาว่าข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิตมีการนำเสนอองค์ประกอบด้านเนื้อหาด้านใดบ้าง เนื้อหาด้านใดปรากฏซ้ำมากที่สุด ทั้งนี้องค์ประกอบด้านเนื้อหาที่ปรากฏมากน้อยต่างกันนี้อาจจะนำเสนอชุดความคิดบางอย่างโดยที่ผู้รับสารอาจจะไม่รู้ตัวและอาจกล่าวได้ว่าองค์ประกอบด้านเนื้อหาเป็นกลวิธีหนึ่งที่มีผลต่อการเสนอภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิต (Halmari, 1999)

อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์โครงสร้างความหมายระดับมหภาคที่ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษาในหัวข้อนี้จะแบ่งผลการวิเคราะห์เป็น 2 หัวข้อ ได้แก่

3.3.1 โครงสร้างความหมายระดับมหภาคที่ปรากฏในพาดหัวข่าว ส่วนนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์จากข้อความที่ปรากฏในพาดหัวข่าวทั้งหมด 78 พาดหัวข่าว เพราะพาดหัวข่าวเป็นส่วนที่โดดเด่นและดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านมากที่สุดเพื่อสรุปว่าพาดหัวข่าวพยายามนำเสนอประเด็นใดให้แก่ผู้อ่าน

3.3.2 โครงสร้างความหมายระดับมหภาคที่ปรากฏในเนื้อหาข่าว การวิเคราะห์ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยจะเป็นการพิจารณาจากใจความสำคัญของเนื้อหาที่ปรากฏในแต่ละส่วนเป็นหลักว่ากล่าวถึงเรื่องใดบ้าง ทั้งนี้เพื่อให้เห็นภาพรวมทั้งหมดผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่เป็น ข่าว คำบรรยาย ภาพข่าว และรายงานพิเศษรวมทั้งสิ้น 101 ชิ้น มาวิเคราะห์รวมด้วยในส่วนนี้ โดยก่อนจะเสนอผลการวิเคราะห์ผู้วิจัยจะยกตัวอย่างการวิเคราะห์ 1 ข่าว ดังต่อไปนี้

<p>หนังสือพิมพ์ข่าวสด 19 เมษายน 2544</p> <p>พาดหัวข่าว โจรว์ปู้ – 5 นักค้ายา ทพ3 จับ 7.6 ล้านเม็ด</p> <p>ความนำ กรมศุลกียิงเป้าอีก 5 ราย นักโทษประหาร เผย 4 ใน 5 เป็นนักโทษเกี่ยวกับคดียาเสพติด ส่วนอีก 1 เป็นนักโทษคดีอาญาฆ่าคนตาย เรือนจำบางขวางเปิดให้สื่อมวลชนดูการปู้ปูอย่างใกล้ชิด ส่วนกองทัพบกที่ 3 โจรว์จับยาบ้าเม็ดหีมา 7.6 ล้านเม็ด พร้อมผู้ต้องหาจำนวนหนึ่งขณะลำเลียงมาจากพม่าเข้าไทยที่ อ.พบพระ จ.ตาก แฉเป็นผลผลิตของกลุ่มว่าแดง มีทหารกะเหรี่ยงดีเคบีเอเป็นผู้ควบคุมการขนลำเลียง แต่มาเจอกับกองกำลังนเรศวรก่อนจึงเกิดการปะทะกัน ฝ่ายทหารไทยปลอดภัย</p> <p>เนื้อหาข่าว เมื่อเวลา 16.30 น. วันที่ 18 เม.ย. ที่ทำเนียบรัฐบาล นายยงยุทธ ตริยะไพรัช โฆษกประจำสำนักนายกรัฐมนตรี แถลงว่า วันนี้มีการประหารนักโทษเด็ดขาดที่เรือนจำกลางบางขวางจำนวน 5 ราย โดยเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ 4 ราย และคดีความผิดต่อชีวิต 1 ราย</p>	<p>พาดหัวข่าวโดยระบุรูปแบบการประหาร จำนวนนักโทษที่ถูกประหาร ความผิดของนักโทษและแทรกข่าวการจับกุมยาเสพติด</p> <p>ความนำโดยการให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหาร จำนวนนักโทษที่ถูกประหาร วิธีการที่ทำให้นักโทษเสียชีวิตและแทรกเนื้อหาข่าวของอาชญากรรมอื่น ๆ</p> <p>การกล่าวอ้างคำพูดของบุคคล</p>
--	--

<p>คดีความผิดต่อ พ.ร.บ.ยาเสพติดแยกเป็น 2 คดี โดยคดีที่ 1 มีผู้กระทำความผิด 3 ราย คือ นายลี ยวน กวง ชาวฮ่องกง อายุ 47 ปี นายบุญเกิด จิตรปราณี ชาว จ.สมุทรสาคร อายุ 40 ปี และ นายชู ชิน ก้วย ชาวไต้หวัน อายุ 33 ปี โดยมีความผิดฐานมีเฮโรอีนจำนวน 30 ก.ก.ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จับกุมได้ขณะส่งมอบเฮโรอีนที่ลานจอดรถ ห้างสรรพสินค้า เดอะมอลล์ สาขารามคำแหง เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2536</p>	<p>การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหาร (ข้อมูลส่วนตัวและคดีความผิด)</p> <p>วัน เวลาและสถานที่ ที่เกิดอาชญากรรม</p>
<p>โดยศาลชั้นต้นพิพากษาให้ประหารชีวิตและศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาได้ยื่นคำสั่งประหารชีวิต โดยให้เหตุผลว่าได้กระทำความผิดโดยทำลายสภาพสังคม เศรษฐกิจ ถือเป็นภัยร้ายแรงต่อคนไทย</p>	<p>รายละเอียดด้านการดำเนินคดี (การพิจารณาของศาล)</p>
<p>คดีที่ 2 ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดคือนายวิเชียร แสนมหา ยักษ์ ชาว จ.สุโขทัย อายุ 42 ปี มีความผิดเกี่ยวกับมียาบ้าไว้ในครอบครองเพื่อการจำหน่ายจำนวน 5 หมืนเม็ด คิดเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 1,021,489 กรัม</p>	<p>การให้ข้อมูลเกี่ยวกับ นักโทษประหาร (ข้อมูลส่วนตัวและคดีความผิด)</p>
<p>ซึ่งในศาลชั้นต้นได้พิพากษาให้ประหารชีวิตและนายวิเชียร ได้ยื่นอุทธรณ์แต่ศาลชั้นต้นได้ส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ได้ยื่นคำสั่งของศาลชั้นต้น</p>	<p>รายละเอียดด้านการดำเนินคดี (การพิจารณาของศาล)</p>
<p>ส่วนรายที่ 5 ได้กระทำความผิดต่อชีวิต คือนายรอมะลี ตาเยะ ชาว จ.นราธิวาส อายุ 47 ปี มีความผิดฐานเป็นผู้จ้างวานให้ฆ่าผู้อื่น โดยไตร่ตรองไว้ก่อนเนื่องจากไม่พอใจกำนัน(ผู้ตาย) ที่ปลดตัวเองออกจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านจึงจ้างวานจำเลยที่ 1 และ 2 ไปฆ่าผู้ตาย</p>	<p>การให้ข้อมูลเกี่ยวกับ นักโทษประหาร (ข้อมูลส่วนตัวและคดีความผิด)</p>
<p>นักโทษได้ให้การปฏิเสธในศาลชั้นต้น แต่ศาลชั้นต้นได้พิพากษาให้ประหารชีวิต ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาพิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ประหารชีวิต</p>	<p>รายละเอียดด้านการดำเนินคดี (การพิจารณาของศาล)</p>
<p>นายยุกุท กล่าวว่ารัฐบาลขอยืนยันว่ารัฐบาลชุดนี้เอาจริงเอาจังในการพิจารณาบังคับใช้กฎหมายซึ่งประชาชนหลายฝ่ายได้ตั้งข้อสังเกตมาหลายรัฐบาลว่าการลงโทษประหารชีวิตผู้ค้ายาเสพติดต้องใช้เวลายาวนาน ซึ่งในการประชุมยาเสพติดที่จังหวัดเชียงราย นายกชได้กำชับให้หลายฝ่ายมีการประสานเพื่อลดเงื่อนไขระยะเวลา และกำหนดบทลงโทษผู้ค้ายาให้เร็วที่สุด</p>	<p>การกล่าวอ้างคำพูด (การยกคำกล่าวของเจ้าหน้าที่ ที่เกี่ยวข้องกับการประหารชีวิต)</p>

<p>รัฐบาลชุดนี้ได้ประหารนักโทษคดียาเสพติดรวมแล้ว 5 ราย และอยู่ระหว่างรอคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ จำนวน 313 ราย ซึ่งศาลชั้นต้นได้พิพากษาประหารชีวิตและอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา 14 ราย และยื่นถวายฎีกา 9 ราย รวม 154 ราย แต่วันนี้ได้ประหารชีวิตแล้ว 4 ราย</p>	<p>สถิติเกี่ยวกับการประหารชีวิต (จำนวนนักโทษที่รอการประหารชีวิต)</p>
<p>ที่เรือนจำบางขวาง จ.นนทบุรี เวลา 17.00 น. วันเดียวกันนี้ ผู้สื่อข่าวรายงานว่ามีการประหารนักโทษเด็ดขาดชายจำนวน 5 ราย</p>	<p>รายละเอียดเกี่ยวกับการประหารชีวิต (วัน เวลา และสถานที่ที่ประหารชีวิต)</p>
<p>โดยก่อนการประหารชีวิตได้มีเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานต่างๆ เช่น พล.อ.ธรรมรัตน์ อิศรางกูล ณ อยุธยา นายศิวะ แสงมณี อธิบดีกรมราชทัณฑ์ นายสุระ พันธุ์สาคร ผบ.เรือนจำบางขวาง พล.ต.ท.นพดล สมบูรณ์ทรัพย์ ผู้ช่วย ผบ.ตร. พล.ต.ท.เพ็ญพันธ์ ตามาพงษ์ ผบช.ปส. พล.ต.ท.พิชิต ควรเตชะคุปต์ พ.ต.อ.บุญเลิศ นันทวิสิทธิ์ รอง ผบก.นนทบุรี เจ้าหน้าที่อัยการ แพทย์ นอกจากนี้ยังได้มีการเปิดให้สื่อมวลชนทุกแขนงทั้งไทยและต่างประเทศเข้าไปทำข่าวบันทึกภาพของนักโทษทั้ง 5 ราย</p>	<p>กระบวนการประหารชีวิต (รายละเอียดเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประหาร)</p>
<p>สำหรับขั้นตอนการประหารชีวิตทางเจ้าหน้าที่เรือนจำพร้อมด้วยพี่เลี้ยงนักโทษเบ็ดตัว 5 นักโทษประหารชีวิตออกมาจากแดน 1 หลังจากนั้นพี่เลี้ยงนำตัว 5 นักโทษประหารไปพิมพ์ลายนิ้วมือพร้อมทั้งให้เขียนจดหมายและพินัยกรรมถึงญาติพี่น้องท่ามกลางสื่อมวลชนที่คอยเฝ้าดูขั้นตอนต่างๆ ก่อนการประหารชีวิต</p>	<p>กระบวนการประหารชีวิต (การเบ็ดตัวและการตรวจสอบข้อมูลนักโทษประหาร) (การส่งเสียและการเขียนพินัยกรรม)</p>
<p>ก่อนที่เจ้าหน้าที่จะนำนักโทษทั้ง 5 รายไปพึ่งพระศพน์และกินอาหารมื้อสุดท้าย ซึ่งทางเจ้าหน้าที่เรือนจำได้นิมนต์พระจากวัดบางแพรกใต้มาเทศน์นักโทษที่นับถือศาสนาพุทธ 4 ราย ส่วนนักโทษที่นับถือศาสนาอิสลามทางเจ้าหน้าที่ได้จัดเจ้าหน้าที่ประจำศาสนาอิสลามมาให้</p>	<p>กระบวนการประหารชีวิต (การทำพิธีกรรมทางศาสนา)</p>
<p>ส่วนอาหารมื้อสุดท้ายของนักโทษประหารชีวิตทั้ง 5 รายทางเจ้าหน้าที่ได้จัดอาหารเป็นชุดให้กับนักโทษประหารประกอบด้วย ข้าวไก่อิสลาม ต้มจืดเต้าหู้ แกงเขียวหวานไก่ แกงหอยสับปะรด ข้าวมันไก่ทอด ส่วนของหวานมีขนมไทย เม็ดขนุน ทองหยิบทองหยอด ฝอยทอง แต่นักโทษประหารทั้ง 5 รายไม่มีใครแตะต้องอาหาร</p>	<p>กระบวนการประหารชีวิต (อาหารมื้อสุดท้าย)</p>

<p>เมื่อมาถึงขั้นตอนของการประหารทางเจ้าหน้าที่นำตัวนักโทษเด็ดขาดลี ยวน กวง อายุ 47 ปี ชาวฮ่องกง คดีความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ไปทำการประหารชีวิตเป็นรายแรก ซึ่งระหว่างที่นายลี ยวน กวง ถูกนำตัวไปยังหลักประหารชีวิตได้เดินผ่านกลุ่มผู้สื่อข่าวที่ไปทำข่าวกว่า 50 ชีวิตทำที่ของนายลี ยวน กวง มีท่าที่เดินยิ้มไปตลอดทาง และเมื่อทางเพชรฆาตของเรือนจำบางขวางลั่นไกอาวุธปืนเอชเค 33 จำนวน 9 นัดใส่ร่างนายลี ยวน กวง เป็นรายแรกเสร็จ ทางเจ้าหน้าที่ก็นำตัว น.ช. บุญเกิด จิตรปราณี อายุ 40 ปี พร้อมด้วย น.ช.ชู ชิน ก้วย อายุ 33 ปี ชาวไต้หวันเข้าหลักประหาร</p>	<p>กระบวนการประหารชีวิต (วิธีการที่ทำให้นักโทษเสียชีวิต)</p>
<p>สำหรับนักโทษประหารชุดสุดท้ายประกอบด้วย น.ช. วิเชียร แสนมหายักษ์ อายุ 42 ปี ชาว จ.สุโขทัยนักโทษคดีฐานนำแอมเฟตามีน(ยาบ้า)เข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อจำหน่าย จำนวน 50,000 เม็ด และ น.ช.รอมะลี ตาเยะ อายุ 47 ปี ชาวจังหวัดนราธิวาส นักโทษคดีความผิดฐานเป็นผู้ใช้จางวานให้ฆาตผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน</p>	<p>การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหาร (ข้อมูลส่วนตัวและคดีความผิด)</p>
<p>ผู้สื่อข่าวรายงานว่า สำหรับขั้นตอนการประหารชีวิตนักโทษประหารชุดสุดท้ายทางเจ้าหน้าที่ได้อนุญาตให้สื่อมวลชนติดตามไปดูการประหารชีวิตได้อย่างใกล้ชิด ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่ทางเจ้าหน้าที่นำตัวนักโทษเข้าไปที่สระ 8 เหลี่ยม เพื่อทำการปิดตาโดยทางเจ้าหน้าที่ได้เตรียมดอกกล้วยไม้สดพร้อมด้วยรูปเทียน ไว้ให้นักโทษก่อนที่จะช่วยกันประคองเข้าไปยังสถานที่หมดทุกข์ แต่พอมาถึง น.ช.รอมะลี ตาเยะ นักโทษคดีจางวานฆ่าซึ่งนับถือศาสนาอิสลาม ปราบกฏา น.ช.รอมะลี ได้ทำพิธีละหมาดตามแบบศาสนาอิสลามอยู่นานโดยที่ไม่ยอมลุกขึ้นจนเจ้าหน้าที่ต้องเข้าไปเตือนให้ลุกขึ้นก่อนจะใช้ผ้าปิดตาแล้วนำเข้าหลักประหาร และหลังจากที่เจ้าหน้าที่นำนักโทษเข้าหลักประหารเรียบร้อยแล้วก็ได้ปิดม่าน ปิดประตูสักครู่เสียงปืนก็ดังขึ้นจำนวนหลายนัดถือเป็นการเสร็จสิ้นการประหารนักโทษ สำหรับมือเพชรฆาตได้แก่นาย เชาวเรศน์ จารบุญย์ เจ้าหน้าที่บริหารงานระดับ 5 และนายพิทักษ์ เนื่องสิทธิ เจ้าหน้าที่บริการงานระดับ 4 เป็นผู้ลั่นไกประหารชีวิต โดยศพนักโทษทั้ง 5 รายจะนำออกทางประตูผู้ด้านวัดบางแพรกใต้ เพื่อรอ</p>	<p>กระบวนการประหารชีวิต (วิธีการที่ทำให้นักโทษเสียชีวิต)</p>

ให้ญาติมาติดต่อรับไปดำเนินการทางศาสนาต่อไป

ที่รัฐสภา เมื่อเวลา 13.45 น. วันเดียวกันนี้ ผู้สื่อข่าวรายงานว่า พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ ผบ.ทบ.ได้เดินทางเข้าพบ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ที่ห้องทำงานชั้น 2 อาคารรัฐสภา โดยใช้เวลาระมาณ 15 นาที หลังจากนั้น พล.อ.สุรยุทธ์ เปิดเผยภายหลังเข้าพบว่า ตนมารายงานให้นายกรัฐมนตรีทราบถึงกรณีฝ่ายทหารได้จับกุมยาบ้าได้ที่ จ.ตาก ได้ของกลางจำนวนมาก จึงมารายงานให้ทราบ ซึ่งตนไม่ขอแถลงรายละเอียด เพราะได้มอบหมายให้โฆษกกองทัพบกแถลงข่าวไปเรียบร้อยแล้ว

ที่กองทัพบก พ.อ.สมควร แสงภัทรเนตร โฆษกกองทัพบกแถลงว่าเมื่อวันที่ 16 เมษายน ระหว่างเวลา 23.00 น. – 24.00 น. กองกำลังป้องกันชายแดนกองทัพภาคที่ 3 โดยหน่วยเฉพาะกิจกรมทหารราบที่ 4 กองกำลังนเรศวรได้ซุ่มโจมตีขบวนลำเลียงยาเสพติดซึ่งลำเลียงโดยกองกำลังไม่ทราบฝ่ายเข้ามาในประเทศไทย ที่บริเวณใกล้เคียงกับบ้านช่องแคบ อ.พบพระ จ.ตาก

พ.อ.สมควร กล่าวว่า ผลการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่สามารถยึดยาบ้าได้จำนวน 7,600,000 เม็ด โดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายไทยปลอดภัยทุกคน ในส่วนของกองกำลังฝ่ายตรงข้ามเราไม่ทราบการสูญเสียชีวิต

“จากการตรวจสอบจากหน่วยงานเบื้องต้นพบว่าเป็นกระบวนการลำเลียงของกลุ่มกะเหรี่ยงดีเคพีเอ โดยความสำเร็จในการจับกุมครั้งนี้เกิดจากการทำงานด้านการข่าวซึ่งถือเป็นนโยบายสำคัญของกองทัพในการป้องกันและปราบปรามขบวนการลำเลียงยาเสพติดในส่วนของกองกำลังที่เป็นยาบ้า 7.6 ล้านเม็ดขณะนี้อยู่ในความดูแลและเก็บรักษาที่กองทัพภาคที่ 3” โฆษกกองทัพบกกล่าว

รายงานข่าวแจ้งว่าสำหรับชุดจับกุมนำโดย ร.อ.ณรงค์ชัย เจริญชัย หัวหน้าชุด ผบ.ร้อยพัน ร.443 กองกำลังนเรศวร สืบทราบว่า จะมีการลำเลียงยาบ้าจากฝั่งพม่าเข้ามายังจุดผ่านแดนตรงข้ามบ้านช่องแคบ อ.พบพระ จ.ตาก มีกลุ่มผู้ลำเลียงเป็นทหารกะเหรี่ยงดีเคพีเอ ผู้ซึ่งชื่อเป็นกลุ่มเงินฮ่อหมู่บ้าน 48 บ้านรวมไทยพัฒนา ต.คีรีราษฎร์ อ.พบพระ จ.ตาก กับชาวม้งที่บ้าน กม.ที่ 44 อ.พบพระ จ.ตาก แต่โชคดีที่กองกำลังนเรศวรสามารถจับกุมได้ก่อน

การแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ

<p>รายงานข่าวแจ้งว่าขณะนี้กลุ่มว่าแดง-กระเหรี่ยงดีเคบีเอ และกลุ่มม้งฝั๋งไทยได้เตรียมนำยาบ้าที่ผลิตโดยกลุ่มว่าแดงในฝั๋งหม่าจำนวน 100 ล้านเม็ด เข้ามาฝั๋งไทยโดยมีการทยอยส่งเข้ามาเป็นล็อตๆ ซึ่งในการจับกุมครั้งนี้ถือว่ามากที่สุดของภาคเหนือ</p>	<p>} การแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ</p>
--	------------------------------------

ตารางที่ 4 แสดงตัวอย่างข่าวและการวิเคราะห์โครงสร้างความหมายระดับมหภาค

จากตัวอย่างข่าวที่ยกมาจะเห็นว่าข้อความพาดหัว ความนำและเนื้อหาข่าวนำเสนออย่างเหตุการณ์อย่างสัมพันธ์กัน เพียงแต่มีรายละเอียดมากขึ้นไปในแต่ละส่วน ตัวอย่างข้างต้นนี้ผู้วิจัยได้แสดงการวิเคราะห์โครงสร้างความหมายระดับมหภาคโดยพิจารณาจากใจความสำคัญของแต่ละส่วนว่ากล่าวถึงประเด็นใด เช่น รายละเอียดเกี่ยวกับอาชญากรรม รายละเอียดเกี่ยวกับการประหารชีวิตทั้งนี้รายละเอียดแต่ละส่วนอาจจะมีประเด็นย่อยอีก ในกรณีที่มีข่าวแทรกผู้วิจัยจะจัดเนื้อหาที่แทรกมาทั้งหมดไว้ในการแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ

ผลการวิเคราะห์โครงสร้างความหมายระดับมหภาคจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนได้แก่ 3.3.1 โครงสร้างความหมายระดับมหภาคที่ปรากฏในพาดหัวข่าว 3.3.2 โครงสร้าง ความหมายระดับมหภาคที่ปรากฏในเนื้อหาข่าว โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.3.1 โครงสร้างความหมายระดับมหภาคที่ปรากฏใน “พาดหัวข่าว”

พาดหัวข่าวเป็นส่วนที่สะดุดตาผู้อ่านมากที่สุดตามปกติแล้วพาดหัวจะถูกเน้นให้เด่นชัดกว่าส่วนอื่นๆ ของข่าว เช่น ใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่ ใช้รูปแบบตัวอักษรแบบหนา ฯลฯ ในการวิเคราะห์พาดหัวข่าวผู้วิจัยจะวิเคราะห์ทั้งที่เป็นพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ และพาดหัวในหน้าอาชญากรรมซึ่งประกอบด้วยพาดหัวข่าวทั้งสิ้น 78 พาดหัว

ผลการวิเคราะห์พบว่าพาดหัวข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทยจะประกอบด้วยองค์ประกอบด้านเนื้อหาทั้งหมด 4 ด้าน ได้แก่ 1) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหาร 2) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการประหาร 3) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถิติเกี่ยวกับนักโทษประหาร 4) การแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.3.1.1 การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหาร การพาดหัวข่าวจะมีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหารโดยกล่าวว่าผู้ที่เป็นเป้าของการประหารเป็นใคร จากการวิเคราะห์พบว่าหนังสือพิมพ์จะกล่าวถึงผู้เป็นเป้าของการประหารอย่างสม่ำเสมอโดยปรากฏการให้ข้อมูลส่วนนี้ทั้งสิ้น 68 พาดหัวจาก 78 พาดหัวข่าว คิดเป็นร้อยละ 87.18

อย่างไรก็ตามเมื่อวิเคราะห์ลักษณะของข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหารที่ปรากฏในพาดหัวข่าวจะสามารถแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ การระบุเพียงสถานภาพนักโทษ การระบุสถานภาพนักโทษประกอบกับพฤติกรรมหรือคดีความผิด การระบุเพียงพฤติกรรมหรือความผิดโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.3.1.1.1 การระบุเพียงสถานภาพของนักโทษ คือ การให้ข้อมูลว่าผู้ถูกประหารผ่านการตัดสินว่ามีความผิดหรือเป็นนักโทษแล้วแต่จะไม่ได้ระบุว่าความผิดนั้นเป็นความผิดในโทษฐานใด เช่น

ตัวอย่างที่ 1 ยิงเป้า นักโทษบางขวาง

(มติชน 30 ตุลาคม 2541)

ตัวอย่างที่ 2 ยิงเป้า 5 นักโทษวันเดียวรอด

(คม ชัด ลึก 25 เมษายน 2545)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นการพาดหัวโดยการระบุเพียงสถานภาพของนักโทษ จะเห็นว่าพาดหัวข่าวลักษณะนี้จะไม่ได้อธิบายรายละเอียดว่านักโทษทำพฤติกรรมใด อย่างไรก็ตามการใช้คำที่บ่งสถานภาพว่าเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายทำให้เห็นว่านักโทษผ่านกระบวนการตัดสินแล้วว่ามีความผิด จากการวิเคราะห์พบว่าพาดหัวโดยระบุเพียงสถานภาพนักโทษปรากฏทั้งสิ้น 17 พาดหัวจาก 78 พาดหัวข่าว คิดเป็นร้อยละ 21.79

3.3.1.1.2 การระบุสถานภาพนักโทษประกอบกับพฤติกรรมหรือคดีความผิด พาดหัวในลักษณะนี้จะคล้ายคลึงกับกลุ่มที่แล้วตรงที่มีคำแสดงสถานภาพนักโทษ แต่จะปรากฏร่วมกับคำที่บ่งพฤติกรรมหรือคดีความผิดของนักโทษด้วย การระบุถึงนักโทษในลักษณะนี้ทำให้ผู้อ่านทราบว่านักโทษได้กระทำผิดในรูปแบบใด เช่น

ตัวอย่างที่ 3 'บางขวาง' ปุ๋ย 5 นักโทษค้ายา – ฆ่าคน

(ข่าวสด 25 เมษายน 2545)

ตัวอย่างที่ 4 บางขวางยิงเป้านักโทษยาบ้า ศาลหล่มสักสั่งประหารอีก 2

(มติชน 12 เมษายน 2444)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้คือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหารโดยการใช้คำแสดงสถานภาพนักโทษประกอบกับพฤติกรรมที่เป็นผลให้ถูกประหาร ได้แก่ ค้ายา ฆ่าคน การระบุพฤติกรรมดังกล่าวทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ว่านักโทษทำความผิดฐานใดจึงถูกประหารชีวิตจากการวิเคราะห์พบว่า การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษในลักษณะนี้ปรากฏทั้งสิ้น 17 พาดหัวจาก 78 พาดหัวข่าว คิดเป็นร้อยละ 21.79

3.3.1.1.3 การระบุเพียงพฤติกรรมหรือความผิด คือ การที่หนังสือพิมพ์ไม่ได้ระบุถึงนักโทษโดยใช้คำที่แสดงสถานภาพแต่ นำคำที่ระบุพฤติกรรมหรือความผิดมากล่าวแทน เช่น

ตัวอย่างที่ 5 ประหารไอ้โหดข่มขืนฆ่าเด็ก 2 ขบวนการ

(เดลินิวส์ 24 สิงหาคม 2544)

ตัวอย่างที่ 6 บางขวางปลุกดีฆ่าข่มขืน 2 ราย ซ้อนดันคาหลักจบชีวิตชั่ว

(สยามรัฐ 6 พฤศจิกายน 2540)

ตัวอย่างที่ 7 คุกบางขวางยิงเป้าฆาตกรรัดคอข่มขืน

(เดลินิวส์ 1 พฤษภาคม 2542)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้คือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษที่ปรากฏในพาดหัวข่าว หากพิจารณาจะเห็นว่าหนังสือพิมพ์เลือกใช้คำที่ระบุถึงพฤติกรรมมาใช้อ้างถึงนักโทษโดยไม่ได้ใช้คำบ่งสถานภาพเช่นคำว่า นักโทษ นักโทษเด็ดขาด คำที่บ่งพฤติกรรมเหล่านี้ทำให้ผู้อ่าน

ทราบถึงพฤติกรรมของนักโทษซึ่งส่วนใหญ่เป็นพฤติกรรมที่โหดเหี้ยมโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่เป็นคดีฆ่าผู้อื่น จากการวิเคราะห์พบว่าหนังสือพิมพ์ใช้การระบุพฤติกรรมหรือคดีความผิดมากที่สุดเมื่อต้องการกล่าวถึงผู้เป็นเป้าของการประหารโดยพบการระบุในลักษณะนี้ทั้งสิ้น 34 พาดหัวข่าว คิดเป็นร้อยละ 43.59 จากพาดหัวทั้งหมด

เมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่าพาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์จะมุ่งเน้นว่ามีการประหารชีวิตโดยกล่าวถึงเป้าของการประหารอย่างสม่ำเสมอโดยปรากฏในพาดหัวข่าวทั้งสิ้น 68 พาดหัวจาก 78 พาดหัวคิดเป็นร้อยละ 87.18 และการกล่าวถึงนักโทษมักใช้คำที่บ่งการกระทำผิดหรือพฤติกรรมมากกล่าวถึงมากที่สุด

3.3.1.2 การให้ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการประหาร การพาดหัวข่าวการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทยมักมีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการประหารชีวิตซึ่งประกอบด้วย การให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ทำการประหาร การระบุวิธีการที่ใช้ประหาร การระบุถึงอาหารมื้อสุดท้าย การระบุระยะเวลาที่ใช้ประหารชีวิตนักโทษโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.3.1.2.1 การระบุผู้ทำการประหาร คือ การที่หนังสือพิมพ์ได้ให้ข้อมูลว่าการประหารที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งใครเป็นผู้ทำหน้าที่ประหารนักโทษ จากการวิเคราะห์พบว่าข้อมูลที่ระบุในส่วนนี้จะระบุว่าผู้ทำการประหารคือ “เรือนจำกลางบางขวาง” เช่น

ตัวอย่างที่ 8 คุกบางขวางประหารอีกนักโทษค้ายาง

(ข่าวสด 5 กรกฎาคม 2544)

ตัวอย่างที่ 9 บางขวางปฎิเสธนักโทษรายแรกปี2000

(ข่าวสด 6 มกราคม 2543)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าส่วนที่ขีดเส้นใต้ คือ ผู้ที่ทำหน้าที่ประหารนักโทษโดยทั่วไปเมื่อพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์จะใช้คำที่เป็นชื่อองค์กร เช่น คุกบางขวาง บางขวาง ฯลฯ มากกล่าวถึงผู้ทำหน้าที่ประหาร การพาดหัวโดยระบุผู้ทำการประหารปรากฏทั้งสิ้น 20 พาดหัวข่าวจาก 78 พาดหัวข่าว คิดเป็นร้อยละ 25.64 ส่วนพาดหัวที่เหลือจะไม่ระบุผู้ทำการประหารชีวิตว่าเป็นใคร ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะการพาดหัวข่าวมีพื้นที่จำกัดจึงมีการละข้อมูลส่วนนี้ อย่างไรก็ตามการใช้

ชื่อองค์กรดังที่ปรากฏในตัวอย่างเพื่ออ้างถึงผู้ทำหน้าที่ประหารนักโทษทำให้เห็นว่าการประหารเป็นหน้าที่ขององค์กรรัฐ

3.3.1.2.2 การระบุวิธีการประหาร คือ การกล่าวว่าการประหารนั้นใช้วิธีการประหารโดยวิธีใด จากการวิเคราะห์พบว่าหนังสือพิมพ์รายวันไทยมีกระบวนแบบการประหารอย่างสม่ำเสมอโดยประกอบด้วยวิธีการยิงเป้า และวิธีการฉีดสารพิษ(ตั้งแต่ พ.ศ. 2546 ถึงปัจจุบัน) เช่น

ตัวอย่างที่ 10 รั้วลางพันธุ์โหด เต็ด 3 ศพ คาหลักประหาร ทั้งข่มขืนฆ่าเผาขี้กามฆ่า 9 ขวบ อีกราย-มือปืน! หิวไปยิงเรียงตัวตายชดใช้กรรม

(ไทยรัฐ 21 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 11 4 นักโทษประเดิมฉีดยาพิษประหาร

(คมชัดลึก 13 ธันวาคม 2546)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าส่วนที่ขีดเส้นใต้คือการระบุแบบการประหารโดยตัวอย่างที่ 10 เป็นการประหารด้วยวิธีการยิงเป้า และตัวอย่างที่ 11 เป็นการประหารด้วยวิธีการฉีดสารพิษ จากการวิเคราะห์พบว่าหนังสือพิมพ์พาดหัวข่าวโดยระบุข้อมูลส่วนนี้ทั้งสิ้น 48 พาดหัว จาก 78 พาดหัวคิดเป็นร้อยละ 61.54 ทั้งนี้สาเหตุที่ปรากฏข้อมูลส่วนนี้ในพาดหัวข่าวอย่างสม่ำเสมออาจจะเป็นเพราะในประมวลกฎหมายแต่ละฉบับได้ระบุวิธีการประหารชีวิตไว้อย่างชัดเจนว่าการประหารชีวิตต้องใช้วิธีการใด

3.3.1.2.3 การระบุอาหารมื้อสุดท้าย คือ การกล่าวถึงอาหารมื้อสุดท้ายที่ทางเรือนจำได้จัดเตรียมไว้ให้นักโทษรับประทานก่อนการประหาร การพาดหัวที่มีการระบุข้อมูลส่วนนี้ปรากฏเพียง 2 พาดหัวเท่านั้น การเตรียมอาหารมื้อสุดท้ายไว้ให้นักโทษแสดงให้เห็นว่าเรือนจำพยายามปฏิบัติต่อนักโทษอย่างมีมนุษยธรรม แต่ในขณะเดียวกันก็ทำให้เห็นว่าสุดท้ายแล้วไม่ว่าจะเรียกร้องสิ่งใดนักโทษที่กระทำผิดก็ต้องจบชีวิตลง ตัวอย่างพาดหัวที่มีการระบุข้อมูลส่วนนี้เช่น

ตัวอย่างที่ 12 บางขวางปุกอีก 3 ช่มขึ้นฆ่า! ทั้งเผาเหยื่อ – จับกตน้ำ นับเป็นรายที่ 7 เผยขอ
กินโค้ก ไตปลา – สังขยา ยังเหลืออีก 45! รอย่นอภัยโทษรวมทวิ พุทธจันทร์
 (ข่าวสด 20 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นการพาดหัวข่าวที่ระบุถึงอาหารมื้อสุดท้ายของนักโทษ
 ประหาร จากตัวอย่างนักโทษได้ร้องขออาหารมื้อสุดท้ายคือ โค้ก แกงไตปลา สังขยา การ
 จัดเตรียมอาหารมื้อสุดท้ายให้นักโทษหากพิจารณาในแง่หนึ่งก็ทำให้เห็นว่าทางเรือนจำเมตตา
 ต่อนักโทษ แต่หากมองในอีกมุมก็อาจจะเห็นว่าสุดท้ายแล้วไม่ว่านักโทษจะเรียกร้องสิ่งใดนั้นก็
 เป็นโอกาสสุดท้ายที่นักโทษจะทำเพราะสุดท้ายนักโทษย่อมต้องถูกประหาร จากการวิเคราะห์พบว่า
 พาดหัวข่าวที่ระบุถึงอาหารมื้อสุดท้ายปรากฏเพียง 2 พาดหัวเท่านั้น คิดเป็นร้อยละ 2.56 จาก
 พาดหัวข่าวทั้งหมด

3.3.1.2.4 การระบุระยะเวลาที่ใช้ในการประหาร คือ การระบุ
 ระยะเวลาที่ใช้ในกระบวนการประหารชีวิตนักโทษว่าใช้ระยะเวลาเท่าไร จากการวิเคราะห์พบว่า
 การพาดหัวที่ระบุข้อมูลส่วนนี้จะปรากฏช่วงที่การประหารชีวิตใช้วิธีการฉีดสารพิษและปรากฏ
 เพียง 2 พาดหัวข่าวเท่านั้น เช่น

ตัวอย่างที่ 13 ประเดิมฉีดยาประหารชีวิต นักโทษ 4 ราย ผ่านราบรื่น – 35 นาทีสั้นลง ใ้ยา
 3 อย่างตามขั้นตอน เก็บศพรอพิสูจน์ 24 ชม.
 (มติชน 13 ธันวาคม 2546)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้คือส่วนพาดหัวข่าวที่ระบุระยะเวลาที่ใช้ในการประหารชีวิต
 นักโทษ จากการวิเคราะห์พบว่าพาดหัวที่ระบุระยะเวลาที่ใช้เพื่อให้นักโทษเสียชีวิตจะ
 ปรากฏเฉพาะในช่วงที่การประหารใช้วิธีการฉีดสารพิษ และปรากฏในพาดหัวข่าวเพียง 2 พาด
 หัวคิดเป็นร้อยละ 2.56 จากพาดหัวข่าวทั้งหมด

3.3.1.3 การให้สถิติเกี่ยวกับนักโทษประหาร การประหารชีวิตในแต่ละครั้ง มักมีการให้ข้อมูลเชิงสถิติในด้านต่างๆ จากการวิเคราะห์พบว่าการให้ข้อมูลส่วนนี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มได้แก่ จำนวนนักโทษที่ถูกประหารในครั้งนั้น จำนวนนักโทษที่ถูกประหารในปีนั้น จำนวนนักโทษที่รอการประหาร โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.3.1.3.1 จำนวนนักโทษที่ถูกประหารในครั้งนั้น คือ การที่หนังสือพิมพ์พาดหัวข่าวโดยการระบุจำนวนนักโทษที่ถูกประหารในครั้งนั้นว่าประกอบด้วยนักโทษจำนวนกี่ราย จากการวิเคราะห์พบว่าจะปรากฏในกรณีที่มีนักโทษถูกประหารตั้งแต่ 2 รายขึ้นไป เช่น

ตัวอย่างที่ 14 'ประหาร' รวด 5 นักโทษ – รอคิวอีก 526 ราย

(มติชน 25 เมษายน 2545)

ตัวอย่างที่ 15 ประหาร 4 นักโทษยาเสพติด

(มติชน 19 เมษายน 2544)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้คือจำนวนนักโทษที่ถูกประหารชีวิตในแต่ละครั้ง การพาดหัวที่ระบุข้อมูลส่วนนี้ทำให้เห็นว่าในบางครั้งมีการประหารนักโทษมากกว่าหนึ่งรายขึ้นอยู่กับว่าคดีไหนได้ดำเนินการมาถึงที่สุดแล้ว จากการวิเคราะห์พบว่าปรากฏการระบุข้อมูลกลุ่มนี้ทั้งสิ้น 34 พาดหัวข่าว คิดเป็นร้อยละ 43.59 ของพาดหัวข่าวทั้งหมด

3.3.1.3.1 จำนวนนักโทษที่ถูกประหารในปีนั้น คือการที่พาดหัวข่าวได้ระบุจำนวนนักโทษที่ถูกประหารในปีนั้นๆว่าเป็นรายที่เท่าไรของปี การระบุข้อมูลส่วนนี้ปรากฏไม่มากนักแต่แสดงให้เห็นว่าในปีหนึ่งๆ มีการประหารเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เช่น

ตัวอย่างที่ 16 บางขวางปุปุ 4 นช. ไอ้สปาดำมือฆาตังฮั่วใช้กรรมพร้อม 4 นักโทษเด็ดขาด
เผยแต่ละคดีสุดเหี้ยมโหด ปีนี้ 13 ศพคาหลักประหาร

(ข่าวสด 9 ตุลาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 17 ปุปุรายที่ 8 ค้าผงนรก จ่อคิวอีก 3

(เดลินิวส์ 5 กรกฎาคม 2544)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าส่วนที่ขีดเส้นใต้คือการพาดหัวที่ระบุถึงจำนวนนักโทษที่ถูกประหารในปีนั้นๆ ว่าเป็นรายที่เท่าไร การให้สถิติส่วนนี้ในพาดหัวข่าวทำให้เห็นว่าในแต่ละปีอาจจะมีการประหารเกิดขึ้นซ้ำมากกว่าหนึ่งครั้ง กล่าวคือ การประหารเกิดขึ้นได้เสมอเมื่อคดีความใดดำเนินการมาถึงที่สุดแล้ว นอกจากนี้การให้ข้อมูลส่วนนี้ถึงอาจจะช่วยปราชญ์คนในสังคมไม่ให้กระทำผิดได้เพราะเห็นว่ารัฐบาลได้ดำเนินการกับผู้กระทำผิดอย่างต่อเนื่องจริงจัง จากการศึกษาพบว่าข้อมูลส่วนนี้ปรากฏในพาดหัวไม่มากนักโดยปรากฏทั้งสิ้น 8 พาดหัว คิดเป็นร้อยละ 10.26 จากพาดหัวข่าวทั้งหมด

3.3.1.3.1 จำนวนนักโทษที่อยู่ระหว่างดำเนินคดี คือการพาดหัวที่มีการระบุถึงจำนวนนักโทษรายอื่นๆที่ไม่ได้ถูกประหารแต่อยู่ในระหว่างดำเนินการทางกระบวนการยุติธรรม จากการวิเคราะห์พบว่าปรากฏไม่มากนักโดยปรากฏเพียง 6 พาดหัวข่าว เช่น

ตัวอย่างที่ 18 ประหารค้ำผิง อีก 7 คนจ่อคิว ขน 124 กก. พอรู้อชะตาถึงกับทรุด

(ไทยรัฐ 6 กรกฎาคม 2544)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้คือส่วนของพาดหัวข่าวที่ระบุจำนวนนักโทษที่อยู่ในระหว่างดำเนินคดี การให้สถิติส่วนนี้ทำให้เห็นว่ายังมีนักโทษอีกจำนวนหนึ่งที่มีโอกาสจะถูกประหารชีวิต นอกจากนี้การให้ข้อมูลดังกล่าวยังทำให้เห็นว่ารัฐบาลกำลังดำเนินการกับผู้กระทำผิดกฎหมายอย่างต่อเนื่องซึ่งอาจจะมีผลต่อการปรามการกระทำผิดของคนในสังคมได้ จากการวิเคราะห์ปรากฏข้อมูลส่วนนี้ทั้งสิ้น 6 พาดหัว คิดเป็นร้อยละ 7.69 จากพาดหัวข่าวทั้งหมด

3.3.1.4 การแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ คือ การที่หนังสือพิมพ์พาดหัวข่าวการประหารชีวิต แต่ในการพาดหัวได้ปรากฏประเด็นข่าวอื่นร่วมด้วย ส่วนใหญ่พาดหัวที่ปรากฏร่วมกันมักเป็นคดียาเสพติด จากการสังเกตพบว่าพาดหัวในลักษณะนี้จะปรากฏช่วงการดำเนินการปราบปรามยาเสพติดในรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เช่น

ตัวอย่างที่ 19 ประหารแก๊งนักค้ายา 4 ศพรอด ทำสนองนโยบายรัฐบาลเป็นการปรามให้คน
กลัว ทัพบก 3 จับยาบ้า 7.6 ล้านเม็ด

(ไทยรัฐ 20 เมษายน 2544)

ตัวอย่างที่ 20 สั่งจำคุกตลอดชีวิต 2 นักค้ายาบ้า บางขวางยิงเป้าอีก 1 ก่อเหตุคดีฆ่า

(สยามรัฐ 2 พฤศจิกายน 2544)

จากตัวอย่างที่ 19 ส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ “ทัพบก 3 จับยาบ้า 7.6 ล้านเม็ด” คือประเด็นข่าว
อื่นที่ไม่ได้เกี่ยวกับการประหารชีวิตโดยตรงแต่เป็นประเด็นที่แทรกเข้ามาในข่าวการประหาร
เช่นเดียวกับตัวอย่างที่ 20 ส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ “สั่งจำคุกตลอดชีวิต 2 นักค้ายา” คือการแทรก
ข่าวอื่นๆที่เป็นคนละคดีความที่ถูกประหารในครั้งนั้น จะเห็นว่าข่าวที่ถูกแทรกเข้ามาล้วนเป็น
คดีหรืออาชญากรรมที่เกี่ยวกับยาเสพติดทั้งสิ้น และมักเกิดขึ้นในช่วงการประกาศสงครามกับยา
เสพติด จากการวิเคราะห์พบว่ามีกรพาดหัวที่แทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆทั้งสิ้น 5 พาดหัวข่าว
คิดเป็นร้อยละ 6.41 จากพาดหัวข่าวทั้งหมด

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าพาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์รายวันไทยปรากฏเนื้อหาหลักใน
พาดหัวข่าวทั้งสิ้น 4 ด้าน ได้แก่ 1) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหาร 2) การให้ข้อมูล
เกี่ยวกับกระบวนการประหาร 3) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถิติเกี่ยวกับนักโทษประหาร 4) การ
แทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ โดยสามารถแสดงภาพรวมของแต่ละส่วนได้ดังตารางต่อไปนี้

โครงสร้างความหมายระดับมหภาคในพาดหัวข่าว	จำนวนพาดหัว	ร้อยละ
1 การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหาร ปรากฏทั้งสิ้น	68	87.18 (1)
การระบุเพียงสถานภาพนักโทษ	17	21.79
การระบุสถานภาพประกอบกับพฤติกรรมหรือความผิด	17	21.79
การระบุเพียงพฤติกรรมหรือความผิด	34	43.59
2 การให้ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการประหาร		
การระบุผู้ทำการประหาร	20	25.64
การระบุวิธีการที่ใช้ทำให้นักโทษเสียชีวิต	48	61.54 (2)
การระบุอาหารมือสุดท้าย	2	2.56
การระบุระยะเวลาที่ทำให้นักโทษเสียชีวิต	2	2.56
3 การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถิติเกี่ยวกับนักโทษประหาร		
จำนวนนักโทษที่ถูกประหารในครั้งนั้น	34	43.59 (3)
จำนวนนักโทษที่ถูกประหารในปีนั้น	8	10.26
จำนวนนักโทษที่อยู่ระหว่างดำเนินการทางกฎหมาย	6	7.69
4 การแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ	5	6.41

ตารางที่ 5 แสดงสถิติองค์ประกอบด้านเนื้อหา
ในโครงสร้างความหมายระดับมหภาคในพาดหัวข่าว

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่าองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่พบมากที่สุดในการสร้าง
ความหมายระดับมหภาค 3 ลำดับแรก ได้แก่ 1) *การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหาร* โดย
ปรากฏร้อยละ 87.18¹ และเมื่อกล่าวถึงนักโทษที่ถูกประหารสื่อมักเลือกใช้พฤติกรรมหรือคดี
ความผิดมากกล่าวถึงมากกว่าการบ่งสถานภาพ 2) *การระบุวิธีการที่ใช้ทำให้นักโทษเสียชีวิต*
ปรากฏร้อยละ 61.54 3) *จำนวนนักโทษที่ถูกประหารในครั้งนั้น* ปรากฏร้อยละ 43.59

จากสถิติที่ปรากฏทำให้เห็นว่า “การพาดหัวข่าว” เกี่ยวกับการประหารชีวิตจะมุ่งเน้น
การนำเสนอว่า *“มีการประหารนักโทษที่ทำผิดหรือมีพฤติกรรมใด ถูกประหารชีวิตโดย
วิธีการใด จำนวนกี่ราย”* การมุ่งนำเสนอในลักษณะดังกล่าวทำให้ผู้อ่านเข้าใจเหตุการณ์ว่า

¹ ผู้วิจัยนับรวมการให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหารทั้ง 3 รูปแบบรวมกันเพราะแม้จะมีรูปแบบการพาดหัวต่างกันแต่
กล่าวถึงสิ่งเดียวกันคือ “นักโทษประหาร”

นักโทษซึ่งกระทำผิดความผิดในรูปแบบต่างๆ ได้ถูกประหารชีวิตโดยวิธีการยิงเป้าหรือฉีดสารพิษ ซึ่งหากพิจารณาลงไปจะเห็นว่า การนำเสนอในลักษณะนี้ทำให้เห็นความเป็นเหตุเป็นผลของเหตุการณ์ กล่าวคือ เหตุได้แก่นักโทษกระทำความผิดอาญาร้ายแรง เช่น ฆ่าผู้อื่น ผลคือ ถูกประหารชีวิต ความเป็นเหตุเป็นผลกันนี้อาจจะสัมพันธ์กับแนวคิดเรื่องกรรมในพุทธศาสนาที่มองว่ากรรมคือการกระทำ เมื่อทำสิ่งที่ดีย่อมได้ผลดี เมื่อทำสิ่งที่ไม่ดีก็ย่อมได้ผลที่ไม่ดี ความคิดเรื่องกรรมที่สอดคล้องกับการกล่าวถึงเหตุและผลที่ปรากฏในโครงสร้างความหมายระดับมหภาคในพาดหัวข่าวนี้อาจจะทำให้คนในสังคมยอมรับโทษประหารได้โดยมองว่าการประหารเป็นผลของการทำกรรม

3.3.2 โครงสร้างความหมายระดับมหภาคใน “เนื้อหาข่าว”

หัวข้อที่ผ่านมาผู้วิจัยได้วิเคราะห์โครงสร้างความหมายระดับมหภาคในพาดหัวข่าวไปแล้ว ส่วนนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ลงไปในเรื่องละเอียดของข่าวว่านำเสนอประเด็นใดบ้าง การวิเคราะห์ส่วนนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข่าว คำบรรยายใต้ภาพ รายงานพิเศษ รวมทั้งสิ้น 101 ชิ้น รวมกันเพื่อให้เห็นภาพรวมของประเด็นทั้งหมดที่ปรากฏในข่าวทั้งหมด

จากการวิเคราะห์โครงสร้างความหมายระดับมหภาคพบว่า การนำเสนอข่าวเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทยประกอบไปด้วยองค์ประกอบเนื้อหา 7 ส่วน ได้แก่ 1) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหาร 2) การให้รายละเอียดเกี่ยวกับอาชญากรรม 3) การให้รายละเอียดด้านการดำเนินคดี 4) การให้รายละเอียดเกี่ยวกับกระบวนการประหารชีวิต 5) การให้สถิติเกี่ยวกับการประหารชีวิต 6) การยกคำกล่าวของบุคคลต่างๆ 7) การแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.3.2.1 การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหาร องค์ประกอบด้านเนื้อหาที่ปรากฏในการรายงานข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทยขององค์ประกอบแรก ที่ผู้วิจัยจะกล่าวถึง คือ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหาร เนื้อหาส่วนนี้จะให้ข้อมูลส่วนบุคคลของนักโทษ และข้อมูลเกี่ยวกับคดีความผิดอะไร โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.3.2.1.1 ข้อมูลส่วนตัวของนักโทษ เป็นเนื้อหาที่ให้รายละเอียดว่า นักโทษชื่ออะไรอายุเท่าไรมีภูมิลำเนาอยู่ที่ใด จากการวิเคราะห์พบว่าหนังสือพิมพ์รายวันจะใช้ คำนำหน้าเพื่อแสดงสถานภาพว่าบุคคลที่กล่าวถึงเป็นนักโทษ เช่น นักโทษชาย (นช.) นักโทษ เต็ดขาด ทั้งนี้หากเป็นคดีอาญาเสพติมักใช้คำนำหน้าว่านักโทษชาย หากเป็นคดีฆ่าผู้อื่นจะชื่อว่า นักโทษเต็ดขาด เช่น

ตัวอย่างที่ 21 ผู้สื่อข่าวรายงานว่าเมื่อเวลา 17.55 น.วันที่ 19 ก.ค. ที่เรือนจำกลางบางขวาง อ.เมืองนนทบุรี มีการประหารชีวิตนักโทษเต็ดขาดจำนวน 3 ราย ประกอบด้วย 1.นักโทษเต็ดขาดชายวาด หรือเขียว ขุนจันทร์ อายุ 25 ปี คดีความผิดฐาน ข่มขืนกระทำชำเรา วางเพลิงฆ่าและพยายามฆ่า เหตุเกิดในท้องที่ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา เมื่อวันที่ 17 ส.ค. 38

(ข่าวสด 20 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 22 นักโทษเต็ดขาดชายสุรศักดิ์หรือแดง ยิตขัง อายุ 36 ปี ต๋องโทษคดีฆ่านางรัศมี นิลศรีหรือชานาญศิลป์ เหตุเกิดท้องที่ ต. บ้านไต้ อ.เมือง จ.กาญจนบุรี

(มติชน 9 ตุลาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 23 สำหรับการประหารชีวิตชุดสุดท้ายประกอบด้วย น.ช.วิเชียร แสนมหายักษ์ อายุ 42 ปี ชาวจังหวัดสุโขทัย นักโทษคดีฐานนำแอมเฟตามีน (ยาบ้า) เข้ามาใน ราชอาณาจักรเพื่อจำหน่าย จำนวน 50,000 เม็ด และ น.ช.รอมะลี ตาเย๊ะ อายุ 47 ปี ชาวจังหวัดนราธิวาส นักโทษคดีความผิดฐานเป็นผู้ใช้จ้างวานให้ฆ่าผู้อื่น โดยไตร่ตรองไว้ก่อน

(ข่าวสด 21 เมษายน 2544)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้คือการให้ข้อมูลส่วนตัวของนักโทษโดยใช้คำนำหน้าชื่อที่ แสดงสถานภาพนักโทษประกอบกับชื่อ ตามด้วยอายุและภูมิลำเนา เนื้อหาส่วนนี้แสดงให้เห็นว่า นักโทษเป็นผู้ผ่านการพิพากษาว่ามีความผิด จากการวิเคราะห์พบว่าเนื้อหาส่วนนี้ปรากฏใน ข้อมูลจำนวน 91 ชิ้นจาก 101 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 90.09 อย่างไรก็ตามจะเห็นว่าข้อมูลเกี่ยวกับ

นักโทษประหารส่วนนี้ไม่ได้ปรากฏในทุกข้อมูลเนื่องจากบางครั้งเมื่อบรรยายภาพข่าวสื่อจะเลือกบรรยายในประเด็นอื่น เช่น ขั้นตอนการประหารชีวิตโดยไม่ได้ให้ข้อมูลส่วนตัวของนักโทษ

3.3.2.1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับคดีความผิดของนักโทษ เนื้อหาส่วนนี้มักปรากฏร่วมกับการให้ข้อมูลส่วนตัวของนักโทษ กล่าวคือหลังจากให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพและชื่อของนักโทษแล้ว หนังสือพิมพ์รายวันมักขยายความต่อบุคคลดังกล่าวว่ามีคดีความผิดอะไร เช่น

ตัวอย่างที่ 24 นักโทษเด็ดขาดชายตะปอยโฮ หรือตองย่นหรือปอย อายุ 51 ปี คดีฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนด้วยความโหดร้ายทารุณ เหตุเกิดที่ ต.คลองไผ่ อ.สีคิ้ว จ. นครราชสีมา

(มติชน 24 พฤศจิกายน 2542)

ตัวอย่างที่ 25 ประหาร...เจ้าหน้าที่เรือนจำบางขวางนำตัว 1 ใน 5 นักโทษเด็ดขาดชายเดินเข้าไปยังหลักประหารตามศาลฎีกามีคำพิพากษา โดยนักโทษที่ถูกยิงเป้า 5 รายในวันเดียวกันนี้เป็นนักโทษคดียาเสพติด 3 รายและคดีฆาตกรรม 2 ราย

(เดลินิวส์ 25 เมษายน 2545)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้คือข้อมูลเกี่ยวกับคดีความผิดของนักโทษ ข้อมูลส่วนนี้ทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ว่านักโทษทำความผิดอะไรจึงถูกประหารชีวิต อย่างไรก็ตามในบางครั้งเมื่อเป็นการบรรยายภาพข่าว (ตัวอย่างที่ 5) อาจจะไม่มีการให้ชื่อ นามสกุลซึ่งเป็นข้อมูลส่วนตัวของนักโทษแต่จะเสนอว่าเป็นนักโทษคดีความผิดอะไร เช่น นักโทษคดียาเสพติด นักโทษคดีฆาตกรรม ฯลฯ ทำให้ข้อมูลส่วนนี้ปรากฏมากกว่าการให้ข้อมูลส่วนตัว อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าเมื่อกล่าวถึงนักโทษประหารหนังสือพิมพ์จะให้ข้อมูลเพียงว่านักโทษเป็นใครทำความผิดอะไรแต่จะไม่มีการนำเสนอด้านที่น่าสนใจ เช่น แรงขับหรือแรงบีบบังคับที่ส่งผลให้กระทำผิดทำให้ภาพที่ปรากฏผ่านหนังสือพิมพ์เป็นภาพที่จำกัดเพียงบางภาพ จากการวิเคราะห์พบว่าองค์ประกอบส่วนนี้เป็นองค์ประกอบที่ปรากฏมากที่สุดโดยปรากฏในข่าวจำนวน 97 ชิ้นจาก 101 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 96.04

3.3.2.2 การให้รายละเอียดเกี่ยวกับอาชญากรรม องค์ประกอบด้านเนื้อหา ส่วนนี้จะนำเสนอข้อมูลว่าอาชญากรรมเกิดขึ้นที่ไหน เมื่อไร มีลักษณะของพฤติกรรมเช่นไร และผลของอาชญากรรมเป็นอย่างไรซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.3.2.2.1 วัน เวลา และสถานที่ที่เกิดอาชญากรรม รายละเอียดเกี่ยวกับอาชญากรรมส่วนแรกที่จะกล่าวถึงคือการนำเสนอข้อมูลด้านวัน เวลา และสถานที่ที่เกิดอาชญากรรม ซึ่งข้อมูลด้านวันเวลาและสถานที่มักปรากฏร่วมกันดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 26 สำหรับนักโทษที่ถูกประหารชีวิตในครั้งนี้มีจำนวน 2 คดี 4 ราย ประกอบด้วย คดียาเสพติดได้แก่ น.ช.บุญลือ นาคประสิทธิ์ น.ช.วิบูลย์ ปานะสุทธะ และ น.ช. ทันพงษ์ สินธุ์สังข์ โดยพฤติการณ์เมื่อวันที่ 31 พ.ค. 41 เวลา 09.00 น.นักโทษ ทั้ง 3 คนถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมได้ในพื้นที่ ต.บางแก้ว อ.บางพลี จ.สมุทรปราการ ขณะกำลังผลิตยาบ้า พร้อมของกลางอุปกรณ์การผลิต และยาบ้า ที่ผลิตเป็นเม็ดแล้วจำนวน 115,800 เม็ด และที่ยังเป็นผลอีกจำนวนหนึ่ง

(เดลินิวส์ 13 ธันวาคม 2546)

ตัวอย่างที่ 27 สำหรับความผิดฐานฆ่าผู้อื่นนั้นเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 2538 ที่ อ.เชียงใหม่ จ.เลย หลังจากนายสมศักดิ์พื้นโทษในคดีอนาจารและลักทรัพย์ ได้กลับไปที่บ้านเพื่อนและพบ น.ส.จารุณี ขาปาน อายุ 15 ปี หลานสาวเพื่อน จากนั้นได้ฆ่ารัดคอและข่มขืนก่อนหลบหนีแล้วถูกจับได้

(มติชน 1 พฤษภาคม 2542)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นการนำเสนอข้อมูลด้านวัน เวลา และสถานที่ที่เกิดเหตุ ซึ่งหนังสือพิมพ์จะระบุวัน เวลา และสถานที่ที่เกิดอาชญากรรมอย่างชัดเจน การระบุวันเวลาของเหตุการณ์นี้จะทำให้ผู้อ่านลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ว่ามีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นวันใดและหลังจากนั้นดำเนินไปอย่างไร และจะเห็นว่าหนังสือพิมพ์ไม่ได้เสนอแค่ประเด็นการประหารแต่จะย้อนกลับไปตั้งแต่นักโทษกระทำผิด ที่น่าสังเกตคือหนังสือพิมพ์ไม่ได้เสนอภูมิหลังหรือเหตุการณ์ก่อนหน้าที่นักโทษจะมาก่ออาชญากรรมเพื่อแสดงให้เห็นว่าปัจจัยใดที่ส่งผลให้

นักโทษกระทำผิดจนถูกประหารชีวิต จากการรวบรวมพบว่ามีข้อมูลลักษณะนี้ปรากฏในข่าวทั้งสิ้น 60 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 59.41

3.3.2.2 พฤติกรรมของนักโทษ เป็นการกล่าวถึงพฤติกรรมของนักโทษว่ามีรูปการณ์อย่างไร นักโทษกระทำพฤติกรรมใดบ้าง เนื้อหาส่วนนี้จะแสดงพฤติกรรมรูปแบบต่างๆของนักโทษที่เป็นภัยต่อคนในสังคม จากการเก็บข้อมูลพบว่าหนังสือพิมพ์ได้เสนอเนื้อหาส่วนนี้บ่อยครั้งและเสนอโดยละเอียด เนื้อหาส่วนนี้ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพด้านลบของนักโทษว่านักโทษกระทำพฤติกรรมใดบ้าง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 28 สำหรับคดีนี้เกิดขึ้นเมื่อเวลาประมาณเดือน ก.ค. 2536 ตำรวจสืบทราบที่ นายโปรัมย์ มีพฤติการณ์ลักลอบขนเฮโรอีนออกนอกราชอาณาจักรทางเรือประมง จึงได้วางแผนจับกุมโดยแฝงติดตามพฤติกรรมมาตลอด
(เดลินิวส์ 5 กรกฎาคม 2544)

ตัวอย่างที่ 29 นักโทษรายนี้มีพฤติการณ์คือ เมื่อวันที่ 20 เม.ย. 41 ได้พาผู้ตายเป็นเด็กหญิงอายุ 2 ขวบ 3 เดือน ออกไปซื้อขนมแล้วอุ้มผู้ตายขึ้นรถจยย. ขับออกไปที่ทางอ.ละหานทราย จ.บุรีรัมย์ แล้วข่มขืนกระทำชำเราในป่าละเมาะข้างถนน จากนั้นใช้ไม้ตีศีรษะจนกะโหลกแตกละเอียด
(เดลินิวส์ 24 สิงหาคม 2544)

ตัวอย่างที่ 30 เหตุเกิดที่ ต.หนองปลิง อ.เมืองกำแพงเพชร เมื่อวันที่ 24 ม.ค. 2543 นักโทษเด็ดขาดชายได้กระทำชำเราผู้ตายอายุ 10 ขวบเศษ ซึ่งเป็นบุตรสาวของตน โดยใช้กำลังชกต่อท้องผู้ตายจนหมดสติแล้วใช้สายสะพายกระเป๋านักเรียนรัดคอผู้ตายผูกติดกับต้นไม้ จนผู้ตายถึงแก่ความตาย นักโทษเด็ดขาดชายให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน แต่ให้การปฏิเสธในชั้นศาล ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษประหารชีวิต ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน
(ข่าวสด 4 กันยายน 2545)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้คือส่วนที่แสดงพฤติกรรมของนักโทษที่เป็นผลให้ถูกตัดสินประหารชีวิต พฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความโหดเหี้ยมหรือเป็นภัยต่อคนในสังคม เช่น ตัวอย่างที่ 29 จะเห็นภาพความทารุณจากการนำเสนอเนื้อหาส่วนนี้ผ่านการให้รายละเอียดของพฤติกรรมที่นักโทษได้ทำโดยกล่าวว่า **“ใช้ไม้ตีศีรษะจนกะโหลกแตกละเอียดยุบ”** หรือตัวอย่างที่ 30 ที่ให้รายละเอียดของพฤติกรรมของนักโทษว่า **“ใช้กำลังชกต้อยท้องผู้ตายจนหมดสติแล้วใช้สายสะพายกระเป๋านักเรียนรัดคอผู้ตายผูกติดกับต้นไม้อจนผู้ตายถึงแก่ความตาย”** ทั้งสองตัวอย่างล้วนให้ภาพของการกระทำที่น่ากลัวและโหดเหี้ยมของนักโทษประหาร

จากตัวอย่างที่ยกมานี้จะเห็นว่าหนังสือพิมพ์จะเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักโทษอย่างสม่ำเสมอและเสนออย่างละเอียดซึ่งทำให้ภาพของความโหดเหี้ยมเป็นอีกภาพที่ปรากฏคู่กับภาพการกระทำผิดกฎหมาย จากการวิเคราะห์พบว่าองค์ประกอบด้านเนื้อหาส่วนนี้ปรากฏมากเป็นลำดับที่ 2 โดยปรากฏทั้งสิ้น 87 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 86.14

3.3.2.2.3 ผลของการก่ออาชญากรรมต่อผู้เสียหาย หลังจากการให้ข้อมูลว่าพฤติการณ์ของอาชญากรรมเป็นเช่นไรแล้ว ผู้วิจัยพบว่าข้อมูลที่มีปรากฏร่วมกันคือ การกล่าวถึงผลของการก่ออาชญากรรม โดยส่วนใหญ่จะนำเสนอผลที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหายในคดีนั้นๆ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 31 เหตุเกิดในห้องที่ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา เมื่อวันที่ 17 ส.ค. 38 นักโทษเด็ดขาดชายवादซึ่งเป็นคนงานก่อสร้างเช่นเดียวกับครอบครัวผู้ตาย ได้ข่มขืนผู้ตายอายุ 16 ปีเศษ แล้วข่มขู่ครอบครัวผู้ตายไม่ให้แจ้งความ เมื่อบิดามารดาผู้ตายไปแจ้งความ นักโทษเด็ดขาดชายवादจึงโกรธแค้น ต่อมาวันที่ 24 ส.ค. 38 ขณะที่บิดา พี่สาวและผู้ตายนอนหลับในบ้านพักคนงาน นักโทษเด็ดขาดชายवादได้ใช้น้ำมันเบนซินราดและจุดเพลิงเผาห้องพักดังกล่าวโดยล็อกประตูด้านนอกไว้ บิดาและพี่สาวผู้ตายฟังประตูหลบหนีออกมาได้ ส่วนผู้ตายหลบหนีออกมาไม่ได้ ถูกไฟคลอกถึงแก่ความตายในห้องพักคนงาน

(ไทยรัฐ 21 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 32 นักโทษชายปรีชาได้บุกเข้าไปใช้ไม้ตีจน ด.ช.บุญจันทร์ล้มคว่ำ จากนั้นยังไม่
 หนำใจใช้ขวานฟันซ้ำเข้าที่บริเวณท้ายทอยจนกะโหลกฉีก ตายอย่างสยดสยอง
ต่อหน้าเพื่อนๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์

(ไทยรัฐ 6 พฤศจิกายน 2541)

จากตัวอย่างที่ยกมาส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่กล่าวถึงผลจากการ
 ก่ออาชญากรรมที่มีต่อผู้เสียหายซึ่งองค์ประกอบส่วนนี้จะปรากฏในข่าวที่เป็นคดีฆาตกรรม
 เนื้อหาส่วนนี้ช่วยเสริมภาพด้านลบของนักโทษประหารให้ชัดเจนยิ่งขึ้น กล่าวคือก่อนหน้านี้จะมี
 การนำเสนอพฤติกรรมที่นักโทษได้กระทำและเนื้อหาส่วนนี้เสนอว่าจากการกระทำนั้นส่งผลต่อ
 ผู้เสียหายอย่างไร จากตัวอย่างที่ 31 จะเห็นได้ว่าหนังสือพิมพ์ไม่ได้นำเสนอแค่ว่าเหยื่อเสียชีวิต
 ลง แต่ยังเลือกที่จะเสนอโดยละเอียดว่าเหยื่อเสียชีวิตอย่างไรซึ่งส่วนใหญ่จะแสดงให้เห็นความ
 น่าสงสารและความทรามานของเหยื่อเหมือนได้เข้าไปเห็นเหตุการณ์จริง ส่วนตัวอย่างที่ 32
 หนังสือพิมพ์ไม่ได้กล่าวเพียงว่าเหยื่อเสียชีวิตแต่เลือกใช้คำที่น่ากลัวว่า “ตายอย่างสยดสยอง”
 แล้วขยายด้วยการตายนั้นเกิดขึ้นต่อหน้าเด็ก ๆ ซึ่งทำให้เห็นความโหดเหี้ยมของนักโทษได้
 อย่างชัดเจน จากการวิเคราะห์พบว่าองค์ประกอบส่วนนี้ปรากฏทั้งสิ้น 46 ชิ้นคิดเป็นร้อยละ
 45.54

3.2.2.3 การให้รายละเอียดด้านการดำเนินคดี องค์ประกอบด้านเนื้อหาส่วน
 นี้เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินคดี ประกอบด้วย การจับกุมของเจ้าหน้าที่ การ
 พิจารณาของศาล การขอพระราชทานอภัยโทษ ซึ่งจะให้เห็นขั้นตอนของกฎหมายที่ดำเนิน
 ไปอย่างเป็นระบบ

3.2.2.3.1 การจับกุมของเจ้าหน้าที่ ผู้วิจัยพบว่าในบางครั้ง
 หลังจากนำเสนออาชญากรรมที่นักโทษประหารก่อไว้หนังสือพิมพ์รายวันไทยจะนำเสนอการ
 จับกุมนักโทษ ข้อมูลในส่วนนี้จะให้รายละเอียดต่างๆ เช่น วันเวลาและสถานที่ที่นักโทษถูก
 จับกุม หลักฐานหรือของกลางที่พบ ฯลฯ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 33 สำหรับนักโทษประหารชีวิตทั้ง 2 รายถูกตำรวจปราบปรามยาเสพติด (ปส.) จับกุมพร้อมของกลางยาเสพติด เมื่อวันที่ 29 มี.ค. 2544 นช.จิรวัดณ์ ถูกจับกุม ขณะขับรถผ่านด่านตรวจสภกบตร อ.ชาณุวรลักษบุรี จ.กำแพงเพชร ค้นใน รถพบบ้า 100,000 เม็ด จากนั้นขยายผลจับกุม นช.บัณฑิตขณะขับรถมารับ บ้าที่ซีพีเพลสทาวเวอร์ ถนนเพชรเกษม กรุงเทพฯ ก่อนนำไปตรวจค้น บ้านพักพบบ้าอีก 14,215 เม็ด และเป็นอีกหลายกระบอก โดยศาลชั้นต้น อุทธรณ์ และฎีกา ตัดสินประหารชีวิต ก่อนจะมีการยื่นฎีกาเพื่อขออภัยโทษ และฎีกาตก เมื่อวันที่ 13 ส.ค.ที่ผ่านมา

(ไทยรัฐ 25 สิงหาคม 2552)

ตัวอย่างที่ 34 สำหรับนักโทษที่ถูกประหารชีวิตในครั้งนี้มีจำนวน 2 คดี 4 ราย ประกอบด้วย คดียาเสพติดได้แก่ น.ช.บุญลือ นาคประสิทธิ์ น.ช.วิบูลย์ ปานะสุทธะ และ น.ช. ทันพงษ์ สินธุ์สังข์ โดยพฤติการณ์เมื่อวันที่ 31 พ.ค. 41 เวลา 09.00 น.นักโทษ ทั้ง 3 คนถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมได้ในพื้นที่ ต.บางแก้ว อ.บางพลี จ. สมุทรปราการขณะกำลังผลิตยาบ้า พร้อมของกลางอุปกรณ์การผลิต และยาบ้า ที่ผลิตเป็นเม็ดแล้วจำนวน 115,800 เม็ด และที่ยังเป็นผลอีกจำนวนหนึ่ง ถูก แจ้งข้อหาเมียเสพติดประเภท 1 ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย สอบสวนรับสร ภาพตลอดข้อกล่าวหา

(เดลินิวส์ 13 ธันวาคม 2546)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการ จับกุมของเจ้าหน้าที่ เนื้อหาส่วนนี้แสดงให้เห็นว่านักโทษได้กระทำความผิดที่ผิดกฎหมายจึง ตกเป็นผู้ต้องหาตลอดจนถึงข้อหาต่างๆ และยังกล่าวถึงหลักฐานการกระทำผิด เช่น ปริมาณยา เสพติดซึ่งแสดงให้เห็นว่านักโทษได้กระทำความผิดจริง หนังสือพิมพ์มักนำเสนอเนื้อหาส่วนนี้เสมอ โดยเฉพาะในข่าวการจับกุมยาเสพติด นอกจากนี้เนื้อหาส่วนนี้ยังแสดงให้เห็นขั้นตอนแรกการ ดำเนินการทางกฎหมายที่ต่อมาจะดำเนินไปตามลำดับขั้นจนถึงการประหารชีวิต ทำให้เห็นว่า กระบวนการที่เกิดขึ้นมีขั้นตอนในแต่ละขั้นอย่างไรและทำให้ภาพของการประหารชีวิตเป็นภาพ ของกระบวนการทางกฎหมาย มีความยุติธรรม ดำเนินไปตามลำดับขั้นตอน จากการวิเคราะห์ พบว่าองค์ประกอบส่วนนี้ปรากฏทั้งสิ้น 53 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 52.48

3.3.2.3.2 การพิจารณาของศาล หลังจากนำเสนอว่ามี การจับกุมของเจ้าหน้าที่แล้ว ผู้วิจัยพบว่าข้อความที่มักปรากฏร่วมกันในส่วนต่อมาคือการนำเสนอผลการตัดสินของศาลว่าศาลในชั้นต่างๆ ได้แก่ ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกามีความเห็นต่อคดีอย่างไร ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 35 เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมนายสมพรได้หลังเกิดเหตุ 30 นาที แต่ผู้ต้องหาให้การปฏิเสธ ศาลเห็นว่ามีพฤติกรรมเป็นมือปืนรับจ้าง เนื่องจาก 2536 เคยตกเป็นผู้ต้องหาคดีใช้อาวุธปืนฆ่าผู้อื่น แต่ขาดพยานศาล จ.สตูลจึงยกฟ้อง จึงพิพากษาประหารชีวิต

(มติชน 9 ตุลาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 36 คดีที่ 1 มีผู้กระทำความผิด 3 ราย คือนายลี ยวน กวง ชาวฮ่องกง อายุ 47 ปี นายบุญเกิด จิตรปราณี ชาว จงสมุทรสาคร อายุ 40 ปี และนายชู ชิน ก้วย ชาวไต้หวัน อายุ 33 ปี โดยมีความผิดฐานมีเฮโรอีนจำนวน 30 ก.ก. ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จับกุมได้ขณะส่งมอบเฮโรอีนที่ลานจอดรถห้างสรรพสินค้า เดอะมอลล์ สาขารามคำแหง เมื่อวันที่ 4 ธ.ค. 2536 โดยศาล ชั้นต้นพิพากษาให้ประหารชีวิตและศาลอุทธรณ์และฎีกาได้ยื่นคำส่งประหารชีวิต โดยให้เหตุผลว่าได้กระทำความผิดโดยการทำลายสภาพสังคม เศรษฐกิจ ถือเป็นภัยร้ายแรงต่อคนไทย

(ข่าวสด 21 เมษายน 2544)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้แสดงองค์ประกอบด้านเนื้อหาเกี่ยวกับการพิจารณาของศาล เนื้อหาส่วนนี้แสดงให้เห็นชั้นตอนต่างๆ ก่อนคดีจะถึงที่สุดว่ามีการพิจารณากันหลายชั้น ตั้งแต่ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา และยังแสดงให้เห็นว่าการตัดสินเป็นเรื่องของกระบวนการยุติธรรมมีการพิจารณาเหตุผลก่อนตัดสิน เห็นได้จากตัวอย่างที่ 35 “ศาลเห็นว่ามีพฤติกรรมเป็นมือปืนรับจ้าง เนื่องจาก 2536 เคยตกเป็นผู้ต้องหาคดีใช้อาวุธปืนฆ่าผู้อื่น แต่ขาดพยานศาล จ.สตูลจึงยกฟ้อง จึงพิพากษาประหารชีวิต” ที่แสดงให้เห็นว่าศาลมีการให้เหตุผลโดยชี้ให้เห็นว่านักโทษเคยกระทำความผิดในลักษณะเดียวกันมาแล้ว หรือตัวอย่างที่ 36 “ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ประหารชีวิตและศาลอุทธรณ์และฎีกาได้ยื่นคำส่งประหารชีวิต

โดยให้เหตุผลว่าได้กระทำความผิดโดยการทำลายสภาพสังคม เศรษฐกิจ ถือเป็นภัยร้ายแรงต่อคนไทย” แสดงให้เห็นเหตุผลในการตัดสินว่านักโทษมีพฤติกรรมทำลายสังคม เศรษฐกิจซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นภัยต่อสังคมไทยจึงถูกตัดสินประหารซึ่งแสดงให้เห็นว่าการตัดสินถือประโยชน์ของส่วนรวมเป็นหลัก และจากมุมมองดังกล่าวอาจจะช่วยสร้างความชอบธรรมให้กับการประหารชีวิตได้ ทั้งยังช่วยประกอบสร้างภาพว่าการประหารเป็นกระบวนการทางกฎหมายเพราะมีเหตุมีผลถือประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลัก จากการวิเคราะห์พบว่าองค์ประกอบส่วนนี้ปรากฏทั้งสิ้น 69 ชิ้น คิดเป็น 68.32

3.3.2.3.3 การขอพระราชทานอภัยโทษ กระบวนการทางกฎหมาย

อีกขั้นตอนหนึ่งที่มีปรากฏในการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิตคือ การขอพระราชทานอภัยโทษ ซึ่งเป็นสิทธิของนักโทษที่สามารถทำได้เมื่อคดีถึงที่สุด การกล่าวถึงการขอพระราชทานอภัยโทษมักปรากฏในส่วนท้ายของข่าว หรือปรากฏหลังจากนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการพิจารณาของศาลไปแล้ว ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 37 นักโทษเด็ดขาดชายรายนี้ได้ใช้สิทธิตามกฎหมาย ยื่นฎีกาทูลเกล้าฯ ขอพระราชทานอภัยโทษ แต่เนื่องจากเป็นผู้ต้องคดีอุกฉกรรจ์และเป็นข้าราชการ ตำรวจผู้กระทำผิดกฎหมายบ้านเมือง จึงมิได้รับพระมหากรุณาธิคุณรับพระราชทานอภัยโทษ นับเป็นการประหารชีวิตรายแรกในปี
(เดลินิวส์ 30 ตุลาคม 2541)

ตัวอย่างที่ 38 เจ้าหน้าที่ได้อ่านคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี วันที่ 24 ส.ค. เรื่องการยื่นฎีกาขอพระราชทานอภัยโทษของนักโทษทั้ง 2 คน ว่าตามที่นักโทษทั้ง 2 ได้ยื่นฎีกาขอพระราชทานอภัยโทษ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม นำความกราบบังคมทูลฯ จากนั้นมีพระบรมราชวินิจฉัยให้ยกฎีกา ลงวันที่ 13 ส.ค. นายสุเทพ เทือกสุบรรณ รองนายกรัฐมนตรี รักษาราชการแทนนายกรัฐมนตรี
(ข่าวสด 25 สิงหาคม 2552)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นเนื้อหาที่นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการขอพระราชทานอภัยโทษซึ่งเป็นสิ่งที่นักโทษประหารมีสิทธิทำได้หลังจากที่คดีถึงที่สุดแล้ว ทำให้เห็นว่านอกจาก

การพิจารณาของศาลซึ่งสิ้นสุดไปแล้วนักโทษยังมีโอกาสรอดชีวิตได้โดยการขอพระราชทานอภัยโทษซึ่งขั้นตอนในการพระราชทานอภัยโทษก็จะสื่อให้เห็นเหตุผลที่ไม่ได้พระราชทานอภัยโทษว่าเกิดจากสาเหตุใด เช่น เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจแต่กระทำความผิดร้ายแรง เป็นต้น ทำให้เห็นว่า การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีพิจารณาอย่างมีเหตุมีผล จากการวิเคราะห์พบว่า เนื้อหาส่วนนี้ปรากฏทั้งสิ้น 29 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 28.71

3.3.2.4 การให้รายละเอียดเกี่ยวกับกระบวนการประหารชีวิต ข้อมูลส่วนนี้จะให้รายละเอียดด้านต่าง ๆ ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับวัน เวลาและสถานที่ที่ทำการประหารเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนในการดำเนินการประหารชีวิต ขั้นตอนการประหารชีวิต ขั้นตอนการทำให้นักโทษเสียชีวิต ระยะเวลาที่นักโทษเสียชีวิต การเก็บรักษาศพนักโทษประหาร โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.3.2.4.1 วัน เวลา และสถานที่ที่ประหารชีวิต จากการวิเคราะห์องค์ประกอบด้านเนื้อหาผู้วิจัยพบว่าหนังสือพิมพ์จะรายงานอย่างสม่ำเสมอว่าการประหารชีวิตในแต่ละครั้งเกิดขึ้นที่ไหนและเมื่อไร ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 39 ที่เรือนจำกลางบางขวางเมื่อเวลา 18.00 น. วันที่ 22 ก.ค. นายสุระ พันธสุภาคร ผู้บัญชาการเรือนจำกลางบางขวางและนายวิจารณ์ ผดุงวิทย์ ปลัดจังหวัดนนทบุรี ร่วมเป็นสักขีพยานในการประหารนักโทษเด็ดขาดชาย นพดล หรือ เจ้าดล แซกเต้า อายุ 30 ปี นักโทษคดีฆ่าคนตายโดยเจตนาและไตร่ตรองไว้ก่อน
(เดลินิวส์ 23 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 40 เมื่อเวลา 17.00 น. วันที่ 21 เม.ย. ที่เรือนจำกลางบางขวาง จ.นนทบุรี นายศิวะ แสงมณี อธิบดีกรมราชทัณฑ์ เดินทางไปเป็นสักขีพยานการประหารชีวิตด้วยวิธีการยิงเป้า

(เดลินิวส์ 25 เมษายน 2545)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ วัน เวลา และสถานที่ที่ประหารชีวิต องค์ประกอบนี้ปรากฏสม่ำเสมอทั้งนี้อาจเป็นเพราะการรายงานข่าว

มักจะต้องบอกวันเวลาที่เกิดเหตุ ทั้งนี้การนำเสนอข้อมูลด้านวันเวลาทำให้เห็นลำดับของเหตุการณ์ว่าก่อนหน้าเกิดเหตุอะไร จากนั้นเหตุการณ์ดำเนินมาเป็นลำดับชั้นอย่างไรจนถึงขั้นตอนสุดท้ายคือการประหารชีวิต จากการวิเคราะห์พบว่าเนื้อหาส่วนนี้ปรากฏทั้งสิ้น 87 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 86.14

3.3.2.4.2 รายละเอียดเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประหาร รายละเอียดส่วนนี้จะให้ข้อมูลว่ามีเจ้าหน้าที่ด้านใดบ้างที่เกี่ยวข้องและเจ้าหน้าที่ทำหน้าที่อะไร โดยทั่วไปจะประกอบไปด้วยข้าราชการของกรมราชทัณฑ์ทำหน้าที่เป็นสักขีพยาน แพทย์ทำหน้าที่ตรวจสอบการเสียชีวิต และเพศฆาตทำหน้าที่ประหารชีวิต ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 41 ผู้สื่อข่าวรายงานเมื่อเวลา 17.00 น. วันที่ 18 เม.ย. ที่เรือนจำกลางบางขวาง จ.นนทบุรี กรมราชทัณฑ์ได้ประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดในคดียาเสพติดและคดีความผิดต่อชีวิตด้วยวิธีการ “ยิงเป้า” จำนวน 5 ราย โดยมีนายศิวะ แสงมณี อธิบดีกรมราชทัณฑ์ พล.อ.ธรรมรักษ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา รมต.ประจำสำนักนายกรัฐมนตรี พล.ต.ท.เพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ ผบช.ปส. พล.ต.ท.นพดล สมบูรณ์ทรัพย์ ผช.ผบ.ตร. พล.ต.ท.พิชิต ควระเดชะคุปต์ ผบช.ภ.1 เป็นประธานร่วมกับผู้แทนจากพนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรี กรมการปกครอง ตำรวจ และแพทย์

(ไทยรัฐ 20 เมษายน 2544)

ตัวอย่างที่ 42 ก่อนหน้าการประหารชีวิต ในเวลา 17.00 น. นายสงวน นวลละออง เจ้าหน้าที่เรือนจำนิมนต์พระมหาเสกสรวร ชนาสุโก พระสงฆ์จากวัดบางแพรกใต้เข้าไปเทศนาให้นักโทษประหารฟัง พร้อมทั้งเชิญผู้แทนจากฝ่ายต่างๆ เข้าร่วมเป็นสักขีพยาน ประกอบด้วย ปลัดจังหวัดนนทบุรี, นายอัมภางค์ เชี่ยวชาดา อัยการจังหวัดนนทบุรี ร.ต.อ.มีวิทย์ ประเสริฐแพทย์ ตัวแทน สภ.อ.เมืองนนทบุรี น.พ.จอห์น เลอวิทย์วรพงศ์ ผอ.ทัณฑสถาน นายรักษ์ ศิเกษมดี ผอ.สพนักทัณฑวิทยากรมราชทัณฑ์ ส่วนเพศฆาตที่จะลั่นกระสุนคือนายเชาวเรศ จารุบุญ

(ข่าวสด 30 ตุลาคม 2540)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการ
 ประหารชีวิต โดยปกติเมื่อนำเสนอชื่อแล้วจะตามด้วยตำแหน่งของบุคคลเหล่านั้นด้วย การ
 เสนอข้อมูลส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าการประหารชีวิตมีขั้นตอนต่างๆ มากมายที่ต้องให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง
 มาเป็นพยานเพื่อให้การประหารชีวิตดำเนินไปโดยเรียบร้อยและมีความรัดกุม

จากที่กล่าวไปจะเห็นว่าสื่อเลือกที่จะเสนอว่ามีข้าราชการและเจ้าหน้าที่ระดับสูงมาร่วม
 เป็นพยานเพื่อยืนยันให้เห็นว่ากระบวนการประหารมีการตรวจสอบ มีความรัดกุม รวมถึงมี
 สักขีพยานเป็นข้าราชการระดับสูงหลายท่าน ทั้งนี้การที่ต้องเสนอข้อมูลส่วนนี้อาจจะเป็นเพราะ
 ในมุมมองของผู้คัดค้านการประหารโดยเฉพาะองค์กรสิทธิมนุษยชนมักนำประเด็นเรื่อง การ
 ประหารผิดคนมาเป็นหนึ่งในเหตุผลเพื่อแสดงการคัดค้านการประหาร จากการวิเคราะห์พบว่า
 เนื้อหาส่วนนี้ปรากฏทั้งสิ้น 52 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 51.49

3.3.2.4.3 รายละเอียดขั้นตอนก่อนการประหาร รายละเอียดข้อมูล
 ในส่วนนี้จะแสดงถึงกระบวนการต่างๆ ที่กระทำก่อนที่จะนำนักโทษไปยิงเป้าหรือฉีดสารพิษ
 จากผลการวิเคราะห์สามารถแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ การเบิกตัวและการตรวจสอบข้อมูล
 นักโทษประหาร การสั่งเสียและการเขียนพินัยกรรม การทำพิธีกรรมทางศาสนา อาหารมื้อ
 สุดท้าย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.3.2.4.3.1 การเบิกตัวและการตรวจสอบข้อมูลนักโทษ
 เนื้อหาส่วนนี้เป็นการแสดงให้เห็นขั้นตอนแรกก่อนการประหารจะเริ่มขึ้น โดยเนื้อความจะให้
 รายละเอียดว่ามีเจ้าหน้าที่ไปนำตัวนักโทษประหารออกมาจากเรือนจำ และตรวจสอบหลักฐาน
 อาทิต ประวัตินักโทษ การพิมพ์ลายนิ้วมือ การถ่ายรูปประกอบให้ตรงตามใบประวัติอาชญากร
 เพื่อแสดงให้เห็นว่ากระบวนการตรวจสอบอย่างรัดกุมไม่มีการประหารผิดคน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 43 น.ช.พันธ์เอ่ยปากว่าอยากกินแกงส้มกับเนื้อเค็ม เจ้าหน้าที่ก็จัดหามาให้ซึ่งก็กิน
 ใต้คำ – สองคำ ส่วน น.ช.สำรวยไม่ยอมแตะต้องอาหารแม้แต่คำเดียว หลังจาก
นั้นก็ถึงขั้นตอนการพิมพ์ลายนิ้วมือ โดยเจ้าหน้าที่ของกองทะเบียนประวัติ

อาชญากรพิมพ์ลายนิ้วมือและถ่ายรูปเพื่อตรวจสอบให้ตรงตามประวัติ ใช้เวลาประมาณ 15 นาที จากนั้นก็นำตัวทั้งสองเดินทางไปยังแดนประหาร

(ไทยรัฐ 23 มิถุนายน 2542)

ตัวอย่างที่ 44 ผู้สื่อข่าวรายงานว่าขั้นตอนการประหารชีวิตนักโทษเริ่มขึ้นเมื่อเวลา 16.15 น. ผู้คุมนำตัวนักโทษทั้ง 4 คน ออกมาจากแดน 1 ตรวจสอบประวัติ พิมพ์ลายนิ้วมือ จากนั้นให้นักโทษเขียนจดหมายพินัยกรรมและโทรศัพท์หาญาติพี่น้องซึ่งมี น.ช.พนมเพียงคนเดียวที่โทรศัพท์หาญาติบอกให้มารับศพด้วย

(มติชน 13 ธันวาคม 2546)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้คือส่วนที่แสดงองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่นำเสนอเกี่ยวกับการเบิกตัวและการตรวจสอบข้อมูลของนักโทษประหาร เนื้อความส่วนนี้ทำให้เห็นขั้นตอนการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ที่แสดงว่าจะไม่เกิดการประหารผิดตัวเพราะมีการตรวจสอบประวัติอาชญากร ทั้งนี้การนำเสนอเนื้อหาส่วนนี้อาจจะเป็นผลมาจากการที่องค์กรสิทธิมนุษยชนตลอดจนกลุ่มคนที่เคลื่อนไหวให้ยกเลิกโทษประหารมักกล่าวว่าการประหารอาจจะเกิดความผิดพลาดได้ ทำให้ภาครัฐนำเสนอภาพขั้นตอนต่างๆ ผ่านหนังสือพิมพ์ว่าขั้นตอนต่างๆ มีการตรวจสอบโดยละเอียดเพื่อให้เห็นว่ามี การตรวจสอบที่รัดกุมและไม่มีการประหารผิดตัว จากการวิเคราะห์พบองค์ประกอบส่วนนี้จำนวน 33 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 32.67

3.3.2.4.3.2 การสั่งเสียและการเขียนพินัยกรรม ขั้นตอนที่

ปรากฏในเนื้อหาข่าวอย่างสม่ำเสมออีกขั้นตอนหนึ่งคือ การสั่งเสียและการเขียนพินัยกรรม หลังจากที่ผู้คุมเบิกตัวนักโทษออกมาและตรวจประวัติอาชญากรเรียบร้อยแล้วจะให้นักโทษสั่งเสียกับญาติ โดยสมัยก่อนจะให้สั่งเสียโดยการเขียนจดหมายซึ่งทางเรือนจำจะนำไปมอบให้ญาติของนักโทษ แต่ในยุคหลังๆ จะอนุญาตให้นักโทษโทรศัพท์ได้ นอกจากการสั่งเสียแล้ว เนื้อความที่ปรากฏร่วมกันคือการเขียนพินัยกรรม ทางเรือนจำจะให้นักโทษทำพินัยกรรมไว้ เนื้อความส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าก่อนที่จะประหารนักโทษเรือนจำเปิดโอกาสให้นักโทษได้สั่งเสียกับญาติของตนและจัดการเรื่องต่างๆ ตามสมควรซึ่งถือได้ว่าการปฏิบัติต่อนักโทษอย่างมีมนุษยธรรม ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 45 ทางเรือนจำกลางบางขวางเบิกตัวนักโทษ 4 คน ออกมาเพื่อเขียนพินัยกรรม หรือโทรศัพท์สั่งเสียญาติ ซึ่งนักโทษพนมโทรศัพท์ที่บ้านติดต่อภรรยาและลูก ส่วนคนอื่นเขียนพินัยกรรม จากนั้นนำอาหารมื้อสุดท้ายให้รับประทาน ซึ่งเป็น ต้มข้าวไก่ แกงเขียวหวาน บัวลอยแก้ว บัวลอยเผือก พักทองต้มและ ส้มเขียวหวาน แต่นักโทษทั้ง 4 คนรับประทานอาหารไม่ลง ขอสูบบุหรี่แทน
(คม ชัด ลึก 13 ธันวาคม 2546)

ตัวอย่างที่ 46 เวลา 16.30 น. เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ นำตัว นช.บัณฑิต และนช.จิรวัดน์ ออกมา จากแดน 2 เพื่อไปยังแดน 9 ซึ่งเป็นแดนประหารชีวิต จากนั้นให้นักโทษทั้ง 2 ราย เขียนพินัยกรรม และโทรศัพท์หาญาติครั้งสุดท้าย โดยนายจิรวัดน์โทร.หา แม่และลูกสาว โดยสั่งให้ลูกตั้งใจเรียนหนังสือให้จบ ประโยคสุดท้ายบอกว่า "พ่อรักลูก" ส่วนนายบัณฑิต โทร.หาภรรยาและลูก ซึ่งบอกภรรยาให้มารับศพ
(ข่าวสด 25 สิงหาคม 2552)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการสั่งเสียและการเขียนพินัยกรรม องค์ประกอบด้านเนื้อหาส่วนนี้ทำให้เห็นว่าการประหารชีวิตมีช่วงเวลาให้นักโทษประหารได้สั่งเสียกับญาติพี่น้องแสดงให้เห็นว่ามีการปฏิบัติต่อนักโทษอย่างมีมนุษยธรรม ความมีมนุษยธรรมที่ว่านี้คือการปฏิบัติต่อนักโทษอย่างเพื่อนมนุษย์อย่างเห็นใจ เพราะตามหลักสิทธิมนุษยชนกล่าวว่าแม้จะเป็นการลงโทษก็ไม่ควรจะลงโทษอย่างทารุณหรือกระทำอย่างหยามเกียรติเพื่อนมนุษย์ (คณะกรรมการประสานงานองค์กรสิทธิมนุษยชน, 2540) จากตัวอย่างจะเห็นว่าแม้การประหารจะให้นักโทษจบชีวิตลง แต่ขั้นตอนต่างๆ กระทำอย่างมีเมตตาและเปิดโอกาสให้นักโทษได้มีโอกาสสั่งเสียและจัดการกิจธุระของตนให้เรียบร้อย จากการวิเคราะห์พบว่าองค์ประกอบส่วนนี้ปรากฏในข่าว 28 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 27.72

3.3.2.4.3.3 การทำพิธีกรรมทางศาสนา การทำพิธีกรรม

ทางศาสนาเป็นอีกองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่มักปรากฏในการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิต สำหรับนักโทษประหารที่นับถือศาสนาพุทธทางเรือนจำจะนิมนต์พระมาเทศนา นักโทษที่นับถือศาสนาอื่น ๆ ก็จะได้ทำพิธีกรรมตามศาสนาที่ตนนับถือ การทำพิธีกรรมทางศาสนาช่วย

ทำให้นักโทษมีจิตใจที่สงบก่อนการประหารและทำให้นักโทษได้มีโอกาสทำบุญเป็นครั้งสุดท้ายด้วย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 47 สำหรับขั้นตอนการประหารชีวิตทางเจ้าหน้าที่เรือนจำพร้อมด้วยพี่เลี้ยงนักโทษเบิกตัว 5 นักโทษประหารชีวิตออกมาจากแดน 1 หลังจากนั้นพี่เลี้ยงนำตัว 5 นักโทษประหารไปพิมพ์ลายนิ้วมือพร้อมทั้งให้เขียนจดหมายและพินัยกรรมถึงญาติพี่น้องท่ามกลางสื่อมวลชนที่คอยเฝ้าดูขั้นตอนต่างๆ ก่อนการประหารชีวิตก่อนที่เจ้าหน้าที่จะนำนักโทษทั้ง 5 รายไปฝังพระศพและกินอาหารมื้อสุดท้าย ซึ่งทางเจ้าหน้าที่เรือนจำได้นิมนต์พระจากวัดบางแพรกใต้มาเทศน์นักโทษที่นับถือศาสนาพุทธ 4 ราย ส่วนนักโทษที่นับถืออิสลามทางเจ้าหน้าที่ได้จัดเจ้าหน้าที่ประจำศาสนาอิสลามมาให้

(ข่าวสด 21 เมษายน 2544)

ตัวอย่างที่ 48 ทีมพี่เลี้ยงนำโดยนายเชาวเรศ จารุบุญย์ เจ้าหน้าที่บริหารงานราชทัณฑ์ ระดับ 5 ซึ่งเป็นเพศฆราวาสมือ 1 ไปเบิกตัวนักโทษทั้งสองมาจากห้องขังในแดน 1 ซึ่งนักโทษทั้งสองคนไม่รู้ตัวล่วงหน้ามาก่อน จากนั้นจึงนำตัวทั้งสองไปฝังพระศพเป็นครั้งสุดท้ายจากพระมหานันทา นันทปัญญา พระลูกวัดบางแพรกใต้ พระมหานันทาทเทศน์ให้นักโทษทั้งสองฟังมีใจความให้ระลึกถึงบาปบุญคุณโทษที่ก่อไว้ในชาตินี้ และอย่าได้มีการจองเวรจองกรรม ขอให้มีสติก่อนตาย นักโทษทั้งสองถึงกับนั่งซึมน้ำตาคลอ ก่อนที่จะถวายดอกไม้ธูปเทียนติดกันที่เทศน์

(ไทยรัฐ 23 มิถุนายน 2542)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้คือองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่เสนอข้อมูลเกี่ยวกับการทำพิธีกรรมทางศาสนาที่ทางเรือนจำจัดให้นักโทษประหารเพื่อให้นักโทษได้มีโอกาสทำบุญเป็นครั้งสุดท้าย อีกทั้งยังทำให้นักโทษได้สงบจิตสงบใจก่อนจะทำการประหาร จากการวิเคราะห์ข้อเขียนทั้งหมดพบว่าองค์ประกอบด้านเนื้อหาส่วนนี้ปรากฏทั้งสิ้น 37 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 36.63

3.3.2.4.3.4 อาหารมือสุดท้าย คือ อาหารที่ทางเรือนจำเตรียมไว้ให้นักโทษรับประทานก่อนที่จะนำตัวไปประหารชีวิต ในบางครั้งจะปรากฏเนื้อความว่า นักโทษเรียกร้องอาหารบางอย่างเป็นพิเศษทางเรือนจำจึงจัดหามาให้ ทั้งนี้อาหารมือสุดท้ายเป็นการกระทำที่แสดงให้เห็นความมีมนุษยธรรมอย่างหนึ่ง อย่างไรก็ตามในขั้นตอนนี้จะมีการบรรยายอาการของนักโทษที่มีต่ออาหารด้วยโดยส่วนใหญ่มักบรรยายว่านักโทษกินไม่ลงหรือไม่แต่ต้องอาหารมือสุดท้าย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 49 ก่อนนักโทษประหารจะเดินเข้าสู่หลักประหารชีวิตนั้นเจ้าหน้าที่ได้จัดอาหารชั้นดีหลายอย่างให้นักโทษทั้ง 5 ราย ประกอบด้วย แกงเขียวหวานไก่ แกงตัวสับปะรด ข้าวมันไก่ทอด และน้ำดื่ม แต่ปรากฏว่านักโทษทั้ง 5 คนไม่ยอมแตะต้องเพราะกินไม่ลง

(สยามรัฐ 19 เมษายน 2544)

ตัวอย่างที่ 50 จากนั้นเรือนจำจะเบิกตัวนักโทษที่ต้องรับโทษประหารชีวิตออกมา และแจ้งให้ทราบถึงผลฎีกา จากนั้นได้นำอาหารมือสุดท้าย ได้แก่ แกงจืด ผัดหน่อไม้ฝรั่ง ใส้กึ่งและแอบเปิ้ล แต่ทั้งสองกินไม่ลงจึงขอบหรี่ 1 ซองกับน้ำเปล่า

(คมชัดลึก 25 สิงหาคม 2552)

ตัวอย่างที่ 51 จากนั้น เจ้าหน้าที่เรือนจำได้ให้นักโทษทั้งหมดเขียนพินัยกรรมถึงญาติพี่น้องและรับประทานอาหารมือสุดท้ายก่อนนำตัวเข้าสู่หลักประหาร โดยอาหารที่เตรียมไว้ให้ประกอบด้วย ข้าวมันไก่ แกงเขียวหวานไก่ แกงหอยกับสับปะรด แกงไก่อิสลาม และแกงจืดเต้าหู้หมูสับ ส่วนขนมหวานก็มีทองหยิบทองหยอด แต่นักโทษทั้ง 5 คนกินไม่ลง ขอเพียงบหรี่คนละมวนเพื่อดับความเครียด

(ไทยรัฐ 20 เมษายน 2544)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้แสดงองค์ประกอบด้านเนื้อหาเกี่ยวกับอาหารมือสุดท้ายซึ่งแสดงให้เห็นความมีมนุษยธรรมของทางการที่ให้นักโทษเรียกร้องสิ่งที่ยากรับประทานเป็นมือ

สุดท้ายก่อนจะนำตัวเข้าสู่หลักประหาร ทั้งนี้จะมีการบรรยายว่านักโทษรับประทานอาหารหรือไม่ซึ่งโดยส่วนใหญ่พบว่านักโทษมักรับประทานอาหารไม่ลงซึ่งช่วยสื่อให้เห็นว่าแม้แต่นักโทษก็ยังเครียดและแสดงความอาลัยออกมาจนไม่ยอมแตะต้องอาหารใดๆ โดยจากการวิเคราะห์พบว่าปรากฏองค์ประกอบส่วนนี้ทั้งสิ้น 39 ข้อเขียนคิดเป็นร้อยละ 38.61

3.3.2.4.4 การทำให้นักโทษประหารเสียชีวิต องค์ประกอบด้านเนื้อหาส่วนนี้เป็นองค์ประกอบสำคัญที่มักปรากฏในเนื้อหาของข่าวอย่างสม่ำเสมอ จากการวิเคราะห์พบว่าโดยทั่วไปเนื้อหาที่กล่าวถึงการทำให้นักโทษประหารเสียชีวิตจะประกอบด้วยกรให้ข้อมูลเกี่ยวกับ วิธีการที่ทำให้นักโทษเสียชีวิต ระยะเวลาที่นักโทษเสียชีวิตลงหลังจากประหาร การเก็บรักษาศพของนักโทษ โดยสามารถอธิบายตามหัวข้อย่อยได้ดังต่อไปนี้

3.3.2.4.4.1 วิธีการที่ทำให้นักโทษเสียชีวิต เนื้อความส่วนนี้จะแสดงวิธีการที่ทางเรือนจำใช้ประหารชีวิตนักโทษโดยแบ่งออกเป็น 2 วิธีได้แก่ วิธีการยิงเป้า และวิธีการฉีดสารพิษ วิธีการยิงเป้าจะบรรยายว่าเพศฆาตได้ใช้ปืนยิงจำนวนกี่นัดโดยแสดงรายละเอียดอย่างชัดเจนสาเหตุที่เนื้อหาส่วนนี้ถูกนำเสนออย่างละเอียดอาจเป็นเพราะต้องการให้ผู้อ่านหนังสือพิมพ์เห็นภาพที่น่ากลัวของกระบวนการประหาร ด้านการประหารวิธีด้วยการฉีดยาจะกล่าวถึงตัวยาที่เจ้าหน้าที่ใช้ฉีดยานักโทษและกระบวนการประหารชีวิตโดยละเอียดเช่นกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 52 นักโทษรายแรกที่ถูกเจ้าหน้าที่นำเข้าสู่หลักประหารคือนักโทษเด็ดขาดชาย สำรวย ไตสุข โดยนายเชาวเรศ จารุบุญย์ เจ้าหน้าที่เรือนจำระดับ 5 เป็น เพศฆาตผู้ลงมือประหารชีวิตโดยฉีดยาพิษจำนวน 6 นัด เข้าสู่ร่าง นักโทษประหาร จากนั้นถึงคิวของนักโทษเด็ดขาดชายพันธ์ สายทองโดยนาย ประยุทธ สนั่น เจ้าหน้าที่เรือนจำระดับ 4 เป็นเพศฆาตผู้ฉีดยาพิษสังหาร จำนวน 9 นัด

(ข่าวสด 22 มิถุนายน 2542)

ตัวอย่างที่ 53 ผู้สื่อข่าวรายงานว่า ขั้นตอนการประหารชีวิตด้วยการฉีดยาพิษมี 3 ขั้นตอน คือ
ขั้นตอนที่ 1 ฉีดยาโซเดียม เพนโททาล ทำให้นักโทษหลับ ขั้นตอนที่ 2 ฉีดยา
เพนคูโรเนียม โบรมาйд ทำให้กล้ามเนื้อคลายตัวระบบหายใจหยุดทำงานแต่ยัง
ไม่ถึงกับเสียชีวิต และ ขั้นตอนที่ 3 ฉีดยาโปรแตสเซียมคลอไรด์ เมื่อเข้าสู่
ร่างกายจะทำให้หัวใจหยุดเต้น เท่ากับเสียชีวิต ขั้นตอนทั้งหมดใช้เวลาประมาณ
25 นาที

(ไทยรัฐ 14 ธันวาคม 2546)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้คือองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่แสดงถึงวิธีการทำให้นักโทษ
 เสียชีวิตโดยประกอบด้วยวิธีการยิงเป้า และวิธีการฉีดยาพิษ โดยการประหารชีวิตโดยการยิง
 เป้านั้นสิ้นสุดลงในปี พ.ศ. 2545 และในปี พ.ศ. 2546 ได้เปลี่ยนมาใช้วิธีการฉีดยาพิษแทน
 องค์ประกอบส่วนนี้มักแสดงการเล่าเรื่องโดยให้รายละเอียดเพื่อให้เกิดภาพที่น่ากลัว เช่น ให้
 ข้อมูลจำนวนกระสุนที่ใช้ยิงนักโทษซึ่งอาจจะปรามคนในสังคมกลัวที่จะทำผิดได้ ส่วนการ
 ประหารโดยการฉีดยาพิษจะเสนอภาพที่ดูเป็นกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เช่น การใช้ชื่อ
 สารเคมีเรียกแทนสารพิษทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะต้องการเสนอให้เห็นว่าการประหารโดยการฉีดยา
 พิษเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม จากการวิเคราะห์พบว่าปรากฏองค์ประกอบด้าน
 เนื้อหาส่วนนี้จำนวน 70 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 69.31

3.3.2.4.4.2 **ระยะเวลาที่ใช้ประหารชีวิตนักโทษ** หลังจาก
 การกล่าวถึงวิธีการที่เรือนจำใช้ประหารชีวิตนักโทษแล้ว องค์ประกอบด้านเนื้อหาอีก
 องค์ประกอบหนึ่งที่มีปรากฏตามมาคือการกล่าวถึงระยะเวลาที่ใช้ประหารชีวิตนักโทษ
 องค์ประกอบด้านเนื้อหาส่วนนี้ปรากฏไม่มากนักโดยจากการวิเคราะห์พบว่าจะปรากฏในช่วงที่
 เปลี่ยนการประหารจากการยิงเป้ามาเป็นการฉีดยาพิษแล้ว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 54 หลังทราบชะตาชีวิตของตัวเองถึงวาระสุดท้าย ต่างคอยกอดมก้มหน้ารับกรรม
 ให้ 4 เพชฌฆาตฉีดยา 3 ชนิดตามขั้นตอน ทั้งยาสลบ ยาคลายกล้ามเนื้อ และ
 ยาหยุดการทำงานของหัวใจ ใช้เวลา 25 นาที ก็สิ้นลมเรียบร้อย

(ไทยรัฐ 14 ธันวาคม 2546)

ตัวอย่างที่ 55 เจ้าหน้าที่ฉีดปล่อยยาสลบผ่านเข็มฉีดยาเข็มแรกมีปริมาณ 50 ซีซี ใช้เวลาประมาณ 15 นาที จากนั้นไฟสัญญาณเปลี่ยนเป็นสีส้มหมายถึงการปล่อยยาคลายกล้ามเนื้อเข้าสู่ตัวนักโทษประมาณ 5 ขวดใช้เวลาอีก 10 นาทีแล้วไฟสัญญาณสีแดงวาบขึ้นมาเป็นการแสดงว่าเจ้าหน้าที่ฉีดยาหยุดการเต้นของหัวใจให้นักโทษอีก 3 ขวด โดยใช้เวลาราว 10 นาที แล้วสัญญาณไฟทั้งหมดก็ดับลง หมายถึงนักโทษได้สิ้นลมหายใจแล้ว โดยใช้เวลาประหารนักโทษด้วยวิธีการเข็มฉีดยาทั้งสิ้น 35 นาที

(มติชน 13 ธันวาคม 2546)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้แสดงองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่เกี่ยวกับระยะเวลาที่นักโทษเสียชีวิตหลังจากประหาร เนื้อหาส่วนนี้ปรากฏเฉพาะข่าวที่เป็นการประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดสารพิษเพื่อแสดงให้เห็นว่าใช้เวลาไม่นานมากนัก ทั้งนี้การให้รายละเอียดส่วนนี้มักปรากฏกับการบรรยายการตายว่าเป็นการสิ้นลมโดยสงบเรียบร้อยและไม่ทรมาน จากการวิเคราะห์พบว่าเนื้อหาส่วนนี้ปรากฏในข่าวทั้งสิ้น 7 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 6.93

3.3.2.4.4.3 การรักษาศพของนักโทษ องค์ประกอบด้าน

เนื้อหาส่วนนี้มักปรากฏอยู่หลังจากนำเสนอวิธีการประหาร และระยะเวลาที่ใช้ในการทำให้ นักโทษเสียชีวิต โดยทั่วไปจะกล่าวถึงวิธีการเก็บรักษาศพของนักโทษจากนั้นจะให้ญาติมารับไป บำเพ็ญกุศลตามศาสนาต่อไป ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 56 จากนั้นแพทย์และคณะกรรมการ ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้แทน อัยการจังหวัด ผู้กำกับการสถานีตำรวจ ผู้บัญชาการเรือนจำ ผู้แทนกรมราชทัณฑ์ จะตรวจสอบว่านักโทษประหารเสียชีวิตตามคำพิพากษา จากนั้นนำศพนักโทษบรรจุในโลงเย็น ซึ่งมีความเย็น -18 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 12 ชั่วโมง ก่อนจะให้แพทย์ตรวจเป็นครั้งสุดท้าย และส่งให้ญาติรับไปบำเพ็ญกุศลในวันรุ่งขึ้น

(ข่าวสด 25 สิงหาคม 2552)

ตัวอย่างที่ 57 หลังจากนั้นจึงนำศพมาใส่โลง และในวันที่ 8 ก.ค. เวลา 09.00 น. จะนำศพ นายเดชาออกทางประตูผีของเรือนจำ เพื่อเก็บไว้ที่วัดบางแพรกใต้ รอญาติมา ตัดต่อรับศพไปบำเพ็ญกุศลต่อไป

(ข่าวสด 8 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้แสดงองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่กล่าวถึงการรักษาศพของ นักโทษประหาร ซึ่งจะให้ข้อมูลโดยละเอียดว่ามีการเก็บรักษาอย่างไรและจะดำเนินการต่อไป อย่างไร เนื้อหาส่วนนี้ทำให้เห็นว่าสุดท้ายผลของการกระทำผิดคือการชดใช้ด้วยชีวิตนักโทษไม่มีโอกาสกลับมาแก้ตัวเพราะการประหารกำจัดนักโทษออกไปจากสังคมอย่างถาวร จากการ วิเคราะห์พบว่าปรากฏก่อนข้างน้อย โดยปรากฏทั้งสิ้น 21 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 20.79

3.3.2.5 การให้สถิติเกี่ยวกับการประหารชีวิต การนำเสนอข้อมูลด้านสถิติ เกี่ยวกับการประหารชีวิตจัดเป็นองค์ประกอบด้านเนื้อหาอีกองค์ประกอบหนึ่งที่พบอย่าง สม่าเสมอ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ จำนวนนักโทษที่ถูกประหารชีวิตในปีนั้น และจำนวน นักโทษที่รอการประหาร โดยอธิบายได้ดังนี้

3.3.2.5.1 จำนวนนักโทษที่ถูกประหารในปีนั้น องค์ประกอบเนื้อหา ส่วนนี้จะให้ข้อมูลว่านักโทษที่ถูกประหารชีวิตตามข่าวนั้นเป็นรายที่เท่าไรของปีนั้นๆ หรือเดือน นั้นๆ ซึ่งจะแสดงให้เห็นว่าทางการประหารนักโทษอย่างต่อเนื่องหรือเกิดขึ้นเมื่อไรก็ได้เมื่อมี ผู้กระทำผิด ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 58 สำหรับนักโทษประหารชีวิตทั้งห้ารายนี้ได้ใช้สิทธิยื่นฎีกาทูลเกล้าฯ ขอ พระราชทานอภัยโทษตามกฎหมายเช่นเดียวกับนักโทษประหารชีวิตรายอื่นๆ แล้ว นับเป็นการประหารชีวิตนักโทษรายสุดท้ายในคดีปล้นฆ่าผู้อื่น เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2542 ตามที่ได้มีการประหารชีวิตในปีนั้นแล้วรวม 13 ราย

(ข่าวสด 9 ตุลาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 59 ข่าวแจ้งว่านักโทษทั้ง 3 รายนับเป็นการประหารครั้งที่ 7 ในรอบปี 2542 รวมประหารชีวิตแล้ว 16 ราย

(มติชน 24 พฤศจิกายน 2542)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่เสนอสถิติเกี่ยวกับจำนวนนักโทษที่ถูกประหารในปีนั้นๆ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบางปีการประหารชีวิตเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ การให้รายละเอียดด้านสถิติเกี่ยวกับการประหารว่าเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมออาจจะเป็นเพราะต้องการปรางให้คนกลัวว่าหากกระทำความผิดร้ายแรงก็สามารถถูกประหารได้ตลอดเวลา นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่ารัฐดำเนินการอย่างจริงจังกับผู้กระทำความผิดร้ายแรงและการที่เสนอข่าวก็อาจจะเป็นการประชาสัมพันธ์ผลงานของรัฐไปในตัวด้วย จากการวิเคราะห์พบว่าองค์ประกอบส่วนนี้ปรากฏในข่าวจำนวน 34 ชิ้นคิดเป็นร้อยละ 33.66

3.3.2.5.2 จำนวนนักโทษที่รอการประหารชีวิต การนำเสนอจำนวน

นักโทษที่รอการประหารเป็นอีกส่วนหนึ่งที่จัดเป็นองค์ประกอบเนื้อหาด้านสถิติ เนื้อหาส่วนนี้จะกล่าวถึงนักโทษที่อยู่ในระหว่างดำเนินคดีทั้งอุทธรณ์ ฎีกา รวมถึงนักโทษที่ฎีกาแล้วแต่อยู่ในขั้นตอนการขอพระราชทานอภัยโทษ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 60 ผู้สื่อข่าวรายงานว่าการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดชายลา วิน นับเป็นรายแรกของปีนี้ จากนั้นนายสุระ พันธุ์สาคร ผบ.เรือนจำบางขวาง เปิดเผยว่า ขณะนี้ทางเรือนจำยังเหลือนักโทษเด็ดขาดที่รอการประหารอีก 10 ราย ซึ่งต้องโทษคดียาเสพติดทุกราย

(เดลินิวส์ 5 เมษายน 2543)

ตัวอย่างที่ 61 อย่างไรก็ตามยังมีนักโทษที่รอการประหารจากคดียาเสพติด ส่วนใหญ่จะเป็นพวกคดียาบ้าจำนวน 155 ราย ขณะนี้อยู่ในระหว่างชั้นอุทธรณ์ 131 ราย อยู่ในชั้นฎีกา 14 ราย และผ่านการพิจารณาของศาลฎีกาและอยู่ระหว่างยื่นฎีกาทูลเกล้าฯ ขอพระราชทานอภัยโทษจำนวน 10 ราย ซึ่งในจำนวนนี้มีนักโทษชาวต่างชาติรวมอยู่ด้วยจำนวน 2 ราย

(เดลินิวส์ 12 เมษายน 2544)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นเนื้อหาที่กล่าวถึงสถิติเกี่ยวกับจำนวนนักโทษที่รอการประหารหรือรอการพิจารณาคดีในระดับชั้นต่าง ๆ เนื้อหาส่วนนี้แสดงให้เห็นว่ายังมีผู้กระทำผิดอีกมากมายที่จะถูกประหารชีวิตและมักปรากฏในยุคที่มีการประกาศสงครามยาเสพติด ทั้งนี้การเสนอข้อมูลส่วนนี้ผ่านหนังสือพิมพ์อาจจะปรามคนในสังคมให้เกรงกลัวที่จะกระทำผิดได้ จาก การวิเคราะห์พบว่าองค์ประกอบด้านเนื้อหาประเภทนี้ปรากฏทั้งสิ้น 26 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 25.74

3.3.2.6 การยกคำกล่าวของบุคคลต่าง ๆ นอกจากองค์ประกอบด้านเนื้อหา 5 องค์ประกอบใหญ่ที่ได้แก่ รายละเอียดเกี่ยวกับนักโทษประหาร รายละเอียดเกี่ยวกับอาชญากรรม รายละเอียดด้านการดำเนินคดี กระบวนการประหารชีวิต สถิติเกี่ยวกับการประหารชีวิต ผู้วิจัยยังพบว่ามียุทธศาสตร์ประกอบอีกประเภทหนึ่งที่มักปรากฏในเนื้อหาข่าว ได้แก่ การกล่าวอ้างคำพูดส่วนใหญ่เป็นการคำพูดของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประหารชีวิต นอกจากนี้ยังมีการยกคำพูดของบุคคลทั่วไปด้วย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.3.2.6.1 การยกคำกล่าวของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประหารชีวิต องค์ประกอบด้านเนื้อหาส่วนนี้จะเป็นการยกคำสัมภาษณ์ของเจ้าหน้าที่ที่กล่าวถึงในเนื้อหาของข่าว โดยเนื้อความที่ยกมานั้นจะมีใจความที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละครั้ง คำพูดที่ยกมามากก็เป็นคำพูดของคนสำคัญมีชื่อเสียงหรือมีหน้าที่สำคัญในการประหารชีวิต เช่น อธิบดีกรมราชทัณฑ์ เจ้าหน้าที่ตำรวจ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 62 นายศิระ แสงมณี อธิบดีกรมราชทัณฑ์กล่าวว่า การประหารชีวิตนักโทษครั้งนี้ เป็นไปตามคำพิพากษาคัดสินของศาล ซึ่งเป็นการประหารดังกล่าวเชื่อว่า จะทำให้ผู้ที่คิดค้ายาเสพติดเกิดความเกรงกลัว จะทำให้ปัญหาดังกล่าวลดน้อยลง แต่คนค้ายาเสพติดยังคงคิดว่าจะรอดพ้นเงื้อมมือของกฎหมาย ซึ่งความจริงแล้วมันไม่ใช่ และตนไม่เชื่อว่าผู้กระทำความผิดจะรอดหมดทุกคน เพราะท้ายที่สุดก็ต้องได้รับผลกรรมที่ตัวเองทำไว้

(ข่าวสด 25 เมษายน 2545)

ตัวอย่างที่ 63 “การประหารชีวิตครั้งนี้เป็นครั้งแรก ได้จัดเตรียมทีมประหารไว้ 3 คน และ
สำรอง 1 คน หากมีอะไรบกพร่องจะต้องมีการปรับปรุงต่อไปแต่คิดว่าไม่น่าจะมี
อะไรบกพร่อง ทั้งนี้ระหว่างทำการฉีดยาไม่อนุญาตให้ผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเข้า
ไป และปิดห้อง แต่ใช้สัญญาณไฟให้เห็นหน้าอาคาร โดยสัญญาณไฟสีเขียว
หมายถึงฉีดยาเข็มที่ 1 สีเหลืองฉีดยาเข็มที่ 2 และสีแดงฉีดยาเข็มที่ 3 โดย
ขั้นตอนทั้งหมดใช้เวลาดำเนินการประมาณ 25 นาที” อธิบดีกรมราชทัณฑ์
กล่าว

(คม ชัด ลึก 13 ธันวาคม 2546)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้คือเนื้อหาที่เป็นการยกคำกล่าวของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับ
การประหารชีวิตซึ่งให้รายละเอียด เช่น การแสดงความเห็นเกี่ยวกับการประหาร ฯลฯ การที่สื่อ
ยกคำพูดมาใส่ในรายละเอียดของข่าวช่วยให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนไปอยู่ในเหตุการณ์ อีกทั้งยังช่วย
สร้างความน่าเชื่อถือให้ข่าวได้ด้วยโดยเฉพาะเมื่อผู้ให้ข่าวเป็นคนมีชื่อเสียง จากการวิเคราะห์
พบว่าองค์ประกอบด้านนี้ปรากฏทั้งสิ้น 29 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 28.71

3.3.2.6.2 การยกคำพูดของคนทั่วไป องค์ประกอบด้านเนื้อหาส่วนนี้
เป็นองค์ประกอบที่ปรากฏเพียงครั้งเดียวจากจำนวนข่าวทั้งหมด โดยเป็นการเล่าถึงผีนักโทษ
ประหารผ่านคำพูดของชาวบ้านในละแวกเรือนจำกลางบางขวาง

ตัวอย่างที่ 44 นางสมจิตร เปิดเผยอีกว่า เมื่อก่อนนั้นชาวบ้านในบริเวณนี้ยังมีไม่มากนัก เคย
มีคนเห็นวิญญาณนักโทษประหารเดินกันเฟ้นพ่านคอยหลอกหลอนชาวบ้านใน
ย่านนี้กันจ้าละหวั่นไปหมด ซึ่งพอตกค่ำชาวบ้านจะไม่มีใครออกจากบ้านกันเลย
เพราะมืดมาก บางคืนได้ยินเสียงร้องเจ็บปวดโหยหวนบอกว่าถูกยิงเจ็บปวด
ทรมานเหลือเกินและอย่างอื่นอีกต่างๆ นานา

(สยามรัฐ 6 พฤศจิกายน 2540)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นการกล่าวถึงเรื่องลึกลับ โดยจากข้อมูลทั้งหมดปรากฏ
องค์ประกอบด้านเนื้อหาลักษณะนี้เพียงหนึ่งครั้งคิดเป็นร้อยละ 0.99

3.3.2.7 การแทรกข่าวอาชญากรรมอื่น ๆ บางครั้งการรายงานข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิตจะมีการนำเสนอข่าวอื่นๆ ด้วย โดยมากเป็นข่าวอาชญากรรมที่สอดคล้องกับนักโทษที่ถูกประหาร เช่น นักโทษถูกประหารความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดก็จะแทรกข่าวเกี่ยวกับการจับกุมผู้ค้ายาเสพติด ตัวอย่างรายละเอียดที่แทรกมาในข่าวการประหารเช่น

ตัวอย่างที่ 45 เวลา 16.00 น. วันเดียวกัน เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดปราบปรามยาเสพติด ตำรวจภูธรภาค 5 พร้อมด้วยตำรวจภูธรจังหวัดเพชรบูรณ์ ได้วางแผนจับกุมยาบ้าที่เต็นท์สว่างธุรกิจยนต์ ต.นางัว อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์ หลังจากที่ได้สืบทราบ ว่าสถานที่ดังกล่าวเป็นแหล่งจำหน่ายยาบ้ารายใหญ่ จากการตรวจสอบเจ้าหน้าที่พบยาบ้าจำนวน 2 แสนเม็ด และได้จับกุมนางสุรางค์ สว่าง อายุ 44 ปี เจ้าของเต็นท์รถ พร้อมทำการสอบสวนขยายผลจนทราบว่ามียาบ้าอีกจำนวน มากซุกซ่อนอยู่กลางไร่ ในพื้นที่โครงการควีนแลนด์ รีสอร์ท ต.นางัว จึงนำกำลัง เดินทางไปตรวจสอบ

จากนั้นพบของกลางยาบ้าจำนวน 1,060,800 เม็ด ฝังไว้อยู่กลางไร่ลึก ลงไป 1 เมตร ข้างบนมีการปลูกต้นมะเขือปิดบังไว้ นอกจากนี้ยังสามารถจับกุม ผู้ต้องหาอีก 4 ราย คือ นายวิษณุ เพ็ชรสมัย อายุ 39 ปี นายสัมพันธ์ ทองคำ อายุ 40 ปี นางพัชราภรณ์ พรรณะ อายุ 51 ปี และนายอมร มายาตา อายุ 40 ปี โดยทั้งหมดเป็นชาวเชียงใหม่ ทำหน้าที่เฝ้าไร่ดังกล่าว จึงควบคุมตัวพร้อม ของกลางไปสอบสวนขยายผลที่ สภ.ต.ท่าพล

ต่อมาเวลา 18.00 น. พล.ต.ต.ชัช คงเมือง ผบก.ภ.จว.เพชรบูรณ์ ได้ เดินทางมาทำการสอบสวนด้วยตนเอง เบื้องต้นทราบว่า การจับกุมดังกล่าวมา จากการสอบสวนขยายผลคดียาบ้า 7.6 ล้านเม็ด ที่ จ.เชียงใหม่

(มติชน 21 เมษายน 2544)

จากตัวอย่างที่ยกมาประกอบนี้เป็นข่าวอาชญากรรมที่แทรกอยู่ในข่าวประหารชีวิต กล่าวคือหลังจากที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอข่าวเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตจบ ลงก็จะแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ ตามมา จากการวิเคราะห์พบว่าเป็นกรณีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดทั้งสิ้น การแทรกข่าวการจับกุมยาเสพติดที่แทรกเข้ามาในข่าวการประหารชีวิตมัก

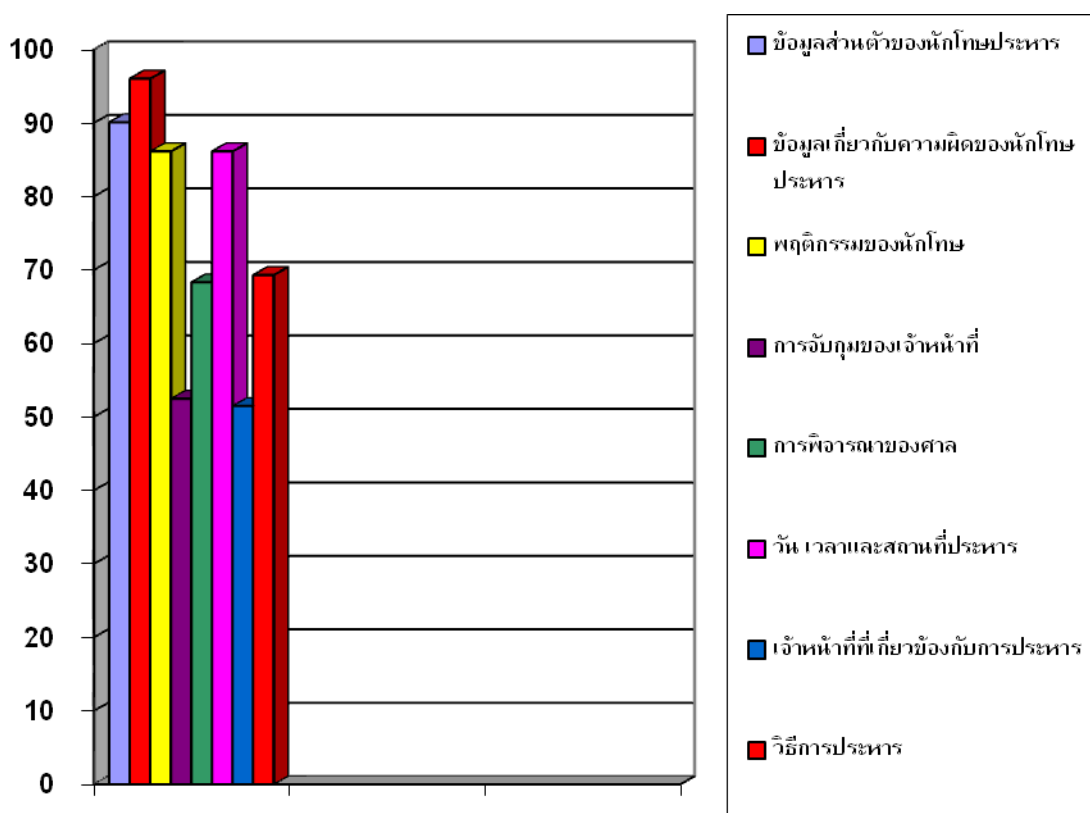
ปรากฏในช่วงการทำสงครามยาเสพติดในสมัยรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ทั้งนี้การแทรกข่าว การจับกุมยาเสพติดอาจจะช่วยทำให้เห็นว่ารัฐบาลในยุคนั้นดำเนินนโยบายการปราบปรามยาเสพติดอย่างจริงจังและปฏิบัติตามนโยบายที่ให้ไว้กับประชาชน นอกจากนี้อาจจะช่วยทำให้เห็นว่า การประหารชีวิตเป็นเครื่องมือที่จำเป็นในการปราบปรามผู้ค้ายาเสพติด จากการวิเคราะห์ พบว่าปรากฏองค์ประกอบในลักษณะนี้ทั้งสิ้น 19 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 18.81

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบด้านเนื้อหาที่ปรากฏพบว่าประกอบด้วยเนื้อหาทั้งหมด 7 ส่วน ได้แก่ 1) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหาร 2) การให้รายละเอียดเกี่ยวกับอาชญากรรม 3) การให้รายละเอียดด้านการดำเนินคดี 4) การให้รายละเอียดเกี่ยวกับกระบวนการประหารชีวิต 5) การให้สถิติเกี่ยวกับการประหารชีวิต 6) การยกคำกล่าวของบุคคลต่างๆ 7) การแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆโดยสามารถสรุปปริมาณความถี่ที่ปรากฏของแต่ละองค์ประกอบได้ดังตารางต่อไปนี้

องค์ประกอบด้านเนื้อหา	จำนวน	ร้อยละ
1 รายละเอียดเกี่ยวกับนักโทษประหาร ประกอบด้วย		
1.1 การให้ข้อมูลส่วนตัวของนักโทษประหาร	91	90.09 (2)
1.2 การให้ข้อมูลเกี่ยวกับความผิดของนักโทษประหาร	97	96.04 (1)
2 รายละเอียดเกี่ยวกับอาชญากรรม ประกอบด้วย		
2.1 วัน เวลา และสถานที่ที่เกิดอาชญากรรม	60	59.40
2.2 พฤติกรรมของนักโทษ	87	86.14 (3)
2.3 ผลของการก่ออาชญากรรม	46	45.54
3 รายละเอียดด้านการดำเนินคดี ประกอบด้วย		
3.1 การจับกุมของเจ้าหน้าที่	53	52.48 (7)
3.2 การพิจารณาของศาล	69	68.32(6)
3.3 การขอพระราชทานอภัยโทษ	29	28.71
4 กระบวนการประหารชีวิต ประกอบด้วย		
4.1 วัน เวลา และสถานที่ที่ประหารชีวิต	87	86.14(3)
4.2 รายละเอียดเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประหาร	52	51.49 (8)
4.3 รายละเอียดขั้นตอนก่อนการประหาร ประกอบด้วย		
4.3.1 การเบิกตัวและการตรวจสอบข้อมูลนักโทษประหาร	33	32.67
4.3.2 การสั่งเสียและการเขียนพินัยกรรม	28	27.72
4.3.3 การทำพิธีกรรมทางศาสนา	37	36.63
4.3.4 อาหารมื้อสุดท้าย	39	38.61
4.4 การทำให้นักโทษเสียชีวิต ประกอบด้วย		
4.4.1 วิธีการทำให้นักโทษเสียชีวิต	70	69.31(5)
4.4.2 ระยะเวลาที่นักโทษเสียชีวิต	7	6.93
4.4.3 การรักษาศพของนักโทษ	21	20.79
5 สถิติเกี่ยวกับการประหารชีวิต ประกอบด้วย		
5.1 จำนวนนักโทษที่ถูกประหารในปีนั้น	34	33.66
5.2 จำนวนนักโทษที่รอการประหารชีวิต	26	25.74
6 การยกคำกล่าวของบุคคลต่างๆ ประกอบด้วย		
6.1 การยกคำพูดของเจ้าหน้าที่	29	28.71
6.2 การยกคำพูดของคนทั่วไป	1	0.99
7 การแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ	19	18.81

ตารางที่ 6 แสดงสถิติองค์ประกอบด้านเนื้อหา
ในโครงสร้างความหมายระดับมหภาคในเนื้อหาข่าว

จากตารางแสดงปริมาณและผลการวิเคราะห์องค์ประกอบด้านเนื้อหาของข่าวที่นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันทั้ง 6 ชื่อฉบับ ผู้วิจัยพบว่าองค์ประกอบแต่ละด้านปรากฏในปริมาณที่มากน้อยแตกต่างกันไป โดยผู้วิจัยจะสรุปองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่ปรากฏมากกว่าร้อยละ 50 ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ 8 ด้าน โดยสามารถแสดงผลเป็นแผนภูมิได้ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 1 แสดงปริมาณองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่พบมากกว่าร้อยละ 50 ในโครงสร้างความหมายระดับมหภาคในเนื้อหาข่าว

จากแผนภูมิที่ 11 จะเห็นว่าองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่ปรากฏมากกว่าร้อยละ 50 ประกอบด้วยกันทั้งสิ้น 8 ด้าน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ลำดับที่ 1 การให้ข้อมูลเกี่ยวกับความผิดของนักโทษประหาร (ร้อยละ 96.04)

องค์ประกอบด้านเนื้อหาส่วนนี้จะให้ข้อมูลว่านักโทษถูกประหารด้วยคดีความผิดอะไร เช่น นักโทษคดียาเสพติด นักโทษคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ฯลฯ การให้รายละเอียดในลักษณะนี้นอกจากจะปรากฏในเนื้อหาข่าวแล้วยังปรากฏที่คำบรรยายใต้ภาพข่าวด้วยซึ่งอาจเป็นเพราะว่าพื้นที่สำหรับการบรรยายภาพข่าวมีไม่มากนักสื่อจึงกล่าวถึงนักโทษประหารโดยไม่ให้รายละเอียดที่เป็นข้อมูลส่วนตัวแต่เลือกให้ข้อมูลเกี่ยวกับความผิด จากปริมาณที่ปรากฏอย่างสม่ำเสมอในการรายงานข่าวแต่ละครั้งทำให้เห็นว่าสื่อมุ่งเสนอภาพของนักโทษประหารว่าเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย

ลำดับที่ 2 การให้ข้อมูลส่วนตัวของนักโทษประหาร (ร้อยละ 91.09)

องค์ประกอบส่วนนี้จะให้ข้อมูลว่านักโทษประหารเป็นใคร อายุเท่าใด เป็นคนจังหวัดอะไรซึ่งจะปรากฏร่วมกัน ทั้งนี้การกล่าวถึงนักโทษจะมีคำที่แสดงสถานภาพกำกับ เช่น นักโทษชาย นักโทษหญิง ฯลฯ ทำให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์มุ่งเสนอนักโทษเป็นผู้ที่ผ่านกระบวนการพิพากษาแล้วที่มีความผิดเป็นหลัก ข้อมูลส่วนนี้ไม่ได้มุ่งเสนอข้อมูลหรือปัจจัยจากสังคมที่ทำให้นักโทษกระทำผิด ทั้งนี้องค์ประกอบส่วนนี้ช่วยสื่อภาพว่านักโทษเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย

ลำดับที่ 3 องค์ประกอบที่ปรากฏมากเป็นลำดับที่ 2 ประกอบไปด้วย “พฤติกรรมของนักโทษประหาร” และ “วัน เวลาและสถานที่ประหารชีวิต” โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

พฤติกรรมของนักโทษประหาร (ร้อยละ 86.14)

องค์ประกอบส่วนนี้จะกล่าวถึงพฤติกรรมของนักโทษประหารว่าก่ออาชญากรรมโดยทำอะไรบ้าง พฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นความโหดเหี้ยมและความอกอาจของนักโทษที่เป็นภัยต่อสังคม จากการศึกษาวิจัยได้นำเสนอรายละเอียดไปจะเห็นว่าสื่อเลือกที่จะเสนอข้อมูลส่วนนี้อย่างละเอียดเหมือนอยู่ในเหตุการณ์วันเกิดเหตุ ทั้งนี้อาจจะเป็นลักษณะของการรายงานข่าวอาชญากรรมในหนังสือพิมพ์ อย่างไรก็ตามการให้ข้อมูลส่วนนี้อย่างละเอียดทำให้เห็นความโหดเหี้ยมของนักโทษ สิ่งที่น่าสังเกตประการหนึ่งคือสื่อมักจะเริ่มให้

ข้อมูลตั้งแต่การก่ออาชญากรรมเป็นหลักโดยจะไม่เล่าย้อนไปช่วงเวลาก่อนก่ออาชญากรรมว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลให้นักโทษลงมือกระทำผิด

วันเวลาและสถานที่ประหารชีวิต (ร้อยละ 86.14)

องค์ประกอบด้านเนื้อหาส่วนนี้จะเสนอเนื้อหาโดยให้รายละเอียดวัน เวลาและสถานที่ที่ประหารชีวิตนักโทษ ทั้งนี้การที่ปรากฏเนื้อหาส่วนนี้มากอาจจะเป็นเพราะเป็นธรรมชาติของข่าวที่ต้องให้รายละเอียดด้านวันเวลา นอกจากนี้การให้ข้อมูลด้านวันเวลาและสถานที่ทำให้ผู้อ่านหนังสือพิมพ์ลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ได้ง่ายขึ้นด้วย

ลำดับที่ 5 วิธีการให้นักโทษเสียชีวิต (ร้อยละ 69.31)

องค์ประกอบส่วนนี้จะกล่าวถึงกระบวนการที่ทำให้นักโทษเสียชีวิตประกอบด้วยวิธีการยิงเป้าและวิธีการฉีดสารพิษ สำหรับการยิงเป้าจะมีการบรรยายรายละเอียดว่าใช้กระสุนกี่ชดกัณฑ์ มีการเล็งเป้าอย่างไร นักโทษมีอาการกลัวหรือไม่ทั้งนี้การประหารโดยการยิงเป้าจะสื่อออกมาในลักษณะที่นำกลัวผ่านรายละเอียดของกระบวนการ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะความน่ากลัวของการประหารอาจจะมีผลต่อการปรามการกระทำผิดของคนในสังคมได้ ด้านการประหารโดยการฉีดสารพิษจะเล่ารายละเอียดโดยทำให้เห็นว่าเป็นกระบวนการที่นุ่มนวลไม่ทรมานหรือน่ากลัวเหมือนการยิงเป้าและนักโทษเสียชีวิตลงอย่างสงบ

ลำดับที่ 6 การพิจารณาของศาล (ร้อยละ 68.32)

องค์ประกอบด้านเนื้อหาส่วนนี้จะแสดงให้เห็นขั้นตอนต่างๆ ก่อนคดีจะถึงที่สุดว่ามีการพิจารณาคดีในชั้นศาลต่างๆ ตั้งแต่ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา องค์ประกอบส่วนนี้แสดงให้เห็นขั้นตอนที่ดำเนินไปอย่างมีลำดับขั้นและช่วยสื่อว่าการประหารไม่ใช่การล้างแค้นแต่กระทำโดยรัฐซึ่งเป็นคนกลางและทำอย่างมีขั้นตอนเพื่อความยุติธรรม

ลำดับที่ 7 การจับกุมของเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 52.48)

องค์ประกอบส่วนนี้จะให้รายละเอียดว่าหลังจากที่นักโทษก่ออาชญากรรมแล้วทางเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ดำเนินการจับกุมนักโทษได้อย่างไร รายละเอียดส่วนนี้จะให้ข้อมูลที่เป็น

หลักฐานการกระทำผิดด้วย เช่น ปริมาณยาเสพติด ฯลฯ ทำให้เห็นว่ากระบวนการประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมายกล่าวคือมีขั้นตอนที่ดำเนินไปอย่างเป็นระบบจากการจับกุมไปถึงการพิพากษาและสุดท้ายคือดำเนินการประหาร

ลำดับที่ 8 **รายละเอียดเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประหาร (ร้อยละ 51.49)**

องค์ประกอบส่วนนี้เป็นองค์ประกอบลำดับสุดท้ายที่พบมากกว่าร้อยละ 50 จากการวิเคราะห์พบว่าองค์ประกอบส่วนนี้จะให้รายละเอียดเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการประหารในแต่ละครั้งซึ่งตามปกติจะประกอบด้วยอธิบดีกรมราชทัณฑ์ ข้าราชการระดับสูงของหน่วยงานต่างๆ รายละเอียดส่วนนี้จะสื่อให้เห็นว่าการประหารชีวิตในแต่ละครั้งจะมีบุคคลต่างๆ ร่วมกันเป็นสักขีพยานในขั้นตอนต่างๆ เพื่อให้การประหารดำเนินไปอย่างถูกต้องไม่มีการประหารผิดตัว

ความถี่ที่ปรากฏนี้แสดงให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์รายวันไทยให้ความสำคัญกับเนื้อหาข่าวโดยเน้นการนำเสนอว่า “นักโทษประหารเป็นใคร ก่ออาชญากรรมอะไร เจ้าหน้าที่จับกุมอย่างไร ถูกประหารชีวิตที่ไหนเมื่อไรโดยวิธีการใด มีใครเป็นสักขีพยาน และศาลพิจารณาตามขั้นตอนอย่างไร” องค์ประกอบด้านเนื้อหาที่ปรากฏมากกว่าร้อยละ 50 ทั้ง 8 ด้านนี้สอดคล้องกับหลักการเขียนข่าวที่โดยทั่วไปจะประกอบด้วย “ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร ทำไม” และยังสะท้อนให้เห็นว่าสื่อมุ่งเน้นการนำเสนอภาพตัวแทนว่านักโทษได้กระทำพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายด้วยวิธีการที่เหี้ยมโหดจึงเจ้าหน้าที่จับกุมและศาลตัดสินให้ประหารชีวิต

นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่าโดยทั่วไปแล้วองค์ประกอบด้านเนื้อหาของข่าวจะปรากฏเนื้อหาที่คล้ายกันในแต่ละข่าว กล่าวคือเนื้อหาของข่าวที่มุ่งเน้นไปที่การนำเสนอว่า “นักโทษประหารเป็นใคร ก่ออาชญากรรมอะไร เจ้าหน้าที่จับกุมอย่างไร ถูกประหารชีวิตที่ไหนเมื่อไรโดยวิธีการใด มีใครเป็นสักขีพยาน และศาลพิจารณาตามขั้นตอนอย่างไร” ข้อมูลที่นำเสนอเช่นนี้ได้ประกอบสร้างภาพตัวแทนให้กับนักโทษประหารและการประหารชีวิตไม่ว่าสื่อมวลชนจะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม และจากการที่องค์ประกอบเนื้อหาดังกล่าวได้ปรากฏอย่างสม่ำเสมอทำให้ภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์รายวันเป็นภาพของการกระทำผิดกฎหมายเป็นภาพที่เด่นชัด นอกจากนี้จะเห็นว่าเนื้อหาข่าวจะไม่นำเสนอภาพบางด้าน เช่น

สาเหตุที่เป็นแรงขับให้นักโทษกระทำผิด อาจจะมีบ้างที่มีการยกคำพูดที่นักโทษพูดหรือเขียนถึงครอบครัวของตนแต่ปรากฏในจำนวนน้อยมาก ดังนั้นเหตุการณ์ทั้งหมดที่ถูกเสนอผ่านหนังสือพิมพ์เป็นเพียงบางด้านจากทั้งหมด และกล่าวได้ว่าโครงสร้างความหมายระดับมหภาคเป็นกลวิธีที่สำคัญอย่างหนึ่งในการเสนอภาพตัวตนของนักโทษประหารและการประหารชีวิต

เมื่อพิจารณาโครงสร้างความหมายระดับมหภาคในเนื้อหาข่าวจะเห็นว่าเนื้อหาที่ปรากฏแสดงความเป็นเหตุเป็นผล (cause-effect) กล่าวคือสื่อจะให้ข้อมูลที่เป็นสาเหตุก่อนโดยเริ่มจากการให้รายละเอียดเกี่ยวกับอาชญากรรมว่าเกิดขึ้นเมื่อไร นักโทษมีพฤติกรรมอย่างไรและผลของอาชญากรรมก่อให้เกิดผลต่อผู้เสียหายอย่างไร จากนั้นจะให้ข้อมูลที่เป็นผลคือนักโทษถูกเจ้าหน้าที่จับกุม ถูกศาลพิพากษา และสุดท้ายถูกประหารชีวิต ดังนั้นเมื่อพิจารณาโครงสร้างในระดับมหภาคจึงอาจจะกล่าวได้ว่าการนำเสนอข่าวการประหารชีวิตเป็นการนำเสนอที่แสดงเหตุผล การนำเสนอในลักษณะดังกล่าวนี้หากมองผ่านมุมมองทางพุทธศาสนาจะเห็นว่าสัมพันธ์กับแนวคิดเรื่องกรรม กล่าวคือ กรรมเป็นเรื่องของเหตุและผลเมื่อเราทำอะไรเราย่อมได้สิ่งนั้น ตามคำกล่าวที่ว่า “บุคคลหว่านพืชเช่นไรย่อมได้ผลเช่นนั้น ผู้ทำกรรมดีย่อมได้รับผลดี ผู้ทำกรรมชั่วย่อมได้รับผลชั่ว” หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าชีวิตดำเนินไปตามกรรม จะดีจะชั่วอยู่ที่กรรมซึ่งตนกระทำและต้องเป็นไปตามกรรมนั้น (ปรีชา ช่างขวัญยืนและสมภาร พรหมทา, 2552) ทั้งนี้แนวคิดเรื่องกรรมน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนในสังคมไทยยอมรับโทษประหารชีวิตได้ว่าเป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลเมื่อนักโทษกระทำผิดก็ต้องได้รับการลงโทษ

จากที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่าการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ องค์ประกอบด้านเนื้อหาที่ปรากฏในข่าวมากที่สุดคือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหารว่านักโทษเป็นใคร ตามด้วยพฤติกรรมของนักโทษ วันเวลาและสถานที่ที่ประหารชีวิต การทำให้นักโทษเสียชีวิตโดยการยิงเป้าหรือฉีดยา และการพิจารณาคดีของศาล การจับกุมของเจ้าหน้าที่ตามลำดับ องค์ประกอบเหล่านี้ทำให้มองเห็นภาพกว้างๆ ว่าหนังสือพิมพ์รายวันไทยได้นำเสนอแง่มุมใดบ้างเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิต และแง่มุมใดที่ถูกนำเสนอบ่อยที่สุดซึ่งจะช่วยให้สามารถสรุปภาพตัวตนต่างๆ ออกมาได้ ทั้งยังทำให้เห็นว่าภาพที่ถูกนำเสนอเป็นเพียงบางแง่มุมไม่ใช่ภาพทุกด้าน โดยก่อนที่จะสรุปภาพตัวตนผู้วิจัยจะวิเคราะห์และสรุปกลวิธีทางภาษาที่สัมพันธ์กับภาพตัวตนต่างๆ ของนักโทษประหารและการประหารชีวิตในบทต่อไป

บทที่ 4

กลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวแทนของนักโทษประหาร และการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทย

บทที่ผ่านมาผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์โครงสร้างความหมายระดับมหภาคของข่าวที่นำเสนอเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตไปแล้วเพื่อให้เห็นว่าโครงสร้างความหมายระดับมหภาคสื่อภาพตัวแทนอย่างไรบ้าง ในบทนี้ผู้วิจัยจะศึกษากลวิธีทางภาษาในระดับอื่นๆ ที่เสนอภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิต ดังที่ ฮอลล์(Hall, 1997) กล่าวว่า ภาษากับภาพตัวแทนมีความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่นในฐานะที่ภาษาเป็นสิ่งที่ถ่ายทอดมโนทัศน์และได้ผลิตเป็นภาพตัวแทนไม่ว่าจะเป็นภาพตัวแทนของวัตถุ คน หรือเหตุการณ์ต่างๆ

“Representation is the production of the meaning of the concepts in our minds through language. It is the link between concepts and language which enables us to refer to either the real world of objects, people or events, or indeed to imaginary worlds of fictional objects, people and events” (Hall, 1997:17)

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทางภาษากับภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิต ผู้วิจัยพบว่ามีกลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวแทนทั้งสิ้น 5 กลวิธี ได้แก่ 1) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำ 2) การใช้สำนวน 3) การใช้มูลบท 4) การเล่าเรื่อง 5) การใช้สหบท โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำ

แฟร์คลัฟ (Fairclough, 1995: 27) กล่าวว่า การวิเคราะห์วาทกรรมเชิงวิพากษ์ให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์หน้าที่ของการเลือกใช้คำศัพท์ เช่น หากเราศึกษาความเหลื่อมล้ำในประเด็นเรื่องเพศภาวะ (gender) เราจะต้องพิจารณาความแตกต่างของคำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงผู้ชายและผู้หญิง เพราะการเลือกใช้คำศัพท์ช่วยสะท้อนให้เห็นชุดความคิดหรืออุดมการณ์

บางอย่างได้ เช่นเดียวกับฟาน ไดจ์ (van Dijk, 1998: 270) ที่กล่าวว่าการศึกษาเกี่ยวกับอุดมการณ์ในวาทกรรมนั้นสามารถพบได้จากคำศัพท์ที่นำมาใช้เพื่อถ่ายทอดความคิด เช่น การใช้คำเรียกว่า “นักต่อสู้เพื่อเสรีภาพ” กับ “ผู้ก่อการร้าย” เป็นตัวอย่างของอุดมการณ์ที่ถ่ายทอดผ่านการเลือกใช้คำศัพท์

จากการวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาด้านการใช้คำหรือกลุ่มคำผู้วิจัยพบว่าเป็นกลวิธีนี้เป็นกลวิธีที่โดดเด่นมากในการนำเสนอภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตโดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ได้แก่ 1) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึง 2) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยาย

4.1.1 การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึง การอ้างถึง (reference) คือ การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์หรือกลุ่มคำกับสิ่งต่างๆ ในโลก (Fowler, 1991: 81) ในงานวิจัยนี้การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึง คือ การใช้คำศัพท์หรือกลุ่มคำศัพท์เพื่ออ้างถึงนักโทษประหาร ผู้เสียหาย ผู้เกี่ยวข้องกับการประหาร สารเคมีที่ใช้ประหารชีวิต และอ้างถึงอาชญากรรม การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงสิ่งเหล่านี้ช่วยสื่อภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตได้

จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยแบ่งกลวิธีในการเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงเป็น 5 กลุ่มได้แก่ 1) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงนักโทษประหาร 2) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงผู้เสียหาย 3) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงผู้ทำการประหารชีวิต 4) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงสารที่ใช้ในการประหารชีวิต 5) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงอาชญากรรม โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1.1.1 การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงนักโทษประหาร คือ การที่สื่อมวลชนใช้คำศัพท์ต่างๆ เพื่อเรียกนักโทษประหารหรือเรียกแทนตัวนักโทษประหาร คำศัพท์เหล่านี้สามารถสื่อถึงภาพตัวแทนและสะท้อนความเห็นของหนังสือพิมพ์ได้อย่างดี จากการวิเคราะห์พบว่าแบ่งเป็นประเภทต่างๆ ได้แก่ 1) การใช้คำหรือกลุ่มคำทางกฎหมายเพื่ออ้างถึงนักโทษประหาร 2) การใช้คำหรือกลุ่มคำที่ระบุพฤติกรรมอ้างถึงนักโทษประหาร 3) การใช้คำหรือกลุ่มคำเชิงลบอ้างถึงนักโทษประหาร ดังตารางต่อไปนี้

ประเภทของคำหรือกลุ่มคำที่อ้างถึง “นักโทษประหาร”	ตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้อ้างถึง “นักโทษประหาร”
1 คำหรือกลุ่มคำทางกฎหมาย	<p><u>คำศัพท์กฎหมาย</u></p> <p>ผู้ต้องหา, จำเลย, นักโทษ, นักโทษชาย, นักโทษเด็ดขาด, นักโทษเด็ดขาดหญิง, นักโทษเด็ดขาดชาย, นักโทษประหาร ฯลฯ</p> <p><u>คำศัพท์กฎหมายประกอบกับส่วนขยาย</u></p> <p>นักโทษที่ก่ออาชญากรรม, นักโทษคดีค้าเฮโรอีน, นักโทษเด็ดขาดชายในคดีทำความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ, นักโทษเด็ดขาดคดียาเสพติด, นักโทษเกี่ยวกับคดียาเสพติด, นักโทษหญิงจำแม่ค้ายาเสพติด, นักโทษคดีอาญาฆ่าคนตาย, ฯลฯ</p>
2 คำหรือกลุ่มคำที่ระบุพฤติกรรม	<p>มือปืน, มือปืนรับจ้าง, ฆาตกร, ฆาตกรโหด, ฆาตกรบ้ากาม, ฆาตกรจอมโหดที่ก่อคดีสะเทือนขวัญ, พ่อค้ายาเสพติด, นักค้ายาบ้า, ฆาตกรรัดคอข่มขืน, ฆาตกรโหดฆ่าขืนใจ, นักค้ายาบ้า, นักค้ายาบ้าแสนเม็ด, พ่อค้ายาบ้ารายใหญ่ ฯลฯ</p>
3 คำหรือกลุ่มคำที่เน้นย้ำความหมายเชิงลบ	<p>มนุษย์ใจโหดเหี้ยม, เดนมมนุษย์, เดนสังคม, สัตว์ร้ายใจบาปในคราบมนุษย์, ซาตานในคราบมนุษย์, มนุษย์ใจบาป</p>

ตารางที่ 7 แสดงตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้อ้างถึงนักโทษประหาร

จากตารางที่ 7 จะเห็นว่าการใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงนักโทษประหาร ประกอบด้วย 3 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ การใช้คำหรือกลุ่มคำทางกฎหมาย การใช้คำหรือกลุ่มคำที่ระบุพฤติกรรม และการซ้ำหรือกลุ่มคำที่เน้นย้ำความหมายเชิงลบ โดยสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

4.1.1.1 การใช้คำหรือกลุ่มคำทางกฎหมายเพื่ออ้างถึงนักโทษประหาร เป็นการใช้คำศัพท์ทางกฎหมายเพื่อกล่าวแทนตัวนักโทษประหาร คำศัพท์เหล่านี้เป็นคำศัพท์ที่ใช้เรียกบุคคลโดยแสดงนัยทางกฎหมาย ตั้งแต่ขั้นตอนของการจับกุม การดำเนินคดี จนถึงการตัดสินจากกระบวนการทางกฎหมาย ได้แก่คำว่า **ผู้ต้องหา จำเลย**

นักโทษ นักโทษชาย นักโทษหญิง นักโทษเด็ดขาด นักโทษเด็ดขาดหญิง นักโทษเด็ดขาดชาย นักโทษประหาร ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 จำเลย ทั้ง 3 ได้ให้การรับสารภาพ เหตุเกิดที่ ต.บางแก้ว อ.บางพลี จ.สมุทรปราการ ซึ่งศาลชั้นต้นได้พิพากษาให้ประหารชีวิต ผู้ต้องหา ทั้ง 3 คน ต่อมาศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาได้พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น

(คม ชัด ลึก 13 ธันวาคม 2546)

ตัวอย่างที่ 2 เหตุเกิดเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2539 โดยศาลชั้นต้นได้ตัดสินประหารชีวิต ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน และศาลฎีกาแก้เป็นว่าไม่เพิ่มโทษ จำเลย แต่เมื่อรวมโทษความผิดทุกกระทงแล้วยังคงให้ประหารชีวิต

(มติชน 22 มิถุนายน 2542)

จากตัวอย่างที่ 1 และตัวอย่างที่ 2 คำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงนักโทษประหารได้แก่คำว่า จำเลย และ ผู้ต้องหา คำว่า จำเลย หมายถึง “บุคคลผู้ถูกฟ้องยังศาลแล้วโดยข้อหาว่าได้กระทำความผิด” (ชนะชัย ผดุงธิตี, 2549: 102) ส่วนคำว่า ผู้ต้องหา หมายถึง “บุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดแต่ยังมีได้ถูกฟ้องต่อศาล” (ชนะชัย ผดุงธิตี, 2549: 207) จากตัวอย่างดังกล่าวเป็นการใช้คำศัพท์ทางกฎหมายในการอ้างถึงนักโทษประหาร

ตัวอย่างที่ 3 ยิงเป้า นักโทษ 5 คนรวดเป็นคดียาเสพติด 3 และฆ่าคนตายอีก 2

(เดลินิวส์ 25 เมษายน 2545)

ตัวอย่างที่ 4 บางขวางยิงเป้าสอง นักโทษชาย ฆ่าข่มขืน

(สยามรัฐ 6 พฤศจิกายน 2540)

ตัวอย่างที่ 5 หลังจากเจ้าหน้าที่เรือนจำประหารชีวิต นักโทษเด็ดขาด ทั้ง 3 รายแล้ว ได้นำศพใส่โลงเตรียมไปเก็บไว้ในโกดังเก็บศพวัดบางแพรกใต้ ซึ่งอยู่ติดเรือนจำเพื่อรอญาติมารับไปประกอบพิธีทางศาสนาต่อไป

(เดลินิวส์ 29 มิถุนายน 2545)

ตัวอย่างที่ 6 ที่เรือนจำกลางบางขวาง จ.นนทบุรี มีการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดหญิงและชายรวม 3 ราย

(มติชน 24 พฤศจิกายน 2542)

ตัวอย่างที่ 7 เมื่อแพทย์ประจำกรมราชทัณฑ์ตรวจร่างกายและชีพจรนักโทษประหารว่าเสียชีวิตแล้ว จึงนำร่างไว้วิญญูณบรรจุโลงเก็บไว้

(ไทยรัฐ 9 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 5 ถึงตัวอย่างที่ 7 คำที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ **นักโทษ นักโทษชาย นักโทษเด็ดขาด นักโทษเด็ดขาดหญิงและชาย นักโทษประหาร** เป็นคำศัพท์ทางกฎหมายที่สื่อมวลชนใช้อ้างถึงบุคคลในข่าวคือนักโทษประหาร คำศัพท์เหล่านี้มีความหมายแตกต่างกันเล็กน้อยโดยคำว่า นักโทษ หมายถึง “บุคคลซึ่งถูกจำคุกภายหลังคำพิพากษาถึงที่สุด” (ธนະชัย ผดุงธิตติ, 2549: 101) นักโทษเด็ดขาด หมายถึง “บุคคลซึ่งถูกขังไว้ตามหมายจำคุกภายหลังคำพิพากษาถึงที่สุดและหมายความรวมถึงบุคคลซึ่งถูกขังไว้ตามคำสั่งที่ขอด้วยกฎหมายให้ลงโทษด้วย” (ธนະชัย ผดุงธิตติ, 2549: 165) ส่วนนักโทษประหาร หมายถึง “บุคคลที่ถูกพิพากษาจากศาลให้ลงโทษประหาร” จะเห็นว่าคำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงนักโทษประหารจะเป็นคำศัพท์ที่แสดงให้เห็นว่านักโทษได้ผ่านกระบวนการตัดสินจากศาลหรือผ่านกระบวนการทางกฎหมาย

หากมองในแง่หนึ่งอาจจะกล่าวได้ว่าคำศัพท์เหล่านี้เป็นคำศัพท์ทางกฎหมายซึ่งมีความหมายเป็นกลางโดยที่สื่อมวลชนอาจจะไม่ได้ตั้งใจหรือตั้งใจผลิตวาทกรรมใดเกี่ยวกับนักโทษประหาร แต่อย่างไรก็ตามไม่ว่าสื่อมวลชนจะตั้งใจหรือไม่ การถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ล้วนก่อให้เกิดภาพตัวแทนขึ้น โดยคำศัพท์ด้านกฎหมายที่ใช้อ้างถึงนักโทษประหารได้ประกอบสร้างภาพตัวแทนของนักโทษประหารว่า “**นักโทษประหารเป็นผู้ผ่านการพิพากษาแล้วว่ากระทำผิดกฎหมาย**”

ผู้วิจัยพบว่านอกจากคำศัพท์ที่ไม่มีคำขยาย เช่นคำว่า **นักโทษ นักโทษประหาร** และคำอื่นๆ ตามที่เสนอไปแล้วยังมีคำศัพท์อีกกลุ่มหนึ่งที่ใช้คำเหล่านี้แต่เพิ่มส่วนขยายเข้ามาเพื่อป้องกันการทำให้ชัดเจนขึ้น เช่น

- ตัวอย่างที่ 8 ผู้สื่อข่าวรายงานว่าภายในเรือนจำบางขวางมีการยิงเป้า นักโทษที่ก่ออาชญากรรมจำนวน 2 ราย
(ข่าวสด 6 พฤศจิกายน 2540)
- ตัวอย่างที่ 9 เรือนจำบางขวาง 'ปุปุ' นักโทษวันเดียว 3 รายซ้อน รายแรกเป็น นักโทษคดีค้าเฮโรอีน
(ข่าวสด 24 พฤศจิกายน 2542)
- ตัวอย่างที่ 10 เดือนกันยายนปี 2478 นายสวัสดิ์ มะหะมัด ผู้ต้องหาคดีประทุษร้ายพระบรมราชตระกูล เป็นนักโทษรายแรกที่ประเดิมการใช้กฎใหม่ของการประหารชีวิตด้วยการใช้ปืนยิงเป้าเป็นครั้งแรก
(ไทยรัฐ 30 มกราคม 2539)
- ตัวอย่างที่ 11 เมื่อเวลา 17.00 น. วันที่ 4 ก.ค. ที่เรือนจำกลางบางขวาง อ.เมือง จ.นนทบุรีมีการประหารชีวิต นักโทษเด็ดขาดชายในคดีทำความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษจำนวน 1 ราย คือนักโทษเด็ดขาดชายโปร่ง เกตุศิริ อายุ 64 ปี ชาวกรุงเทพฯ ได้กระทำความผิดมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย
(ข่าวสด 5 กรกฎาคม 2544)
- ตัวอย่างที่ 12 นักโทษเด็ดขาดคดียาเสพติดถูกกรมราชทัณฑ์ประหารชีวิตที่เรือนจำบางขวาง 1 ราย หลังจากยื่นขอภัยโทษแต่ถูกยกเลิก
(เดลินิวส์ 12 เมษายน 2544)
- ตัวอย่างที่ 13 แดนประหาร “บางขวาง” สร้างประวัติศาสตร์ในรอบ 20 ปี ด้วยการประหารชีวิต นักโทษหญิงเจ้าแม่ค้ายาเสพติด ซึ่งถูก ปปส. ชี้บัญชีตามล่าตัวมานาน ก่อนถูกจับจนมุมพร้อมผงขาวหนัก 4 กก.เศษ
(สยามรัฐ 24 พฤศจิกายน 2542)

ตัวอย่างที่ 14 เผย 4 ใน 5 เป็นนักโทษเกี่ยวกับคดียาเสพติด ส่วนอีก 1 เป็นนักโทษคดีอาญาฆ่าคนตาย

(ข่าวสด 21 เมษายน 2544)

ตัวอย่างที่ 15 ที่เรือนจำกลางบางขวาง อ.เมือง จ.นนทบุรีมีการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดชายในคดีทำความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษจำนวน 1 ราย

(ข่าวสด 5 กรกฎาคม 2544)

จากตัวอย่างที่ 8 ถึงตัวอย่างที่ 15 ส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ นักโทษที่ก่ออาชญากรรม นักโทษคดีค้าเฮโรอีน ผู้ต้องหาคดีประทุษร้ายพระบรมราชตระกูล นักโทษเด็ดขาดชายในคดีทำความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ นักโทษเด็ดขาดคดียาเสพติด นักโทษเกี่ยวกับคดียาเสพติด นักโทษหญิงเจ้าแม่ค้ายาเสพติด นักโทษคดีอาญาฆ่าคนตาย นักโทษเด็ดขาดชายในคดีทำความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ เป็นการประกอบคำด้วยการนำคำว่านักโทษมาประกอบกับส่วนขยาย จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยพบว่า ส่วนขยาย (ตัวเอียง) จะเป็นส่วนที่ระบุถึงความผิดทางกฎหมายของนักโทษ กลุ่มคำที่ใช้เรียกแทนนักโทษประหารเหล่านี้จึงให้ภาพตัวแทนของนักโทษว่า “เป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย” ชัดเจนขึ้นไปอีก

เมื่อพิจารณาจะพบว่าส่วนขยายที่เพิ่มเข้ามาช่วยทำให้ผู้อ่านพอเข้าใจเหตุที่ทำให้นักโทษถูกพิพากษาประหารชีวิตด้วย เพราะส่วนขยายที่นำมาประกอบจะสื่อถึงพฤติกรรมของนักโทษโดยชี้ให้เห็นถึงพฤติกรรมและเป็นสาเหตุให้ถูกตัดสินประหารชีวิต เช่นคำว่า นักโทษคดีค้าเฮโรอีน แสดงเหตุนักโทษค้าเฮโรอีนผลคือถูกตัดสินเป็นนักโทษและถูกประหารชีวิตในที่สุด หรือ นักโทษคดีอาญาฆ่าคนตาย ก็แสดงพฤติกรรมของนักโทษว่าได้ฆ่าผู้อื่นเสียชีวิตและพฤติกรรมดังกล่าวทำให้ถูกตัดสินประหารชีวิตในเวลาต่อมา

4.1.1.1.2 การใช้คำหรือกลุ่มคำที่ระบุพฤติกรรมอ้างถึงนักโทษประหาร เป็นการเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำที่ความหมายของคำจะระบุพฤติกรรมที่กระทำ ทั้งยังช่วยให้เข้าใจว่าพฤติกรรมเหล่านั้นเป็นการกระทำที่ทำให้นักโทษประหารถูกประหารชีวิต เช่น

มือปืน มือปืนรับจ้าง ฆาตกร ฆาตกรโหด ฆาตกรบ้ากาม ฆาตกรจอมโหดที่ก่อคดี สะเทือนขวัญ พ่อค้ายาเสพติด นักค้ายาบ้า ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 16 รายที่สองเป็นมือปืนยิงแพทย์คาโรงพยาบาลที่พัทลุง

(ข่าวสด 24 พฤศจิกายน 2542)

ตัวอย่างที่ 17 อีกรายเป็นมือปืนรับจ้าง ยิงหุ่นส่วนเปิดบ่อนการพนันดับอนาถ สาเหตุมาจาก ชัดแย้งการเปิดบ่อน

(ข่าวสด 20 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 17 และ 18 คำที่ใช้อ้างถึงนักโทษประหารได้แก่คำว่า **มือปืน** และ **มือปืนรับจ้าง** คำว่า มือปืน หมายถึง "ผู้ที่รับจ้างยิงคน, ผู้ที่ยิงเขาตาย" (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 866) ดังนั้นการใช้คำศัพท์ทั้ง 2 คำ จึงสื่อให้เห็นว่านักโทษทำพฤติกรรมคือฆ่าผู้อื่นเสียชีวิตเพียงเพื่อแลกกับเงิน พฤติกรรมดังกล่าวหากพิจารณาจะเห็นว่ามี ความเหี้ยมโหดเพราะไม่ประกอบอาชีพที่สุจริตแต่ฆ่าผู้อื่นเพื่อหาเงินเลี้ยงตนเอง

ตัวอย่างที่ 18 ประหารฆาตกรโหด “เดชา สุวรรณสุข” เป็นรายที่สามในรอบปี

(เดลินิวส์ 8 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 18 คำที่ใช้อ้างถึงนักโทษประหารคือคำว่า **ฆาตกรโหด** แม้คำนี้จะไม่ได้มีส่วนขยายที่แสดงพฤติกรรมมาประกอบแต่โดยความหมายของคำได้รวมพฤติกรรมเข้าไปด้วยแล้ว เพราะฆาตกรหมายถึง “ผู้ที่ฆ่าคน” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 272) ดังนั้นคำว่า **ฆาตกรโหด** จึงสื่อพฤติกรรมของนักโทษว่าเป็นผู้ที่ฆ่าผู้อื่นอย่างโหดเหี้ยม

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่ามีการใช้ส่วนขยายอื่นๆ มาประกอบกับคำว่าฆาตกรซึ่งช่วยเพิ่มระดับความรุนแรงและบ่งพฤติกรรมบางประการเพิ่มเติมด้วย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 19 คู่กบบางขวางยิงเป้าฆาตกรรัดคอข่มขืน

(เดลินิวส์ 1 พฤษภาคม 2542)

จากตัวอย่างคำที่อ้างถึงนักโทษประหารคือคำว่า **มาตรการรัดคอข่มขืน** คำศัพท์ดังกล่าวไม่ได้เพียงพอพฤติกรรมของนักโทษว่าเป็นผู้ฆ่าผู้อื่นแต่ยังมีส่วนขยายที่แสดงให้เห็นวิธีการฆ่าด้วยว่าใช้วิธีการรัดคอและข่มขืนเหยื่อซึ่งทำให้เห็นพฤติกรรมที่โหดเหี้ยมของนักโทษ นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่าการใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงนักโทษประหารอาจมีส่วนขยายเป็นประโยค เช่น

ตัวอย่างที่ 20 พันธุ์ สายทอง” มาตรการโหดฆ่าข่มขืนใจ “ห้องอ้อม” โดนประหารชีวิตแล้ว

(ข่าวสด 22 มิถุนายน 2542)

ตัวอย่างนี้ประธานของประโยคคือ **“พันธุ์ สายทอง”** ภาคแสดงของประโยคคือ **“โดนประหารชีวิตแล้ว”** ส่วนกลุ่มคำที่ใช้อ้างถึงนักโทษได้แก่คำว่า **มาตรการโหดฆ่าข่มขืนใจ “ห้องอ้อม”** โดยคำว่า **“มาตรการโหด”** หมายถึง ผู้ที่ฆ่าคนตายอย่างชั่วร้ายแต่จากตัวอย่างจะเห็นว่าสื่อมวลชนไม่ได้เพียงใช้ส่วนขยายแค่คำว่า **“โหด”** เท่านั้นแต่ยังมีการระบุการกระทำว่า **“ฆ่าข่มขืนใจ “ห้องอ้อม”** มาเป็นส่วนขยายด้วย จากตัวอย่างจึงกล่าวได้ว่า **“มาตรการโหดฆ่าข่มขืนใจห้องอ้อม”** เป็นคำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงนักโทษประหารและแสดงให้เห็นพฤติกรรมที่โหดเหี้ยมของนักโทษ

ตัวอย่างที่ 21 ประหารชีวิต “พันธุ์ สายทอง” มาตรการบ้ากามฆ่าข่มขืน “ห้องอ้อม” นักเรียนอนุบาลในห้องส้วมโรงเรียน

(เดลินิวส์ 22 มิถุนายน 2542)

จากตัวอย่างภาคแสดงของประโยคคือ **“ประหารชีวิตพันธุ์ สายทอง”** ส่วนคำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงนักโทษประหารคือ คำว่า **“มาตรการบ้ากาม”** โดยมีส่วนขยายคือ **“ฆ่าข่มขืน “ห้องอ้อม” นักเรียนอนุบาลในห้องส้วมโรงเรียน”** จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าส่วนขยายที่นำมาขยายคำเรียกหรือคำที่ใช้อ้างถึงนักโทษประหารไม่ได้มีเพียงคำศัพท์เท่านั้นแต่บางครั้งสื่อมวลชนใช้ประโยคมาขยายคำศัพท์เหล่านั้น และหากพิจารณาส่วนขยายก็จะพบว่าล้วนแสดงพฤติกรรมของนักโทษว่ากระทำพฤติกรรมใดที่ทำให้ผู้อื่นเสียชีวิต ผู้วิจัยเห็นว่าจากพฤติกรรมที่ปรากฏในประโยคขยายนั้นช่วยสื่อให้เห็นการกระทำอันโหดเหี้ยมของนักโทษประหาร

ตัวอย่างที่ 22 ประหารแล้ว “ไอพันธ์” มาตรการโจมตีที่ก่อคดีสะเทือนขวัญ ข่มขืนฆ่า “ห้องอ้อม”

(ไทยรัฐ 23 มิถุนายน 2542)

จากตัวอย่างที่ 22 ภาคแสดงของประโยคได้แก่ “ประหารแล้วไอพันธ์” ส่วนคำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงนักโทษประหารได้แก่ “มาตรการโจมตีที่ก่อคดีสะเทือนขวัญ ข่มขืนฆ่า “ห้องอ้อม” จากตัวอย่างนี้จะเห็นว่าสื่อมวลชนไม่ได้ใช้คำอ้างถึงนักโทษประหารเพียงแค่ว่า “มาตรการโจมตีที่ก่อคดีสะเทือนขวัญ” เพียงเท่านั้นแต่ยังระบุส่วนขยายเป็นภาคแสดงว่า “ข่มขืนฆ่า “ห้องอ้อม” พฤติกรรมที่นำมาระบุนี้ทำให้เห็นว่านักโทษมีพฤติกรรมที่เหยียดหยามและช่วยประกอบสร้างภาพตัวแทนของนักโทษประหารว่า “เป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม”

นอกจากนี้ยังมีคำศัพท์อื่น ๆ ที่ระบุพฤติกรรมของนักโทษที่สื่อมวลชนนำมาอ้างถึงนักโทษประหาร โดยส่วนใหญ่คำศัพท์กลุ่มนี้จะหมายถึง “ผู้จำหน่ายสิ่งเสพติด” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 23 ประหารชีวิต นักค้ายาบ้า 2 ราย หลังถูกจับพร้อมยาบ้า 114,219 เม็ดเมื่อปี 2544 ถูก ป.ป.ส.ยึดทรัพย์สินกว่า 41 ล้านบาท

(เดลินิวส์ 25 สิงหาคม 2552)

ตัวอย่างที่ 24 ฉีดยาประหาร 2 นักค้ายาบ้าแสนเม็ด

(มติชน 25 สิงหาคม 2552)

จากตัวอย่างที่ 23 และ 24 คำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงนักโทษประหารได้แก่คำว่า นักค้ายาบ้า และ นักค้ายาบ้าแสนเม็ด คำศัพท์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักโทษเป็นผู้ที่หาเลี้ยงชีพไม่สุจริต อีกทั้งยังมีการระบุปริมาณของยาบ้าเพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจนว่านักโทษได้ทำพฤติกรรมดังกล่าวเป็นอาชีพ นอกจากนี้การใช้คำว่า “นักค้ายาบ้า” ยังแสดงให้เห็นว่านักโทษเป็น “ผู้ที่ชอบหรือฝักใฝ่การค้ายาเสพติด” ซึ่งเป็นที่ทราบดีในสังคมไทยว่าการครอบครองยาเสพติดเพื่อจำหน่ายเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย

ตัวอย่างที่ 25 “บางขวาง” ยิงเป้าพ่อค้ายาเสพติด

(เดลินิวส์ 5 เมษายน 2543)

ตัวอย่างที่ 26 กรมราชทัณฑ์สั่งสำเร็จโทษประหาร 5 นักโทษร้ายแรง ซึ่ง 3 ใน 5 เป็นพ่อค้า
ยาบ้ารายใหญ่ โดยผู้สื่อข่าวรายงานเมื่อเวลา

(ข่าวสด 25 เมษายน 2545)

ตัวอย่างที่ 25 และ 26 คำที่ขีดเส้นใต้ ได้แก่ พ่อค้ายาเสพติด และ พ่อค้ายาบ้ารายใหญ่ เป็นคำที่ใช้อ้างถึงนักโทษประหาร โดยสื่อความหมายว่านักโทษเป็น “ผู้ที่จำหน่ายยาเสพติด” ซึ่งการจำหน่ายยาเสพติดถือเป็นความผิดอาญาร้ายแรงตามบทบัญญัติในพระราชบัญญัติยาเสพติด พ.ศ. 2522 กำหนดโทษสูงสุดคือประหารชีวิต นอกจากนี้การใช้คำว่า “พ่อค้ายาบ้ารายใหญ่” ยังเป็นการใช้คำขยายที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่านักโทษเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายสำคัญด้วย กล่าวได้ว่าคำศัพท์กลุ่มนี้เสนอภาพตัวแทนของนักโทษว่า “นักโทษประหารเป็นผู้ค้ายาเสพติด”

4.1.1.1.3 การใช้คำหรือกลุ่มที่เน้นย้ำความหมายเชิงลบอ้างถึง

นักโทษประหาร คือ คำศัพท์ที่แสดงให้เห็นมุมมองด้านลบที่มีต่อสิ่งที่กล่าวถึง จากการวิเคราะห์พบว่าคำหรือกลุ่มคำที่นำมาใช้อ้างถึงนักโทษประหารกลุ่มนี้จะไม่สื่อถึงการกระทำหรือความผิดทางกฎหมายแต่แสดงทัศนคติที่ตัดสินว่า “นักโทษประหารเป็นกลุ่มคนที่โหดเหี้ยมและสังคมไม่ต้องการ” คำศัพท์กลุ่มนี้ ได้แก่ มนุษย์ใจโหดเหี้ยมเหล่านี้ เดนมมนุษย์ เดนสังคมสัตว์ร้ายใจบาปในคราบมนุษย์ ซาตานในคราบมนุษย์ มนุษย์ใจบาป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 27 ทางเรือนจำจะอนุญาตให้มนุษย์ใจโหดเหี้ยมเหล่านี้ออกจากห้องก็ต่อเมื่อถึงเวลาอาบน้ำกินข้าวเท่านั้น ห้ามมิให้ติดต่อกับนักโทษแดนอื่น

(ไทยรัฐ 30 มกราคม 2539)

จากตัวอย่างคำที่ขีดเส้นใต้ ได้แก่ “มนุษย์ใจโหดเหี้ยมเหล่านี้” เป็นคำศัพท์ที่ใช้เรียกหรืออ้างถึงเหล่านักโทษเด็ดขาดที่รอการประหารชีวิต ซึ่งคำศัพท์ดังกล่าวแสดงให้เห็นทัศนคติด้านลบที่มีต่อนักโทษประหารว่าเป็นคนที่มีจิตใจโหดเหี้ยม

ตัวอย่างที่ 28 ยิงเป้า 5 เดนมนุษย์ จ่อคิวอีก 3

(สยามรัฐ 19 เมษายน 2544)

ตัวอย่างที่ 29 ฟันโทษ “ยิงเป้า” กำราบเดนสังคม

(ไทยรัฐ 30 มกราคม 2539)

ตัวอย่างที่ 28 และ 29 คำว่า เดนมนุษย์ และ เดนสังคม ที่ใช้อ้างถึงนักโทษประหาร หมายถึง คนที่ไม่มีค่าในสังคมเป็นเพียงของเหลือที่ใช้แล้ว แสดงให้เห็นว่านักโทษเป็นกลุ่มคนที่ไม่พึงประสงค์ของสังคมและมีพฤติกรรมบ่อนทำลายสังคมทำให้ต้องกำจัดออกไปจากสังคมซึ่งสะท้อนภาพตัวแทนของนักโทษว่า “นักโทษประหารเป็นคนที่สังคมไม่ต้องการ” เพราะเป็นคนที่ไร้คุณค่าภาพตัวแทนดังกล่าวใช้ทั้งกับนักโทษที่ก่อคดีฆ่าผู้อื่นและคดียาเสพติด

ตัวอย่างที่ 30 เสียงคำรามจากปลายกระบองปืนแบล็กมันเก็บเสียง สีดำมะเมื่อมแห่งคุกบางขวางได้เริ่มต้นทำหน้าที่อย่างซื่อสัตย์อีกครั้ง ในฐานะยมทูตปลิดชีวิต สัตว์ร้าย ใจบาปในคราบมนุษย์

(ไทยรัฐ 30 มกราคม 2539)

ตัวอย่างที่ 31 เรือนจำแห่งนี้ก็ได้ร้างลาจากการลงโทษ ซาตานในคราบมนุษย์ มาเป็นเวลาเนิ่นนานเกือบ 9 ปีเต็มแล้ว

(ไทยรัฐ 30 มกราคม 2539)

ตัวอย่างที่ 32 ความหนาวยะเยือกเริ่มปกคลุมตั้งแต่เส้นผมจดปลายเท้า และเมื่อผู้คุมของแดนซีตวนักโทษคนใด เสียงพนมมือสาธุเริ่มดังก้องไปทั่วห้องพร้อมๆ กับความตายเริ่มมาเยือน มนุษย์ใจบาป แล้ว

(ไทยรัฐ 30 มกราคม 2539)

จากตัวอย่างที่ 30 ถึงตัวอย่างที่ 32 ส่วนที่ขีดเส้นใต้ ได้แก่ สัตว์ร้ายใจบาปในคราบมนุษย์ ซาตานในคราบมนุษย์ มนุษย์ใจบาป แสดงให้เห็นว่านักโทษประหารมีจิตใจที่

เหยื่อมโหดอย่างซาตานและยังเป็นเหมือนสัตว์เดรัจฉานหรือหากเป็นมนุษย์ก็เป็นมนุษย์ที่กระทำชั่วโดยไม่ละอายต่อบาป คำศัพท์เหล่านี้สะท้อนภาพตัวแทนว่า “นักโทษประหารเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม”

จากที่กล่าวมาการในด้านของกลวิธีการใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงนักโทษประหารทำให้เห็นว่าสื่อมวลชนมีการเลือกใช้คำศัพท์หรือกลุ่มคำศัพท์ที่หลากหลายทั้งคำศัพท์ที่ดูเป็นกลางอย่างคำศัพท์ด้านกฎหมาย คำศัพท์ที่ระบุพฤติกรรมของนักโทษประหาร คำศัพท์ที่เน้นย้ำทัศนคติด้านลบคำศัพท์ คำศัพท์เหล่านี้ล้วนสื่อภาพตัวแทนที่แตกต่างกันไป เช่น นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย นักโทษประหารเป็นบุคคลที่มีจิตใจโหดเหี้ยม นักโทษประหารเป็นบุคคลที่สังคมไม่ต้องการ

4.1.1.2 การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงผู้เสียหาย คือ การที่สื่อมวลชนเลือกใช้คำศัพท์หรือกลุ่มคำเพื่อเรียกหรือกล่าวถึงบุคคลที่เป็นเป้าของอาชญากรรมจากการวิเคราะห์พบว่าแบ่งเป็น 5 กลุ่มได้แก่ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประเภทของคำหรือกลุ่มคำที่อ้างถึง “ผู้เสียหาย”	ตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้อ้างถึง “ผู้เสียหาย”
1 การใช้คำว่า “ผู้ตาย”	ผู้ตาย
2 การใช้คำแสดงความสัมพันธ์ระหว่างนักโทษกับผู้เสียหาย	ผู้ตายซึ่งเป็นบุตรสาวของตน, ผู้ตายซึ่งเป็นบุตรสาวตัวเอง, ผู้ตายซึ่งเป็นป้า, ลูกสาวของตนเอง, ลูกเลี้ยงตัวเอง, หลานสาวเพื่อน, พระอุปัชฌาย์ของนักโทษ
3 การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงว่าเป็นผู้อ่อนแอ	เด็กน้อย, เด็กหญิงอายุ 9 ขวบเศษ, “น้องอ้อม” นักเรียนวัย 4 ขวบ, “น้องอ้อม” เด็กหญิงอนุบาลวัย 4 ขวบ
4 การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงสถานภาพทางสังคม	แพทย์ประจำโรงพยาบาล, เจ้าพนักงานตำรวจซึ่งจับผู้ลักลอบเล่นการพนันชนไก่
5 การใช้คำแสดงความเป็นส่วนรวม	สังคม, ประชาชาติ

ตารางที่ 8 แสดงตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้อ้างถึงผู้เสียหาย

จากตารางที่ 8 ซึ่งแสดงตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้อ้างถึงผู้เสียหายจะเห็นว่าประกอบไปด้วย 4 กลุ่มใหญ่ได้แก่ 1) การใช้คำว่า “ผู้ตาย” อ้างถึงผู้เสียหาย 2) การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างนักโทษกับผู้เสียหาย 3) การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงว่าเป็นผู้อ่อนแออ้างถึงผู้เสียหาย 4) การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงสถานภาพทางสังคมอ้างถึงผู้เสียหาย 5) การใช้คำหรือกลุ่มคำแสดงความเป็นส่วนรวมอ้างถึงผู้เสียหาย โดยสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

4.1.1.2.1 การใช้คำว่า “ผู้ตาย” อ้างถึงผู้เสียหาย การใช้คำศัพท์เพื่ออ้างถึงผู้เสียหายกลุ่มนี้จะใช้คำศัพท์ที่มีความหมายว่า “บุคคลผู้เสียชีวิต” มาอ้างถึงผู้เสียหายจากอาชญากรรมซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายเป็นบุคคลที่ถูกกระทำจนเสียชีวิต หรืออีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นการสื่อให้เห็นระดับความผิดของนักโทษว่าเป็นความผิดฐานฆ่าผู้อื่น ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 33 พี่สาวและผู้ตายนอนหลับในบ้านพักคนงาน นักโทษเด็ดขาดชายवादได้ใช้น้ำมันเบนซินราดและจุดเพลิงเผาห้องพักดังกล่าวโดยล็อกประตูด้านนอกไว้
(ไทยรัฐ 21 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 34 วันเดียวกันเวลา 16.00 น. เมื่อพบผู้ตายนายสมคิดจึงใช้ปืนคาร์บินยิงผู้ตาย 3 นัดเสียชีวิตและหลบหนีไปประมาณ 10 ปีเศษจึงถูกจับกุมตัวได้
(มติชน 9 ตุลาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 35 นายสุตใจยิงผู้ตายเสียชีวิต สาเหตุมาจากไม่พอใจที่ถูกเลี้ยงซึ่งตกเป็นภรรยาลับๆ ของตนไปแต่งงานกับผู้ตาย
(เดลินิวส์ 12 ธันวาคม 2545)

ตัวอย่างที่ 36 เมื่อผู้ตายออกมาใช้มีดขู่วางจะข่มขืนแต่ไม่สำเร็จ จึงเปลี่ยนใจบังคับเอาสร้อยคอ ผู้ตายขัดขึ้นร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ นักโทษเด็ดขาดชายสุรศักดิ์ หรือแดงใช้มีดปาดคอผู้ตาย
(ไทยรัฐ 10 ตุลาคม 2542)

จากตัวอย่างที่ 33 ถึงตัวอย่างที่ 36 คำที่ขีดเส้นใต้ ได้แก่ คำว่า “ผู้ตาย” หมายถึง คนที่สิ้นชีวิต เป็นคำศัพท์ที่สื่อมวลชนใช้อ้างถึงผู้เสียหายทำให้เห็นว่าอาชญากรรมที่นักโทษก่อขึ้นนั้นได้ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิต ทั้งนี้การใช้คำว่า “ผู้ตาย” ช่วยสื่อถึงระดับความผิดของนักโทษว่าเป็นการฆ่าผู้อื่นซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญาการฆ่าผู้อื่นเสียชีวิตมีการระวางโทษสูงสุดคือการประหารชีวิต

4.1.1.2 การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างนักโทษกับผู้เสียหาย คำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงผู้เสียหายของอาชญากรรมกลุ่มนี้จะแสดงความสัมพันธ์ระหว่างนักโทษประหารกับผู้เสียหายว่ามีความสัมพันธ์ด้านใดด้านหนึ่ง โดยผู้วิจัยพบว่าในบางครั้งจะสื่อมวลชนจะใช้คำว่า “ผู้ตาย” ประกอบกับส่วนขยาย โดยส่วนขยายที่นำมาประกอบจะเป็นการให้รายละเอียดทางความสัมพันธ์ระหว่างนักโทษประหารกับผู้เสียหาย เช่น เป็นบุตรสาว เป็นป้า ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 37 นักโทษเด็ดขาดชายได้กระทำฆ่าเราผู้ตายอายุ 10 ปีเศษ ซึ่งเป็นบุตรสาวของตัวเอง

(สยามรัฐ 4 กันยายน 2545)

ตัวอย่างที่ 38 นักโทษเด็ดขาดชายอนันต์ ซึ่งเมาสุราถ้อมิตปลายแหลมยาวประมาณ 51 ซม. เดินเข้าไปในบ้านนางชน จอดนอก ผู้ตายซึ่งเป็นป้า แล้วใช้มีดฟันศีรษะผู้ตาย 2 ครั้ง

(ไทยรัฐ 10 ตุลาคม 2542)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้ตัวเอียงได้แก่ ซึ่งเป็นบุตรสาวตัวเอง และ ซึ่งเป็นป้า คือส่วนที่มาขยายคำว่า “ผู้ตาย” สะท้อนภาพตัวแทนว่า “นักโทษประหารเป็นบุคคลที่ขาดศีลธรรม” เพราะก่ออาชญากรรมกับบุคคลซึ่งมีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกับตนเอง ทั้งนี้การมีความสัมพันธ์ทางเครือญาติย่อมต้องมีความผูกพันรักใคร่กันแต่นักโทษกลับทำในสิ่งที่ตรงข้ามคือฆ่าคนเหล่านั้น อีกทั้งยังมีการระบุอายุของผู้เสียหายซึ่งมักแสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายเป็นเด็กที่ไม่มีทางสู้นักโทษได้

นอกจากการใช้คำว่าผู้ตายประกอบด้วยส่วนขยายซึ่งเป็นคำที่แสดงความสัมพันธ์ทางเครือญาติแล้ว ผู้วิจัยพบว่าบางครั้งสื่อมวลชนจะเลือกใช้คำศัพท์ที่แสดงความสัมพันธ์ทางเครือญาติโดยตรงโดยไม่ประกอบด้วยคำว่าผู้ตาย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 39 สำหรับ น.ช.เตชา สุวรรณสุข ก่อคดีข่มขืนและฆ่าลูกสาวของตนเอง
(ไทยรัฐ 9 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 40 ประหารชีวิตไปแล้วอีกรายนักโทษเตชาสุวรรณสุข คดีข่มขืนแล้วฆ่า “น้องนุ่น”
ลูกเลี้ยงตัวเองวัย 4 ขวบ
(ข่าวสด 8 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 41 หลังจากนายสมศักดิ์พันโทษในคดีอนาจารและลักทรัพย์ ได้กลับไปที่บ้าน
เพื่อนและพบ น.ส.จารุณี ขาปาน อายุ 15 ปี หลานสาวเพื่อน จากนั้นได้ฆาตรัด
คอและข่มขืนก่อนหลบหนีแล้วถูกจับได้
(มติชน 1 พฤษภาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 39 ถึงตัวอย่างที่ 41 ส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่คำว่า ลูกสาวของตนเอง, ลูกเลี้ยงตัวเองวัย 4 ขวบ, หลานสาวเพื่อน คือคำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงผู้เสียหายซึ่งล้วนเป็นคนในครอบครัวและความสัมพันธ์ทางเครือญาติ หรือเป็นคนที่รู้จักกันมาก่อนไม่ใช่คนแปลกหน้า ทำให้เห็นว่านักโทษได้ก่ออาชญากรรมกับคนที่มีความสัมพันธ์ทางเครือญาติหรือคนรู้จัก อนึ่งการมีความสัมพันธ์ทางเครือญาติซึ่งย่อมต้องมีความผูกพันรักใคร่กันแต่นักโทษกลับกระทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามคือทำร้ายจนเสียชีวิต การก่ออาชญากรรมของนักโทษจึงสร้างความสะเทือนใจให้ผู้ที่ได้อ่านข่าว ผู้วิจัยเห็นว่าการใช้คำศัพท์เหล่านี้สะท้อนภาพตัวตนของนักโทษประหารว่า “นักโทษประหารเป็นผู้ที่ขาดศีลธรรม” เพราะก่ออาชญากรรมกับคนที่มีสัมพันธ์ทางเครือญาติของตน

ผู้วิจัยยังพบอีกว่าไม่เพียงแต่การความสัมพันธ์ด้านเครือญาติเท่านั้นที่ถูกนำมาอ้างถึงหรือเรียกแทนผู้เสียหาย แต่ความสัมพันธ์ที่ไม่ใช่ด้านเครือญาติก็ถูกนำมาอ้างถึงเช่นเดียวกัน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 41 ส่วนอีกรายนักโทษเด็ดขาดชายที่ถูกประหารชีวิตในวันเดียวกันคือ นักโทษเด็ดขาดชายสำรวย หรือ อ้อด โดสุขุ อายุ 41 ปี ก่อคดีฆ่าพระครูวิมลศรีราพิรัตน์ อายุ 73 ปี อดีตเจ้าอาวาสวัดราษฎร์บำรุง ต.วังตาล อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี ซึ่งเคยเป็นพระอุปัชฌาย์ของนักโทษ

(เดลินิวส์ 22 มิถุนายน 2542)

ตัวอย่างที่ 42 นักโทษเด็ดขาดชายสำรวย โดสุขุ หรือ “อ้อด” อายุ 41 ปี ก่อคดีฆ่าพระครูวิมลศรีราพิรัตน์ อายุ 73 ปี เจ้าอาวาสวัดราษฎร์บำรุง ต.วังตาล อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี ซึ่งเคยเป็นพระอุปัชฌาย์ของนักโทษดังกล่าว

(ข่าวสด 22 มิถุนายน 2542)

ตัวอย่างที่ 41 และ 42 คำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงผู้เสียชีวิตจากอาชญากรรมที่นักโทษกระทำ ได้แก่คำว่า “พระอุปัชฌาย์ของนักโทษ” หมายถึง “พระเถระผู้เป็นประธานการบวชกุลบุตรในพระพุทธศาสนา” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1388) จากเหตุการณ์ข้างต้นพระอุปัชฌาย์รูปดังกล่าวเป็นพระที่บวชให้นักโทษและมีอายุมากแล้ว เมื่อหนังสือพิมพ์เสนอข้อเท็จจริงดังกล่าวทำให้ผู้อ่านเกิดความสะเทือนใจและมองภาพนักโทษเป็นลบ เพราะพระอุปัชฌาย์นั้นนอกจากเป็นพระที่ทำพิธีบวชให้นักโทษแล้วยังเป็นผู้สอนหรือเปรียบเหมือนครูของนักโทษด้วยการที่เนื้อหาข่าวเสนอว่านักโทษได้ฆ่าพระอุปัชฌาย์จึงอาจทำให้นักโทษถูกมองว่าเป็นผู้อกตัญญูไม่รู้จักบุญคุณคนซึ่งสื่อให้เห็นความโหดเหี้ยมและความมกพร่องด้านศีลธรรม

4.1.1.2.3 การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงว่าเป็นผู้อ่อนแออ้างถึง

ผู้เสียหาย คำศัพท์เหล่านี้จะสื่อความหมายว่าผู้เสียหายจากอาชญากรรมเป็นผู้ที่ไม่มีทางสู้ นักโทษได้เพราะเป็นเด็ก ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 43 ประหารชีวิตนักโทษคดีฆ่า-เผาเด็กน้อย!

(ไทยรัฐ 6 พฤศจิกายน 2541)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้คำว่า “**เด็กน้อย**” ซึ่งเป็นคำที่ใช้อ้างถึงผู้เสียหายจากอาชญากรรมแสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายเป็นเพียงเด็กที่ไม่มีทางสู้กับนักโทษได้ และบ่อยครั้งนอกจากจะนำเสนอว่าผู้เสียหายเป็นเด็กแล้วยังบรรยายลักษณะอื่นๆ เพิ่มเติมด้วยเช่น การบอกอายุ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 44 นักโทษเด็ดขาดชายได้ข่มขืนและฆ่า เด็กหญิงอายุ 9 ขวบเศษ ขณะเดินออกจากบ้านไปซื้อของที่ร้านค้าห่างจากบ้านประมาณ 500 เมตร

(เดลินิวส์ 20 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นส่วนที่อ้างถึงผู้เสียหายจากอาชญากรรมซึ่งมีส่วนขยายที่แสดงช่วงวัยว่าเหยื่อเป็นเพียงเด็กเล็กไม่มีกำลังไปต่อสู้กับนักโทษได้ ทั้งนี้ปกติสถาบันทางสังคมมักขัดเกลาต่อกันมาว่าผู้ใหญ่ต้องดูแลเด็ก เช่น การอบรมสั่งสอนเพื่อพุ่มพักให้เด็กเป็นผู้ใหญ่ที่ดี แต่นักโทษกลับก่ออาชญากรรมกับเด็กจึงสื่อให้เห็นว่านักโทษเลือกกระทำกับผู้ที่ไม่มีทางสู้และยังทำให้เห็นจิตใจที่โหดเหี้ยมของนักโทษด้วย

4.1.1.2.4 การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงสถานภาพทางสังคมอ้างถึง

ผู้เสียหาย คำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงผู้เสียหายกลุ่มนี้จะเป็นคำที่บ่งบอกถึงสถานภาพทางสังคมของผู้ตายจากการกระทำอาชญากรรม คำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงมักแสดงสถานภาพที่ได้รับความชื่นชมยอมรับจากคนในสังคมเช่น แพทย์ ตำรวจที่ดี ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 45 นักโทษรายนี้เข้าไปในโรงพยาบาลรวมแพทย์และใช้อาวุธปืนยิง แพทย์ประจำโรงพยาบาลเสียชีวิตขณะพูดคุยกับผู้อำนวยการโรงพยาบาล

(มติชน 24 พฤศจิกายน 2542)

ตัวอย่างที่ 45 ผู้เสียหายจากอาชญากรรมคือ “**แพทย์ประจำโรงพยาบาล**” ซึ่งมีหน้าที่หลักคือรักษาผู้ป่วยยิ่งตอกย้ำความเป็นคู่ตรงข้ามกันระหว่างนักโทษกับผู้ตาย กล่าวคือนักโทษเป็นผู้ฆ่าผู้อื่นขณะที่แพทย์เป็นผู้รักษาชีวิต การเป็นคู่ตรงข้ามกันนี้ทำให้ภาพของนักโทษเป็นภาพของ “ผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม” นอกจากนี้ผู้วิจัยสังเกตว่าปกติการนำเสนอข่าวอาชญากรรมที่ปรากฏในกลุ่มข้อมูลมักไม่ยกสถานภาพของผู้ตายมากล่าวถึง แต่ในข่าวนี้นักโทษเป็นผู้ตายจึงถูก

ยกสถานภาพมาอ้างถึง อีกทั้งเนื้อหาข่าวไม่ได้นำเสนอความขัดแย้งอันเป็นผลทำให้นักโทษก่อคดีนี้แต่นำเสนอแค่เพียงว่านักโทษฆ่าแพทย์ซึ่งยอมตอกย้ำให้ภาพของนักโทษเป็นลบมากขึ้น

ตัวอย่างที่ 46 ผู้ตายเป็นเจ้าของพนักงานตำรวจซึ่งจับผู้ลักลอบเล่นการพนันจนได้ 18 คน รวมทั้งญาติของนักโทษเด็ดขาดชายด้วย นักโทษเด็ดขาดชายซึ่งเป็นตำรวจสถานีตำรวจเดียวกันได้ขอร้องผู้ตายไม่ให้จับแต่ผู้ตายไม่ยินยอมจึงกล่าวอาฆาตว่าจะยิงผู้ตาย ในวันเดียวกันเวลาประมาณ 16.00 น. เมื่อพบผู้ตาย นักโทษเด็ดขาดชายได้ใช้ปืนคาร์บินยิงผู้ตาย 3 นัด จนถึงแก่ความตายแล้วหลบหนีไป

(ข่าวสด 9 ตุลาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 46 เป็นกรณีที่นักโทษและผู้ตายต่างก็เป็นตำรวจเช่นเดียวกัน แต่ผู้ตายถูกนำเสนอว่าเป็นตำรวจที่ดีเพราะเป็นเจ้าของหน้าที่ตำรวจซึ่งปฏิบัติหน้าที่โดยจับผู้เล่นการพนันส่วนนักโทษเป็นตำรวจแต่กลับไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย การกระทำของทั้งคู่ที่ถูกนำเสนอผ่านข่าวแสดงให้เห็นความเป็นคู่ตรงข้ามกันอย่างชัดเจน

4.1.1.2.5 การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความเป็นส่วนรวมอ้างถึง

ผู้เสียหาย ผู้วิจัยพบว่าในกรณีที่เป็นคดีอาชญากรรมคดีสื่อมวลชนจะเสนอนักโทษคดีอาชญากรรมคดีเป็นผู้บ่อนทำลายสังคมและประเทศชาติ เช่น

ตัวอย่างที่ 47 นายสมคิดถูกจับกุมเมื่อวันที่ 12 กันยายน 2540 ที่ด่านตรวจตุ๋ยามตำรวจทางหลวง อ.ร้องกวาง จ.แพร่ ขณะขับรถยนต์โตโยต้า โคโรน่า ทะเบียน 3 ว 8505 กทม. พร้อมยาบ้าซุกซ่อนอยู่หลังประตูด้านซ้ายและขวาของรถยนต์ และยอมรับสารภาพว่าจะนำไปส่งที่สถานีขนส่ง อ.บางปะอิน จ.พระนครศรีอยุธยา ได้รับค่าจ้าง 50,000 บาท แต่ศาลเห็นว่าไม่ใช่เหตุอันควรปราณีเพราะยอม จำนวนต่อหลักฐาน มีพฤติการณ์บ่อนทำลายสังคมอย่างร้ายแรงจึงยื่นโทษประหาร

(มติชน 12 เมษายน 2544)

ตัวอย่างที่ 48 จากการศึกษาที่รัฐบาลเอาจริงกับขบวนการค้ายาเสพติดโดยมอบหมายให้กรมราชทัณฑ์เร่งดำเนินการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดที่ถูกศาลพิพากษาลงโทษให้ประหารชีวิตเพื่อป้องปรามขบวนการค้ายานรกซึ่งเป็นภัยร้ายแรงต่อประเทศชาติ ล่าสุดเรือนจำกลางบางขวางได้ยิงเป้านักโทษค้ำเฮโรอีนเป็นรายล่าสุด

(ไทยรัฐ 6 กรกฎาคม 2544)

จากตัวอย่างที่ 47 และ 48 ส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แสดงให้เห็นว่ากรณีที่เป็นคดียาเสพติดผู้เสียหายจะไม่ใช่บุคคลแบบที่พบในคดีฆ่าผู้อื่นแต่จะเป็นสังคมหรือประเทศชาติ การที่กล่าวว่านักโทษคดียาเสพติดเป็นตัวบ่อนทำลายสังคมและประเทศชาติทำให้เห็นว่านักโทษคดียาเสพติดควรถูกกำจัดออกไปเพื่อให้สังคมดำเนินต่อไปอย่างสงบ

จากการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์หรือกลุ่มคำศัพท์เพื่ออ้างถึงผู้เสียหายผู้วิจัยพบว่ามีการใช้คำศัพท์และกลุ่มคำศัพท์ที่หลากหลายทั้งการใช้คำว่า “ผู้ตาย” อ้างถึงผู้เสียหายซึ่งสื่อให้เห็นว่าความผิดนักโทษคือฆ่าผู้อื่น การใช้คำศัพท์หรือกลุ่มคำศัพท์ที่แสดงความสัมพันธ์อ้างถึงผู้เสียหายซึ่งแสดงให้เห็นว่านักโทษได้ก่ออาชญากรรมกับคนในครอบครัวของตนตลอดจนกับผู้มิบุญคุณทำให้เห็นว่านักโทษเป็นผู้ขาดศีลธรรม การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงว่าเป็นผู้อ่อนแออ้างถึงผู้เสียหายซึ่งแสดงให้เห็นว่านักโทษก่ออาชญากรรมกับผู้ที่ไม่มีความรู้ การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงสถานภาพอ้างถึงผู้เสียหายจะนำเสนอภาพตัวแทนที่เป็นคู่ตรงข้ามโดยนักโทษจะถูกเสนอเป็นภาพตัวแทนด้านลบและผู้เสียหายจะถูกเสนอเป็นภาพตัวแทนด้านบวกเช่นเป็นตำรวจที่ดี เป็นแพทย์ประจำโรงพยาบาลและนักโทษได้ลงมือฆ่าคนเหล่านี้ และสุดท้ายคือการใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความเป็นส่วนรวมอ้างถึงผู้เสียหายซึ่งจะใช้ในกรณีที่เป็นคดียาเสพติดทำให้เห็นว่านักโทษเป็นภัยต่อส่วนรวมควรที่จะกำจัดออกไป

4.1.1.3 การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงผู้ทำการประหาร หมายถึง การใช้คำศัพท์ที่เรียกแทนผู้ที่ทำหน้าที่ประหารชีวิตนักโทษ จากการวิเคราะห์พบว่าเมื่อกล่าวถึงผู้ทำการประหารชีวิตจะมีทั้งการใช้คำศัพท์ที่เป็นชื่อองค์กร และ การใช้คำศัพท์ที่เป็นชื่อบุคคล โดยการใช้ “ชื่อองค์กร” จะปรากฏในปริมาณมากกว่าดังตารางต่อไปนี้

กลุ่มที่	คำหรือกลุ่มคำที่ใช้อ้างถึงผู้ทำการประหาร	จำนวน/ครั้ง	ร้อยละ
1	คำศัพท์ที่เป็นชื่อองค์กร <i>กรมราชทัณฑ์, กรมคุก, บางขวาง, คุกบางขวาง, เรือนจำบางขวาง, เรือนจำกลางบางขวาง</i>	82	60.29
2	คำศัพท์ที่เป็นชื่อบุคคลประกอบกับตำแหน่ง <i>เจ้าหน้าที่เรือนจำบางขวาง, เจ้าหน้าที่ระดับ 5, เจ้าหน้าที่ระดับ 4, เจ้าหน้าที่บริหารงานราชทัณฑ์ 5, เพชฌฆาตมือหนึ่ง, เพชฌฆาตมือสอง, เจ้าหน้าที่เรือนจำ, เพชฌฆาต</i>	54	39.71
รวม		136	100

ตารางที่ 9 แสดงการใช้คำศัพท์เพื่ออ้างถึงผู้ทำการประหาร

จากตารางที่ 9 จะเห็นว่าการใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงผู้ทำการประหารชีวิตจะประกอบไปด้วย 2 ประเภท ได้แก่ 1) การใช้คำหรือกลุ่มคำที่เป็นองค์กร 2) การใช้คำหรือกลุ่มคำที่เป็นชื่อบุคคลประกอบกับตำแหน่ง โดยสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

4.1.1.3.1 การใช้คำหรือกลุ่มคำที่เป็นองค์กรเพื่ออ้างถึงผู้ทำการประหาร คือ การที่หนังสือพิมพ์รายวันไทยใช้คำศัพท์ที่เป็นหน่วยงาน องค์กร หรือสถาบันที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมมาเป็นผู้กระทำการประหาร ได้แก่คำว่า *กรมราชทัณฑ์ กรมคุก บางขวาง คุกบางขวาง เรือนจำบางขวาง เรือนจำกลางบางขวาง* ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 49 กรมราชทัณฑ์ได้ประหารชีวิตนักโทษชายพรหมมาศ หรือจุ่น เลื่อมใส ด้วยการยิงเป้าที่เรือนจำกลางบางขวาง

(มติชน 30 มกราคม 2539)

ตัวอย่างที่ 50 กรมราชทัณฑ์ได้ประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดในคดียาเสพติดและคดีความผิดต่อชีวิตด้วยวิธีการ “ยิงเป้า” จำนวน 5 ราย

(ไทยรัฐ 20 เมษายน 2544)

- ตัวอย่างที่ 51 กรมคุกยิงเป้าอีก 5 ราย นักโทษประหาร เผย 4 ใน 5 เป็นนักโทษเกี่ยวกับคดียาเสพติด ส่วนอีก 1 เป็นนักโทษคดีอาญาฆ่าคนตาย
(ข่าวสด 19 เมษายน 2544)
- ตัวอย่างที่ 52 บางขวางประหาร 2 นักโทษ
(ข่าวสด 6 พฤศจิกายน 2540)
- ตัวอย่างที่ 53 บางขวางประหารชีวิตนักโทษ
(สยามรัฐ 4 กันยายน 2545)
- ตัวอย่างที่ 54 คุกบางขวางยิงเป้าฆาตกรรัดคอข่มขืน
(เดลินิวส์ 1 พฤษภาคม 2542)
- ตัวอย่างที่ 55 คุกบางขวางประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดชายอีก 5 คน เป็นคดียาเสพติด 3 คน ฆ่าคนตาย 2 คน
(เดลินิวส์ 25 เมษายน 2545)
- ตัวอย่างที่ 56 เรือนจำบางขวางลงโทษประหารชีวิต น.ช.พรหมมาศ เลื่อมใส
(ไทยรัฐ 30 มกราคม 2539)
- ตัวอย่างที่ 57 เรือนจำกลางบางขวาง จ.นนทบุรี ได้ทำการประหารชีวิตด้วยการยิงเป้านักโทษเด็ดขาด 3 ราย คือ นักโทษเด็ดขาดหญิงสมัย หรือเอียง ปานอินทร์ อายุ 59 ปี คดีค้ายาเสพติด นักโทษเด็ดขาดชายประยูร หรือยงยุทธ ผลพันธ์ อายุ 38 ปี คดีฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และนักโทษเด็ดขาดตะปอยโฮ หรือตองย่น หรือปอย อายุ 51 ปี สัญชาติพม่า คดีฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และโดยโหดร้ายทารุณ
(เดลินิวส์ 24 พฤศจิกายน 2542)

จากตัวอย่างที่ 49 ถึงตัวอย่างที่ 57 คำที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ *กรมราชทัณฑ์ กรมคุก บางขวาง คุกบางขวาง เรือนจำบางขวาง เรือนจำกลางบางขวาง* เป็นคำศัพท์ที่อ้างถึงผู้กระทำการประหารชีวิต คำศัพท์เหล่านี้ล้วนเป็นชื่อองค์กรต่างๆ ในกระบวนการยุติธรรมผู้วิจัยมองว่า คำศัพท์กลุ่มนี้สื่อให้เห็นว่าการประหารไม่ได้เป็นการล้างแค้น แต่เป็นการกระทำที่มีกระบวนการ โดยกระทำผ่านคนกลางคือองค์กรของรัฐ

4.1.1.3.2 การใช้คำหรือกลุ่มคำที่เป็นชื่อบุคคลเพื่ออ้างถึงผู้ทำการประหาร นอกจากการใช้คำศัพท์ที่เป็นชื่อองค์กรอ้างถึงผู้ทำการประหารชีวิตแล้ว ผู้วิจัยพบว่า ยังมีการใช้คำศัพท์ที่แสดงให้เห็นว่าผู้ทำการประหารชีวิตเป็นบุคคล การใช้คำศัพท์ประเภทนี้จะปรากฏในช่วงที่การประหารชีวิตยังใช้วิธีการยิงเป้าซึ่งเกิดขึ้นครั้งสุดท้ายในปี พ.ศ. 2545 โดยเมื่อกล่าวถึงการประหารจะมีการกล่าวถึงชื่อของและตามด้วยตำแหน่งหน้าที่ด้วย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 58 นายเชาวเรศน์ จารุบุญย์ เจ้าหน้าที่บริหารงานราชทัณฑ์ 5 เพชฌฆาตมือหนึ่งของเรือนจำกลางบางขวางทำหน้าที่ลั่นไกปืนเอชเค 33 ปลิดชีวิตนักโทษทั้ง 5 คน

(ไทยรัฐ 20 เมษายน 2544)

ตัวอย่างที่ 59 ทางเรือนจำใช้เพชฌฆาต 2 คน คือ นายเชาวเรศ จารุบุญย์ เจ้าหน้าที่ระดับ 5 และ นายประยุทธ สนั่น เจ้าหน้าที่ระดับ 4 เป็นมือลั่นกระสุนประหารชีวิตนักโทษทั้ง 3 คน

(ไทยรัฐ 21 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 60 จากนั้น เพชฌฆาตคือนายเชาวเรศน์ จารุบุญย์ เจ้าหน้าที่เรือนจำบางขวางใช้อาวุธปืน เอชเคลั่นไกประหาร

(ข่าวสด 6 พฤศจิกายน 2540)

จากตัวอย่างที่ 58 ถึง 60 แม้จะมีการนำเสนอชื่อผู้ทำการประหารว่าเป็น นายเชาวเรศ จารุบุญย์ และนายประยุทธ สนั่น แต่จะสังเกตได้ว่าเมื่อกล่าวชื่อแล้วจะตามด้วย

ตำแหน่งหน้าที่ เช่น **เจ้าหน้าที่เรือนจำบางขวาง เจ้าหน้าที่ระดับ 5 เจ้าหน้าที่ระดับ 4** **เจ้าหน้าที่บริหารงานราชทัณฑ์ 5 เพชฌฆาตมือหนึ่ง** ทำให้เห็นว่าการประหารที่เกิดขึ้นนั้น แม้จะมีคนที่ทำให้นักโทษเสียชีวิตแต่ก็เป็นหน้าที่ ตัวอย่างเหล่านี้สะท้อนภาพตัวแทนว่า “การประหารชีวิตเป็นการทำตามหน้าที่หรือทำไปตามกระบวนการทางกฎหมาย” ซึ่งปรากฏเพียง ร้อยละ 37.71

ผู้วิจัยมองว่าการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตมักนำเสนอไปตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเริ่มจากการก่ออาชญากรรม การจับกุม การดำเนินการทางกฎหมาย การตัดสินประหาร และขั้นตอนสุดท้ายคือการประหารชีวิต การนำเสนอตามเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ข้อเท็จจริงในข่าวมีลักษณะคล้ายกับนิยายที่มีตัวละครที่ดีและไม่ดี กล่าวคือ นักโทษเป็นตัวละครที่ไม่ดีที่ทำผิดกฎหมายในรูปแบบต่างๆ ถูกตามจับกุมและผ่านกระบวนการทางกฎหมายจนถูกพิพากษาให้ประหารชีวิต การนำเสนอในส่วนของขั้นตอนการประหารจึงเหมือนฉากหนึ่งในนิยายที่ผู้ทำการประหารปรากฏตัวแล้วเป็นคนจัดการให้นักโทษจบชีวิตลง ผู้รับสารที่อ่านมาตั้งแต่ต้นจึงอาจมองว่าผู้ทำการประหารเป็นเหมือนผู้พิทักษ์ที่ปรากฏตัวในฉากสุดท้ายเพื่อกำจัดคนไม่ดีออกไปจากสังคม ตัวอย่างเช่น

เรือนจำบางขวาง จ.นนทบุรี เมื่อเวลา 18.00 น.วานนี้ ได้มีการประหารชีวิตนักโทษชายปรีชา คำมณี อายุ 25 ปี ซึ่งเป็นนักโทษเด็ดขาดคดีฆ่า ด.ช.บุญจันทร์ บุตรดี วัย 9 ขวบ ตายอย่างเหี้ยมโหด โดยเหตุเกิดที่ ต.เปลือย อ.สุวรรณภูมิ จ.ร้อยเอ็ด เมื่อวันที่ 10 ก.ค. 2538 โดยเกิดเหตุ ขณะที่ ด.ช.บุญจันทร์ กำลังนั่งเล่นอยู่กับเพื่อนๆ ที่สนามหน้าโรงเรียน นักโทษชายปรีชาได้บุกเข้าไปใช้ไม้ตี จน ด.ช.บุญจันทร์ ล้มคว่ำ จากนั้นยังไม่พอใจ ใช้ขวานฟันซ้ำเข้าที่บริเวณท้ายทอยจนกะโหลกฉีกตายอย่างสยดสยองต่อหน้าเพื่อนๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์ และพากันวิ่งหนีกันจ้าละหวั่น ส่วนนักโทษชายปรีชาหลังลงมือฆ่าได้จุดไฟเผาศพพุน้อยเหยื่อสังหารจนไหม้เกรียม โดยสาเหตุที่ลงมือฆ่าอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตครั้งนี้ เพื่อต้องการแก้แค้นที่มีเรื่องโกรธเคืองกับบิดาของผู้ตาย โดยที่ผู้ตายไม่รู้โอโหนอเห็นแต่ก็ต้องมาตายด้วยน้ำมือของฆาตกร ต่อมาตำรวจจับกุมได้นำส่งฟ้องและศาลมีคำพิพากษาให้ประหารชีวิต

ส่วนบรรยากาศในการประหารเวลา 17.00 น.เจ้าหน้าที่เรือนจำจำนวน 5 นายได้เบิกตัวนักโทษชายปรีชาจากห้องขังแดน 1 เพื่อนำไปที่แดนประหาร ปรากฏว่า นักโทษชายปรีชาถึงกับเป็นลมเข้าออดเดินไม่ไหวร่ำไห้โฮตตลอดเวลา เจ้าหน้าที่ต้องนำขึ้นรถเข็นเดินทางเข้าสู่หลักประหารเป็นระยะทาง

ประมาณ 500 เมตร โดยก่อนลงมือประหาร เจ้าหน้าที่ได้นิมนต์พระจากวัดบางแพรกใต้มาเทศน์ให้นักโทษฟังเพื่อให้เห็นบาปบุญคุณโทษ เสร็จแล้วจึงนำอาหารมาให้กินเป็นมื้อสุดท้ายแต่นักโทษชายปรีชาไม่ยอมแตะต้อง เพราะกินไม่ลงเพียงขอน้ำดื่ม 1 แก้ว เจ้าหน้าที่ได้จัดให้ แล้วนำตัวไปพิมพ์มือกับให้เขียนพินัยกรรม ต่อจากนั้นจึงประคองปีกเข้าไปผูกติดกับหลักประหาร แล้วนายเซาวเรศ จารุบุญย์ เจ้าหน้าที่บริหารงานราชทัณฑ์ 5 มือเพชรฆาตของเรือนจำได้ลั่นกระสุนปืนเอชเค 33 หนึ่งชุดจำนวน 10 นัดปลิดชีวิตนักโทษชายปรีชาตายคาเสาหลักประหาร

(ไทยรัฐ 6 พฤศจิกายน 2541)

จากตัวอย่างข้างที่ยกมานี้จะเห็นว่า การนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการประหารมักจะแสดงให้เห็นว่านักโทษเป็นตัวร้ายเห็นได้จาก ย่อหน้าที่หนึ่ง ของข่าวที่จะกล่าวถึงสิ่งที่นักโทษก่อไว้ อย่างละเอียดว่ามีความเหี้ยมโหดอย่างไรและถูกดำเนินการอย่างไรบ้าง จากนั้น ย่อหน้าที่สอง จึงกล่าวถึงเหตุการณ์ในวันประหารโดยจะเห็นว่าเพชรฆาตผู้ทำการลั่นไกประหารนักโทษจะถูกนำเสนอท้ายสุด หากมองเหตุการณ์ในข่าวเป็นเรื่องเล่าเรื่องหนึ่งจะพบว่า มีตัวละคร 2 ฝ่ายคือ ฝ่ายนักโทษและฝ่ายรัฐ ฝ่ายนักโทษเป็นตัวคนไม่ดีเป็นอันตรายต่อคนในสังคม ฝ่ายตรงข้ามคือรัฐจึงต้องเข้ามาจัดการ และเมื่อมีการเปิดเผยชื่อคนทำการประหารว่าเป็นใคร ผู้ทำการประหารจึงมีสถานะเป็นผู้พิทักษ์ความปลอดภัยเพราะเป็นคนกำจัดคนไม่ดีออกไปจากสังคม

4.1.1.4 การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงสารพิษที่ใช้ประหารชีวิต การประหารชีวิตโดยการฉีดยาเกิดขึ้นครั้งแรกในประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. 2546 และครั้งที่สองเมื่อปี พ.ศ. 2552 การประหารชีวิตโดยการฉีดยาเป็นวิธีที่นิยมใช้ในหลายประเทศเพราะราคาถูกและนักโทษไม่ทรมานไม่มีเลือดกระจายทั้งสภาพศพก็จะมีบาดแผลอย่างการยิงเป้า จากการวิเคราะห์การเลือกใช้คำศัพท์ที่อ้างถึงสารที่ใช้ฉีดยาในการประหารชีวิตพบว่าแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มดังตารางต่อไปนี้

กลุ่มที่	คำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงสารที่ใช้ประหาร	จำนวนคำ	ร้อยละ	รวม
----------	-------------------------------------	---------	--------	-----

กลุ่มที่ 1	ยา	24	27.59	72.42
	ยานอนหลับ	7	8.05	
	ยาสลบ	7	8.05	
	ยากลายกล้ามเนื้อ	12	13.79	
	ยาหยุดการเต้นของหัวใจ	10	11.49	
	สารโซเดียมเพนโททาล, สารเพนคูโรเนียม โบรมาйд, สารโปร แตสเซียมคลอไรด์	3	3.45	
กลุ่มที่ 2	ยาพิษ	15	17.24	27.58
	สารพิษ	9	10.34	
รวม		87	100	100

ตารางที่ 10 แสดงการเปรียบเทียบปริมาณคำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงสารพิษที่ใช้ประหารชีวิต

จากตารางคำศัพท์กลุ่มแรกคือ การใช้คำว่ายาหรือสารเคมี คำศัพท์กลุ่มนี้ปรากฏมากถึงร้อยละ 72.42 จะเห็นได้ว่าแม้สารเคมีที่ฉีดเข้าร่างกายของนักโทษประหารจะเป็นสารพิษเพราะเป็นสิ่งที่ทำให้นักโทษตาย แต่เมื่อนำเสนอในข่าวสื่อจะเลือกใช้คำศัพท์ที่สื่อว่าสารพิษนั้นเป็นยา เช่น ยา ยานอนหลับ หรือใช้ชื่อวิทยาศาสตร์เรียกสารพิษเหล่านั้น ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะในช่วงหลังองค์กรสิทธิมนุษยชนได้ออกมาเรียกร้องให้มีการยกเลิกการประหารชีวิตซึ่งประเทศไทยไม่ได้ยกเลิกโทษประหารแต่เปลี่ยนรูปแบบจากการยิงเป้าเป็นการฉีดสารพิษ คำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงสารพิษที่ใช้ประหารชีวิตกลุ่มนี้จึงไม่สื่อถึงความรุนแรง และทำให้ภาพการประหารด้วยการฉีดยาเป็นกระบวนการที่ดูมีมนุษยธรรม ความมีมนุษยธรรมที่ว่านี้หมายถึง การปฏิบัติต่อนักโทษอย่างเพื่อนมนุษย์อย่างเห็นใจเพราะตามหลักสิทธิมนุษยชนกล่าวว่าแม้จะเป็นการลงโทษก็ไม่ควรจะลงโทษอย่างทารุณหรือกระทำอย่างหยามเกียรติเพื่อนมนุษย์ (คณะกรรมการประสานงานองค์กรสิทธิมนุษยชน, 2540) ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 61 จากนั้นนำนักโทษเข้าอาคารฉีดสารพิษโดยยังคงล่ามโซ่ตรวนไว้และให้นักโทษนอนบนเตียงประหารชีวิต ซึ่งมีผ้าขาวสำหรับห่อศพวางรองอยู่ และทำการขึงแขนนักโทษให้ติดกับเตียงทั้ง 2 ข้างในท่ากางแขนและนำเข็มฉีดยาปักไปที่

ข้อมือทั้ง 2 ข้าง และทำการฉีดยาจำนวน 3 เข็ม เข็มที่ 1 เป็นยานอนหลับ เข็มที่ 2 เป็นยาคลายกล้ามเนื้อ และเข็มที่ 3 เป็นยาหยุดการเต้นของหัวใจ

(คม ชัด ลึก 13 ธันวาคม 2546)

ตัวอย่างที่ 62 เจ้าหน้าที่รับยา 3 คน ซึ่งไปรับยาจากโรงพยาบาลราชทัณฑ์ เดินทางกลับมาถึงเรือนจำกลางบางขวาง ระหว่างนั้นคณะกรรมการเรือนจำตรวจสอบยาอย่างละเอียด ยาที่ใช้ฉีดยานักโทษนั้นบรรจุอยู่ในหีบ มีกุญแจล็อกอย่างหนาแน่น มีการเปิดกล่องยาต่อหน้าสักขีพยาน โดยยาที่ใช้ฉีดยานักโทษประกอบด้วยยา 3 ชนิด ได้แก่ ยาสลบ ยาคลายกล้ามเนื้อ และ ยาทำให้หัวใจหยุดเต้น

(มติชน 13 ธันวาคม 2546)

ตัวอย่างที่ 63 สัญญาณไฟแต่ละสีเป็นการแจ้งให้ทราบแต่ละขั้นตอนการประหาร สีเขียวหมายถึงการฉีดยาสลบ สีส้มหมายถึงการฉีดยาคลายกล้ามเนื้อ และสีแดงเป็นสัญญาณแสดงการฉีดยาเพื่อให้หัวใจนักโทษหยุดเต้นผู้คุมพุงร้องขึ้นเตี๋ยงปักเข็มปล่อยยาสลบ ยาคลายกล้ามเนื้อ และปิดฉากด้วยยาทำให้หัวใจหยุดเต้น

(มติชน 13 ธันวาคม 2546)

ตัวอย่างที่ 64 การประหารมี 3 ขั้นตอนเริ่มจาก 1. ฉีดยาสลบ 2. ฉีดยาคลายกล้ามเนื้อ และ 3. ฉีดยาให้หัวใจหยุดเต้น ผู้สื่อข่าวรายงานอีกว่า การประหารชีวิตผ่านพ้นไปด้วยดี นักโทษทั้ง 4 รายสิ้นใจอย่างสงบ

(เดลินิวส์ 13 ธันวาคม 2546)

ตัวอย่างที่ 65 ขั้นตอนการประหารชีวิตด้วยการฉีดยาพิษมี 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 ฉีดสารโซเดียม เพนโททาล์ ทำให้นักโทษหลับ ขั้นตอนที่ 2 ฉีดสารเพนคูโรเนียม โบรไมด์ ทำให้กล้ามเนื้อคลายตัวระบบหายใจหยุดทำงานแต่ยังไม่ถึงกับเสียชีวิต และขั้นตอนที่ 3 ฉีดสารโปรแตสเซียมคลอไรด์ เมื่อเข้าสู่ร่างกายจะทำให้หัวใจหยุดเต้น เท่ากับเสียชีวิต ขั้นตอนทั้งหมดใช้เวลาประมาณ 25 นาที

(ไทยรัฐ 14 ธันวาคม 2546)

ตัวอย่างที่ 66 เพชฌฆาตฉีดยา 3 ชนิดตามขั้นตอน ทั้งยาสลบ ยากลายกล้ามเนื้อ และยาหยุด
การทำงานของหัวใจ ใช้เวลา 25 นาที ก็สิ้นลมเรียบร้อย

(ไทยรัฐ 14 ธันวาคม 2546)

จากตัวอย่างที่ 61 ถึง 66 คำที่ขีดเส้นใต้ได้แก่คำว่า *ยา ยานอนหลับ ยาสลบ ยา*
คลายกล้ามเนื้อ ยาหยุดการเต้นของหัวใจ สารโซเดียมเพนโททาล สารเพนคูโรเนียม โบร
มายด์ สารโปรแตสเซียมคลอไรด์ คือคำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงสารที่ใช้ฉีดเข้าไปในร่างกายของ
นักโทษ คำศัพท์เหล่านี้ปรากฏมากถึงร้อยละ 72.42 ผู้วิจัยมองว่าคำศัพท์เหล่านี้เป็นคำที่ไม่
สื่ออารมณ์ที่น่ากลัวอย่างคำว่า “ยาพิษ” หรือ “สารพิษ” แต่ฟังดูเป็นกระบวนการทาง
วิทยาศาสตร์และมีวิธีการเช่นเดียวกับแพทย์ดูแลผู้ป่วย ทำให้ภาพตัวแทนของการประหารชีวิต
โดยการฉีดยาเป็น “กระบวนการที่มีมนุษยธรรม” เมื่อเทียบกับการยิงเป้าเพราะทำให้นักโทษไม่
ทรมานไม่มีเลือดไหลท่วมร่างซึ่งตามหลักสิทธิมนุษยชนได้กล่าวว่าแม้จะเป็นการลงโทษนักโทษ
ก็ควรจะต้องปฏิบัติอย่างเพื่อนมนุษย์ไม่ลงโทษที่ทำให้นักโทษดูเหมือนนกหวายเหยียด ทั้งนี้การที่
กระบวนการประหารด้วยวิธีการฉีดสารพิษถูกเสนอว่าเป็นวิธีการที่ไม่รุนแรงอาจเป็นอีกเหตุผล
ที่ทำให้ภาพความรุนแรงของการประหารชีวิตเบาลงและทำให้คนในสังคมยอมรับการลงโทษ
ประหารได้

อย่างไรก็ตามนอกจากการใช้คำศัพท์ที่เป็นชื่อยาหรือชื่อสารเคมีดังที่กล่าวไปแล้วยังมี
คำศัพท์อีกกลุ่มหนึ่งใช้อ้างถึงสารพิษที่ใช้ประหารนักโทษ คือ การใช้คำว่า “ยาพิษ” หรือ
“สารพิษ” คำศัพท์กลุ่มนี้ปรากฏเพียงร้อยละ 27.56 ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 67 4 นักโทษประเดิมใช้ฉีดยาพิษ ล้วนแต่คดีอุกฉกรรจ์

(ไทยรัฐ 14 ธันวาคม 2546)

ตัวอย่างที่ 68 คู่กบขวางประหารชีวิต 4 นักโทษด้วยการฉีดสารพิษประเดิมตามกฎหมาย
ใหม่แทนการยิงเป้า

(ข่าวสด 13 ธันวาคม 2546)

จากตัวอย่างข้างต้นคำที่ขีดเส้นใต้ได้แก่คำว่า **ยาพิษ** และ **สารพิษ** คือคำที่ใช้อ้างถึงสารที่ใช้ในการประหารชีวิต แม้ว่าการฉีดยาจะเป็นดูเป็นกระบวนการเฉกเช่นเดียวกับการฉีดยารักษาผู้ป่วยแต่คำว่า **ยาพิษ** และ **สารพิษ** เป็นสิ่งที่อันตรายต่อร่างกายทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพความน่ากลัวของการประหารชีวิต ภาพตัวแทนของการประหารชีวิตจึงเป็นภาพของความน่ากลัวซึ่งความน่ากลัวนี้อาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดความเกรงกลัวที่จะทำความผิด อย่างไรก็ตามการใช้คำศัพท์ในลักษณะนี้ปรากฏน้อยเมื่อเทียบกับกลุ่มก่อนหน้า

เมื่อเปรียบเทียบรูปแบบการประหารชีวิตระหว่าง “การยิงเป้า” และ “การฉีดยาพิษ” ผู้วิจัยพบว่าการประหารทั้งสองรูปแบบยังคงเสนอภาพตัวแทนว่าการประหารชีวิตเป็นสิ่งที่น่ากลัว กล่าวคือ การยิงเป้าถูกเสนอว่าเป็นกระบวนการที่รุนแรงซึ่งน่ากลัวด้วยตัวกระบวนการขณะที่การฉีดยาพิษด้วยตัวกระบวนการดูมีมนุษยธรรมไม่น่ากลัวไม่ทรมาณเหมือนการยิงเป้าตามที่ผู้วิจัยได้อธิบายไปแต่การนำเสนอภาพการประหารอย่างละเอียดจะแฝงภาพที่นักโทษค่อยๆ เสียชีวิตลงซึ่งก่อให้เกิดความน่ากลัวเมื่อจินตนาการตามภาพนั้น ผู้วิจัยจะกล่าวถึงประเด็นนี้โดยละเอียดอีกครั้งในส่วนของการนำเสนอกลวิธีการเล่าเรื่องซึ่งจะช่วยให้เห็นภาพตัวแทนดังกล่าวได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

4.1.1.5 การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงอาชญากรรม หมายถึง การที่สื่อมวลชนเลือกใช้คำศัพท์เพื่อเรียกหรือสื่อถึงการกระทำที่นักโทษได้ก่อขึ้นจนเป็นเหตุให้ถูกพิพากษาให้ประหารชีวิต จากการวิเคราะห์พบว่าคำศัพท์ส่วนใหญ่ที่ซ้ำมักสื่อไปในทางที่ว่าการกระทำของนักโทษเป็น “คดีความผิดทางกฎหมาย” โดยสามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มดังตารางต่อไปนี้

ประเภทของคำหรือกลุ่มคำที่ใช้อ้างถึง “อาชญากรรม”	ตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้อ้างถึง “อาชญากรรม”
1 คำศัพท์ทางกฎหมาย	<u>คำศัพท์ทางกฎหมาย</u> ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน, ความผิดฐานกระทำอนาจารและลักทรัพย์, คดีนายบำเข้ามาจำหน่ายในราชอาณาจักร, คดีจ้างวานให้ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน, คดีมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและพยายามส่งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่าย ฯลฯ
2 คำศัพท์ทางกฎหมายประกอบกับส่วนขยาย	คดีสุดเหี้ยม, คดีอุกฉกรรจ์, คดีสยอง, คดีอุกฉกรรจ์โหดเหี้ยมสะเทือนขวัญประชาชนคดีโหดเหี้ยม, สะเทือนขวัญ, คดีสะเทือนขวัญ, ฯลฯ
3 คำศัพท์ทางพุทธศาสนา	ก่อกรรม, ก่อกรรมทำเข็ญ, กรรมที่ก่อขึ้น ฯลฯ

ตารางที่ 11 แสดงตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้อ้างถึงอาชญากรรม

จากตารางจะเห็นว่า การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงอาชญากรรม แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) การใช้คำศัพท์ทางกฎหมายอ้างถึงอาชญากรรม 2) การใช้คำศัพท์ทางกฎหมายประกอบกับส่วนขยายเพื่ออ้างถึงอาชญากรรม 3) การใช้คำศัพท์ทางพุทธศาสนาอ้างถึงอาชญากรรม โดยสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

4.1.1.5.1 การใช้คำหรือกลุ่มคำทางกฎหมายเพื่ออ้างถึง

อาชญากรรม การคำหรือกลุ่มคำประเภทนี้จะเป็นคำศัพท์ที่ปรากฏในประมวลกฎหมายอาญา เช่น ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน คดีความผิดต่อเสรีภาพ ความผิดฐานกระทำอนาจาร ความผิดฐานพรากผู้เยาว์ ฯลฯ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 69 ที่เรือนจำกลางบางขวางได้มีการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดชายจำนวน 3 ราย คือ น.ช.สุชาติหรือเปี้ยก นาคชาติรี อายุ 50 ปี ชาว จ.นครศรีธรรมราช กระทำ ความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และร่วมกันมีอาวุธปืน และร่วมกันพกอาวุธปืน เหตุเกิดเมื่อวันที่ 24 เมษายน 2539 ที่ อ.ร่อนพิบูลย์ จ. นครศรีธรรมราช รายที่ 2 น.ช.ชายคง สุเพื่อน หรือ สุเพื่อนคง อายุ 38 ปี ชาว

กัมพูชา คดีความผิดต่อเสรีภาพจับคนเรียกค่าไถ่เป็นเหตุให้ผู้ที่ถูกเอาตัวไป
ได้รับอันตรายสาหัสและถึงแก่ความตาย เหตุเกิดเมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2539
 อ.กาบเชิง จ.สุรินทร์ รายที่ 3 น.ช.วินัยหรือ สุนัย นาคพันธ์ อายุ 32 ปี ชาว จ.สุ
 ราษฎร์ธานี ข้อหากระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน เหตุเกิดเมื่อ
 วันที่ 14 มีนาคม 2540 อ.กาญจนดิษฐ์ จ.สุราษฎร์ธานี
 (คม ชัด ลึก 29 มิถุนายน 2545)

ตัวอย่างที่ 70 ที่เรือนจำกลางบางขวางมีการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดชาย สมศักดิ์ หรือ
 ศักดิ์ หรือคำโส นรหารายณ์ อายุ 38 ปี ต้องโทษคดีอาญา 2 คดี คือ ความผิด
ฐานกระทำอนาจารและลักทรัพย์
 (มติชน 1 พฤษภาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 71 นักโทษเด็ดขาดคนที่สองที่ถูกประหารชีวิตพร้อมกันชื่อนักโทษเด็ดขาดชายแก้ว
 ปันหยัด อายุ 29 ปี มีคดีความผิดฐานพรากผู้เยาว์ ช่มชู้กระทำความชำเรา ฆ่าผู้อื่น
และซ่อนเร้นและย้ายศพ
 (ไทยรัฐ 21 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 72 นักโทษเด็ดขาดชายอุทัย หรืออนุรักษ์ หรือทัย กัญชนะกาญจ หรือกัญชนะ
 กาญจน์ หรือ กาญจนกาญจน์ อายุ 38 ปี คดีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา
และไตร่ตรองไว้ก่อน
 (ข่าวสด 20 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 73 ที่เรือนจำกลางบางขวางได้มีการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาด จำนวน 1 ราย
 คือ นักโทษเด็ดขาดชายสัมพันธ์ สร้อยพลาย อายุ 44 ปี ชาว จ. กำแพงเพชร
กระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน 13 ปี และเป็น
ผู้สืบสันดานและฐานฆ่าผู้อื่นเพื่อปกปิดการกระทำความผิดของตน
 (สยามรัฐ 4 กันยายน 2545)

ตัวอย่างที่ 74 ที่เรือนจำกลางบางขวางมีการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาด 1 รายคือ นักโทษเด็ดขาดชายยุสพ หรือยุสพ หรือยุโซ๊ป เมืองเล่ง อายุ 51 ปี ชาวจังหวัดสงขลา ในความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน
(ไทยรัฐ 5 กรกฎาคม 2545)

ตัวอย่างที่ 75 วันเดียวกันที่เรือนจำกลางบางขวาง อ.เมือง จ.นนทบุรี กรมราชทัณฑ์ได้มีการประหารนักโทษจำนวน 5 ราย โดย 4 รายแรกต้องโทษคดียาเสพติดคือ 1. นักโทษเด็ดขาดชาย (น.ช.) ลี ยวน กวง อายุ 47 ปี ชาวฮ่องกง 2. น.ช.บุญเกิด จิตรปราณี อายุ 40 ปี ชาวจังหวัดสมุทรสาคร 3. น.ช.ชู ชิน ก้วย อายุ 33 ปี ชาวไต้หวัน คดีร่วมมือเฮโรอีนไว้ในครอบครอง 4. น.ช.วิเชียร แสนมหาภัย อายุ 42 ปี ชาวสุโขทัย คดีนำยาบ้าเข้ามาจำหน่ายในราชอาณาจักร ส่วนรายที่ 5 น.ช.รอมะลี หรือ รอมะลี ตาเยะ อายุ 47 ปี ชาว จ.นราธิวาส คดีจ้างวานให้ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน
(มติชน 19 เมษายน 2544)

ตัวอย่างที่ 76 ที่เรือนจำกลางบางขวางได้มีการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดชาย ลาวิน สัญชาติพม่า อายุ 60 ปี ในคดีมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและ พยายามส่งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่าย
(มติชน 5 มกราคม 2543)

จากตัวอย่างที่ 69 ถึง 76 จะเห็นว่าสื่อมวลชนไม่ได้บรรยายการกระทำของนักโทษโดยใช้คำศัพท์ทั่วไปในชีวิตประจำวัน แต่ใช้ศัพท์ทางกฎหมายที่ขีดเส้นได้อย่างถึงการกระทำดังกล่าว ได้แก่ ความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและร่วมกันมีอาวุธปืนและร่วมกันพกอาวุธปืน ,คดีความผิดต่อเสรีภาพจับคนเรียกค่าไถ่เป็นเหตุให้ผู้ที่ถูกเอาตัวไปได้รับอันตรายสาหัสและถึงแก่ความตาย, ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน, ความผิดฐานกระทำอนาจารและลักทรัพย์, คดีความผิดฐานพรากผู้เยาว์ ข่มขืนกระทำชำเรา ฆ่าผู้อื่น และชอนเร้นและย้ายศพ, คดีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาและไตร่ตรองไว้ก่อน, ความผิดฐานกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน 13 ปี และเป็น

ผู้สืบสันดานและฐานฆ่าผู้อื่นเพื่อปกปิดการกระทำความผิดของตน, ความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน, คดีนำยาบ้าเข้ามาจำหน่ายในราชอาณาจักร, คดีจ้างวานให้ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน, คดีมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและพยายามส่งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่าย กลุ่มคำศัพท์เหล่านี้ถูกใช้อ้างถึงการกระทำอาชญากรรมของนักโทษในคดีต่าง ๆ และเมื่อพิจารณากลุ่มคำศัพท์เหล่านี้จะพบว่าเป็นกลุ่มคำศัพท์ดังกล่าวสื่อให้เห็นว่าการกระทำที่นักโทษได้ก่อขึ้นนั้นศาลพิพากษาให้เป็น “คดีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา” โดยคดีความผิดที่ใช้อ้างถึงการกระทำของนักโทษเหล่านี้ตามประมวลกฎหมายอาญาได้กำหนดบทลงโทษสูงสุดไว้คือประหารชีวิต กลุ่มคำศัพท์เหล่านี้สื่อภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่า “เป็นกระบวนการทางกฎหมาย” และในขณะเดียวกันก็สื่อภาพตัวแทนของนักโทษประหารว่า “เป็นผู้ทำผิดกฎหมาย” ด้วย

4.1.1.5.2 การใช้คำหรือกลุ่มคำทางกฎหมายประกอบกับส่วนขยายเพื่ออ้างถึงอาชญากรรม ผู้วิจัยพบว่านอกจากคำศัพท์ทางกฎหมายจะถูกนำมาอ้างถึงอาชญากรรมที่นักโทษก่อขึ้นแล้ว บางครั้งสื่อมวลชนจะใช้คำศัพท์ทางกฎหมายประกอบกับส่วนขยาย โดยส่วนขยายที่นำมาประกอบมักเป็นคำที่แสดงให้เห็นความโหดเหี้ยม ความรุนแรง เช่น *อำมหิต โหดเหี้ยมผิดมนุษย์ สยอง สะเทือนขวัญ อุกฉกรรจ์* ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 77 รายต่อมาก่อคดีสุดเหี้ยม เมาสุราบันคอป้าโยนใส่กองเพลิงและแทงหน้าชายขณะเข้าห้ามตายก่อนเผาบ้านอวดฎีกาไม่สำเร็จ อีก 3 รายล้วนก่อคดีอุกฉกรรจ์ ถูกพิพากษายืนประหารชีวิตทั้งสามศาล

(ไทยรัฐ 10 ตุลาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 78 เรือนจำกลางบางขวางยิงเป้านักโทษเด็ดขาดอีก 3 ราย ล้วนก่อคดีสยอง

(ไทยรัฐ 21 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 79 เพียง 6 วันหลังจากที่พ้นโทษออกมา ก็ก่อคดีสะเทือนขวัญฆ่าข่มขืนขึ้นอีก

(เดลินิวส์ 22 มิถุนายน 2542)

ตัวอย่างที่ 80 สำหรับนักโทษประหารรายนี้ก็เช่นกันกับนักโทษประหารรายอื่นที่ได้ใช้สิทธิ ตามกฎหมาย ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาขอพระราชทานอภัยโทษ แต่เนื่องจากเป็น คดีอุกฉกรรจ์โหดเหี้ยมสะเทือนขวัญประชาชนจึงถูกถอนฎีกา
(ข่าวสด 8 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 81 เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ได้รับหนังสือด่วนที่สุดจากกระทรวงมหาดไทย ให้ประหาร นักโทษรายนี้ เนื่องจากเป็นผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ก่อคดีโหดเหี้ยมสะเทือนขวัญ
(ไทยรัฐ 9 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 82 ศาลฎีกาตัดสินพิพากษาให้ประหารชีวิต ไม่ยอมลดหย่อนเพราะพฤติกรรม อ่ามहितมิตมนุษย์และเป็นคดีสะเทือนขวัญ
(เดลินิวส์ 8 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างที่ 77 ถึง 82 ส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ **คดีสุดเหี้ยม, คดีอุกฉกรรจ์, คดี สยอง, คดีอุกฉกรรจ์โหดเหี้ยมสะเทือนขวัญประชาชนคดีโหดเหี้ยม, สะเทือนขวัญ, คดี สะเทือนขวัญ** คือกลุ่มคำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงอาชญากรรมที่นักโทษก่อขึ้นโดยนำคำว่า “คดี” ซึ่งเป็นคำศัพท์ทางกฎหมายมาประกอบกับส่วนขยายซึ่งโดยส่วนใหญ่ส่วนขยายที่นำมาประกอบจะเป็นคำที่แสดงอารมณ์ความรู้สึกว่าอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้นน่ากลัว โหดเหี้ยม คำศัพท์เหล่านี้ ประกอบสร้างภาพตัวแทนของนักโทษประหารว่า “เป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม” และ “กระทำ ความผิดทางกฎหมาย”

นอกจากนี้ยังมีบางส่วนที่ไม่ได้ใช้คำศัพท์ทางกฎหมายอย่างคำว่า “คดี” หรือ “ความผิด” แต่กล่าวว่าอาชญากรรมที่นักโทษก่อขึ้นนั้นเป็นพฤติกรรมสะเทือนขวัญ เช่น

ตัวอย่างที่ 83 ด้วยพฤติกรรมที่โหดเหี้ยมไร้มนุษยธรรมดังกล่าว ซึ่งเป็นภัยต่อสังคมและ ประชาชนยากที่จะแก้ไขให้กลับตัวจึงได้เสนอความเห็นให้ยกฎีกา
(ข่าวสด 22 มิถุนายน 2542)

ตัวอย่างที่ 84 พ.ต.ท.ประวิทย์ ศรีอุบัตติ สว.สภ.อ.สัตหีบ เดินทางไปตรวจสอบเหตุสะเทือน
ขวัญในครั้งนี้โดยพบศพผู้เสียชีวิต คือ นายสมบูรณ์ พลอยประเสริฐ อายุ 28 ปี
 นอนตายจมกองเลือดอยู่ข้างโต๊ะ ในร้านอาหารนั่นเอง
 (ไทยรัฐ 30 มกราคม 2539)

ตัวอย่างที่ 85 นายพันธ์ สายทอง และนายสำรวย โตสุข ได้ยื่นถวายฎีกาแต่ถูกยกเพราะ
พฤติกรรมป่าเถื่อน โหดเหี้ยมผิดมนุษย์
 (ข่าวสด 22 มิถุนายน 2542)

จากตัวอย่างที่ 83 ถึง 85 ส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ พฤติกรรมที่โหดเหี้ยมไร้
 มนุษยธรรม, เหตุสะเทือนขวัญ, พฤติกรรมป่าเถื่อนโหดเหี้ยมผิดมนุษย์ เป็นคำที่ใช้อ้างถึง
 การกระทำของนักโทษ โดยมุ่งเน้นไปด้านอารมณ์ความรู้สึกมากกว่าความผิดทางกฎหมายโดย
 การกล่าวว่าพฤติกรรมของนักโทษเป็นพฤติกรรมป่าเถื่อนและสร้างความสะเทือนขวัญ ตลอดจน
 มีความโหดเหี้ยมเกินกว่าที่มนุษย์ทั่วไปจะทำ ซึ่งประกอบสร้างภาพตัวแทนของนักโทษ
 ประหารว่า “เป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม”

4.1.1.5.3 การใช้คำหรือกลุ่มคำทางพุทธศาสนาอ้างถึง

อาชญากรรมและการรับโทษประหารชีวิต หมายถึง การที่สื่อมวลชนใช้คำศัพท์ที่ปกติดูอยู่
 ในแวดวงพุทธศาสนาอ้างถึงการกระทำของนักโทษหรืออาชญากรรม โดยจากการวิเคราะห์
 พบว่าอาชญากรรมต่างๆ มักถูกอ้างถึงว่าเป็นการก่อกรรมโดยเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 86 จากนั้นถูกนำไปพึ่งเทศน์เป็นครั้งสุดท้ายจากพระมหานันทา นันทปัญญา พระ
 ลูกวัดบางแพรกใต้ใจความสั่งสอนให้ระลึกถึงเรื่องบาปบุญคุณโทษที่ได้ก่อกรรม
 ขึ้น และต้องชดใช้กรรมแต่ชาตินี้ และไม่ให้อัจฉริยะจองกรรมในชาติหน้า
 (ไทยรัฐ 9 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ ก่อกรรม เป็นคำศัพท์ที่ถูกใช้อ้างถึงการกระทำของ
 นักโทษว่าเป็นการทำกรรม ส่วนอีกคำคือ ชดใช้กรรม เป็นคำศัพท์ที่อ้างถึงกระบวนการ

ประหารชีวิตว่าเป็นการชดใช้กรรมให้กับผู้ถูกกระทำ จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าแนวคิดทางพุทธศาสนาเรื่องกรรมที่มองว่ากรรมคือการกระทำ การทำดีย่อมได้ดีการทำชั่วได้ชั่ว เข้ามามีอิทธิพลต่อมุมมองเกี่ยวกับการประหารชีวิตอยู่ระดับหนึ่งซึ่งนอกจากตัวอย่างข้างต้นนี้แล้วยังปรากฏในอีกหลายข่าวดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 87 นี้คงมีโชคพสุตท้ายที่ต้องชดใช้หนี้ชีวิต หากคนชัวยังก่อกรรมทำเข็ญไม่หยุดหย่อน

(ไทยรัฐ 30 มกราคม 2539)

ตัวอย่างที่ 88 เนื่องจากเป็นผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ก่อคดีโหดเหี้ยมสะเทือนขวัญประชาชน จึงมีได้รับพระมหากรุณาธิคุณทางเรือนจำกลางบางขวางจึงได้มาประหารชีวิตให้ตายตกตามกรรมที่ก่อขึ้น

(ไทยรัฐ 21 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่าง ส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ ก่อกรรมทำเข็ญ, กรรมที่ก่อขึ้น เป็นการใช้อำนาจทางพุทธศาสนาอ้างถึงการกระทำของนักโทษว่าเป็นการสร้างกรรมหรือก่อกรรมชัวดังนั้นการทำกรรมชัวยังต้องชดใช้กรรมนั้นคือการประหารชีวิต ทั้งนี้แนวคิดเรื่องกรรมอาจจะส่งอิทธิพลทางความคิดให้คนในสังคมไทยมองว่าการประหารเป็นกระบวนการชดใช้กรรมได้

4.1.1.6 การใช้คำหรือกลุ่มคำอ้างถึงการประหารชีวิต คือ การที่สื่อเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อเรียกแทนการประหารชีวิต คำศัพท์ที่เลือกใช้สามารถสื่อภาพตัวแทนของการประหารได้ จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยได้แบ่งการใช้คำกลุ่มนี้ออกเป็น 2 กลุ่มดังตารางต่อไปนี้

ประเภทของคำหรือกลุ่มคำที่อ้างถึง “การประหารชีวิต”	ตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้อ้างถึง “การประหารชีวิต”
1 การใช้คำหรือกลุ่มคำทางพุทธศาสนา	ชดใช้กรรม, ใช้หนี้กรรม, ส่งวิญญาณ ฯลฯ
2 การใช้นามนัย	ปุปุ, ลั่นไก, รัวกระสุน ฯลฯ

ตารางที่ 12 แสดงตัวอย่างการใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงการประหารชีวิต

จากตารางที่ 12 จะเห็นว่าการใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงการประหารชีวิตประกอบด้วย 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) การใช้คำหรือกลุ่มคำทางพุทธศาสนา และ 2) การใช้นามนัยเพื่ออ้างถึงการประหารชีวิต โดยสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

4.1.1.6.1 การใช้คำหรือกลุ่มคำทางพุทธศาสนา คือการใช้คำที่อยู่ในวงศ์คำศัพท์เกี่ยวกับพุทธศาสนาเพื่ออ้างถึงการประหารชีวิต คำศัพท์กลุ่มนี้ เช่น สงวิญญาณ, ชดใช้กรรม, ใช้หนี้กรรม ฯลฯ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 89 ก่อนถูกนำตัวไปยังแดนประหารถึงกับเครียดจัดไม่ยอมแตะต้องอาหารที่เจ้าหน้าที่จัดเตรียมไว้ให้เป็นมือสุดท้าย ขอสูบใบจาก เดินคอดกชดใช้กรรม
(ไทยรัฐ 6 กรกฎาคม 2544)

ตัวอย่างที่ 90 เรือนจำกลางบางขวาง “ยิงเป้า” นักโทษเด็ดขาดอีก 5 ราย รวมทั้งมือบุกสังหาร โหดนายไชยศิริ เรื่องกาญจนเศรษฐ์ อดีต ส.ส.อุบลราชธานีและอดีตรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ใช้กรรมตายตามไปด้วย
(ไทยรัฐ 10 ตุลาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 91 เรือนจำบางขวาง สงวิญญาณนักโทษเด็ดขาดชดใช้กรรม ประหารวันเดียว 5 ศพรวด
(ข่าวสด 9 ตุลาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 92 เรือนจำบางขวางประเดิมฉีดยาพิษ 4 นักโทษประหาร เผยขั้นตอนสุดท้ายก่อน สงวิญญาณ จัดหาอาหารแต่กินไม่ลงขอแค่น้ำหรือสูบ
(มติชน 13 ธันวาคม 2546)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่คำว่า ชดใช้กรรม, สงวิญญาณ เป็นกลุ่มคำทางพุทธศาสนาที่ถูกนำมาใช้เพื่ออ้างถึงการประหารชีวิต จากคำศัพท์ดังกล่าวทำให้เห็นว่าการ

ประหารชีวิตเป็นการกำจัดนักโทษออกไปอย่างถาวรเพราะทำให้วิญญาณซึ่งเป็นสิ่งที่เชื่อว่าอยู่ในกายเมื่อมีชีวิตออกจากร่างกายไป นอกจากนี้ยังทำให้เห็นว่าการที่วิญญาณออกจากกายไปนั้นก็เพราะต้องชดใช้กรรมที่เคยทำไว้ กล่าวได้ว่ากลวิธีทางภาษาประเภทนี้สื่อภาพตัวแทนว่า “การประหารชีวิตเป็นการชดใช้กรรม”

4.1.1.6.2 การใช้นามนัยเพื่ออ้างถึงการประหาร นามนัย

(metonymy) คือ การใช้ลักษณะย่อยของสิ่งที่กล่าวถึงมาอ้างแทนทั้งหมด (Lakoff & Johnson, 2003: 35) จากการวิเคราะห์พบว่าสื่อมวลชนมักกล่าวถึงการประหารชีวิตโดยการใช้ลักษณะย่อยของการประหารเพื่ออ้างถึงการประหารชีวิต เช่น ลั่นไก, ปุปุ, รัวกระสุน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 93 ประหาร'3ศพ'ซ้อน! ปุปุ 'นญ.'ในรอบ 20 ปี

(ข่าวสด 24 พฤศจิกายน 2542)

ตัวอย่างที่ 94 เรือจำบางขวางปุปุนักโทษยาบ้ารายแรกในรอบปีหลังยื่นถวายฎีกาแล้วตกไป

(ข่าวสด 12 เมษายน 2444)

ตัวอย่างที่ 95 ปุปุนักโทษเด็ดขาดอีก 1 คน เป็นรายที่ 4 ในรอบสัปดาห์ รายที่ 8 ในรอบปี ประวัติร้ายกาจปล้นฆ่ามาหลายคดี สุดท้ายหนีไม่รอดเพชรฆาตมือหนึ่งแห่งบางขวาง “ชาวเรศ จารุบุญย์” ลั่นไก เฮชเค 13 นัด

(เดลินิวส์ 23 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 96 มือเพชรฆาตรัวกระสุนเฮชเค รวดเดียว 10 นัด จบชีวิตทันที

(ไทยรัฐ 6 พฤศจิกายน 2541)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ ปุปุ, ลั่นไก, รัวกระสุน เป็นองค์ประกอบย่อยของการประหาร เช่น การยิงปืน, เสียงปืนของการประหาร จากตัวอย่างจะเห็นว่าเมื่อกล่าวถึงการประหารด้วยการยิงเป้าสื่อมักจะใช้นามนัยในการกล่าวถึงซึ่งการใช้นามนัยทำให้การประหาร

ชีวิตซึ่งอาจจะมีกระบวนการและขั้นตอนหลายขั้นถูกกล่าวถึงเพียงสั้นๆ เมื่ออ่านจะรู้สึกว่าการเหตุการ์ณทั้งหมดผ่านไปอย่างรวดเร็ว

จากการวิเคราะห์กลวิธีทางภาษากลวิธีแรกคือ “การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึง” ประกอบด้วยหัวข้อย่อยได้แก่ 1) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงนักโทษประหาร 2) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงผู้เสียหาย 3) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงผู้ทำการประหาร 4) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงสารเคมีที่ใช้ฉีดเพื่อประหารชีวิต และ 5) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงอาชญากรรม 6) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงการประหารชีวิต สามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

สิ่งที่อ้างอิงถึง	คำหรือกลุ่มคำที่ใช้อ้างอิง
1) นักโทษ ประหาร	<p><u>คำศัพท์กฎหมาย</u> ผู้ต้องหา, จำเลย, นักโทษ, นักโทษชาย, นักโทษหญิง, นักโทษเด็ดขาด, นักโทษเด็ดขาดหญิง, นักโทษเด็ดขาดชาย, นักโทษประหาร</p> <p><u>คำศัพท์กฎหมายประกอบกับส่วนขยาย</u> นักโทษที่ก่ออาชญากรรม, นักโทษคดีค้าเฮโรอีน, ผู้ต้องหาคดีประทุษร้ายพระบรมราชตระกูล, นักโทษเด็ดขาดชายในคดีทำความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ, นักโทษเด็ดขาดคดียาเสพติด, นักโทษเกี่ยวกับคดียาเสพติด, นักโทษหญิงจำแม่ค้ายาเสพติด, นักโทษคดีอาญาฆ่าคนตาย, นักโทษเด็ดขาดชายในคดีทำความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ</p> <p><u>คำศัพท์ที่ระบุพฤติกรรม</u> มือปืน, มือปืนรับจ้าง, ฆาตกร, ฆาตกรโหด, ฆาตกรบ้ากาม, ฆาตกรจอมโหดที่ก่อคดีสะเทือนขวัญ, พ่อค้ายาเสพติด, นักค้ายาบ้า, ฆาตกรรัดคอข่มขืน, ฆาตกรโหดฆ่าขืนใจ “น้องอ้อม”, ฆาตกรบ้ากามฆ่าข่มขืน “น้องอ้อม” นักเรียนอนุบาลในห้องส้วมโรงเรียน, ฆาตกรจอมโหดที่ก่อคดีสะเทือนขวัญข่มขืนฆ่า “น้องอ้อม”, นักค้ายาบ้า, นักค้ายาบ้าแสนเม็ด, พ่อค้ายาเสพติด, พ่อค้ายาบ้ารายใหญ่</p> <p><u>คำศัพท์เน้นย้ำทัศนคติเชิงลบ</u> มนุษย์ใจโหดเหี้ยม, เดนมมนุษย์, เดนสังคม, สัตว์ร้ายใจบาปในคราบมนุษย์, ซาตานในคราบมนุษย์, มนุษย์ใจบาป, คนชั่ว</p>
2) ผู้เสียหาย	<p><u>การใช้คำว่า “ผู้ตาย” อ้างถึงผู้เสียหาย</u> ผู้ตาย</p> <p><u>การใช้คำศัพท์ที่แสดงความสัมพันธ์อ้างอิงผู้เสียหาย</u> ผู้ตายซึ่งเป็นบุตรสาวของตน, ผู้ตายซึ่งเป็นบุตรสาวตัวเอง, ผู้ตายซึ่งเป็นป้า, ลูกสาวของตนเอง, ลูกเลี้ยงตัวเอง, หลานสาวเพื่อน, พระอุปัชฌาย์ของนักโทษ</p> <p><u>การใช้คำศัพท์ที่แสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายเป็นผู้อ่อนแอ</u> เด็กน้อย, เด็กหญิงอายุ 9 ขวบเศษ, “น้องอ้อม” นักเรียนวัย 4 ขวบ, “น้องอ้อม” เด็กหญิงอนุบาลวัย 4 ขวบ</p> <p><u>คำศัพท์ที่แสดงสถานภาพทางสังคมอ้างอิงผู้เสียหาย</u></p>

	<p>แพทย์ประจำโรงพยาบาล, เจ้าพนักงานตำรวจซึ่งจับผู้ลักลอบเล่นการพนันชนไก่</p> <p><u>คำศัพท์ที่แสดงความเป็นส่วนรวมอ้างถึงผู้เสียหาย</u></p> <p>สังคม ประเทศชาติ</p>
3 ผู้ทำการประหาร	<p><u>ผู้ทำการประหารเป็นองค์กร</u> (พบมากร้อยละ 60.29)</p> <p>กรมราชทัณฑ์, กรมคุก, บางขวาง, คุกบางขวาง, เรือนจำบางขวาง, เรือนจำกลางบางขวาง</p> <p><u>ผู้ทำการประหารเป็นบุคคล</u> (พบน้อยร้อยละ 39.71)</p> <p>นายเชาวเรศน์ จารุบุญย์ เจ้าหน้าที่บริหารงานราชทัณฑ์ 5 , นายเชาวเรศน์ จารุบุญย์ เจ้าหน้าที่เรือนจำบางขวาง, นายเชาวเรศน์ จารุบุญย์ เจ้าหน้าที่ระดับ 5, นายประยุทธ์ สนั่น เจ้าหน้าที่ระดับ 4, เพชฌฆาตมือหนึ่งของเรือนจำกลางบางขวาง, เพชฌฆาต ,</p>
4 สารเคมีที่ใช้ประหาร	<p><u>การใช้คำว่ายาหรือสารเคมี</u> (พบมากร้อยละ 74.42)</p> <p>ยา, ยานอนหลับ, ยาสลบ, ยาคลายกล้ามเนื้อ, ยาหยุดการเต้นของหัวใจ, สารโซเดียมเพนโททาล, สารเพนคูโรเนียม โบรไมด์, สารโปรแตสเซียมคลอไรด์</p> <p><u>การใช้คำว่ายาพิษหรือสารพิษ</u> (พบน้อย ร้อยละ 27.58)</p> <p>ยาพิษ , สารพิษ</p>
5 อาชญากรรม	<p><u>คำศัพท์ทางกฎหมาย</u></p> <p>ความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและร่วมกันมีอาวุธปืนและร่วมกันพกอาวุธปืน , คดีความผิดต่อเสรีภาพจับคนเรียกค่าไถ่เป็นเหตุให้ผู้ที่ถูกเอาตัวไปได้รับอันตรายสาหัสและถึงแก่ความตาย, ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน, ความผิดฐานกระทำอนาจารและลักทรัพย์, คดีความผิดฐานพรากผู้เยาว์ ข่มขืนกระทำชำเรา ฆ่าผู้อื่น และซ่อนเร้นและย้ายศพ, คดีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาและไตร่ตรองไว้ก่อน, ความผิดฐานกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน 13 ปี และเป็นผู้สืบสันดานและฐานฆ่าผู้อื่นเพื่อปกปิดการกระทำ ความผิดของตน, ความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน, คดีนายาบ้าเข้ามาจำหน่ายในราชอาณาจักร, คดีจ้างวานให้ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน, คดีมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและพยายามส่งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อจำหน่าย</p> <p><u>คำศัพท์ทางกฎหมายประกอบกับส่วนขยาย</u></p>

	<p>คติสุดเหี้ยม, คติอุกฉกรรจ์, คติสยอง, คติอุกฉกรรจ์โหดเหี้ยมสะเทือนขวัญ ประชาชนคติโหดเหี้ยม, สะเทือนขวัญ, คติสะเทือนขวัญ, เหตุสะเทือนขวัญ, พฤติกรรมที่โหดเหี้ยมไร้มนุษยธรรม, พฤติกรรมป่าเถื่อนโหดเหี้ยมผิดมนุษย์</p> <p><u>คำศัพท์ทางพุทธศาสนา</u></p> <p>ก่อกรรม, ก่อกรรมทำชั่ว, ทำกรรม</p>
6 การประหารชีวิต	<p><u>การใช้คำหรือกลุ่มคำทางพุทธศาสนา</u></p> <p>ชดใช้กรรม, ใช้หนี้กรรม, ส่งวิญญาณ ฯลฯ</p> <p><u>การใช้สามัญ</u></p> <p>ปู้, ลั่นไก, สั่นกระสุน, รัวกระสุน ฯลฯ</p>

ตารางที่ 13 แสดงชุดคำศัพท์ที่ใช้ในกลวิธี “การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึง”

จากตารางจะเห็นได้ว่าการเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงประกอบด้วยการใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงนักโทษ อ้างถึงผู้เสียหาย อ้างถึงผู้ทำการประหาร อ้างถึงสารพิษที่ฉีดเพื่อประหาร อ้างถึงอาชญากรรม และอ้างถึงการประหารชีวิต

การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงนักโทษประหารประกอบด้วย 1) การใช้คำหรือกลุ่มคำศัพท์ทางกฎหมายและการใช้คำศัพท์ทางกฎหมายประกอบกับส่วนขยายซึ่งช่วยประกอบสร้างภาพตัวแทนว่านักโทษเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย 2) การใช้คำหรือกลุ่มคำที่ระบุพฤติกรรมเพื่ออ้างถึงนักโทษประหารแสดงให้เห็นพฤติกรรมที่นักโทษกระทำซึ่งล้วนเป็นพฤติกรรมที่อันตรายต่อคนในสังคมเช่น การฆ่าคน การค้ายาเสพติด การเป็นมือปืน ฯลฯ คำหรือกลุ่มคำกลุ่มนี้สื่อภาพตัวแทนของนักโทษว่าเป็นบุคคลที่มีจิตใจโหดเหี้ยม 3) การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงทัศนคติเชิงลบ คำศัพท์กลุ่มนี้จะไม่ได้ระบุพฤติกรรมของนักโทษแต่จะแสดงทัศนคติออกมาโดยตรง เช่น เด่นสังคม, เด่นมนุษย์ ฯลฯ ซึ่งล้วนแสดงให้เห็นว่านักโทษเป็นบุคคลที่สังคมไม่ต้องการ

การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงผู้เสียหายประกอบด้วย 1) การใช้คำว่า “ผู้ตาย” มาอ้างถึงผู้เสียหายซึ่งแสดงให้เห็นระดับความผิดของนักโทษว่าทำผิดฐานฆ่าผู้อื่น 2) การใช้คำศัพท์ที่

แสดงความสัมพันธ์อ้างอิงถึงผู้เสียหายกลุ่มนี้จะแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างนักโทษกับผู้เสียหาย เช่น เป็นบุตรสาวของนักโทษ เป็นหลานสาวเพื่อน เป็นพระอุปัชฌาย์ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่านักโทษได้ก่ออาชญากรรมกับคนที่สัมพันธ์ใกล้ชิดและมีบุญคุณกับตน คำศัพท์กลุ่มนี้สื่อภาพตัวแทนว่านักโทษเป็นคนที่ขาดศีลธรรม 3) การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายเป็นผู้ที่อ่อนแอ เช่น ผู้เสียหายเป็นเด็ก เป็นนักเรียน บางครั้งมีการระบุอายุ ซึ่งสร้างภาพตัวแทนว่านักโทษกระทำผู้ไม่มีทางสู้ 4) การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงสถานภาพทางสังคมอ้างอิงถึงผู้เสียหาย คำศัพท์กลุ่มนี้จะสะท้อนความตรงข้ามระหว่างนักโทษกับผู้เสียหายโดยจะอ้างอิงถึงผู้เสียหายด้วยสถานภาพที่ดี เช่น เป็นแพทย์ เป็นตำรวจที่ประพฤติดี 5) การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความเป็นส่วนรวมอ้างอิงถึงผู้เสียหายเพื่อสื่อให้เห็นว่านักโทษประหารเป็นอันตรายต่อส่วนรวม

การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างอิงถึงผู้ทำการประหารประกอบด้วย 1) การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงว่าผู้ทำการประหารเป็นองค์กร เช่น กรมราชทัณฑ์ เรือนจำกลางบางขวาง ฯลฯ 2) การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงว่าผู้ทำการประหารเป็นบุคคลโดยจะใช้ชื่อประกอบกับตำแหน่งหน้าที่ เมื่อเก็บสถิติของทั้งสองกลุ่มผู้วิจัยพบว่ามีการใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงว่าผู้ทำการประหารเป็นองค์กรปรากฏในปริมาณที่มากกว่าซึ่งสื่อให้เห็นว่าการประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่ยุติธรรมไม่ได้เป็นเรื่องส่วนตัวอีกทั้งผู้ที่ทำการประหารก็ทำตามหน้าที่ของตนเท่านั้น

การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างอิงถึงสารพิษที่ใช้ประหารชีวิต ประกอบด้วย 1) การใช้คำว่า “ยา” หรือ “สารเคมี” 2) การใช้คำว่า “ยาพิษ” หรือ “สารพิษ”) โดยจากการเก็บสถิติพบว่ากลุ่มแรกมีปริมาณที่มากกว่า (ร้อยละ 74.42) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคนต่างทราบดีว่าสิ่งที่ใช้ฉีดเป็นสารพิษอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามการใช้ชื่อสารเคมีและชื่อยาต่างๆ ตามชื่อวิทยาศาสตร์ยอมทำให้การประหารชีวิตโดยการฉีดยามีลักษณะคล้ายกับการรักษาทางการแพทย์มากกว่าที่จะดูน่ากลัวอย่างการยิงเป้า

การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างอิงถึงอาชญากรรม ประกอบด้วย 1) การใช้คำหรือกลุ่มคำทางกฎหมายอ้างอิงถึงอาชญากรรม เช่น ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน, ความผิดฐานกระทำอนาจารและลักทรัพย์ ฯลฯ กลุ่มนี้สื่อภาพตัวแทนว่านักโทษเป็นผู้ทำผิดกฎหมาย 2)

การใช้คำหรือกลุ่มคำทางกฎหมายประกอบกับส่วนขยายอ้างถึงอาชญากรรม กลุ่มนี้มักใช้คำว่า “คดี” ประกอบกับส่วนขยายที่เน้นแสดงอารมณ์และทัศนคติ เช่น โหดเหี้ยม, อ่างมहित, สะเทือนขวัญ ซึ่งผู้วิจัยมองว่าส่วนขยายเหล่านี้สื่อว่านักโทษเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายและมีจิตใจโหดเหี้ยม 3) การใช้คำหรือกลุ่มคำทางพุทธศาสนาอ้างถึงอาชญากรรม เช่น กรรม, ก่อกรรม คำศัพท์กลุ่มนี้สื่อว่าการก่ออาชญากรรมเป็นการก่อกรรมชั่ว และการประหารชีวิตเป็นการใช้กรรม

การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงการประหารชีวิต ประกอบด้วย 1) การใช้คำศัพท์ทางพุทธศาสนา คำศัพท์กลุ่มนี้ทำให้เห็นว่าการประหารเป็นการทำให้นักโทษเสียชีวิตเพื่อเป็นการชดใช้กรรมที่นักโทษได้ก่อไว้ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแนวคิดเรื่องกรรมทางพุทธศาสนามีอิทธิพลต่อมุมมองเกี่ยวกับการประหารชีวิตอยู่ไม่น้อย 2) การใช้นามนัยอ้างถึงการประหารชีวิต คำศัพท์กลุ่มนี้สื่อให้เห็นว่ากระบวนการประหารชีวิตแม้จะน่ากลัวแต่ผ่านไปอย่างรวดเร็ว

หลังจากที่ผู้วิจัยได้นำเสนอกลวิธี “การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำ” กลวิธีแรกไปแล้ว ยังมีกลวิธีในการเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำย่อยอีกกลวิธีหนึ่งคือ การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำในการบรรยาย ซึ่งเป็นกลวิธีที่สำคัญอีกประเภทหนึ่ง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1.2 การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำในการบรรยาย คือ การเลือกใช้คำศัพท์หรือกลุ่มคำในการบรรยายสิ่งต่างๆ โดยสื่อมวลชนจะเลือกใช้คำเพื่อเล่าถึงเหตุการณ์และพฤติกรรม เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำในการบรรยายจึงเป็นกลวิธีทางภาษาในส่วนของการเลือกใช้คำศัพท์ที่ช่วยให้ภาพตัวตนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตเกิดขึ้นในมโนทัศน์ของผู้อ่าน

จากการวิเคราะห์พบว่าการเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำในการบรรยายแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) การใช้คำหรือกลุ่มคำบรรยายพฤติกรรม 2) การใช้คำหรือกลุ่มคำบรรยายการตายของเหยื่อและนักโทษ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1.2.1 การใช้คำหรือกลุ่มคำบรรยายพฤติกรรม คือ การที่สื่อมวลชนเลือกใช้คำศัพท์หรือกลุ่มคำเพื่อกล่าวถึงการกระทำต่างๆ ของบุคคลที่ถูกกล่าวถึง จากการวิเคราะห์พบว่าแบ่งออกเป็น 3 หัวข้อ ได้แก่ 1) การบรรยายพฤติกรรมของนักโทษประหาร 2) การบรรยายพฤติกรรมของผู้เสียหายขณะเกิดอาชญากรรม 3) การบรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่หรือองค์กร โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1.2.1.1 การใช้คำหรือกลุ่มคำบรรยายพฤติกรรมของนักโทษประหาร การรายงานข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทยมักจะปรากฏเนื้อหาข่าวในส่วนของการก่ออาชญากรรม เนื้อหาข่าวส่วนนี้จะเล่าถึงเหตุการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นว่านักโทษได้กระทำพฤติกรรมใดบ้าง ผู้ที่อ่านจะเข้าใจว่าสิ่งนี้คือเหตุการณ์จริงโดยบางครั้งอาจจะลืมนึกถึงว่าผู้สื่อข่าวไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์นั้น

จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยพบว่าพฤติกรรมของนักโทษจะแบ่งออกเป็น 3 ช่วงคือ 1) พฤติกรรมก่อนก่ออาชญากรรม 2) พฤติกรรมขณะก่ออาชญากรรม และ 3) พฤติกรรมเมื่อจะถูกประหารชีวิต โดยมีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ประเภทของคำหรือกลุ่มคำบรรยายพฤติกรรมของ “นักโทษประหาร”	ตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้บรรยาย
พฤติกรรมก่อนก่ออาชญากรรม	แสดงว่าเป็นเจตนากระทำ ไปตลาดเลา, วางแผนฆ่า ฯลฯ

พฤติกรรมขณะก่อนอาชญากรรม	<u>แสดงการทำร้าย</u> ใช้ปืนยิง, ฆ่า เฆมาทำลายศพ, ใช้อาวุธปืนยิง, เฆมาทำลายศพ, ได้กระทำชำเรา, ใช้กำลังชกต่อยท้อง, ใช้สายสะพายกระเป๋านักเรียนรัดคอ, จับตัว...ไปเรียกค่าไถ่, ใช้มีดฟัน, ฟัน, ข่มขืนกระทำชำเรา, ใช้ไม้ตี, ใช้มีดปาดคอ, ใช้มีดฟันศีรษะ, แทะ, จุดไฟเผา, ตัดศีรษะโยนเข้ากองไฟ, ข่มขืนมา...อย่างโหดเหี้ยม ฯลฯ
พฤติกรรมเมื่อจะถูกประหารชีวิต	<u>แสดงความหวาดกลัว</u> มีสีหน้าคล้ายรำให้ดวงตาสีแดงเรื่อ, คอตก เสียงสั่นเครือ, หนึ่งซึมน้ำตาคลอ, แข็งขาอ่อน, เข่าอ่อนเดินไม่ไหว, เกิดอาหารสั่นไปทั้งตัวเดินแทบไม่ได้, แข็งขาอ่อนจนเดินไม่ไหว, หนึ่งนั่งไม่ยอมพูดจา, ไม่ยอมแตะต้องอาหารแม้แต่คำเดียว, ไม่ยอมแตะต้องเพราะกินไม่ลง, กินไม่ลง, ปฏิเสธไม่ยอมแตะอาหารมื่อสุดท้าย, ไม่แตะต้องอาหาร ฯลฯ <u>แสดงความไม่สะทกสะท้าน</u> กลับไม่มีท่าที่สะทกสะท้านหรือตกอกตกใจอะไรแม้แต่น้อย, เดินเข้าสู่หลักประหารอย่างไม่สะทกสะท้าน, มีอาการยิ้มตลอดไม่มีอาการสะทกสะท้าน ฯลฯ

ตารางที่ 14 แสดงตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้บรรยายพฤติกรรมของนักโทษประหารแต่ละช่วง

จากตารางที่ 14 จะเห็นว่าพฤติกรรมของนักโทษประหารแบ่งออกเป็น 3 ช่วงได้แก่ 1) พฤติกรรมก่อนก่อนอาชญากรรม 2) พฤติกรรมขณะก่อนอาชญากรรม และ 3) พฤติกรรมเมื่อจะถูกประหารชีวิต โดยสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำบรรยายพฤติกรรมของนักโทษประหารก่อนก่อนอาชญากรรม การเลือกใช้คำบรรยายพฤติกรรมของนักโทษก่อนก่อนอาชญากรรมที่ปรากฏในตัวบทหนังสือพิมพ์รายวันไทยมักจะใช้คำกริยาหรือกริยาวลีที่สื่อถึง “การวางแผน” เพื่อก่อนอาชญากรรม เช่น **วางแผน ด้กรอ ไปดูลาดเลา ด้กยง** ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 97 ก่อนเกิดเหตุประมาณ 10 วันนักโทษเด็ดขาดชายสมพรกับพรรคพวกไปดู
ลาดเลาที่บ้านนายประสิทธิ์ เพชรอินทร์ผู้ตาย

(ไทยรัฐ 10 ตุลาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 98 นักโทษเด็ดขาดชายร่วมกับนายภุชงค์ แแนวจำปาและนายนิรันดร เรื่องกาญจน
เศรษฐ์ วางแผนฆ่านายไชยศิริ เรื่องกาญจนเศรษฐ์ซึ่งเป็นบิดาของนายนิรันดร
โดยนักโทษเด็ดขาดชายอำนาจนำอาวุธปืน มีดสปาด้า 1 เล่ม มีดปลายแหลม
แบบมีสปริง 1 เล่ม ปีนเข้าไปบริเวณบ้านและเข้าไปหลบซ่อนในห้องนอนของ
ผู้ตาย ส่วนนายนิรันดร และนายภุชงค์จอดรถอยู่บริเวณรั้วเพื่อคอยช่วยเหลือ
ขณะผู้ตายกำลังหลบนักโทษเด็ดขาดชายใช้มีดสปาด้าฟันผู้ตายหลายครั้งจน
เสียชีวิต

(ข่าวสด 9 ตุลาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 99 นักโทษเด็ดขาดชายไปที่ห้องแถวของนางรัศมี นิลศรี หรือชานาญศิลป์ ผู้ตาย
พบผู้ตายนุ่งกระโจมอกไปอาบน้ำ จึงถือมีดไปตัดกรอที่หน้าห้องน้ำ เมื่อผู้ตาย
ออกมาก็ใช้มีดขู่วางจะข่มขืนแต่ไม่สำเร็จจึงเปลี่ยนใจ บังคับเอาสร้อยคอผู้ตาย
ขัดขืนร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ

(ข่าวสด 9 ตุลาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 100 นักโทษเด็ดขาดชายอุทัยซึ่งมีพฤติกรรมเป็นมือปืนรับจ้าง ดักยิงผู้ตายขณะขับ
ซีรจกัรยานยนต์ไปตามถนนเพชรเกษม สาเหตุมาจากความขัดแย้งกันเรื่อง
เปิดปอนการพนัน

(ข่าวสด 20 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างที่ 97 ถึง 100 ส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ ไปดูลาดเลา, วางแผนฆ่า, ปีนเข้าไป
ไปบริเวณบ้านและเข้าไปหลบซ่อนในห้องนอนของผู้ตาย, จอดรถอยู่บริเวณรั้วเพื่อคอย
ช่วยเหลือ, ถือมีดไปตัดกรอที่หน้าห้องน้ำ, ดักยิง เป็นกริยาวลีที่แสดงให้เห็นพฤติกรรมก่อนที่
นักโทษประหารจะก่ออาชญากรรมโดยแสดงถึงความตั้งใจหรือมีเจตนาที่จะฆ่าผู้อื่น เช่น การไป

ดูลาดเลาที่บ้านผู้ตายก่อนลงมือ (ตัวอย่างที่ 97) การวางแผนปีนเข้าไปในบ้านแล้ววางแผนหลบหนี (ตัวอย่างที่ 98) การถืออาวุธมืดไปตักกรอ (ตัวอย่างที่ 99) และการดักยิง (ตัวอย่างที่ 100) การบรรยายพฤติกรรมของนักโทษว่าเป็นผู้มีเจตนาในการก่ออาชญากรรมนั้นส่วนใหญ่จะปรากฏเฉพาะข่าวประหารชีวิตที่เป็นกรณีฆ่าผู้อื่นเสียชีวิต ผู้วิจัยเห็นว่ากริยาวิธที่บรรยายพฤติกรรมเหล่านี้ประกอบสร้างภาพตัวแทนให้กับนักโทษประหารว่า “เป็นผู้มีเจตนาในการกระทำผิดกฎหมาย” ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญาระบุว่าหากทำให้ผู้อื่นเสียชีวิตโดยเจตนามีโทษสูงสุดคือประหารชีวิต

2) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำบรรยายพฤติกรรมของนักโทษประหารขณะเกิดอาชญากรรม คือ การที่สื่อมวลชนเลือกใช้คำศัพท์หรือวลีบรรยายการกระทำของนักโทษโดยจากการวิเคราะห์พบว่าสื่อมวลชนมักจะเลือกใช้คำศัพท์ที่แสดงให้เห็นถึงความรุนแรงและความโหดเหี้ยมของการกระทำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 101 นายยูโซ่ปทำที่เข้าไปขอซื้อน้ำมันเครื่องในร้านของนายสุรัชย์ อึ้งกุลสมงคล ที่ ต.บ้านนา อ.จะนะ จ.สงขลา ระหว่างนั้นได้ใช้ปืนยิงนายสุรัชย์จนถึงแก่ความตาย จากนั้นนายยูโซ่ปได้ซ่อนท้ายจยย.ของเพื่อนที่รออยู่หลบหนีไป

(เดลินิวส์ 4 กรกฎาคม 2545)

ตัวอย่างที่ 102 โทษเด็ดขาดชายได้ใช้ปืนคาร์บินยิงผู้ตาย 3 นัด จนถึงแก่ความตาย

(ข่าวสด 9 ตุลาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 103 น.ช.สุชาติ หรือเปี้ยก นาคชาติ อายุ 50 ปี ชาว จ.นครศรีธรรมราช ที่กระทำความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน เหตุเกิดเมื่อวันที่ 24 เม.ย. 39 ใช้อาวุธปืนจ่อยิงนายเอี้ยน มาลัยจนเสียชีวิตถึงในบ้านต่อหน้าครอบครัวผู้ตาย

(เดลินิวส์ 29 มิถุนายน 2545)

จากตัวอย่างที่ 101 ถึง 103 กลุ่มคำศัพท์ที่บรรยายพฤติกรรมของนักโทษได้แก่คำว่า ใช้ปืนยิง ใช้ปืนคาร์บินยิง และ ใช้อาวุธปืนจ่อยิง กลุ่มคำศัพท์ดังกล่าวได้สื่อให้เห็นวิธีการที่นักโทษใช้ฆ่าผู้อื่นซึ่งวิธีการดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่านักโทษมีพฤติกรรมอันตราย นอกจากนี้

การบรรยายพฤติกรรมว่า “ใช้อาวุธปืนจ่อยิง” ยังแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ออกจากระบบการยิงในลักษณะประชิดตัว

ไม่เพียงแต่การใช้คำศัพท์บรรยายสั้นๆ ดังที่ปรากฏในตัวอย่างที่ 101 ถึง 103 ตามที่กล่าวไปแล้วเท่านั้น แต่บางครั้งสื่อมวลชนจะบรรยายพฤติกรรมโดยละเอียดว่านักโทษได้ทำพฤติกรรมใดบ้างเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 104 นักโทษชายปรีชาได้บุกเข้าไปใช้ไม้ตี จน ด.ช.บุญจันทร์ล้มคว่ำ จากนั้นยังไม่หันใจ ใช้ขวานฟันซ้ำเข้าที่บริเวณท้ายทอยจนกะโหลกฉีกตายอย่างสยดสยองต่อหน้าเพื่อนๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์ และพากันวิ่งหนีกันจ้าละหวั่น ส่วนนักโทษชายปรีชาหลังลงมือมาได้จุดไฟเผาศพหนูน้อยเหยื่อสังหารจนไหม้เกรียม
(ไทยรัฐ 6 พฤศจิกายน 2541)

จากตัวอย่างกริยาวลีที่ใช้บรรยายพฤติกรรมของนักโทษประหารได้แก่ บุกเข้าไปใช้ไม้ตี ซึ่งสื่อภาพให้เห็นถึงความโหดเหี้ยมของพฤติกรรม นอกจากนี้เมื่อบรรยายต่อมาด้วยกริยาวลี ใช้ขวานฟันซ้ำเข้าที่บริเวณท้ายทอยจนกะโหลกฉีกตายอย่างสยดสยองต่อหน้าเพื่อนๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์ ยิ่งเพิ่มภาพตัวแทนด้านความโหดเหี้ยมเพิ่มเข้าไปอีก ไม่เพียงเท่านั้นเมื่อบรรยายต่อมาจะเห็นว่าสื่อได้บรรยายว่านักโทษได้ จุดไฟเผา...จนไหม้เกรียม กล่าวได้ว่ากลุ่มคำศัพท์ที่ใช้บรรยายพฤติกรรมล้วนสื่อให้เห็นว่า “นักโทษเป็นคนที่โหดเหี้ยม”

ตัวอย่างที่ 105 น.ช.สุรกิจ ลิ่มเจริญวงศ์ ก่อเหตุฆ่าผู้อื่นและเผาทำลายศพนางหยาดรุ่งไม่ทราบนามสกุล กับนายชาญณรงค์ หรือเบิร์ด พึ่งพิทยากุล สาเหตุมาจากเรื่องการส่งหญิงไปค้าประเวณีที่ประเทศญี่ปุ่นและติดหนี้สินกัน นายสุรกิจจึงจับตัวผู้ตายทั้ง 2 มากักขังรีดทรัพย์ เมื่อทั้ง 2 ไม่ให้จึงใช้อาวุธปืนยิงตายและเผาทำลายศพ
(เดลินิวส์ 25 เมษายน 2545)

จากตัวอย่างกลุ่มคำศัพท์ที่ใช้บรรยายพฤติกรรมของนักโทษได้แก่คำว่า ฆ่าเผาทำลายศพ ซึ่งแสดงให้เห็นการกระทำของนักโทษว่าได้ฆ่าผู้เสียหายก่อนจากนั้นได้เผาศพผู้เสียหายซึ่งจากพฤติกรรมดังกล่าวอาจแสดงให้เห็นว่านักโทษพยายามที่จะปกปิดซ่อนเร้นศพได้ซึ่งตาม

ประมวลกฎหมายอาญามีบทลงโทษสูงสุดคือประหารชีวิต นอกจากนี้เมื่อสื่อรายงานข่าวถึงสาเหตุที่ทำให้นักโทษลงมือกระทำผิดก็ได้กล่าวซ้ำอีกครั้งด้วยการบรรยายว่า ใช้อาวุธปืนยิงเผาทำลายศพ ซึ่งช่วยเน้นย้ำพฤติกรรมที่นักโทษประหารได้กระทำอีกครั้ง นอกจากนี้การจับตัวมากักขังรีดทรมานอาจมองว่าเป็นการเรียกค่าไถ่ซึ่งโทษสูงสุดคือประหารชีวิต

ตัวอย่างที่ 106 นักโทษเด็ดขาดชายได้กระทำฆ่าเราผู้ตายอายุ 10 ปีเศษ ซึ่งเป็นบุตรสาวของตัวเอง โดยใช้กำลังชกต่อยท้องผู้ตายจนหมดสติแล้วใช้สายสะพายกระเป๋านักเรียนรัดคอผู้ตายผูกมัดติดกับต้นไม้จนผู้ตายถึงแก่ความตาย
(สยามรัฐ 4 กันยายน 2545)

จากตัวอย่างกลุ่มคำที่ใช้บรรยายพฤติกรรมของนักโทษได้แก่ ได้กระทำฆ่าเรา ใช้กำลังชกต่อยท้อง ใช้สายสะพายกระเป๋านักเรียนรัดคอ ตามลำดับคำศัพท์ดังกล่าวแสดงให้เห็นพฤติกรรมที่โหดเหี้ยมที่ทำให้ผู้เสียหายเสียชีวิตลงในที่สุด

ตัวอย่างที่ 107 นักโทษชายคง สุเพื่อน หรือสุเพื่อน คง อายุ 38 ปี ชาวกำมพูชาต้องโทษคดีร่วมกับพวกจับตัวนายแหลม สุขประเสริฐกับพวก ไปเรียกค่าไถ่และยิงนายแหลมเสียชีวิตขณะที่เจ้าหน้าที่ตำรวจบุกชิงตัวประกัน
(ไทยรัฐ 28 มิถุนายน 2545)

จากตัวอย่างกลุ่มคำศัพท์ที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ จับตัว....ไปเรียกค่าไถ่ ยิง เป็นคำศัพท์ที่ใช้บรรยายพฤติกรรมของนักโทษประหารซึ่งแสดงให้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับ และเมื่อพิจารณาจะพบว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นการทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาซึ่งมีโทษสูงสุดคือประหารชีวิต จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมที่หนังสือพิมพ์รายงานให้ผู้อ่านทราบนั้นล้วนสอดคล้องกับตัวกฎหมายกล่าวคือประมวลกฎหมายอาญาได้ระบุว่าพฤติกรรมเหล่านั้นเป็นความผิดทางอาญาและกำหนดบทลงโทษสูงสุดคือประหารชีวิต

ตัวอย่างที่ 108 น.ช.ถวิล หมั่นสาร อายุ 36 ปี ทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและพยายามฆ่า โดยบุกเข้าไปในบ้านนายชัยยศ อวยชัย ใช้มีดฟันนายชัยยศเสียชีวิต ก่อนที่จะหนีไป ฟัน ด.ช.เอกลักษณ์ กับ ด.ช.อภิชาติ บุตรนายชัยยศ

บาดเจ็บสาหัสและทำร้ายนางอรรรณ อวยชัยอดีตภรรยาของนักโทษ สาเหตุ
มาจากความหึงหวงจึงบุกเข้าไปฆ่าล้างครว

(เดลินิวส์ 25 เมษายน 2545)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ บุกเข้าไปในบ้าน ใช้มีดฟัน ฟัน ทำร้าย บุกเข้าไปฆ่าล้างครว เป็นคำศัพท์ที่ใช้บรรยายพฤติกรรมของนักโทษประหารซึ่งทำให้ผู้อ่านหนังสือพิมพ์เห็นภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและอาจมีผลต่อทัศนคติของคนในสังคมที่จะมองว่านักโทษเป็นคนอันตรายเพราะมีจิตใจโหดเหี้ยม

ตัวอย่างที่ 109 นักโทษรายนี้มีพฤติกรรมคือ เมื่อวันที่ 20 เม.ย. 41 ได้ฆ่าผู้ตายเป็นเด็กหญิงอายุ 2 ขวบ 3 เดือน ออกไปซื้อขนมแล้วอุ้มผู้ตายขึ้นรถจยย. ขับออกไปที่ทางอ.ละหานทราย จ.บุรีรัมย์แล้วข่มขืนกระทำชำเราในป่าละเมาะข้างถนน จากนั้นใช้ไม้ตีศีรษะจนกะโหลกแตกละเอียดยุบ

(เดลินิวส์ 24 สิงหาคม 2544)

จากตัวอย่างคำศัพท์ที่ใช้บรรยายพฤติกรรมของนักโทษประหารได้แก่ ข่มขืนกระทำชำเรา ใช้ไม้ตีศีรษะ ซึ่งแสดงให้เห็นเหตุการณ์อันโหดเหี้ยมที่เกิดขึ้นตามลำดับก่อนหลังและพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ทำให้นักโทษถูกตัดสินประหารชีวิตในเวลาต่อมา

ตัวอย่างที่ 110 นักโทษเด็ดขาดชายใช้มีดปาดคอผู้ตายจนหลอดลมขาด และกระชากเอาสร้อยคอไป

(ข่าวสด 9 ตุลาคม 2542)

จากตัวอย่างกลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ ใช้มีดปาดคอ...จนหลอดลมขาด, กระชากเอาสร้อยคอไป เป็นคำศัพท์ที่ใช้บรรยายพฤติกรรมแสดงให้เห็นพฤติกรรมของนักโทษว่าฆ่าผู้อื่นและชิงทรัพย์ของผู้เสียหายไป โดยพฤติกรรมดังกล่าวสอดคล้องกับประมวลกฎหมายอาญาและมีผลทำให้นักโทษถูกตัดสินประหารชีวิตในที่สุด อีกทั้งพฤติกรรมดังกล่าวยังสร้างภาพตัวแทนว่านักโทษเป็นคนอันตรายและมีพฤติกรรมที่โหดเหี้ยมด้วย

ตัวอย่างที่ 111 นายอหันท์เมาสุราถ้อมีตปลายแหลมยาวประมาณ 51 เซนติเมตรเดินเข้าไปในบ้านนางชน และใช้มีดฟันศีรษะนางชน และแทงนายสุวรรณที่ชายโครงและท้อง 2 ครั้งจนเสียชีวิต จากนั้นจุดไฟเผาบ้านและตัดศีรษะนางชนโยนเข้ากองไฟ
(มติชน 9 ตุลาคม 2542)

จากตัวอย่างสื่อได้บรรยายพฤติกรรมของนักโทษประหารโดยละเอียดผ่านกลุ่มคำศัพท์ที่ใช้ได้แก่ ใช้มีดฟันศีรษะ แทง..ที่ชายโครงและท้อง 2 ครั้งจนเสียชีวิต จุดไฟเผา ตัดศีรษะโยนเข้ากองไฟ กลุ่มคำศัพท์นี้ย่อมทำให้ผู้รับสารเห็นภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและอาจจะทำให้ผู้รับสารมองว่านักโทษเป็นบุคคลโหดเหี้ยมและสมควรที่จะถูกประหารชีวิตได้

นอกจากการใช้คำหรือกลุ่มคำศัพท์บรรยายพฤติกรรมตามที่ผู้วิจัยได้นำเสนอไปแล้ว บางครั้งสื่อมวลชนยังใช้ส่วนขยายมาประกอบกับคำศัพท์เหล่านั้น ผู้วิจัยพบว่าส่วนขยายที่นำมาประกอบจะแสดงให้เห็นวิธีการที่นักโทษใช้ก่ออาชญากรรมดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 112 ขณะบิดาพี่สาวและผู้ตายนอนหลับในบ้านพักคนงาน นักโทษเด็ดขาดชายवाद ใช้น้ำมันเบนซินราดและจุดเพลิงเผาห้องพักดังกล่าวโดยล็อกประตูด้านนอกไว้ บิดาและพี่สาวของผู้ตายพึ่งประตูห้องพักหลบหนีออกมาได้ ส่วนผู้ตายหลบหนีออกมาไม่ได้จึงถูกไฟคลอกถึงแก่ความตายในห้องพัก
(ข่าวสด 20 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 113 นักโทษให้การสารภาพว่าได้ทำการฆ่า ด.ญ.สุพรรณษาจริงเพื่อปกปิดความผิด ด้วยการบีบคอและกดคอแล้วใช้น้ำราดเข้าไปที่ปากและจมูกจนเด็กขาดอากาศ หายใจ

(เดลินิวส์ 22 มิถุนายน 2542)

จากตัวอย่างที่ 112 กลุ่มคำศัพท์ที่ใช้บรรยายพฤติกรรมได้แก่ จุดเพลิงเผา ส่วนขยายคือ โดยล็อกประตูด้านนอกไว้ ส่วนขยายดังกล่าวได้เพิ่มความรุนแรงของพฤติกรรมและสื่อให้เห็นความจงใจที่จะทำร้ายผู้เสียหาย เช่นเดียวกับตัวอย่างที่ 113 คำศัพท์ที่ใช้บรรยาย

พฤติกรรมของนักโทษประหารได้แก่ **ทำการฆ่า** โดยมีส่วนขยายที่แสดงให้เห็นวิธีการฆ่าคือ **ด้วยการบีบคอและกดคอแล้วใช้น้ำราดเข้าไปที่ปากและจมูก** ส่วนขยายดังกล่าวแสดงให้เห็นความโหดเหี้ยมของการกระทำที่ทำให้ผู้เสียหายต้องจบชีวิตลงอย่างทรมาน ผู้วิจัยเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวช่วยประกอบสร้างภาพตัวแทนของนักโทษประหารว่าเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม

นอกจากคำขยายที่แสดงให้เห็นวิธีการทำร้ายแล้วบางครั้งสื่อมวลชนจะใช้คำขยายที่สื่อให้เห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่โหดเหี้ยมรุนแรงโดยจะใช้คำศัพท์บรรยายพฤติกรรมประกอบกับคำขยาย โดยคำขยายที่ใช้จะเป็นคำที่เพิ่มน้ำหนักของพฤติกรรมที่นักโทษประหารได้ทำ เช่น **อย่างบ้าคลั่ง** **อย่างโหดเหี้ยม** ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 114 มั่นตรงมายังโต๊ะคู่อริ พร้อมกับระเบิดกระสุนใส่อย่างบ้าคลั่ง โดยไม่ได้สนใจว่า ลูกที่กระจายออกไปจะถูกใครบ้าง

(ไทยรัฐ 30 มกราคม 2539)

ตัวอย่างที่ 115 “ไอ้พันธ์” ฆาตกรจอมโหดที่ก่อคดีสะเทือนขวัญ ข่มขืนฆ่า “น้องอ้อม” เด็กหญิง อนุบาลวัย 4 ขวบ อย่างโหดเหี้ยม ในห้องน้ำโรงเรียนวัดบางบำหรุ

(ไทยรัฐ 23 มิถุนายน 2542)

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าคำหรือกลุ่มคำศัพท์บรรยายพฤติกรรมของนักโทษขณะที่ก่ออาชญากรรมล้วนเป็นกริยาหรือกริยาวลีที่เป็นการทำร้ายฝ่ายตรงข้ามด้วยอาวุธหรือวิธีการต่างๆ กริยาเหล่านั้นเป็นการกระทำที่ต่อมาทำให้ผู้เสียหายเสียชีวิตลง สื่อมวลชนจะบรรยายพฤติกรรมเหล่านั้นอย่างละเอียดตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เมื่อพิจารณาคำศัพท์ที่ใช้บรรยายพฤติกรรมของนักโทษจะพบว่าพฤติกรรมเหล่านี้ต่างมีบทลงโทษสูงสุดตามประมวลกฎหมายอาญาคือประหารชีวิต ผู้วิจัยเห็นว่าคำศัพท์ที่ใช้บรรยายเหล่านี้ประกอบสร้างภาพตัวแทนของนักโทษประหารว่ามีพฤติกรรมที่อุกอาจและอันตราย นอกจากนี้เมื่อผู้รับสารอ่านหนังสือพิมพ์ก็อาจจะมีผลต่อความคิดเห็นว่านักโทษมีพฤติกรรมที่สมควรที่จะถูกประหารชีวิต

3) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำบรรยายพฤติกรรมของนักโทษเมื่อกำลังจะถูกประหารชีวิต เป็นการใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงให้เห็นความวิตกกังวล ความเครียด ความกลัวของนักโทษที่มีต่อการประหารชีวิต ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ตัวอย่างที่ 116 ผู้คุมเรือนจำกลางบางขวางนำ น.ช.บุญลือ และ น.ช.พันพงษ์ ขึ้นนั่งรถส่ง
 วิญญาณไปยังศาลาเย็นใจ ซึ่งอยู่ติดกับอาคารนิคยาพิษ ระหว่างทางผู้คุมหยุด
 รถและอนุญาตให้นักโทษลงจากรถเพื่อเข้าไปไหว้ต้นโพธิ์หน้าทางเข้าแดน
 ประหาร นักโทษมีสีหน้าคล้ายรำไห่ ดวงตาสีแดงเรื่อ ก่อนขึ้นรถนักโทษทั้งสอง
 ก้มเก็บใบโพธิ์ที่ร่วงอยู่บนพื้นใส่กระเป๋าสื่อ
- (มติชน 13 ธันวาคม 2546)
- ตัวอย่างที่ 117 หลังทราบชะตาชีวิตของตัวเองถึงวาระสุดท้ายต่าง คอดกยอมก้มหน้ารับกรรม
 ให้ 4 เพชฌฆาตนิคยา 3 ชนิดตามขั้นตอน
- (ไทยรัฐ 14 ธันวาคม 2546)
- ตัวอย่างที่ 118 ต่อมาถึงคิว น.ช.พันธ์ ซึ่งช่วงนี้เริ่มแข่งขาอ่อน เหงื่อแตกหน้าซีด เจ้าหน้าที่
ต้องประคองเข้าไปที่หลักประหาร
- (ไทยรัฐ 23 มิถุนายน 2542)
- ตัวอย่างที่ 119 ในระหว่างที่เดินไปสู่หลักประหารนักโทษเด็ดขาดชายได้สูบบหรี่จัดมีสีหน้าที่
เครียด
- (ข่าวสด 5 กรกฎาคม 2544)
- ตัวอย่างที่ 120 เจ้าม้าคายถึงเข้าอ่อนเมื่อรู้ตัวว่าถูกพาเข้าแดนประหาร เดือตร้อนต้องหิ้วปีก
เข้าสู่หลักประหาร
- (สยามรัฐ 24 พฤศจิกายน 2542)
- ตัวอย่างที่ 121 ระหว่างเดินเข้าหลักประหารฆาตกรบ้ากามถึงกับเข้าอ่อนเดินไม่ไหวเจ้าหน้าที่
 ราชทัณฑ์ต้องหิ้วปีกตลอดทาง
- (เดลินิวส์ 22 มิถุนายน 2542)

ตัวอย่างที่ 122 นักโทษทั้งสองถึงกับนั่งซึมน้ำตาคลอ ก่อนที่จะถวายเป็นดอกไม้รูปเทียนติดกัน
เทศน์

(ไทยรัฐ 23 มิถุนายน 2542)

ตัวอย่างที่ 123 นักโทษเด็ดขาดชายตะปอยโฮนั่งนิ่งไม่ยอมพูดจา ขณะที่นักโทษชายประยุทธ์
หรือยงยุทธ พลพันธ์ถึงกับหัวเราะออกมาเหมือนคนเสียสติ พร่ำบ่นตลอดเวลา
ว่า “นี่หรือหลักประหาร”

(เดลินิวส์ 24 พฤศจิกายน 2542)

ตัวอย่างที่ 124 เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ได้เบิกตัวนักโทษเด็ดขาดชายพันธ์ หรือแหล่ สายทอง ออก
จากแดนควบคุมเพื่อรอการประหาร ซึ่งนักโทษรู้ตัวทันทีว่าต้องตายแน่ทำให้
เกิดอาการสั่นไปทั้งตัวเดินแทบไม่ได้ เจ้าหน้าที่ต้องหิ้วปีกมาที่บริเวณโรงพิธี
ก่อนประหาร

(เดลินิวส์ 22 มิถุนายน 2542)

ตัวอย่างที่ 125 หลังจากที่นักโทษเด็ดขาดทั้ง 3 รับประทานอาหารและเครื่องดื่มเสร็จเรียบร้อย
เจ้าหน้าที่เรือนจำจึงนำนักโทษเด็ดขาดวาดเข้าสู่หลักประหารเป็นคนแรก ซึ่ง
เจ้าหน้าที่เรือนจำต้องประคองนักโทษเด็ดขาดวาดเข้าสู่หลักประหาร เนื่องจาก
นักโทษเด็ดขาดวาดแข่งขาอ่อนจนเดินไม่ไหว

(เดลินิวส์ 20 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 126 เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ช่วยกันนำผ้ามาผูกมัดมือไพล์หลัง น.ช.เดชา ถึงกับร่ำไห้
ออกมาด้วยความเศร้าโศกน้ำตานองอาบแก้ม

(เดลินิวส์ 8 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 127 ระหว่างถูกเบิกตัวไปประหารรัฐะตกรรมของตัวเองถึงกับทรุดเข่าอ่อนเดินไม่
ไหวร่ำไห้โฮ ต้องนำขึ้นรถเข็นเข้าสู่ลานประหาร นักโทษไม่ยอมแตะต้องอาหาร
มือสุดทำขอเพียงดื่มน้ำแก้วเดียว

(ไทยรัฐ 6 พฤศจิกายน 2541)

จากตัวอย่างที่ 116 ถึง 127 ส่วนที่ขีดเส้นใต้คือกริยาวลีที่ใช้บรรยายอาการของนักโทษ ประหารที่หวาดกลัววิตกกังวล โดยกลุ่มกริยาวลีที่ใช้ได้แก่ มีสีหน้าคล้ายรำให้ดวงตาสีแดง เรื่อ, สือบบุหรือจัดมีสีหน้าที่เครียด, เหงื่อแตกหน้าซีด, คอดก เสียงสั่นเครือ, หนึ่งซึ่ม น้ำตาคลอ, รำให้ออกมาด้วยความเศร้าโศกหน้าตาของอาบแก้ม, ทรวดเข่าอ่อนเดินไม่ ไหวรำให้โฮ, แข็งขาอ่อน, เข่าอ่อน, เข่าอ่อนเดินไม่ไหว, เกิดอาหารสั่นไปทั้งตัวเดิน แทบไม่ได้, แข็งขาอ่อนจนเดินไม่ไหว, หนึ่งหนึ่งไม่ยอมพูดจา, หัวเราะออกมาเหมือนคน เสียสติ, พร่ำบ่นตลอดเวลา และนอกจากนี้เจ้าหน้าที่เรือนจำต้อง ประกอง, หิ้วปีก เพื่อนำ นักโทษไปประหาร จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าสื่อมวลชนได้บรรยายอาการของนักโทษ ประหารโดยละเอียดว่านักโทษมีการตอบสนองต่อการประหารชีวิตอย่างไรบ้าง และจาก พฤติกรรมที่นักโทษแสดงออกมานั้นสื่อให้เห็นว่าการประหารชีวิตเป็นสิ่งที่น่ากลัวเพราะแม้แต่ผู้ ที่โหดเหี้ยมฆ่าผู้อื่นตายหรือค้ายาเสพติดแบบไม่เกรงกลัวกฎหมายเมื่อจะถูกประหารชีวิตจะ แสดงออกถึงความกลัวความเสียใจออกมาอย่างชัดเจน บางรายอาจจะถึงขั้นเสียสติ กริยาวลี เหล่านี้ประกอบสร้างภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่าเป็นสิ่งที่น่ากลัว และภาพความน่ากลัวนี้ อาจจะช่วยปรามการกระทำผิดของคนในสังคมได้

นอกจากพฤติกรรมของนักโทษเมื่อทราบว่าจะถูกประหารแล้วอีกช่วงหนึ่งที่มีักแสดงให้เห็น อาการเครียดของนักโทษประหารคือช่วงรับประทาน “อาหารมื้อสุดท้าย” โดยการประหาร ชีวิตแต่ละครั้งทางเรือนจำจะเตรียมอาหารมื้อสุดท้ายไว้ให้นักโทษประหารซึ่งส่วนใหญ่จะมีการ บรรยายว่านักโทษไม่รับประทานอาหารมื้อสุดท้าย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 128 นักโทษเต็ดขาดขาดชายที่เหลืออีกสองคนไม่ขอกินอะไรขอเพียงโค้ก โดย เจ้าหน้าที่เรือนจำเตรียมข้าวและผัดผักเอาไว้ให้ แต่ทั้งทั้งสองคนไม่แตะต้อง อาหารเลย

(ข่าวสด 20 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 129 ทีมพีเลียงจึงถามว่าต้องการจะกินอาหารอะไรเป็นมื้อสุดท้าย น.ช.พันธ์เอ่ยปาก ว่าอยากกินแกงส้มกับเนื้อเค็ม เจ้าหน้าที่ก็จัดหามาให้ซึ่งก็กินได้คำ – สองคำ ส่วน น.ช.สารวยไม่ยอมแตะต้องอาหารแม้แต่คำเดียว

(ไทยรัฐ 23 มิถุนายน 2542)

ตัวอย่างที่ 130 ก่อนนักโทษประหารจะเดินเข้าสู่หลักประหารชีวิตนั้นเจ้าหน้าที่ได้จัดอาหารชั้นดีหลายอย่างให้นักโทษทั้ง 5 ราย ประกอบด้วย แกงเขียวหวานไก่ แกงควั สับปะรด ข้าวมันไก่ทอด และน้ำดื่ม แต่ปรากฏว่านักโทษทั้ง 5 คน ไม่ยอมและต้องเพราะกินไม่ลง

(สยามรัฐ 19 เมษายน 2544)

ตัวอย่างที่ 131 จากนั้นได้นำอาหารมือสุดท้ายได้แก่ แกงฉู่ฉี่ ผัดหน่อไม้ฝรั่งใส่กุ้ง และแอปเปิ้ล แต่ทั้งสอง กินไม่ลง จึงขอบุหรี 1 ซองกับน้ำเปล่า

(คม ชัด ลึก 25 สิงหาคม 2552)

ตัวอย่างที่ 132 หลังจากเขียนพินัยกรรมเสร็จสิ้น ทางเจ้าหน้าที่เรือนจำได้คุมตัวไปกินข้าว แต่ ไม่มีใครจะต้องอาหาร ร้องขอบุหรีสุบอย่างเดียว

(ไทยรัฐ 28 มิถุนายน 2545)

ตัวอย่างที่ 133 น.ช.โปรง ปฏิเสธไม่ยอมและอาหารมือสุดท้ายที่เจ้าหน้าที่เตรียมไว้ให้ แต่ขอสุบบุหรีเพื่อระงับความกลัว

(เดลินิวส์ 5 กรกฎาคม 2544)

ตัวอย่างที่ 134 เจ้าหน้าที่ได้นิมนต์พระจากวัดบางแพรกใต้มาทำพิธี จากนั้นได้นำอาหารคาวหวานมาให้ นักโทษกินแต่นักโทษรายนี้ ไม่จะต้องอาหารดังกล่าว ขอเพียงบุหรี 1 มวน

(เดลินิวส์ 24 สิงหาคม 2544)

ตัวอย่างที่ 135 เสร็จแล้วจึงนำอาหารมาให้กินเป็นมือสุดท้ายแต่นักโทษชายปริษา ไม่ยอมและต้อง เพราะกินไม่ลงเพียงขอ น้ำดื่ม 1 แก้ว เจ้าหน้าที่ได้จัดให้ แล้วนำตัวไปพิมพ์มือกับให้เขียนพินัยกรรม

(ไทยรัฐ 6 พฤศจิกายน 2541)

ตัวอย่างที่ 136 น.ช.โปรง ซึ่งมีสีหน้าอิดโรยอย่างเห็นได้ชัด แต่ไม่ยอมแตะต้องอาหารที่
เจ้าหน้าที่ได้จัดเตรียมไว้ให้ เพียงแต่ขอสูบบุหรี่ไปจากเพื่อเป็นการผ่อนคลาย
ความกลัวต่อการถูกนำไปยิงเป้าที่จะมีขึ้นอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า
 (ไทยรัฐ 6 กรกฎาคม 2544)

จากตัวอย่างที่ 128 ถึง 136 ส่วนที่ขีดเส้นใต้คือกริยาวิเศษณ์ที่บรรยายอาการของนักโทษ
 เมื่อทานอาหารมื้อสุดท้าย โดยส่วนใหญ่มักบรรยายว่านักโทษไม่ยอมแตะต้องอาหารทั้งนี้เป็น
 ผลมาจากความเครียดที่รู้ว่าตนกำลังจะถูกประหาร กริยาวิเศษณ์เหล่านี้ได้แก่ **ไม่แตะต้องอาหาร**
เลย , กินได้คำ – สองคำ , ไม่ยอมแตะต้องอาหารแม้แต่คำเดียว, ไม่ยอมแตะต้องเพราะ
กินไม่ลง , กินไม่ลง , ไม่มีใครแตะต้องอาหาร , ปฏิเสธไม่ยอมแตะอาหารมื้อสุดท้าย,
ไม่แตะต้องอาหาร , ไม่ยอมแตะต้องเพราะกินไม่ลง, ไม่ยอมแตะต้องอาหารที่เจ้าหน้าที่
ได้จัดเตรียมไว้ให้

นอกจากกลุ่มคำศัพท์ที่แสดงให้เห็นความวิตกกังวล ความเครียด ความกลัวของนักโทษ
 ที่มีต่อการประหารชีวิตแล้ว ผู้วิจัยพบว่ายังมีกลุ่มคำศัพท์อีกจำพวกหนึ่งที่สื่อมาบรรยาย
 พฤติกรรมของนักโทษเมื่อรู้ว่าจะถูกประหารชีวิต นั่นคือกลุ่มคำที่แสดงให้เห็นว่านักโทษไม่เกรง
 กลัว ไม่สะทกสะท้านต่อการประหารชีวิต กลุ่มคำศัพท์เหล่านี้จะปรากฏน้อยกว่ากลุ่มที่แสดง
 อาการวิตกกังวลหรือเครียดโดยมีดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 137 น.ช.เดชาถูกนำตัวออกจากห้องควบคุม และทราบชะตากรรมตัวเองว่าต้องถูก
 ยิงเป้า กลับไม่มีท่าที่สะทกสะท้านหรือตกอกตกใจอะไรแม้แต่หน่อย
 (ไทยรัฐ 9 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ **“กลับไม่มีท่าที่สะทกสะท้านหรือตกอกตกใจ**
อะไรแม้แต่หน่อย” แสดงให้เห็นว่าผู้สื่อข่าวคาดหวังว่านักโทษน่าจะต้องแสดงความสะทก
 สะท้านต่อการประหารชีวิตหรือสำนึกผิดบ้าง ผู้วิจัยเห็นว่าการที่ผู้สื่อข่าวกล่าวว่า **“กลับไม่มี**
ท่าที่สะทกสะท้าน” แสดงให้เห็นว่าผู้ข่าวมีน้ำเสียงที่ไม่พึงพอใจกับอาการที่นักโทษแสดง

ออกมาและต้องการสื่อให้เห็นว่านักโทษเป็นคนที่ไม่เกรงกลัวกฎหมายมากกว่าจะสื่อว่านักโทษเป็นคนกล้าหาญ

นอกจากตัวอย่างที่กล่าวไปแล้วผู้วิจัยยังพบการบรรยายในลักษณะคล้ายคลึงกัน แม้จะไม่ได้แสดงน้ำเสียงโดยตรงอย่างตัวอย่างที่ 137 แต่ก็บรรยายในลักษณะที่สื่อว่านักโทษประหารไม่มีอาการเกรงกลัว และเมื่อพิจารณาบริบทแวดล้อมแล้วก็พบว่าสื่อมวลชนไม่ได้เสนอข้อมูลดังกล่าวเพื่อแสดงให้เห็นถึงความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวเพียงแต่เสนอไปตามที่ได้พบเห็น แม้สื่อจะไม่ได้ตั้งใจให้คนโกรธแค้นหรือผิดหวังที่นักโทษยิ้มแย้มแต่เมื่อผู้อ่านได้รับข้อมูลผ่านหนังสือพิมพ์น่าจะรู้สึกไม่พอใจที่นักโทษไม่สลดแต่กลับยิ้มแย้มตามข้อมูลในข่าว เช่น

ตัวอย่างที่ 138 นักโทษที่เข้าหลักประหารเป็นรายแรกเป็นนักโทษเด็ดขาดชายถวิล หมั่นสาร ผู้ต้องหาฆ่า 3 ศพ ระหว่างเดินเข้าหลักประหารนักโทษเด็ดขาดชายถวิลมีสีหน้ายิ้มแย้มตลอดเวลา

(ข่าวสด 25 เมษายน 2545)

โดยทั่วไปแล้วคนในสังคมมองว่าการกระทำของนักโทษไม่ว่าจะเป็นการฆาตกรรมหรือการค้ายาเสพติดล้วนเป็นสิ่งที่อันตรายต่อสังคมและเป็นการกระทำผิด ดังนั้นคนในสังคมจึงคาดหวังว่าเมื่อจะถูกประหารนักโทษน่าจะต้องสำนึก ละอาย หรือเสียใจในสิ่งที่ได้ทำไปแต่เมื่อมีการบรรยายว่านักโทษ “มีสีหน้ายิ้มแย้ม” ย่อมประกอบสร้างภาพตัวแทนให้นักโทษประหารว่า “เป็นผู้ที่ไม่เกรงกลัวกฎหมาย” และอาจมีผลให้คนในสังคมยอมรับการประหารชีวิตได้ง่ายขึ้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่าการใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยายพฤติกรรมของนักโทษเมื่อรู้ว่าจะถูกประหารชีวิตจะเสนอไปในลักษณะที่ว่านักโทษกลัวการประหารชีวิต เช่น เข่าอ่อน น้ำตาไหล ทานอาหารมือสุดทำยไม่ลงมากกว่าที่จะเสนอนักโทษไม่กลัว การบรรยายในลักษณะดังกล่าวทำให้ภาพตัวแทนของการประหารเป็นภาพที่น่ากลัวเพราะแม้แต่นักโทษที่เป็นคนโหดเหี้ยมเมื่อถึงวาระดังกล่าวก็ล้วนแสดงอาการกลัว มีเพียงจำนวนน้อยที่สื่อว่านักโทษไม่สะทกสะท้านแต่ไม่ได้เสนอในลักษณะที่ยกย่องว่านักโทษเป็นคนกล้าหาญแต่ทำให้เห็นว่านักโทษเป็นคนที่ไม่สำนึกผิด

4.1.2.1.2 การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยายพฤติกรรมของ

ผู้เสียหายขณะเกิดอาชญากรรม จากการวิเคราะห์พบว่ากริยาวลีที่ใช้บรรยายพฤติกรรมของผู้เสียหายขณะถูกกระทำจะเป็นกริยาวลีที่มีความหมายว่าเหยื่อหรือผู้เสียหายไม่ได้อยู่ในสภาวะตั้งรับไม่ได้ระวังตัวแต่เป็นการลอบทำร้าย ผู้วิจัยมองว่าการที่นักโทษลอบทำร้ายนี้แสดงให้เห็นว่านักโทษวางแผนมาก่อนก่อเหตุว่าช่วงเวลาใดที่จะทำร้ายผู้เสียหายได้ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 139 ขณะผู้ตายกำลังหลับนักโทษเด็ดขาดชายใช้มีดสปาดำฟันผู้ตายหลายครั้งจนเสียชีวิต

(ข่าวสด 9 ตุลาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 140 นักโทษเด็ดขาดชายกับพวกขับรถยนต์ติดตามไล่ยิงเหยื่อขณะขับรถไปตามถนนสายพุนพิน – คีรีรัฐนิคม พร้อมกับภรรยา

(เดลินิวส์ 23 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 141 นายพนมใช้อาวุธปืนยิงนายแสงชัย ทองเชื้อ 4 นัด เสียชีวิตขณะกำลังนั่งรับประทานอาหารกับพวกในพื้นที่ ต.วิชัยใต้ อ.สวี จ.ชุมพร

(เดลินิวส์ 13 ธันวาคม 2546)

ตัวอย่างที่ 142 ตำรวจสามารถจับกุมได้ในเวลาต่อมาให้การสารภาพว่าเมาสูรากลับมาที่พักเห็นเด็กหญิงผู้ตายนอนหลับอยู่ประกอบด้วยระแวงว่าไม่ใช่บุตรตัวเองจึงลงมือข่มขืน

(เดลินิวส์ 8 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างที่ 139 ถึง 142 กริยาวลีที่ใช้บรรยายพฤติกรรมของเหยื่อขณะถูกกระทำ ได้แก่ กำลังหลับ, นอนหลับอยู่, ขณะขับรถ, ขณะกำลังนั่งรับประทานอาหารกับพวก สื่อความหมายว่าเหยื่อไม่ได้มีโอกาสดังรับและนักโทษได้ฉวยโอกาสทำร้าย กริยาวลีเหล่านี้แสดงให้เห็นว่านักโทษทราบดีว่าช่วงเวลาดังกล่าวเหยื่อไม่มีโอกาสระวังตัวและสามารถก่อ

อาชญากรรมได้ซึ่งกลวิธีทางภาษากลุ่มนี้ช่วยประกอบสร้างภาพตัวแทนของนักโทษว่า “เป็นผู้มีเจตนาในการกระทำผิด”

4.1.2.1.3 การใช้คำหรือกลุ่มคำบรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่หรือองค์กร เป็นการบรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่หรือองค์กรขณะดำเนินการขั้นตอนต่างๆ ตามกระบวนการทางกฎหมาย กลุ่มนี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มย่อย ได้แก่ 1) บรรยายพฤติกรรมขณะดำเนินการทางกฎหมาย 2) บรรยายพฤติกรรมขณะดำเนินการประหารชีวิต

ประเภทของคำหรือกลุ่มคำบรรยายพฤติกรรมของ “เจ้าหน้าที่”	ตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้บรรยาย
พฤติกรรมขณะดำเนินการทางกฎหมาย	ติดตามจับกุม, จับกุม...พร้อมของกลางยาบ้า , แจ้งข้อหาพิพากษาประหารชีวิต, , พิพากษา, พิพากษายืน, ฯลฯ
พฤติกรรมขณะดำเนินการประหารชีวิต	เป็นสักขีพยานในการฉีดยาพิษประหาร, ร่วมเป็นสักขีพยาน, ร่วมกันเป็นสักขีพยานในการประหารชีวิต, นำนักโทษทั้งสองไปทำพิธีกรรม, อนุญาตให้ทั้งสองโทรศัพท์พูดคุยกับญาติเพื่อสั่งเสีย ฯลฯ

ตารางที่ 15 แสดงตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้บรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่แต่ละช่วง

จากตารางแสดงตัวอย่างคำหรือกลุ่มคำที่ใช้บรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มได้แก่ 1) บรรยายพฤติกรรมขณะดำเนินการทางกฎหมาย 2) บรรยายพฤติกรรมขณะดำเนินการประหารชีวิต โดยสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

1) บรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ขณะดำเนินการทางกฎหมาย คือ การที่สื่อมวลชนบรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่หรือองค์กรของรัฐด้วยคำศัพท์ในแวดวงกฎหมายเพื่อแสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติงานต่างๆ เป็นไปตามหน้าที่และเป็นกระบวนการทางกฎหมาย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 143 หลังก่อเหตุประมาณ 1 เดือน เจ้าหน้าที่สามารถติดตามจับกุมได้ แต่ขณะจับกumnักโทษเด็ดขาดชายชวยพยายามต่อสู้ขัดขวางและขว้างระเบิดใส่เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้จับกุมได้รับบาดเจ็บด้วย

(เดลินิวส์ 30 ตุลาคม 2541)

ตัวอย่างที่ 144 นายบัณฑิต เจริญวานิช และนายจิรวุฒิ พุ่มพฤษ กับพวกอีก 3 คน ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด (บช.ปส.) จับกุม เมื่อวันที่ 29 มี.ค.2544 พร้อมของกลางยาบ้า 114,219 เม็ด ต่อมาศาลอาญาพิพากษาประหารชีวิตนายบัณฑิตและนายจิรวุฒิ คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) มีมติให้ยึดอายัดทรัพย์สินของนายบัณฑิตและนายจิรวุฒิจำนวน 73 รายการรวมมูลค่าประมาณ 41,666,289 บาท

(คม ชัด ลึก 25 สิงหาคม 2552)

ตัวอย่างที่ 145 โดยจากการเข้าตรวจค้นพบอุปกรณ์การผลิตพร้อมกับแอมเฟตามีนชนิดเม็ดจำนวน 115,800 เม็ดและที่ยังไม่อัดเม็ดอีกจำนวนหนึ่ง ทางเจ้าหน้าที่จึงได้แจ้งข้อหามีความผิดต่อ พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ

(คม ชัด ลึก 13 ธันวาคม 2546)

ตัวอย่างที่ 146 ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ประหารชีวิตจำเลยทั้ง 3 คน ศาลชั้นอุทธรณ์ และศาลฎีกาพิพากษายืนตามศาลชั้นต้น ต่อมาผู้ต้องหาทั้ง 3 คนยื่นถวายฎีกาเพื่อขออภัยโทษ แต่ฎีกาตก เจ้าหน้าที่จึงทำการประหารชีวิตในวันนี้

(ข่าวสด 13 ธันวาคม 2546)

ตัวอย่างที่ 147 นักโทษทั้ง 3 คนถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมได้ในพื้นที่ ต.บางแก้ว อ.บางพลี จ.สมุทรปราการขณะกำลังผลิตยาบ้า พร้อมของกลางอุปกรณ์การผลิตและยาบ้าที่

ผลิตเป็นเม็ดแล้วจำนวน 115,800 เม็ดและที่ยังเป็นผลอีกจำนวนหนึ่ง ถูกแจ้ง
ข้อหาเมียเสพติดประเภท 1 ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

เดลินิวส์ 13 ธันวาคม 2546

ตัวอย่างที่ 148 จ.ส.ต.นรินทร์ สมศักดิ์ ผู้จับกุม เห็นภาพนายพันธ์ สายทองทางทีวีจึงรายงาน
ผู้บังคับบัญชาทราบ และให้พนักงานสอบสวน สน.บางพลัด พาพยานมาดูตัว
และยืนยันว่าเห็นนายพันธ์ที่ห้องน้ำวันเกิดเหตุจึงมีการนำตัวมาสอบสวน

(เดลินิวส์ 22 มิถุนายน 2542)

ตัวอย่างที่ 149 หลังถูกจับกุมนายสุดใจให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา ศาลชั้นต้นพิพากษา
ลงโทษประหารชีวิต ศาลอุทธรณ์เห็นว่าพยานหลักฐานโจทก์ก็ยังเป็นที่สงสัยจึง
ยกประโยชน์ให้จำเลยพิพากษายกฟ้อง ศาลฎีกาพิพากษากลับคำพิพากษาศาล
อุทธรณ์ให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

(เดลินิวส์ 12 ธันวาคม 2545)

จากตัวอย่างที่ 143 ถึง 149 ส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ **ติดตามจับกุม, จับกุม...พร้อมของ
กลางยาบ้า , พิพากษาประหารชีวิต, มีมติให้ยึดอายุตัดทรัพย์สิน, แจ้งข้อหา, พิพากษา,
พิพากษายืน, ฎีกาตก , จับกุม, พิพากษาลงโทษประหารชีวิต ,พิพากษากลับคำพิพากษา,
บังคับคดีไปตามคำพิพากษา** เป็นกริยาวลีที่ใช้บรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่และหน่วยงาน
รัฐ กริยาวลีเหล่านี้แสดงขั้นตอนทางกฎหมายในแต่ละขั้นตอนโดยเริ่มจากการจับกุม แจ้งข้อหา
สอบสวน การพิพากษา บังคับคดี ฎีกา ซึ่งสื่อถึงภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่า “การ
ประหารชีวิตเป็นกระบวนการยุติธรรม” เพราะมีขั้นตอนดำเนินไปอย่างมีระบบหลายขั้นตอน

2) บรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ขณะดำเนินการประหารชีวิต

เป็นการใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ในระหว่างขั้นตอนต่างๆ เช่น การ
เป็นสักขีพยาน การอนุญาตให้นักโทษเขียนจดหมายและพินัยกรรม

การรายงานข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิตมักปรากฏการนำเสนอเนื้อหาว่ามีข้าราชการ และเจ้าหน้าที่รัฐมาเป็น **“สักขีพยาน”** เพื่อสื่อให้เห็นว่าการประหารชีวิตมีความรัดกุม ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 150 ที่เรือนจำกลางบางขวาง อ.เมือง จ.นนทบุรี นายนิติ จิตสว่าง อธิบดีกรมราชทัณฑ์ เป็นสักขีพยานในการฉีดยาพิษประหารนักโทษชายคดียาเสพติด 2 ราย โดยได้เชิญเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง คือ แพทย์ ตำรวจ และนายอำเภอเมืองนนทบุรี ร่วมเป็นสักขีพยาน

(ไทยรัฐ 25 สิงหาคม 2552)

ตัวอย่างที่ 151 พิธีประหารชีวิตดังกล่าว นายพิทยา สังฆนาคิน ผู้บัญชาการเรือนจำกลางบางขวางเชิญผู้ว่าราชการจังหวัดนนทบุรี นายนิติ จิตสว่าง อธิบดีกรมราชทัณฑ์ ผู้กำกับการตำรวจภูธรเมืองนนทบุรี และบุคคลที่เกี่ยวข้องจำนวนมากร่วมเป็นสักขีพยาน

(มติชน 13 ธันวาคม 2546)

ตัวอย่างที่ 152 นายนิติ จิตสว่าง อธิบดีกรมราชทัณฑ์ นายวิวัฒน์ วนวัฒนาวงศ์ ปลัดจังหวัดนนทบุรีพร้อมด้วยตัวแทนจากสภาผู้แทนราษฎร ตัวแทนอัยการจังหวัด ตำรวจ จากกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และตำรวจ สภ.อ.เมืองนนทบุรี ร่วมกันเป็นสักขีพยานในการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาด 4 ราย

(ไทยรัฐ 14 ธันวาคม 2546)

ตัวอย่างที่ 153 พล.อ.ธรรมรักษ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา รมต.ประจำสำนักนายกรัฐมนตรี เป็นประธาน นายศิวัช แสงมณีอธิบดีกรมราชทัณฑ์ นายประวิทย์ อุตตะโมด ที่ปรึกษารมว.มหาดไทย นายภูมิธรรม เวชยชัย เลขาธิการ รมว.มหาดไทย พล.ต.ท.นพดล สมบูรณ์ทรัพย์ ผู้ช่วย ผบ.ตร. พล.ต.ท.เพ็ญวิวัฒน์ ดามาพงศ์ ผบช. ปส. และสื่อมวลชนแขนงต่างๆ ร่วมเดินทางมาเป็นสักขีพยานด้วย

(สยามรัฐ 19 เมษายน 2544)

ตัวอย่างที่ 154 ทางเรือนจำได้จัดให้มีการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดซึ่งต้องคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วและไม่ได้รับการอภัยโทษจำนวน 3 รายซ้อน โดยมีผู้บัญชาการเรือนจำบางขวางเป็นผู้ดำเนินการสั่งงานและมีผู้แทนจากกรมราชทัณฑ์ผู้ว่าราชการจังหวัดนนทบุรี ผู้บังคับการตำรวจจังหวัดและนายแพทย์รพ.พระนั่งเกล้าร่วมเป็นสักขีพยาน

(สยามรัฐ 24 พฤศจิกายน 2542)

ตัวอย่างที่ 155 นายสุระ พันธูสาคร ผู้บัญชาการเรือนจำกลางบางขวางและนายวิจารณ์ ผดุงวิธิ ปลัดจังหวัดนนทบุรี ร่วมเป็นสักขีพยานในการประหารนักโทษเด็ดขาดชาย นพดล หรือ เจ้าตล แยกเต้า

(เดลินิวส์ 23 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 156 ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ประกอบด้วย นายสุระ พันธูสาคร ผบ.เรือนจำกลางบางขวาง นายวิจารณ์ ผดุงวิธิ ปลัดจังหวัดนนทบุรี พ.ต.อ.ชินทัต มีสุข ผกก.สภ.อ.เมืองนนทบุรี และแพทย์ของกรมราชทัณฑ์ ร่วมเป็นสักขีพยานในการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดรายนี้

(ไทยรัฐ 9 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างที่ 150 ถึง 156 ส่วนที่ขีดเส้นใต้ ได้แก่ **เป็นสักขีพยานในการฉีดยาพิษประหาร, ร่วมเป็นสักขีพยาน, ร่วมกันเป็นสักขีพยานในการประหารชีวิต, เป็นสักขีพยาน, ร่วมเป็นสักขีพยานในการประหาร, ร่วมเป็นสักขีพยานในการประหารชีวิต** เป็นกริยาวลีที่ใช้บรรยายว่ามีผู้เป็นสักขีพยานในการประหารแต่ละครั้ง การบรรยายนี้ทำให้เห็นว่ามีประจักษ์พยานในการประหารแต่ละครั้งและไม่มีการประหารผิดตัว ทั้งนี้การนำเสนอว่ามีผู้เป็นสักขีพยานซึ่งล้วนเป็นข้าราชการระดับสูงอาจเป็นเพราะกลุ่มผู้คัดค้านการประหารมักยกเหตุผลที่ควรยกเลิกโทษประหารว่าอาจมีการประหารผิดตัว (สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชนและสหพันธ์สิทธิมนุษยชนสากล, 2548) การเสนอว่ามีประจักษ์พยานจึงอาจช่วยยืนยันความรัดกุมและยังสื่อภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่า “เป็นกระบวนการที่มีการตรวจสอบรัดกุม”

อีกขั้นตอนหนึ่งในการประหารชีวิตคือการเบิกตัวนักโทษประหารออกมาเพื่อตรวจสอบเอกสารจากนั้นทางกรมราชทัณฑ์จะเปิดโอกาสให้นักโทษได้จัดการกิจธุระของตนโดยการเขียนพินัยกรรมและบอกลาญาติพี่น้องของตนด้วยการเขียนจดหมาย การบรรยายในส่วนนี้สื่อให้เห็นว่าแม้การประหารชีวิตจะเป็นการทำให้ นักโทษเสียชีวิตแต่กระบวนการขั้นตอนก็ได้เปิดโอกาสให้นักโทษได้เตรียมใจและบอกลาญาติของตนโดยการเขียนจดหมายและพินัยกรรม ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 157 จากนั้นที่มพี่เลี้ยงก็นำนักโทษทั้งสองไปทำพินัยกรรม แต่ทั้งสองคนแจ้งว่าไม่ต้องการทำพินัยกรรม เนื่องจากไม่มีทรัพย์สินสมบัติอะไร

(ไทยรัฐ 23 มิถุนายน 2542)

ตัวอย่างที่ 158 เจ้าหน้าที่เรือนจำ นำนักโทษประหารชีวิตทั้ง 5 รายมาพิมพ์ลายนิ้วมือ พร้อมทั้งให้เขียนจดหมายพินัยกรรมให้ญาติเป็นครั้งสุดท้าย

(ข่าวสด 25 เมษายน 2545)

ตัวอย่างที่ 159 เจ้าหน้าที่เรือนจำพร้อมด้วยพี่เลี้ยงนักโทษเบิกตัว 5 นักโทษประหารชีวิตออกมาจากแดน 1 หลังจากนั้นพี่เลี้ยงนำตัว 5 นักโทษประหารไปพิมพ์ลายนิ้วมือพร้อมทั้งให้เขียนจดหมายและพินัยกรรมถึงญาติพี่น้อง

(ข่าวสด 19 เมษายน 2544)

จากตัวอย่างที่ 157 ถึง 159 ส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ นำนักโทษทั้งสองไปทำพินัยกรรม , ให้เขียนจดหมายและพินัยกรรมถึงญาติพี่น้อง, ให้เขียนจดหมายพินัยกรรมให้ญาติ เป็นการบรรยายขั้นตอนการเขียนพินัยกรรมแสดงให้เห็นว่าทางเรือนจำได้ให้โอกาสนักโทษประหารจัดการเรื่องต่างๆ โดยมากนักโทษจะเขียนจดหมายถึงครอบครัวของตนเอง การบรรยายลักษณะนี้แสดงให้เห็นว่า “การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม” กล่าวคือ การทำให้ตายนั้นเป็นการบังคับคดีให้เป็นไปตามกฎหมายแต่ขั้นตอนต่างๆ เช่น การเขียนพินัยกรรมการสั่งเสียเป็นสิ่งที่แสดงถึงความเมตตาของทางการที่มีต่อนักโทษและปฏิบัติต่อนักโทษอย่างเพื่อนมนุษย์ นอกจากการสั่งเสียผ่านจดหมายแล้วในช่วงหลังทางเรือนจำยังเปิดโอกาสให้นักโทษสามารถโทรศัพท์สั่งเสียญาติของตนได้ด้วย เช่น

ตัวอย่างที่ 160 จากนั้นเจ้าหน้าที่อนุญาตให้ทั้งสองโทรศัพท์พูดคุยกับญาติเพื่อสั่งเสีย โดย น.ช. จีรวัดน์ โทรศัพท์หาแม่ที่บ้านแต่ติดต่อไม่ได้เนื่องจากเพิ่งมาเยี่ยมเมื่อช่วงเที่ยง คาดว่ายังกลับไม่ถึงบ้าน

(คม ชัด ลึก 25 สิงหาคม 2552)

ตัวอย่างที่ 161 จากนั้นเจ้าหน้าที่เรือนจำให้นักโทษทั้งหมดโทรศัพท์ติดต่อญาติพี่น้องบอกกล่าวอำลา ซึ่งมี น.ช.พนมคนเดียวที่โทรไปหาญาติที่ จ.สุราษฎร์ธานี โดยกล่าวว่า ตอน 6 โมงเย็นจะถูกประหารชีวิต ช่วยบอกพ่อและแม่ ผูกดูแลพ่อแม่และอย่าลืมบอกให้พ่อแม่มารับศพไปทำพิธีด้วย

(มติชน 13 ธันวาคม 2546)

จากตัวอย่างที่ 160 ถึง 161 ส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ **อนุญาตให้ทั้งสองโทรศัพท์พูดคุยกับญาติเพื่อสั่งเสีย, ให้นักโทษทั้งหมดโทรศัพท์ติดต่อญาติพี่น้องบอกกล่าวอำลา** เป็นกริยาวลีที่ใช้บรรยายขั้นตอนการเขียนพินัยกรรม ผู้วิจัยมองว่าการที่ทางหน่วยงานรัฐได้อนุญาตให้นักโทษสามารถโทรศัพท์สั่งเสียตลอดจนเขียนพินัยกรรมยังสื่อถึงภาพตัวตนของการประหารชีวิตว่า “มีมนุษยธรรม” ด้วย อย่างไรก็ตามอาจมีการกล่าวถึงข้อความที่นักโทษเขียนหรือกล่าวกับญาติซึ่งแสดงให้เห็นว่านักโทษเป็นคนมีชีวิตจิตใจและรักครอบครัว ข้อความดังกล่าวมีปรากฏอยู่บ้างแต่น้อยมากและหากมองในภาพกว้างข้อความที่นักโทษแสดงความรักต่อครอบครัวได้ช่วยเตือนผู้อ่านว่าการกระทำผิดร้ายแรงจะทำให้ต้องจากครอบครัวไปอย่างถาวรเพราะถูกลงโทษประหาร

4.1.2.2 การใช้คำหรือกลุ่มคำบรรยาย “การตาย” ของผู้เสียหายและนักโทษ คือ การที่สื่อมวลชนเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำศัพท์กล่าวถึงการเสียชีวิตของผู้เสียหายและนักโทษที่ถูกประหาร จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยพบว่าสื่อมวลชนมักนำเสนอว่าการตายของเหยื่ออาชญากรรมเป็นการตายอย่างทรมาณจากการกระทำของนักโทษ การตายของนักโทษที่ถูกยิงเป้าแม้จะตายอย่างทรมาณแต่ก็เป็นการตายโดยทันทีทันใดผ่านการใช้คำขยาย และการตายของนักโทษที่ถูกฉีดยาพิษเป็นการตายอย่างสงบโดยเปรียบเทียบได้จากตารางต่อไปนี้

สิ่งที่บรรยาย	คำหรือกลุ่มคำที่ใช้บรรยาย
การตายของเหยื่อจาก อาชญากรรม	เสียชีวิต, ถึงแก่ความตาย ตายอย่าง <u>เหี้ยมโหด</u> , ถึงแก่กรรม <u>อย่างโหดเหี้ยม</u> , ตาย <u>อย่าง สยดสยอง</u> , ตาย <u>อนาถ</u> , <u>ดับอนาถทันที</u> , <u>ขาดอากาศหายใจ</u> , <u>ขาดอากาศ หายใจตาย</u>
การตาย ของ นักโทษ	จากการยิงเป้า เสียชีวิต, <u>เสียชีวิตคาหลักประหาร</u> เสียชีวิต <u>ทันที</u> , <u>วิญญาณหลุดออกจากร่างไปในทันใด</u> , <u>สิ้นใจ</u>
	จากการฉีดสารพิษ เสียชีวิต <u>ในที่สุด</u> , <u>เสียชีวิต</u> , <u>สิ้นลม</u> , <u>สิ้นใจอย่างสงบ</u> , <u>สิ้นลมหายใจ</u>

ตารางที่ 16 แสดงการใช้คำหรือกลุ่มคำบรรยายการตายของผู้เสียหายและนักโทษ

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าคำขยายที่นำมาใช้บรรยายการตายของเหยื่อจะเป็นคำที่สื่อถึงความทรمان เช่น “ตายอย่างเหี้ยมโหด” “ตายอนาถ” หรือสื่อว่าการตายของเหยื่อเป็นการตายที่ทรمان เช่น “ขาดอากาศหายใจ”

เมื่อบรรยายการตายของนักโทษด้วยวิธีการยิงเป้าจะบรรยายในลักษณะที่สื่อว่าเป็นการตายอย่างรวดเร็วโดยใช้คำขยายที่บ่งระยะเวลา เช่น “เสียชีวิตทันที” หรือบางครั้งใช้เพียงคำว่า “สิ้นใจ” ที่น่าสังเกตคือไม่ปรากฏว่าใช้คำว่า “ตาย” และเมื่อเป็นการบรรยายการตายของนักโทษที่เป็นกระบวนการฉีดยาจะใช้คำที่ไม่แสดงความทรمان เช่น “สิ้นใจอย่างสงบ” “สิ้นลม” เป็นต้น

การใช้คำศัพท์เพื่อบรรยายการตายของเหยื่อและนักโทษตามที่กล่าวมาทำให้เห็นว่กระบวนการประหารชีวิตโดยเฉพาะการฉีดยาเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม หรือแม้แต่การประหารด้วยปืนก็ยังไม่ทรمانเท่ากับการตายด้วยอาชญากรรมเพราะอาชญากรรมตายอย่างทรمانแต่ประหารด้วยการยิงเป้าตายอย่างรวดเร็ว การใช้คำศัพท์บรรยายการตายแต่ละกลุ่มสามารถอธิบายโดยละเอียดได้ดังนี้

4.1.2.2.1 การใช้คำหรือกลุ่มคำศัพท์บรรยายการตายของ

ผู้เสียหาย เป็นการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับนักโทษประหารที่เป็นคดีฆาตกรรมมักมีการบรรยายพฤติกรรมของนักโทษขณะก่ออาชญากรรมซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอชุดคำศัพท์เหล่านั้นไปแล้ว โดยชุดคำศัพท์เหล่านั้นจะแสดงถึงวิธีการทำร้ายและส่งผลให้เหยื่อเสียชีวิต และเมื่อเหยื่อเสียชีวิตสื่อมวลชนจะมีการเลือกใช้คำศัพท์เพื่อบรรยายการตายของเหยื่อ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 162 น.ช.ถวิล หมั่นสาร อายุ 36 ปี ทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และพยายามฆ่า โดยบุกเข้าไปในบ้านนายชัยยศ อวยชัย ใช้มีดฟันนายชัยยศ เสียชีวิต

(เดลินิวส์ 25 เมษายน 2545)

ตัวอย่างที่ 163 นักโทษเด็ดขาดชายซึ่งเป็นคนงานก่อสร้างได้ข่มขืนผู้ตายแล้วข่มขู่ออบครวผู้ตายไม่ให้แจ้งความ แต่เมื่อบิดามารดาของผู้ตายไปแจ้งความสร้างความโกรธแค้นให้กับนักโทษเด็ดขาดชาย จึงใช้น้ำมันเบนซินราดและจุดเพลิงเผาห้องพักของครอบครัวผู้ตายที่กำลังนอนหลับ แต่บิดาและพี่สาวผู้ตายหลบหนีออกมาได้ ส่วนผู้ตายหลบหนีออกมาไม่ได้จึงถูกไฟคลอกถึงแก่ความตายในห้องพัก

(เดลินิวส์ 20 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างที่ 162 และ 163 ส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่คำว่า เสียชีวิต, ถูกไฟคลอกถึงแก่ความตาย เป็นคำศัพท์ที่มีความหมายว่าเหยื่อได้สิ้นสภาพการมีชีวิต หากพิจารณาจะเห็นว่าข้อความที่แวดล้อมซึ่งเป็นพฤติกรรมของนักโทษได้แสดงให้เห็นว่าก่อนที่เหยื่อจะเสียชีวิตเหยื่อต้องเจ็บปวดทรมานจากการกระทำในรูปแบบต่างๆ ของนักโทษ ผู้วิจัยพบว่านอกจากการใช้คำว่า “เสียชีวิต” และ “ถึงแก่ความตายแล้ว” หนังสือพิมพ์มักเลือกใช้คำขยายมาประกอบคำเหล่านี้ด้วย คำศัพท์ที่นำมาขยายโดยมากเป็นชุดคำศัพท์ที่แสดงถึงความเจ็บปวดทรมาน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 164 ที่เรือนจำบางขวาง จ.นนทบุรี เมื่อเวลา 18.00 น.วานนี้ ได้มีการประหารชีวิตนักโทษชายปรีชา คำมณี อายุ 25 ปี ซึ่งเป็นนักโทษเด็ดขาดคดีฆ่า ต.ช.บุญจันทร์ บุตรดี วัย 9 ขวบ ตายอย่างเหี้ยมโหด

(ไทยรัฐ 6 พฤศจิกายน 2541)

ตัวอย่างที่ 165 น.ช.สำรวยเป็นนักโทษในคดีฆ่าชิงทรัพย์ด้วยการแทงพระครูวิมลศรีราพิรัตน์ อายุ 73 ปี เจ้าอาวาสวัดราษฎร์บำรุง ต.น้ำตาล อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี จนถึงแก่ มรณภาพอย่างโหดเหี้ยม

(ไทยรัฐ 23 มิถุนายน 2542)

ตัวอย่างที่ 166 “ยิงเป้า” นักโทษเด็ดขาดอีก 5 รายคดีแรกเด็ดหัวมือฆ่าโหด “ตั้งฮั่ว” นายไชยศิริ
เรื่องกาญจนเศรษฐ์ อติต สส. อุบลฯ และอติต รมต.ประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ที่ลูกชายวางแผนฆ่าพ่อ นำมือฆาตกรเข้าไปซ่อนในห้องนอนลับด้วยมีดสปาร์ตา
จนตายอนาถ

(ไทยรัฐ 10 ตุลาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 167 นายสุพจน์ ทองบริสุทธิ์ วัย 32 ปีที่บ้านอยู่ติดกับร้านได้ยินเสียงร้อง “ไฟไหม้”
จึงวิ่งเข้ามาดูด้วยความตื่นตระหนก แต่ปรากฏว่าถูกคนร้ายที่ถือปืนลูกซองคุม
เชิงสังการลูกน้องอยู่ยิงสวนออกมาจากร้านในระยะเฉาชน กระสุนกระจายเข้า
เต็มหน้าอก 9 เม็ดล้มลงจมกองเลือดดับอนาถทันที

(ไทยรัฐ 30 มกราคม 2539)

จากตัวอย่างที่ 164 ถึง 167 ส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ ตายอย่างเหี้ยมโหด, ถึงแก่
มรณภาพอย่างโหดเหี้ยม, ตายอนาถ, ดับอนาถทันที สื่อถึงการตายอย่างเจ็บปวดทรมาน
ของเหยื่ออันเป็นผลมาจากการกระทำของนักโทษ คำศัพท์ที่บรรยายถึงการตายของเหยื่อทำให้
เห็นว่านักโทษได้กระทำอาชญากรรมที่รุนแรงต่อเหยื่อซึ่งประกอบสร้างภาพตัวตนของนักโทษ
ว่า “เป็นผู้มีจิตใจเหี้ยมโหด” นอกจากคำศัพท์เหล่านี้ผู้วิจัยยังพบว่ายังมีการใช้คำศัพท์อื่นๆ ที่
หมายถึงการเสียชีวิตเช่น “ขาดอากาศหายใจ” “ขาดอากาศหายใจตาย” ซึ่งล้วนแสดงให้เห็น
เห็นว่าการตายของเหยื่อเป็นการตายที่ทรมานเช่นกัน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 168 นักโทษให้การสารภาพว่าได้ทำการฆ่า ด.ญ.สุพรรณษาจริงเพื่อปกปิดความผิด
ด้วยการบีบคอและกดคอแล้วใช้น้ำราดเข้าไปที่ปากและจมูจนเด็กขาดอากาศ
หายใจ

(เดลินิวส์ 22 มิถุนายน 2542)

ตัวอย่างที่ 169 ผู้ต้องหาให้การสารภาพว่าได้ทำการฆ่าน้องอ้อมจริงเพื่อปกปิดความผิด โดย
การบีบคอ กดคอ และใช้น้ำราดเข้าไปที่ปากและจมูจนเด็กขาดอากาศหายใจตาย

(ข่าวสด 22 มิถุนายน 2542)

4.1.2.2.2 การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยายการตายของนักโทษ

ประหาร จากการวิเคราะห์พบว่าวิธีการประหารชีวิตที่แบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ การประหารชีวิตด้วยวิธีการยิงเป้าและการประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดสารพิษ โดยเมื่อมีการรายงานข่าวการประหารชีวิตเมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการต่างๆ สื่อจะใช้คำศัพท์บรรยายเพื่อบอกว่านักโทษได้เสียชีวิตจากกระบวนการโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยายการตายโดยวิธีการยิงเป้า

จากการวิเคราะห์พบว่า การตายของนักโทษมักจะใช้คำศัพท์ที่ไม่แสดงอาการเจ็บปวดทรมานอย่างที่ใช้บรรยายการตายของเหยื่อ แม้การประหารชีวิตโดยการยิงเป้าจะมีการใช้กระสุนจำนวนหลายนัดและน่าจะทำให้นักโทษตายด้วยความเจ็บปวดแต่เมื่อสิ้นสุดกระบวนการ ผู้สื่อข่าวจะบอกเพียงว่า “เสียชีวิต” เช่น

ตัวอย่างที่ 170 เพชฌฆาตชาวเรศ จารุบุญย์ จึงระเบิดกระสุนใส่แผงอกนักโทษเด็ดขาดชาย วาดรวม 9 นัด จากนั้นนำนักโทษเด็ดขาดชายก้าวเข้าสู่ตะแลงแกง เพชฌฆาต ประยุทธ์ สนั่น รว้างใส่แผงอกถึง 13 นัด จึงเสียชีวิต

(ไทยรัฐ 21 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 171 เพชฌฆาตผู้ลั่นกระสุนคือนายชาวเรศ จารุบุญย์ เจ้าหน้าที่เรือนจำระดับ 5 เป็นผู้ลั่นกระสุนใส่นายเดชา จำนวน 9 นัด เสียชีวิตคาหลักประหาร หลังจากนั้นจึงนำศพมาใส่โลง

(ข่าวสด 8 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 170 และ 171 คำที่ขีดเส้นใต้ ได้แก่ เสียชีวิต, เสียชีวิตคาหลักประหาร เป็นคำที่ใช้บรรยายการตายของนักโทษที่ถูกยิงเป้า แม้การยิงเป้าจะเจ็บปวดทรมานแต่เมื่อกล่าวถึงการตายจะเห็นว่าจะใช้เพียง “เสียชีวิต” ที่น่าสังเกตคือไม่ปรากฏคำว่า “ตาย” เมื่อกล่าวถึงการเสียชีวิตของนักโทษและจะไม่มีการใช้คำขยายที่แสดงถึงความเจ็บปวดทรมานอย่างคำว่า “อนาถ” “อย่างโหดเหี้ยม” แบบที่ปรากฏในการบรรยายการตายของเหยื่อ ผู้วิจัยพบว่า

หากจะมีคำขยายมาขยายคำว่า “เสียชีวิต” ของนักโทษมักจะเป็นคำขยายที่แสดงความรวดเร็วของเวลาว่าเสร็จสิ้นในทันทีทันใด ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 172 หลังสิ้นเสียงปืน นช.สุพจน์คอพับลงกับหลักประหารเสียชีวิตทันที นับเป็นครั้งแรกในรอบปี 2541 ของเรือนจำกลางบางขวางที่มีการยิงเป้าประหารนักโทษคดีร้ายแรง

(มติชน 30 ตุลาคม 2541)

ตัวอย่างที่ 173 สำหรับการประหารรายนี้ นายประยุทธ์ สนั่น เจ้าหน้าที่เรือนจำระดับ 5 เป็นเพชรฆาตสิ้นกระสุนสังหารจำนวน 5 นัดเสียชีวิตทันที

(ข่าวสด 24 พฤศจิกายน 2542)

ตัวอย่างที่ 174 นายเชาวเรตจึงต้องยิงกระสุนซ้ำอีก 1 ชุด รวมเป็น 12 นัด จนเสียชีวิตทันที

(เดลินิวส์ 24 พฤศจิกายน 2542)

ตัวอย่างที่ 175 นายเชาวเรต จารุบุญย์ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ทำหน้าที่เพชรฆาตได้ใช้อาวุธปืนเอชเค .33 ซ้อมเล็งเป้าพักใหญ่แล้วเหนี่ยวไก 1 ชุดรวม 9 นัดกระสุนเข้าเป้าทะลุหัวใจ นช.เดชา ปลิดชีพวิญญานหลุดออกจากร่างไปในทันใด

(เดลินิวส์ 8 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างที่ 172 ถึง 175 ส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ เสียชีวิตทันที เป็นการบรรยายถึงการตายของนักโทษโดยวิธีการยิงเป้าโดยใช้คำว่า “เสียชีวิต” ประกอบกับส่วนขยายที่แสดงการตายอย่างรวดเร็วคือคำว่า “ทันที” คำศัพท์ที่ใช้บรรยายนี้แสดงถึงการเสียชีวิตอย่างรวดเร็ว ส่วนตัวอย่างที่ 175 วิญญานหลุดออกจากร่างไปในทันใด แม้จะดูน่าหวาดกลัวแต่ก็มีคำขยายว่า “ในทันที” ซึ่งแสดงถึงการตายแบบทันทีทันใดหรือกล่าวได้ว่านักโทษอาจจะเจ็บปวดจากการยิงเป้าแต่ก็ไม่นานโดยการใช้อำนาจที่นำกลัวลักษณะนี้ปรากฏน้อย

การที่หนังสือพิมพ์ใช้การบรรยายด้วยถ้อยคำเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า การตายของเหยื่อที่ถูกระทำจากนักโทษเป็นการตายที่ทรมาณ แต่การตายของนักโทษที่ถูกประหารชีวิตด้วยการยิงเป้านั้นไม่ทรมาณหรืออาจจะทรมาณแต่จบลงอย่างรวดเร็ว แสดงให้เห็นว่าเมื่อเทียบกับการก่ออาชญากรรมแล้ว “การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม”

นอกจากจะมีการใช้คำว่า “เสียชีวิต” ประกอบกับส่วนขยายที่แสดงถึงระยะเวลาอันรวดเร็วแล้วบางครั้งหนังสือพิมพ์ใช้คำที่แสดงถึงการตายอย่างสงบ เช่น สิ้นใจ เห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้ที่แม้จะมีการยิงช้าแต่ก็จะบรรยายเพียงว่า “สิ้นใจ”

ตัวอย่างที่ 176 นายเชาวเรศ จารุบุญ เพชฌฆาตเหี้ยมโหดกระสุนปืนเอชเค 33 ตรงจุดหัวใจชุดแรก 3 นัด เมื่อเวลา 17.45 น. แต่นางสมัยยังไม่เสียชีวิต เพชฌฆาตจึงต้องยิงซ้ำอีก 4 นัด จึงสิ้นใจ

(สยามรัฐ 24 พฤศจิกายน 2542)

2) การใช้คำหรือกลุ่มคำบรรยายการตายโดยการวิธีการฉีดสารพิษ

การประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดสารพิษเป็นกระบวนการที่นิยมใช้ในหลายประเทศ ประเทศไทยมีการประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษครั้งแรกในปี พ.ศ. 2546 จากการวิเคราะห์คำศัพท์ที่ใช้บรรยายการตายของนักโทษกลุ่มนี้พบว่าสื่อมักจะเลือกบรรยายด้วยคำศัพท์ว่า “เสียชีวิต” “สิ้นลม” “สิ้นใจ” โดยจะไม่มีการบรรยายถึงความทรมาณของนักโทษ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 177 หลังเสร็จขั้นตอนการเขียนพินัยกรรม ให้ทั้ง 2 พุดคุยโทรศัพท์กับญาติ รับศีลจากพระ รับประทานอาหาร แล้วจึงนำตัวนักโทษทั้ง 2 รายขึ้นนอนบนเตียงประหาร ฉีดยานอนหลับเข็มแรกแล้วจึงฉีดยาที่เป็นสารพิษเพื่อให้หัวใจหยุดเต้นเสียชีวิตในที่สุด

(ไทยรัฐ 25 สิงหาคม 2552)

ตัวอย่างที่ 178 จนท. ทำการฉีดยานอนหลับก่อน แล้วฉีดยาคลายกล้ามเนื้อ ขั้นตอนสุดท้ายฉีดยาบีบหัวใจให้เสียชีวิต

(ข่าวสด 13 ธันวาคม 2546)

- ตัวอย่างที่ 179 ประเดิมฉีดยาประหารชีวิต นักโทษ 4 ราย ผ่านราบรื่น – 35 นาทีสั้นลม ไซยา
3 อย่างตามขั้นตอน เก็บศพรอพิสูจน์ 24 ชม.
(มติชน 13 ธันวาคม 2546)
- ตัวอย่างที่ 180 การประหารมี 3 ขั้นตอนเริ่มจาก 1. ฉีดยาสลบ 2. ฉีดยาคลายกล้ามเนื้อ และ
3. ฉีดยาให้หัวใจหยุดเต้น ผู้สื่อข่าวรายงานว่า การประหารชีวิตผ่านพ้นไป
ด้วยดี นักโทษทั้ง 4 รายสิ้นใจอย่างสงบ
(เดลินิวส์ 13 ธันวาคม 2546)
- ตัวอย่างที่ 181 เจ้าหน้าที่ฉีดยาหยุดเต้นหัวใจให้นักโทษอีก 3 ขวด โดยใช้เวลาราว 10 นาที
แล้วสัญญาณไฟทั้งหมดก็ดับลง หมายถึงนักโทษได้สั้นลมหายใจแล้ว โดยใช้
เวลาประหารนักโทษด้วยวิธีการเข็มฉีดยาทั้งสิ้น 35 นาที
(มติชน 13 ธันวาคม 2546)

จากตัวอย่างที่ 177 ถึง 181 คำศัพท์ที่บรรยายการตายของนักโทษจากการประหารด้วยการฉีดยาพิษ ได้แก่ เสียชีวิตในที่สุด, เสียชีวิต, สั้นลม, สิ้นใจอย่างสงบ, สั้นลมหายใจ แม้จะไม่ได้กล่าวว่านักโทษเสียชีวิตโดยทันทีทันใดอย่างการประหารด้วยวิธีการยิงเป้าแต่กริยาวลีเหล่านี้สื่อความหมายว่านักโทษได้เสียชีวิตอย่างสงบและไม่เจ็บปวด กล่าวได้ว่ากริยาวลีเหล่านี้สื่อภาพตัวแทนของการประหารชีวิตโดยการฉีดยาว่า “เป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม”

อย่างไรก็ตามแม้กระบวนการประหารด้วยการฉีดยาพิษจะดูมีลักษณะที่ไม่รุนแรงหรือน่ากลัวเหมือนการยิงเป้า การใช้คำศัพท์บรรยายการตายก็ล้วนเป็นคำศัพท์ที่ไม่แสดงความเจ็บปวดแต่หากพิจารณาการบรรยายขั้นตอนโดยรวมจะเห็นว่าสื่อจะบรรยายขั้นตอนการฉีดยาพิษที่ดำเนินไปอย่างช้าๆ และให้ข้อมูลว่านักโทษค่อยๆ เสียชีวิตลงซึ่งผู้อ่านจะรู้สึกอึดอัดทรมานที่เห็นว่านักโทษค่อยๆ ตายไม่ได้ตายทันทีเหมือนการยิงเป้า

กลวิธีการเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำบรรยายการตายของเหยื่อและนักโทษตามที่ได้เสนอมานี้ทำให้เห็นว่าการประหารชีวิตโดยการฉีดยาพิษเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรมเพราะทำให้นักโทษตายอย่างไม่ทรมาน การประหารโดยการยิงเป้าแม้จะเป็นกระบวนการที่รุนแรงแต่ก็ทำ

ให้เสียชีวิตโดยทันทีทันใดและเมื่อเทียบกับการเสียชีวิตโดยอาชญากรรมพบว่าการประหารชีวิตมีมนุษยธรรมกว่าเพราะอาชญากรรมทำให้เหยื่อตายอย่างทรมาน ดังนั้นกลวิธีนี้จึงสื่อภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่าเป็น “กระบวนการที่มีมนุษยธรรม”

จากการวิเคราะห์ “การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยาย” พบว่าแบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ ได้แก่ 1) การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยายพฤติกรรม ประกอบด้วยพฤติกรรมของนักโทษ พฤติกรรมของผู้เสียหาย พฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ 2) การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยายการตาย ประกอบด้วย การตายของผู้เสียหายและการตายของนักโทษประหาร โดยแสดงคำหรือกลุ่มคำศัพท์ที่ใช้บรรยายได้ตามตารางต่อไปนี้

สิ่งที่บรรยาย		คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เพื่อบรรยาย	
พฤติกรรม	นักโทษ	ก่อนก่อ อาชญากรรม	<u>แสดงว่าเป็นเจตนากระทำ</u> ไปดูลาดเลา, วางแผนฆ่า, ปีนเข้าไปบริเวณบ้านและเข้าไปหลบซ่อนในห้องนอนของผู้ตาย, จอดรถอยู่บริเวณรั้วเพื่อคอยช่วยเหลือ, ถี้อมัดไปตักกรอกที่หน้าห้องน้ำ
		ขณะเกิด อาชญากรรม	<u>แสดงการทำร้าย</u> ใช้ปืนยิง, ใช้ปืนคาร์บินยิง, ใช้อาวุธปืนจ่อยิง, บุกเข้าไปใช้ไม้ตี, ใช้ขวานฟันซ้ำ, จุดไฟเผา, ฆ่า เผาทำลายศพ, ใช้อาวุธปืนยิง, เผาทำลายศพ, ใต้กระทำการฆ่าเรา, ใช้กำลังชกต่อยท้อง, ใช้สายสะพายกระเป๋านักเรียนรัดคอ, จับตัว... ไปเรียกค่าไถ่, ยิง, บุกเข้าไปในบ้าน, ใช้มีดฟัน, ฟัน, ทำร้าย, บุกเข้าไปฆ่าล้างครว, ช่มชืนกระทำการฆ่าเรา, ใช้ไม้ตี, ใช้มีดปาดคอ, กระชากเอาสร้อยคอไป, ใช้มีดฟันศีรษะ, แทง, จุดไฟเผา, ตัดศีรษะโยนเข้ากองไฟ, จุดเพลิงเผาโดยล็อกประตูด้านนอกไว้, ทำการฆ่าด้วยการบีบคอและกดคอแล้วใช้น้ำราดเข้าไปที่ปากและจมูก, ระเบิดกระสุนใส่อย่างบ้าคลั่ง, ช่มชืนฆ่า...อย่างโหดเหี้ยม
		เมื่อรู้ว่าจะถูก ประหาร	<u>แสดงความหวาดกลัว</u> มีสีหน้าคล้ายรำให้ดวงตาสีแดงเรื่อ, สุกหูหรือจัดมีสีหน้าที่เครียด, เหงื่อแตกหน้าซึด, คอตก เสียงสั่นเครือ, นั่งซึมน้ำตาลอ, รำให้ออกมาด้วยความเศร้าโศกน้ำตานองอาบแก้ม, ทรวดเข้าอ่อนเดินไม่ไหวรำให้โฮ, แข็งขาอ่อน, เข้าอ่อน, เข้าอ่อนเดินไม่ไหว, เกิดอาหารสั่นไปทั้งตัวเดินแทบไม่ได้, แข็งขาอ่อนจนเดินไม่ไหว, นั่งนิ่งไม่ยอมพูดจา, หัวเราะออกมาเหมือนคนเสียสติ, พรำบ่นตลอดเวลาไม่แต่ต้องอาหารเลย, กินได้คำ – สองคำ, ไม่ยอมแต่ต้องอาหารแม้แต่คำเดียว, ไม่ยอมแต่ต้องเพราะกินไม่ลง, กินไม่ลง, ไม่มีใครแต่ต้องอาหาร, ปฏิเสธไม่ยอมแต่อาการมือสุดท่าย, ไม่แต่ต้องอาหาร, ไม่ยอมแต่ต้องเพราะกินไม่ลงเพียง, ไม่ยอมแต่ต้องอาหารที่เจ้าหน้าที่ได้จัดเตรียมไว้ให้ <u>แสดงความไม่สะทกสะท้าน</u> กลับไม่มีทำที่สะทกสะท้านหรือตกอกตกใจอะไรแม้แต่หน่อย, เดินเข้าสู่หลักประหารอย่างไม่สะทกสะท้าน, มีสีหน้ายิ้มแย้มตลอดเวลา, มีทำที่เดินยิ้มไปตลอดทาง, มีอาการยิ้มตลอดไม่มีอาการสะทกสะท้าน

สิ่งที่บรรยาย		คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เพื่อบรรยาย	
พฤติกรรม	ผู้เสียหาย	ขณะเกิด อาชญากรรม	กำลังหลับ, นอนหลับอยู่, ขณะขับรถ, ขณะกำลังนั่ง รับประทานอาหารกับพวก
	เจ้าหน้าที่ หรือ องค์กร	ขณะ ดำเนินการทาง กฎหมาย	ติดตามจับกุม, จับกุม...พร้อมของกลางยาบ้า , พิพากษา ประหารชีวิต, มีมติให้ยึดอายัดทรัพย์สิน, แจ้งข้อหา, พิพากษา, พิพากษายืน, ฎีกาตก, จับกุม, พิพากษาลงโทษ ประหารชีวิต, พิพากษากลับคำพิพากษา, บังคับคดีไปตาม คำพิพากษา
		ขณะ ดำเนินการ ประหารชีวิต	เป็นสักขีพยานในการฉีดยาพิษประหาร, ร่วมเป็นสักขีพยาน , ร่วมกันเป็นสักขีพยานในการประหารชีวิต, เป็นสักขีพยาน, ร่วมเป็นสักขีพยานในการประหาร, ร่วมเป็นสักขีพยานใน การประหารชีวิต นำนักโทษทั้งสองไปทำพินัยกรรม, ให้เขียนจดหมายและ พินัยกรรมถึงญาติพี่น้อง, ให้เขียนจดหมายถึงพ่อแม่พี่น้อง, ให้เขียนจดหมายพินัยกรรมให้ญาติ, อนุญาตให้ทั้งสอง โทรศัพท์พูดคุยกับญาติเพื่อส่งเสีย, ให้เขียนพินัยกรรมและ โทรศัพท์หาญาติครั้งสุดท้าย, อนุญาตให้โทรศัพท์ส่งเสีย ญาติ, ให้นักโทษทั้งหมดโทรศัพท์ติดต่อญาติพี่น้องบอก กล่าวอำลา, ให้นักโทษเขียนจดหมายพินัยกรรมและ โทรศัพท์หาญาติพี่น้อง
การตาย	ผู้เสียหาย		เสียชีวิต, ถึงแก่ความตาย ตายอย่างเหี้ยมโหด, ถึงแก่ภรรณาพอย่างโหดเหี้ยม, ตาย อนาถ, ดับอนาถทันที, ขาดอากาศหายใจ, ขาดอากาศ หายใจตาย
	นักโทษ	จากการยิงเป้า	เสียชีวิต, เสียชีวิตคาหลักประหาร, เสียชีวิตทันที, วิญญาณ หลุดออกจากร่างไปในทันใด, สิ้นใจ
		จากการฉีดยา สารพิษ	เสียชีวิตในที่สุด, เสียชีวิต, สิ้นลม, สิ้นใจอย่างสงบ, สิ้นลม หายใจ

ตารางที่ 17 แสดงชุดคำศัพท์ที่ใช้ในกลวิธี “การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยาย”

จากตารางเป็นการสรุป “การใช้คำหรือกลุ่มคำในการบรรยาย” ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ได้แก่ 1) การใช้คำหรือกลุ่มคำในการบรรยายพฤติกรรม 2) การใช้คำหรือกลุ่มคำในการบรรยายการตาย

กลุ่มแรกคือ “การใช้คำหรือกลุ่มคำในการบรรยายพฤติกรรม” ประกอบด้วย 1) **พฤติกรรมของนักโทษประหาร** ซึ่งแบ่งออกเป็น พฤติกรรมก่อนก่ออาชญากรรมจะบรรยายด้วยคำหรือกลุ่มคำที่สื่อว่านักโทษมีเจตนาในการกระทำผิด พฤติกรรมขณะก่ออาชญากรรมจะบรรยายด้วยคำหรือกลุ่มคำที่สื่อพฤติกรรมที่เป็นการทำร้ายสะท้อนภาพตัวตนว่านักโทษเป็นคนที่โหดเหี้ยม พฤติกรรมเมื่อรู้ว่าจะถูกประหารชีวิตจะบรรยายด้วยคำหรือกลุ่มคำที่แสดงอาการกังวล เครียด และกลัวการประหารสะท้อนภาพตัวตนของการประหารชีวิตว่าเป็นกระบวนการที่น่ากลัว อย่างไรก็ตามบางครั้งสื่อจะบรรยายพฤติกรรมนี้ด้วยคำหรือกลุ่มคำที่สื่อว่านักโทษไม่แสดงอาการเกรงกลัวแต่เมื่อพิจารณาจากบริบทของข่าวแล้วพบว่าสื่อไม่ได้ต้องการยกย่องว่าจิตใจเด็ดเดี่ยวแต่สื่อว่านักโทษไม่เกรงกลัวกฎหมายไม่สะทกสะท้านต่อการประหาร 2) **พฤติกรรมของผู้เสียหายขณะเกิดอาชญากรรม**จะบรรยายด้วยคำหรือกลุ่มคำที่สื่อว่าผู้เสียหายไม่ได้ระมัดระวังตัวหรืออยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ได้ตั้งรับการทำร้ายจากนักโทษ เช่น หลับอยู่, ชับรถอยู่, รับประทานอาหารอยู่ แสดงให้เห็นว่านักโทษตั้งใจกระทำผิดโดยรอจังหวะที่จะก่ออาชญากรรม 3) **พฤติกรรมของเจ้าหน้าที่** แบ่งออกเป็นพฤติกรรมขณะดำเนินการทางกฎหมายส่วนนี้จะบรรยายด้วยคำหรือกลุ่มคำศัพท์ทางกฎหมาย เช่น แจ้งข้อหา, ติดตามจับกุม, พิพากษา ฯลฯ ซึ่งสื่อให้เห็นว่าการประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย พฤติกรรมขณะดำเนินการประหารชีวิตจะบรรยายด้วยคำหรือกลุ่มคำที่สื่อว่ามีสักขีพยานในการประหาร มีการให้นักโทษเขียนจดหมายและพินัยกรรมซึ่งสะท้อนภาพตัวตนของการประหารว่าเป็นกระบวนการที่มีการตรวจสอบรัดกุม มีมนุษยธรรมเพราะปฏิบัติต่อนักโทษอย่างมนุษย์และไม่ได้กระทำกับนักโทษในลักษณะที่เหยียดหยามศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

กลุ่มที่สองคือ “การใช้คำหรือกลุ่มคำในการบรรยายการตาย” ประกอบด้วย 1) **บรรยายการตายของผู้เสียหาย**กลุ่มนี้จะบรรยายด้วยคำศัพท์ทั่วไป เช่น เสียชีวิต, ถึงแก่ความตาย แต่เมื่อพิจารณาบริบทจะพบว่ากว่าจะเสียชีวิตเหยื่อต้องทรมานจากการกระทำของนักโทษ นอกจากนี้ยังบรรยายด้วยคำหรือกลุ่มคำที่แสดงว่าเหยื่อตายอย่างทรมาน เช่น ตายอย่างเหี้ยมโหด, ถึงแก่ภรรณาพอย่างโหดเหี้ยม, ตายอนาถ เป็นต้น 2) **บรรยายการตายของนักโทษ**จะประกอบด้วยการตายด้วยวิธีการยิงเป้า แม้การยิงเป้าจะใช้กระสุนจำนวนมากในการประหารแต่เมื่อบรรยายการตายสื่อจะใช้คำว่า เสียชีวิต, เสียชีวิตคาหลักประหารเท่านั้นจะไม่มีส่วนขยายเช่นคำว่า อนาถ, โหดเหี้ยม, สยอง มาประกอบ แต่หากมีส่วนขยายมักแสดงให้เห็น

ว่าเป็นการเสียชีวิตโดยทันทีทันใด เช่น เสียชีวิตทันที, วิญญาณหลุดออกจากร่างไปในทันใด ส่วนการตายด้วยวิธีการฉีดยาพิษจะบรรยายด้วยคำศัพท์ที่แสดงว่าตายอย่างไม่ธรรมดา เช่น ลึนลม, เสียชีวิตในที่สุด, ลึนใจอย่างสงบ, ลึนลมหายใจ ที่น่าสังเกตคือเมื่อเป็นการตายจากวิธีการประหารจะไม่ปรากฏใช้คำว่า “ตาย” แต่จะใช้คำว่า “เสียชีวิต” ซึ่งเป็นคำทางการ เมื่อเปรียบเทียบจะเห็นว่าการประหารชีวิตโดยการฉีดยาเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรมกว่าการประหารชีวิตโดยวิธีการยิงเป้าและการยิงเป้าแม้จะรุนแรงแต่ทำให้นักโทษเสียชีวิตทันทีต่างจากการก่ออาชญากรรมที่ทำให้เหยื่อเสียชีวิตอย่างธรรมดา

4.2 การใช้สำนวน

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายของ สำนวน ว่า หมายถึง “ถ้อยคำหรือข้อความที่กล่าวสืบต่อกันมาช้านานแล้ว มีความหมายไม่ตรงตามตัวหรือมีความหมายอื่น แฝงอยู่ เช่น สอนจระเข้ให้ว่ายน้ำ ไร่ไม่ดีโทษปีโทษกลอง” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1187)

สำหรับงานวิจัยนี้ สำนวน หมายถึง “ถ้อยคำหรือข้อความที่กล่าวสืบต่อกันมา มีนัยความหมายที่ไม่ตรงตามรูป” การใช้สำนวนมีข้อดีคือช่วยให้ผู้อ่านที่ใช้ภาษาเดียวกันสามารถเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อได้ทันที นอกจากนี้สำนวนยังช่วยสื่อทัศนคติของผู้เขียนและโน้มน้าวใจให้ผู้อ่านคล้อยตามได้ (ชนกพร พัวพัฒนกุล, 2548: 95) จากการวิเคราะห์พบว่าการใช้สำนวนเป็นกลวิธีที่ปรากฏไม่มากแต่สามารถสื่อภาพตัวแทนเกี่ยวกับการประหารชีวิตได้โดยหนังสือพิมพ์รายวันไทยใช้สำนวนในการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิตดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 182 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกล่าวด้วยว่า การประหารครั้งนี้เป็นครั้งแรกในรอบ 8 ปี เป็นการบังคับคดีไปตามคำพิพากษาของศาลฎีกา เป็นอุทธรณ์หรือบทเรียนให้ผู้ที่กระทำความผิด หรือผู้ที่กำลังจะกระทำความผิดได้คิดว่ บ้านเมืองมีชื่อมีแป และจะได้กลับใจ ประพฤติตนเป็นพลเมืองดีของสังคม นักโทษที่เป็น อาชญากรโดยสันดานแก้ไขไม่ได้สมควรได้รับโทษอย่างเฉียบขาด

(มติชน 30 มกราคม 2539)

จากตัวอย่างที่ 182 มีการใช้สำนวน **“บ้านเมืองมีชื่อมีแป”** ซึ่งหมายถึง บ้านเมืองย่อมมีกฎหมายระเบียบแบบแผนคุ้มครอง (วิเชียร เกษประทุม, 2547: 57) มาอธิบายว่าประเทศชาติมีกฎหมายเป็นเหมือนโครงสร้างสำคัญคอยคุ้มครองหรือเป็นแบบแผนให้คนในบ้านซึ่งคือประชาชนปฏิบัติตามเพื่อให้อยู่รวมกันในประเทศได้อย่างสงบ การทำความผิดใดๆ จะถูกลงโทษตามที่กฎหมายกำหนด สำนวนนี้สื่อภาพตัวแทนว่า “การประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย”

ตัวอย่างที่ 183 กรมราชทัณฑ์สั่งประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดรวมเดียว 5 รายซ้อน 4 รายโดนคดียาเสพติดเฮโรอีนเกือบ 35 กก. และยาบ้า เป็นนักโทษต่างชาติฮ่องกงและไต้หวันและคนไทย ส่วนอีก 1 รายเจอข้อหาฆ่าก้านันท์ จ.นราธิวาส และยังรอคิวอีก 3 ราย เผยเป็นแผนเชือดไก่ให้ลิงดู ตามแผนที่รัฐบาล “ทักษิณ” หวังขู่ให้พ่อค้ายาเสพติดเกรงกลัวกฎหมาย

(สยามรัฐ 19 เมษายน 2544)

จากตัวอย่างสำนวน **“เชือดไก่ให้ลิงดู”** หมายถึง ลงโทษคนหนึ่งเป็นตัวอย่าง เพื่อให้คนอื่นหวาดกลัวและไม่กล้าทำผิดแบบเดียวกัน สำนวนนี้เป็นการเปรียบเทียบว่านักโทษที่กระทำผิดคือไก่ ประชาชนเปรียบเปรยได้กับลิง และการเชือดไก่คือการประหารชีวิตนักโทษ “เชือดไก่ให้ลิงดู” จึงเป็นสำนวนที่ใช้เพื่อกล่าวแก่ประชาชนทั่วไปว่าหากทำผิดก็จะถูกประหารชีวิตแบบนักโทษ ทั้งนี้กล่าวได้ว่าเป็นไปเพื่อปรามการกระทำผิดของคนในสังคม

ตัวอย่างที่ 184 กระทรวงมหาดไทยมีความเห็นว่านักโทษเด็ดขาดรายนี้ กระทำความผิดและมีประวัติการกระทำผิดซ้ำซากไม่มีความเข็ดหลาบ ได้พระราชทานอภัยโทษออกมาไม่นานก็กลับไปกระทำผิดอีก โดยไม่สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ ไม่กลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี ในทางกลับกันยังก่อคดีสะเทือนขวัญฆ่าข่มขืนเด็กอายุไม่ถึง 13 ปี ซ้ำอีก

(ข่าวสด 22 มิถุนายน 2542)

จากตัวอย่างสำนวน “กลับเนื้อกลับตัว” หมายถึง เลิกทำความชั่วหันมาทำความดี (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546) ดังนั้นจากตัวอย่างที่กล่าวว่านักโทษไม่กลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดีจึงสื่อความหมายว่านักโทษเป็นผู้ที่ไม่สามารถกลับตัวมาเป็นคนดีได้และยังแสดงให้เห็นว่านักโทษทำผิดซ้ำซากด้วย

4.3 การใช้มูลบท

เฟรเก้ (Frage) นักปรัชญาชาวเยอรมันเป็นคนแรกที่ได้กล่าวถึงลักษณะบางประการของมูลบทโดยกล่าวว่าเมื่อกล่าวถ้อยคำออกมาจะมีลักษณะบางประการที่เป็นสภาวะเกิดก่อนหรือมูลบท เช่น การใช้คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะจะต้องอ้างอิงไปถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยเฟรเก้ได้ยกตัวอย่างประโยค *Kepler died in misery*. Kepler จะต้องอ้างอิงไปถึงคนที่ชื่อ Kepler กล่าวอีกนัยหนึ่งว่ามีคนชื่อ Kepler (Frage, 1952: 59) ดันยูล (Yule, 2003: 25) กล่าวว่า มูลบทคือสิ่งที่ผู้พูด (speaker) คาดว่าเกิดเหตุการณ์บางอย่างขึ้นก่อนจะกล่าวถ้อยคำออกมา โดยยูลกล่าวว่า มูลบทมีหลายประเภท เช่น มูลบทที่มีค่าความจริง (factive) มูลบทประเภทโครงสร้าง (structural) ฯลฯ

จากที่กล่าวไปสามารถกล่าวโดยสรุปได้ว่า มูลบท (presupposition) หรือ สภาวะเกิดก่อน คือ การที่คำกล่าวหรือประพจน์ (proposition) บอกลักษณะความจริงที่เกิดขึ้นก่อน มโนทัศน์นี้เป็นมโนทัศน์ที่สำคัญในทางอรรถศาสตร์และวจนปฏิบัติศาสตร์ การตีความมูลบททางอรรถศาสตร์ (semantic presupposition) สามารถวิเคราะห์จากรูปภาษาเพราะรูปภาษาบางกลุ่มเอื้อต่อการตีความ เช่น กริยาที่มีค่าความจริง (factive verb) คือกริยาที่แสดงให้เห็นว่าข้อความที่ตามมาเป็นความจริง เช่น คำว่า *เสียใจ ดีใจ โกรธ ภูมิใจ ใจหาย รู้* ฯลฯ กริยาที่สื่อความหมาย (implicative verb) เช่น *หยุด เลิก สิ้น* นอกจากนี้ยังมี มูลบทที่สื่อผ่านโครงสร้างอื่นๆ อีก เช่น โครงสร้างประโยคที่เป็นไปไม่ได้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553: 354, กฤษดาวรรณ หงส์ลดารมภ์และธีรนุช โชคสุวนิช, 2551: 33-45)

มูลบทมีความเกี่ยวข้องกับการศึกษาทฤษฎีวิเคราะห์เชิงวิพากษ์เพราะช่วยแนะความบางอย่างหรือสื่อถึงความเชื่อบางอย่างของผู้กล่าวถ้อยคำนั้นๆ จากการศึกษาพบว่ามีการใช้มูลบทในการแนะนำความต่างๆ ได้แก่ 1) การใช้มูลบทเพื่อแนะนำความว่านักโทษประหารเคยทำความผิดมาก่อน 2) การใช้มูลบทเพื่อแนะนำความว่การกระหารชีวิตมีการตรวจสอบรัดกุม 3) การใช้มูลบทเพื่อแนะนำความว่การประหารชีวิตเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

4.3.1 การใช้มูลบทแหะความว่านักโทษประหารเคยต้องโทษมาก่อน และไม่สำนึกผิด คือการที่รูปภาพบางรูปเอื้อต่อการตีความว่านักโทษประหารได้เคยทำ ความผิดหรือต้องโทษมาก่อนแล้ว จากการวิเคราะห์พบว่ารูปภาพที่เอื้อต่อการตีความมูลบท กลุ่มนี้ได้แก่ คำกริยาที่แสดงการเปลี่ยนสภาพ (change of state verb) เช่นคำว่า “พ้นโทษ” ซึ่ง แสดงมูลบทว่าก่อนหน้านั้นเคยต้องโทษมาก่อน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 185 นักโทษเด็ดขาดชายवाद... พ้นโทษจากเรือนจำเมื่อวันที่ 20 มี.ค. 38 แล้วต่อมา ก่อคดีข่มขืน ฆ่า และเผาในคดีดังกล่าวหลังจากพ้นโทษมาได้เพียง 5 เดือน เท่านั้น

(ไทยรัฐ 21 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่าง **“นักโทษเด็ดขาดชายवादพ้นโทษจากเรือนจำเมื่อวันที่ 20 มี.ค. 38”** แสดงมูลบทว่า ก่อนหน้าวันที่ 20 มีนาคม 2538 นักโทษเด็ดขาดชายवादได้ต้องโทษอยู่ มูลบทนี้ทำให้เกิดภาพตัวแทนว่า “นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดซ้ำซาก” หรือเคยทำผิดมา ก่อน นอกจากนี้การที่สื่อให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าการก่ออาชญากรรมของนักโทษนั้นทำหลังพ้นโทษ “เพียง 5 เดือน” ยังสื่อให้เห็นว่านักโทษไม่สำนึกผิดเพราะกลับมาก่ออาชญากรรมซ้ำในเวลา อันรวดเร็ว

ตัวอย่างที่ 186 นอกจากนี้นักโทษเด็ดขาดชายอุทัยยังมีประวัติต้องโทษในคดีฆ่าเมื่อปี 2525 พ้นโทษจากเรือนจำเมื่อวันที่ 25 ต.ค. 32

(ไทยรัฐ 21 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างที่ 186 ข้อความที่ว่า **“นักโทษเด็ดขาดชายอุทัยยังมีประวัติต้องโทษใน คดีฆ่าเมื่อปี 2525 พ้นโทษจากเรือนจำเมื่อวันที่ 25 ต.ค. 32”** มีรูปภาพที่ช่วยตีความ มูลบท คือ คำว่า **“พ้นโทษ”** แสดงมูลบทว่าก่อนหน้าวันที่ 25 ตุลาคม 2532 นักโทษเด็ดขาด ชายอุทัยได้ต้องโทษหรือเคยกระทำผิดในคดีอื่นมาก่อน

ตัวอย่างที่ 187 หลังจากที่นายสมศักดิ์ได้พ้นโทษจากคดีอาญาที่ 1812/2539 ได้เดินทางไปพัก ที่บ้านเพื่อน

(เดลินิวส์ 1 พฤษภาคม 2542)

จากส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ “หลังจากที่นายสมศักดิ์ได้พ้นโทษจากคดีอาญาที่ 1812/2539” แสดงมูลบทว่านายสมศักดิ์เคยต้องโทษมาก่อน และมูลบทดังกล่าวช่วยประกอบสร้างภาพตัวแทนว่า “นักโทษกระทำผิดซ้ำซาก”

ตัวอย่างที่ 185 ...ผู้ต้องหาซึ่งเคยก่อคดีหลบหนีเข้าเมืองฆ่าเจ้าพนักงานเพิงพ้นโทษเมื่อปี 2520 แต่กลับมาก่อคดีซ้ำอีก

(สยามรัฐ 24 พฤศจิกายน 2542)

จากตัวอย่างที่ 185 “ผู้ต้องหาซึ่งเคยก่อคดีหลบหนีเข้าเมืองฆ่าเจ้าพนักงานเพิงพ้นโทษเมื่อปี 2520 แต่กลับมาก่อคดีซ้ำอีก” สามารถตีความมูลบทผ่านคำศัพท์ “พ้นโทษ” ซึ่งเป็นกริยาที่แสดงการเปลี่ยนสภาพ (change of state verb) คำศัพท์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้ใช้ภาษามีความเชื่อมาก่อนหน้านั้นนักโทษได้ต้องโทษหรือทำความผิดมาแล้ว นอกจากนี้ยังตีความมูลบทได้จากคำแสดงการเกิดซ้ำ (iterative) คือคำว่า “อีก” คำศัพท์ดังกล่าวปรากฏร่วมกับกริยวลี “กลับมาก่อคดีซ้ำ” แสดงมูลบทว่าก่อนหน้านั้นนักโทษได้ก่อคดีมาแล้ว

กล่าวโดยสรุปการใช้มูลบทแนวความว่านักโทษเคยต้องโทษมาก่อนช่วยประกอบสร้างภาพตัวแทนว่า “นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดซ้ำซาก” กล่าวคือ นอกจากคดีที่ถูกตัดสินประหารแล้วนักโทษยังเคยก่อคดีอื่นๆ มาก่อนแล้วเพิงได้รับการปล่อยตัวมา

4.3.2 การใช้มูลบทแนวความว่าการประหารมีการตรวจสอบอย่างรัดกุม จากการวิเคราะห์พบว่าการมูลบทที่แนวความว่ามีการตรวจสอบอย่างรัดกุมจะแสดงผ่านรูปภาษาที่แสดงการเกิดซ้ำ (iterative) เช่น “อีกครั้ง” “ครั้งสุดท้าย” รูปภาษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าก่อนหน้านั้นได้เกิดเหตุการณ์นั้นขึ้นมาแล้ว เช่น หากกล่าวว่า “ตรวจสอบอีกครั้งว่านักโทษเสียชีวิต” ก็จะสื่อมูลบทว่าก่อนหน้านั้นได้มี “การตรวจสอบการเสียชีวิตเกิดขึ้นแล้วอย่างน้อยหนึ่งครั้ง” ตัวอย่างมูลบทที่แนวความว่ามีการตรวจสอบอย่างรัดกุม เช่น

ตัวอย่างที่ 189 เมื่อได้สัญญาณเพศฆาตเหี้ยวไถป็น เอชเค.33 จำนวน 1 ชุด 9 นัด จากนั้นแพทย์จึงเข้าตรวจอีกครั้งเมื่อเห็นนักโทษตายสนิทแล้วจึงเสร็จสิ้นการประหาร

(เดลินิวส์ 22 มิถุนายน 2542)

จากตัวอย่าง “แพทย์จึงเข้าตรวจอีกครั้งเมื่อเห็นนักโทษตายสนิทแล้วจึงเสร็จสิ้นการประหาร” แสดงมูลบทผ่านคำว่า “อีกครั้ง” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าก่อนหน้านั้นมีการตรวจสอบมาแล้ว การตรวจสอบอีกครั้งจึงแสดงให้เห็นความรอบคอบรัดกุมของการดำเนินการประหาร

ตัวอย่างที่ 190 จากนั้นแพทย์จะตรวจสอบว่านักโทษประหารเสียชีวิตตามคำพิพากษา จากนั้นนำศพนักโทษบรรจุในโลงเย็นซึ่งมีความเย็น-18 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 12 ชั่วโมง ก่อนจะให้แพทย์ตรวจเป็นครั้งสุดท้าย

(เทลินิวส์ 25 สิงหาคม 2552)

จากตัวอย่าง “แพทย์จะตรวจสอบว่านักโทษประหารเสียชีวิตตามคำพิพากษา จากนั้นนำศพนักโทษบรรจุในโลงเย็นซึ่งมีความเย็น-18 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 12 ชั่วโมง ก่อนจะให้แพทย์ตรวจเป็นครั้งสุดท้าย” แสดงมูลบทผ่านคำว่า “ครั้งสุดท้าย” ซึ่งทำให้เห็นว่าก่อนหน้านั้นมีการตรวจสอบมาแล้วว่านักโทษได้เสียชีวิตแต่มีการตรวจสอบอีกรอบหนึ่ง มูลบทนี้จึงแสดงให้เห็นว่าการประหารชีวิตมีขั้นตอนที่รัดกุมมีการตรวจสอบที่เชื่อได้ว่านักโทษเสียชีวิตจริง

4.3.3 การใช้มูลบทเพื่อเน้นความว่าภาครัฐทำการประหารชีวิตอย่าง

ต่อเนื่อง มูลบทที่เน้นความว่าภาครัฐทำการประหารอย่างต่อเนื่องจะแสดงผ่านรูปภาษาที่เอื้อต่อการตีความมูลบท (presupposition trigger) โดยมากเป็นการใช้คำบอกจำนวนนักโทษที่ถูกประหารชีวิตในแต่ละครั้งประกอบกับคำว่า “อีก” ซึ่งเป็นรูปภาษาที่แสดงให้เห็นการเกิดซ้ำ มูลบทกลุ่มนี้แสดงให้เห็นความต่อเนื่องของการลงโทษประหารว่าเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอหรือเกิดขึ้นมาก่อนหน้านี้แล้ว ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าผลของการใช้มูลบทกลุ่มนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้คนในสังคมเกิดความเกรงกลัวและไม่ทำผิดร้ายแรงเพราะจะเห็นว่ารัฐได้ดำเนินการทางกฎหมายอย่างต่อเนื่องไม่มีใครสามารถรอดพ้นจากการกระทำผิดไปได้ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 191 เรือนจำกลางบางขวาง “ยิงเป้า” นักโทษเด็ดขาดอีก 5 ราย

(ไทยรัฐ 10 ตุลาคม 2542)

จากตัวอย่างที่ 191 " **“ยิงเป้า” นักโทษเด็ดขาดอีก 5 ราย** ” แสดงมูลบทว่าก่อนหน้า
นี้มีนักโทษเด็ดขาดถูกประหารไปแล้วและครั้งนี้ประหารเพิ่มอีก 5 ราย มูลบทดังกล่าวได้แนะนำให้
เห็นว่าภาครัฐได้ประหารชีวิตนักโทษอย่างต่อเนื่องซึ่งความต่อเนื่องที่เกิดขึ้นนั้นอาจมีผลทำให้
คนให้สังคมเกรงกลัวที่จะทำความผิด

ตัวอย่างที่ 192 การประหารชีวิตครั้งนี้นับเป็นครั้งที่ 6 ของปี 2542 รวมนักโทษเด็ดขาดถูก
ประหารแล้ว 13 ราย แต่ครั้งนี้ถือเป็นครั้งประวัติศาสตร์ของเรือนจำกลางบาง
ขวางเนื่องจากประหารครั้งเดียว 5 ศพ

(มติชน 9 ตุลาคม 2542๗)

จากตัวอย่างข้างต้นส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ **“การประหารชีวิตครั้งนี้ นับเป็นครั้งที่ 6
ของปี 2542 รวมนักโทษเด็ดขาดถูกประหารแล้ว 13 ราย”** แสดงมูลบทว่าในปี พ.ศ. 2542
มีการประหารชีวิตอย่างต่อเนื่อง และตั้งแต่ต้นปีถึงเดือนตุลาคมมีนักโทษถูกประหารไปแล้ว 13
ราย มีการประหารชีวิต 6 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 193 นักโทษเด็ดขาดชายรายนี้เป็นรายที่ 8 ที่ได้มีการประหารชีวิตไปแล้วในรัฐบาล
ชุดปัจจุบันและเป็นรายสุดท้ายก่อนวันเข้าพระราชานี้

(ข่าวสด 5 กรกฎาคม 2544)

จากตัวอย่างข้อความที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ **“นักโทษเด็ดขาดชายรายนี้เป็นรายที่ 8 ที่ได้
มีการประหารชีวิตไปแล้วในรัฐบาลชุดปัจจุบันและเป็นรายสุดท้ายก่อนวันเข้าพระราชานี้**
ปีนี้” แสดงมูลบทว่าก่อนหน้านั้นมีนักโทษถูกประหารไปแล้ว 7 รายแล้วในรัฐบาลชุดนั้น และ
นักโทษรายที่ 8 เป็นรายสุดท้าย ทำให้เห็นความเอาจริงเอาจังในการลงโทษและความต่อเนื่อง
ของการประหารชีวิต

ตัวอย่างที่ 194 คุณบางขวางประหารอีกนักโทษค้ำผง

(ข่าวสด 5 กรกฎาคม 2544)

จากตัวอย่าง **“ประหารอีกนักโทษค้ำผง”** แสดงมูลบทว่ามีนักโทษที่ค้ำเฮโรอินเคยถูกประหารมาก่อนแล้วและคราวนี้ประหารอีกรายหนึ่ง

ตัวอย่างที่ 195 เรือนจำกลางบางขวาง ยิงเป้ากุดหัวนักโทษเด็ดขาดคดียาเสพติดเพิ่มอีก 1 ราย นับเป็นศพที่ 8 ในรอบครึ่งปี

(ไทยรัฐ 6 กรกฎาคม 2544)

จากตัวอย่าง **“ยิงเป้ากุดหัวนักโทษเด็ดขาดคดียาเสพติดเพิ่มอีก 1 ราย นับเป็นศพที่ 8 ในรอบครึ่งปี”** แสดงมูลบทว่าก่อนหน้านี้มีนักโทษในคดียาเสพติดถูกประหารมาแล้ว และการประหารล่าสุดเป็นรายที่ 8 แสดงมูลบทว่าในครึ่งปีดังกล่าวมีการประหารนักโทษมาก่อนแล้ว 7 ราย

กล่าวโดยสรุปได้ว่ามูลบทกลุ่มนี้แนะนำความว่าการประหารชีวิตเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาหากมีผู้กระทำผิดและการเกิดการประหารซ้ำแสดงให้เห็นหรือเตือนใจคนในสังคมว่าไม่มีคนทำผิดคนไหนที่รอดพ้นจากการลงโทษไปได้ซึ่งอาจมีผลทำให้คนในสังคมเกรงกลัวที่จะทำผิด

4.4 การเล่าเรื่อง

การเล่าเรื่องเป็นกลวิธีหนึ่งที่มักพบในหนังสือพิมพ์ดังที่เบลล์ (Bell, 1991: 146) กล่าวว่า สื่อมวลชนไม่ได้เขียนบทความแต่พวกเขาเขียนเรื่องราว ซึ่งเรื่องที่เขียนนั้นจะมีทิศทางจุดยืนและมุมมอง สื่อมวลชนจะใส่ความเป็นเทพนิยาย นิทาน ศีลธรรมคำสอน ตำนาน ฯลฯ ลงไปในข่าวผ่านรูปภาพ จากคำกล่าวข้างต้นทำให้เห็นว่าบางครั้งการรายงานข่าวจึงมักจะเล่าเหตุการณ์โดยมีพระเอกหรือผู้ร้าย ทั้งยังเล่าเหตุการณ์ต่างๆ เหมือนผู้สื่อข่าวเข้าไปอยู่ด้วยขณะเกิดเหตุ กลวิธีทางภาษาประเภทนี้จะไม่ได้พิจารณาจากคำศัพท์คำใดคำหนึ่งเหมือนกลวิธีการเลือกใช้คำศัพท์แต่จะอยู่ที่เรื่องที่สื่อมวลชนเขียนขึ้นที่เป็นการให้ภาพและแสดงการดำเนินไปของเหตุการณ์ จากการวิเคราะห์พบว่าการเล่าเรื่องจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) การเล่าเรื่องแบบแสดงเหตุผล 2) การเล่าเรื่องแบบการบรรยายภาพ โดยสามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้

4.4.1 การเล่าเรื่องแบบแสดงเหตุและผล คือ การเล่าเหตุการณ์โดยลำดับตามเวลา โดยเมื่อพิจารณาภาพรวมจะเห็นว่าเรื่องที่เล่าจะแสดงให้เห็นความเป็นเหตุเป็นผลของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อตัวนักโทษประหาร เช่น เล่าถึงการก่ออาชญากรรมซึ่งเป็นเหตุและตามด้วยผลคือถูกดำเนินการทางกฎหมายคือประหารชีวิต และเมื่อเล่าเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรมก็จะเล่าเพื่อให้รายละเอียด ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 196 ทั้งนี้เรื่องเดิมเหตุเมื่อวันที่ 5 ก.ค. 39 ที่โรงเรียนวัดรวก (วัดรวกบางบำหรุ) ซอยจรัญสนิทวงศ์ 67 แขวงบางบำหรุ เขตบางพลัด เป็นเวลาที่นักเรียนพักเที่ยง เด็กนักเรียนพบศพ ด.ญ.สุพรรณษา หรือน้องอ้อม เชิดชู อายุ 4 ขวบ เศษ นักเรียนชั้นอนุบาล 1/1 นั่งคอพับพียงฝาห้องน้ำห้องที่ 3 ในชุดนักเรียน ที่คอมีรอยบีบอย่างแรงจนเขียวช้ำ อวัยวะเพศมีร่องรอยบีบอย่างแรงจนเขียวช้ำ อวัยวะเพศมีร่องรอยถูกข่มขืนมีเลือดไหลตลอดเวลา ในที่เกิดเหตุพบว่าเหยื่อ ผู้เคราะห์ร้ายต่อสู้อันรอนจนรองเท้าหลุดชั้นน้ำแตกกระจาย จากการสอบสวน เด็กนักเรียนหลายคนเห็นนายพันธ์ สายทองเดินป่วนเปื้อนอยู่บริเวณห้องน้ำ ห้องที่เกิดเหตุ และหายตัวไปหลังจากที่มีคนมาพบศพ

จากพยานหลักฐานที่ฝ่ายสืบสวนสอบสวนรวบรวมมาได้เชื่อว่านายพันธ์จะต้องเป็นฆาตกรรมบ้ากามรายนี้ จึงพยายามติดตามตัวไปตามสถานที่ต่างๆ ที่นายพันธ์เคยไปแต่ไม่พบตัว ต่อมาพนักงานสืบสวนสอบสวน สน.บางพลัดได้รับแจ้งจาก สน.ชนะสงครามให้มาดูตัวผู้ต้องสงสัยคนหนึ่งเชื่อว่าจะเป็นนายพันธ์ สายทอง ฆาตกามที่ตำรวจ สน.บางพลัดกำลังต้องการตัว เนื่องจากเมื่อวันที่ 6 ก.ค. หลังเกิดเหตุฆ่าข่มขืน ตำรวจสายตรวจ สน.ชนะสงคราม จับคนร้ายได้คนหนึ่งขณะกำลังพยายามลักทรัพย์ในตรอกบ้านพานถม แขวงบ้านพานถม เขตพระนคร จึงนำตัวมาควบคุมในข้อหาช่องโจร เนื่องจากในขณะจับกุมไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย แต่ระหว่างที่ควบคุมตัวไว้ จ.ส.ต.นิรันทร สมศักดิ์ ผู้จับกุม เห็นภาพนายพันธ์ สายทองทางทีวีจึงรายงานผู้บังคับบัญชาทราบและให้พนักงานสอบสวน สน.บางพลัดพาพยานมาดูตัวและยืนยันว่าเห็นนายพันธ์ที่ห้องน้ำวันเกิดเหตุ จึงมีการนำตัวมาสอบสวนซึ่งให้การทวนคดียอมรับเดี่ยวปฏิเสธแกล้งทำเป็นบ้าเป็นบอเพื่อตบตาเจ้าหน้าที่ แต่ในที่สุดก็ถูกนำ

ตัวฟ้องศาลซึ่งพิจารณากันถึงชั้นศาลฎีกาพิพากษายืนตามศาลชั้นต้น นายพันธ์
จึงถวายฎีกา และกระทรวงมหาดไทยมีคำสั่งให้ยกฎีกา

(เดลินิวส์ 22 มิถุนายน 2542)

จากตัวอย่างผู้สื่อข่าวได้เล่าเรื่องโดยการบอกวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุโดยละเอียด และได้เล่าให้เห็นถึงสภาพของผู้เสียหายโดยละเอียดซึ่งก่อให้เกิดภาพที่ชัดเจนว่า **“หนึ่งคอปับ ฟิงฝาห้องน้ำห้องที่ 3 ในชุดนักเรียน ที่คอมีรอยบีบอย่างแรงจนเขียวช้ำ อวัยวะเพศมี ร่องรอยบีบอย่างแรงจนเขียวช้ำ อวัยวะเพศมีร่องรอยถูกข่มขืนมีเลือดไหลตลอดเวลา”** ภาพดังกล่าวแสดงให้เห็นความโหดเหี้ยมของอาชญากร ยิ่งในกรณีนี้ผู้เสียหายเป็นเด็กอนุบาล น่าจะยิ่งเร้าอารมณ์ความสงสารและความเวทนาที่มีต่อเหยื่อให้เพิ่มขึ้น นอกจากนี้แม้สื่อจะ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุแต่ก็ยังเล่าต่อไปประหนึ่งเห็นเหตุการณ์ว่า **“เหยื่อ ผู้เคราะห์ร้ายต่อสู้ดิ้นรนจนรอนแท้อหลุด ขันน้ำแตกกระจาย”** ซึ่งทำให้ผู้อ่านเห็นภาพของ เหยื่อที่ดิ้นรนเอาชีวิตรอด ไม่เพียงเท่านั้นจากตัวอย่างจะเห็นว่าสื่อได้เล่าเหตุการณ์ต่อเนื่องไป ถึงการตามจับกุมตัวคนร้ายด้วย

การนำเสนอข่าวข้างต้นเมื่อพิจารณาในระดับข้อความแล้วจะเห็นความเป็นเหตุเป็นผล ของเหตุการณ์ กล่าวคือส่วนแรกจะเล่าถึงอาชญากรรมที่เกิดขึ้นว่ามีลักษณะอย่างไรซึ่งจะ บรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างละเอียดเพื่อให้เห็นว่าการกระทำของนักโทษประหารโหดเหี้ยม เพียงใดส่วนนี้จัดได้ว่าเป็นสาเหตุ จากนั้นจะเล่าเหตุการณ์การจับกุมและดำเนินคดีจนคดี สิ้นสุดที่การประหารชีวิตส่วนนี้จัดได้ว่าเป็นผลของการกระทำ ผู้อ่านเมื่ออ่านข่าวมาตั้งแต่ต้นจึง ได้เห็นเหตุการณ์ที่เคลื่อนไปตามลำดับจนถึงการตัดสินประหารชีวิตแล้วอาจจะเห็นว่าการ ประหารชีวิตเป็นสิ่งที่นักโทษสมควรที่ได้รับเพราะเกิดการเทียบเคียงจากสิ่งที่นักโทษได้กระทำ กับเหยื่อ

ตัวอย่าง 197 สำหรับ นช.เดชา สุวรรณสุข นักโทษที่ถูกตัดสินประหารชีวิตต้องโทษคดีฆ่า ข่มขืน ด.ญ.สุกัญญา สุวรรณสุข หรือ “น้องนุ่น” อายุ 4 ขวบ ในบ้านพักคนงาน หลังบริษัทเท็กโก้ ท้องที่มีนบุรี กรุงเทพฯ เหตุเกิดเมื่อวันที่ 18 ก.ค. 2539 เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถจับกุมได้ในเวลาต่อมาให้การสารภาพว่าเมาสุรา

กลับมาที่พิกเห็นเด็กหญิงผู้ตายนอนหลับอยู่ ประกอบด้วยระวางว่าไม่ใช่บุตร
ตัวเอง จึงลงมือข่มขืนแล้วใช้ไม้รวกที่มอ้วยวะเพศจนฉีกขาด บีบคอซ้ำจนเหยื่อ
เสียชีวิต อย่างไรก็ตามผู้ต้องหาขอพิสูจน์ดีเอ็นเอ ปรากฏว่าน้องหนูไม่ใช่
สายเลือดของ นช.เตชา จริงตามที่สงสัย โดยคดีนี้ผ่านกระบวนการสอบสวนสู่
ชั้นศาลโดยศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกาตัดสินพิพากษาให้ประหาร
ชีวิต ไม่ยอมลดหย่อนเพราะพฤติกรรมอำมหิตผิดมนุษยและเป็นคนดีสะท้อน
ขวัญซึ่งถือเป็นการประหารชีวิตเป็นรายที่สามในรอบปี

(เดลินิวส์ 8 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างที่ 197 จะเห็นว่าสื่อได้เล่าเหตุการณ์วันเกิดเหตุอย่างละเอียดว่า **“เหตุเกิด
เมื่อวันที่ 18 ก.ค. 2539 เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถจับกุมได้ในเวลาต่อมาให้การสารภาพ
ว่าเมาสุรากลับมาที่พิกเห็นเด็กหญิงผู้ตายนอนหลับอยู่ ประกอบด้วยระวางว่าไม่ใช่บุตร
ตัวเอง จึงลงมือข่มขืนแล้วใช้ไม้รวกที่มอ้วยวะเพศจนฉีกขาด บีบคอซ้ำจนเหยื่อ
เสียชีวิต”** การเล่าเรื่องส่วนนี้ทำให้เห็นความโหดเหี้ยมที่นักโทษกระทำกับเหยื่อซึ่งเป็นคนใน
ครอบครัว ผู้อ่านหนังสือพิมพ์ย่อมรู้สึกหดหู่ใจที่ได้ทราบเหตุการณ์ดังกล่าว จากนั้นสื่อได้เล่า
ต่อไปถึงกระบวนการดำเนินคดีว่า **“คดีนี้ผ่านกระบวนการสอบสวนสู่ชั้นศาลโดยศาล
ชั้นต้น ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาตัดสินพิพากษาให้ประหารชีวิต ไม่ยอมลดหย่อนเพราะ
พฤติกรรมอำมหิตผิดมนุษยและเป็นคดีสะท้อนขวัญซึ่งถือเป็นการประหารชีวิตเป็นราย
ที่สามในรอบปี”** จากตัวอย่างที่ยกมานี้จะเห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นล้วนเป็นเหตุเป็นผลกัน
กล่าวคือ เหตุการณ์แรกคือการก่ออาชญากรรมเป็นเหตุให้เกิดผลตามมาคือนักโทษถูกประหาร
ชีวิต

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่ากลวิธีทางภาษาประเภทการเล่าเรื่องแบบแสดงความเป็นเหตุ
สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องกรรมตามความเชื่อทางพุทธศาสนาที่กล่าวว่า “บุคคลหว่านพืชชนิดใด
ย่อมได้ผลอย่างนั้น เมื่อทำดีย่อมได้ผลดีเมื่อทำชั่วย่อมได้ผลชั่ว” กล่าวคือ เมื่อนักโทษประหาร
ได้ก่อความผิดต่อชีวิตผู้อื่นก็ทำให้ต้องรับผลกรรมที่ตนก่อไว้คือการถูกประหารชีวิต แนวคิด
เรื่องกรรมที่กล่าวไปนี้อาจจะส่งอิทธิพลต่อมุมมองที่คนในสังคมไทยมีต่อการประหารชีวิตว่าเป็น
เรื่องที่ยอมรับได้เพราะนักโทษก่อกรรมไว้จึงต้องชดใช้

4.4.2 การเล่าเรื่องแบบการบรรยายภาพ คือ การเล่ารายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การวิเคราะห์พบว่าแบ่งเป็น 2 ช่วง ได้แก่ การเล่าเรื่องเพื่อบรรยายภาพ อาชญากรรมและการเล่าเรื่องเพื่อให้ภาพกระบวนการประหารชีวิต

การเล่าเรื่องเพื่อให้ภาพของอาชญากรรม คือ การที่สื่อมวลชนให้รายละเอียดเพื่อให้เห็นภาพของอาชญากรรมที่ดำเนินไปตั้งแต่เริ่มจนจบ เมื่อผู้อ่านอ่านข่าวก็จะเห็นภาพเหตุการณ์ต่างๆ เคลื่อนไป การเล่าเรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรมไม่เพียงแต่ทำให้ผู้อ่านเห็นเหตุการณ์เท่านั้นแต่ยังทำให้ข่าวที่เล่ามีลักษณะคล้ายนิยายกล่าวคือเห็นว่าฝ่ายดีฝ่ายร้ายคือใคร นอกจากนี้ยังช่วยรื้ออารมณ์คนอ่านและมีผลต่อการมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 198 เมื่อวันที่ 17 ส.ค. 38 นักโทษเด็ดขาดชายवादซึ่งเป็นคนงานก่อสร้างเช่นเดียวกับครอบครัวของผู้ตายได้ข่มขืนผู้ตายซึ่งมีอายุ 16 ปีเศษ แล้วข่มขู่ครอบครัวผู้ตายไม่ให้แจ้งความ เมื่อมารดาบิดาของผู้ตายไปแจ้งความนักโทษเด็ดขาดชายवादจึงโกรธแค้น

ต่อมาวันที่ 24 ส.ค. ขณะบิดา พี่สาวและผู้ตายนอนหลับในบ้านพักคนงาน นักโทษเด็ดขาดชายवादใช้น้ำมันเบนซินราดและจุดเพลิงเผาห้องพักดังกล่าวโดยล็อกประตูด้านนอกไว้บิดาและพี่สาวของผู้ตายพังประตูห้องพักหลบหนีออกมาได้ ส่วนผู้ตายหลบหนีออกมาไม่ได้จึงถูกไฟคลอกถึงแก่ความตายในห้องพัก

(ข่าวสด 20 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า การเล่าเรื่องจะมีส่วนที่แสดงเวลาเกิดเหตุแต่ละช่วง เช่น “เมื่อวันที่ 17 ส.ค. 38 นักโทษเด็ดขาดชายवादซึ่งเป็นคนงานก่อสร้างเช่นเดียวกับครอบครัวของผู้ตายได้ข่มขืนผู้ตายซึ่งมีอายุ 16 ปีเศษ แล้วข่มขู่ครอบครัวผู้ตายไม่ให้แจ้งความ เมื่อมารดาบิดาของผู้ตายไปแจ้งความนักโทษเด็ดขาดชายवादจึงโกรธแค้น” จากนั้นจะเล่าเรื่องต่อไปว่าต่อมาเกิดอะไรขึ้นซึ่งแสดงความต่อเนื่องของเหตุการณ์ เช่น “ต่อมาวันที่ 24 ส.ค.ต่อมาวันที่ 24 ส.ค. ขณะบิดา พี่สาวและผู้ตายนอนหลับในบ้านพักคนงาน นักโทษเด็ดขาดชายवादใช้น้ำมันเบนซินราดและจุดเพลิงเผาห้องพักดังกล่าวโดยล็อกประตูด้านนอกไว้บิดาและพี่สาวของผู้ตายพังประตูห้องพักหลบหนีออกมาได้ ส่วนผู้ตายหลบหนี

ออกมาไม่ได้จึงถูกไฟคลอกถึงแก่ความตายในห้องพัก” โดยส่วนใหญ่สื่อมวลชนจะเล่าถึงเหตุการณ์ตามลำดับทุกชั้นตอน จากตัวอย่างเมื่อรับสารอ่านข่าวก็จะทราบเหตุการณ์ว่านักโทษได้ข่มขืนผู้ตายแล้วขู่ไม่ให้แจ้งความแต่พ่อแม่ของผู้เสียหายแจ้งความนักโทษจึงโกรธแล้ววางแผนฆ่าด้วยการวางเพลิงจนเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิต จากเหตุการณ์ดังกล่าวจะทำให้ผู้อ่านมองว่านักโทษเป็นคนร้ายและผู้เสียหายไม่ได้กระทำผิดใดๆ การกระทำของนักโทษที่ปรากฏในกลวิธีการเล่าเรื่องจึงช่วยตอกย้ำภาพตัวแทนว่านักโทษประหารเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยมให้ชัดเจนขึ้น

ตัวอย่างที่ 199 เมื่อวันที่ 18 เม.ย. 37 นักโทษเด็ดขาดชายเก่าได้ข่มขืนและฆ่าเด็กหญิงวัย 9 ปี เศษ ขณะเดินออกจากบ้านไปซื้อของที่ร้านค้าห่างจากบ้านประมาณ 500 เมตร ในเวลาประมาณ 18.30 น. ขณะเด็กหญิงเดินตามริมคลองชลประทาน ส่วนนักโทษเด็ดขาดชายเก่าที่เล่นน้ำอยู่ในคลองชลประทาน จากนั้นพยายามข่มขืนกระทำชำเรา ผู้ตายขัดขืนจึงถูกทำร้ายถูกจับกดน้ำจนหมดสติ แล้วถูกนำไปไว้ที่บ้านร้างริมคลองชลประทานก่อนจะถูกข่มขืนกระทำชำเราจนถึงแก่ความตาย ในเวลาต่อมา

(ข่าวสด 20 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างเป็นการเล่าเรื่องในคดีข่มขืนฆ่าโดยเริ่มจากการบอกวันเวลาที่เกิดเหตุแล้วเล่าว่าในวันเกิดเหตุเกิดอะไรขึ้นบ้าง จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้ได้แก่ **“ขณะเด็กหญิงเดินตามริมคลองชลประทาน ส่วนนักโทษเด็ดขาดชายเก่าที่เล่นน้ำอยู่ในคลองชลประทาน จากนั้นพยายามข่มขืนกระทำชำเรา ผู้ตายขัดขืนจึงถูกทำร้ายถูกจับกดน้ำจนหมดสติ แล้วถูกนำไปไว้ที่บ้านร้างริมคลองชลประทานก่อนจะถูกข่มขืนกระทำชำเราจนถึงแก่ความตาย”** เป็นการเล่าเรื่องเพื่อบรรยายภาพอาชญากรรม ผู้อ่านจะทราบละเอียดว่าผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กได้เดินตามริมคลองชลประทานโดยในตอนนั้นนักโทษได้เล่นน้ำอยู่จากนั้นได้พยายามข่มขืน ไม่เพียงเท่านั้นสื่อยังให้รายละเอียดซึ่งช่วยให้ผู้อ่านเห็นว่าเหยื่อต้องทรมาณมาก่อนเสียชีวิตโดยกล่าวว่าผู้ตายถูกจับกดน้ำจนหมดสติ จากนั้นถูกข่มขืนกระทำชำเราจนถึงแก่ความตายซึ่งแสดงให้เห็นพฤติกรรมอันโหดเหี้ยมของนักโทษ

ผู้วิจัยพบว่ากลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อบรรยายภาพไม่ได้ปรากฏในส่วนของการก่อ
 อาชญากรรมเท่านั้นแต่ยังพบในกระบวนการประหารชีวิตด้วย เมื่อสื่อรายงานขั้นตอนการ
 ประหารชีวิตสื่อจะเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นโดยละเอียดเพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
 การเล่าเรื่องเพื่อบรรยายภาพกระบวนการประหารชีวิตจะสื่อให้เห็นความน่ากลัวน่าหวาดเสียว
 ของกระบวนการดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 200 สำหรับขั้นตอนการประหารชีวิตจะมีแพทย์ไปชี้ด้านหลังซึ่งตรงกับหัวใจและทำ
เครื่องหมายให้เพชฌฆาตทราบ หลังจากนั้นจะมีฉากสีดำกัน และเพชฌฆาตจะ
ทำการเล็งไปที่เครื่องหมาย หลังจากนั้นใช้ปืนขึ้นกระสุน 1 ซดยิงใส่ตรงบริเวณ
เครื่องหมายที่แพทย์ทำสัญลักษณ์เอาไว้ทันที

(คม ชัด ลึก 29 มิถุนายน 2545)

จากตัวอย่างเป็นการเล่าเรื่องเพื่อบรรยายภาพขั้นตอนการประหารชีวิต เมื่อผู้อ่านอ่าน
 เนื้อหาดังกล่าวก็จะเห็นภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องประหารชีวิตว่ามีกระบวนการอย่างไร
 ภาพตัวแทนที่เกิดในมโนทัศน์ของผู้อ่านหนังสือพิมพ์น่าจะเป็นภาพของความน่ากลัวน่า
 หวาดเสียวเพราะสื่อได้ให้ภาพโดยละเอียดว่ามีกริชปักด้านหลังซึ่งตรงกับหัวใจขั้นตอนต่อมา
 ฉากกันจากนั้นเล็งเป้าขึ้นกระสุนแล้วยิงใส่ร่าง

นอกจากนี้บางครั้งสื่อจะเลือกนำเสนอขั้นตอนการประหารตั้งแต่การนำตัวนักโทษไปยัง
 ลานประหารโดยจะเล่าถึงรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เคลื่อนไปเมื่อผู้อ่านได้อ่านเนื้อหาส่วน
 ดังกล่าวก็จะเกิดภาพเหตุการณ์ขึ้นในความคิดดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 201 เจ้าหน้าที่เรือนจำซึ่งเป็นพี่เลี้ยงได้นำตัวเดินทางไปยังแดนประหารโดยมี
เจ้าหน้าที่ของเรือนจำจำนวนมากเดินประกบด้านหลัง ในระหว่างที่เดินไปสู่
หลักประหารนักโทษเด็ดขาดชายได้สูบบุหรี่จัดมีสีหน้าที่เครียดระหว่างเดินทาง
ไปหลักประหารเจ้าหน้าที่ได้พาไปยังต้นโพธิ์และศาลประจำเรือนจำจากกลางบาง
ขวางเพื่อกราบไหว้ เสร็จแล้วจึงได้พาเดินทางต่อไปยังศาลาเย็นใจซึ่งอยู่ใกล้
หลักประหารเพื่อทำการปิดตาและนำดอกไม้พนมมือเดินเข้าไปยังสถานที่หมด
ทุกซ์ ผู้สื่อข่าวรายงานว่าเมื่อเจ้าหน้าที่พาเข้าไปในห้องดังกล่าวแล้วจึง

นำเข้าหลักประหาร โดยเจ้าหน้าที่ได้นำเป่ามาประชิดให้ด้านหลังตรงกับหัวใจพอดีเมื่อเจ้าหน้าที่ตรวจสอบความพร้อมเสร็จสิ้นแล้วเพชรฆาตได้ลั่นกระสุนเข้าไปยังเป้าจำนวน 9 นัดเป็นอันเสร็จพิธี

(ข่าวสด 5 กรกฎาคม 2544)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการเล่าเรื่องเพื่อบรรยายภาพขั้นตอนตั้งแต่การนำตัวนักโทษไปลานประหารซึ่งเนื้อหาส่วนนี้จะมีการเล่าถึงสีหน้าอาการของนักโทษและมักมีเล่าถึงความคิด ความเชื่อ เช่น การกราบไหว้ต้นโพธิ์หรือศาล ผู้วิจัยพบว่าเมื่อหนังสือพิมพ์เล่าถึงขั้นตอนการลั่นกระสุนมักจะใช้คำที่ดูน่ากลัวน่าหวาดเสียวมาประกอบเช่น นำเป่ามาประชิดด้านหลังตรงกับหัวใจ, ลั่นกระสุน อีกทั้งยังมีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนกระสุนที่ยิงด้วยทั้งนี้อาจเป็นเพราะต้องการให้ผู้อ่านเห็นภาพเหมือนอยู่ในเหตุการณ์

ตัวอย่างที่ 202 ผู้สื่อข่าวรายงานด้วยวาระว่างนักโทษเข้าสู่หลักประหาร โดยเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ช่วยกันนำผ้ามาผูกมัดมือไขว่หลัง น.ช.เดชา ถึงกับร้องไห้ออกมาด้วยความเศร้าโศกน้ำตานองอาบแก้ม จากนั้นนายเชาวเรศ จารุบุญย์ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ทำหน้าที่เพชรฆาตได้ใช้อาวุธปืนเอชเค .33 ซ้อมเล็งเป้าพักใหญ่แล้ว เหนี่ยวไก 1 ชุดรวม 9 นัดกระสุนเข้าเป้าทะลุหัวใจ นช.เดชา ปลิดชีพวิญญานหลุดออกจากร่างไปในทันใด เป็นอันเสร็จสิ้นตามขั้นตอน โดยศพนักโทษเจ้าหน้าที่จะนำออกทางประตูผีในช่วงเช้ามืดวันที่ 8 ก.ค. เพื่อให้ญาติรับไปบำเพ็ญกุศลต่อไป

(เดลินิวส์ 8 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 203 วันเดียวกันก่อนนักโทษประหารจะเดินเข้าสู่หลักประหารชีวิตนั้นเจ้าหน้าที่ได้จัดอาหารชั้นดีหลายอย่างให้นักโทษทั้ง 5 ราย ประกอบด้วย แกงเขียวหวานไก่ แกงคั่วสับปะรด ข้าวมันไก่ทอด และน้ำดื่ม แต่ปรากฏว่านักโทษทั้ง 5 คนไม่ยอมแตะต้องเพราะกินไม่ลง จากนั้นเจ้าหน้าที่ได้นำทุกคนเข้าฟังพระเทศน์ก่อนจะนำทยอยสู่หลักประหารโดยเพชรฆาตใช้ปืนเอชเคแค่จำนวน 11 นัด เป็น ชุดมรณะ เมื่อได้เวลา เพชรฆาตได้เล็งปืนยิงเข้ากลางหลังนักโทษทะลุหัวใจ

ทีละรายจนครบทุกรายโดยบรรดาผู้ร่วมเป็นสักขีพยานต่างเห็นและได้ยินเสียง
ปืนแตกก้องมาเป็นระยะๆ ก่อนจะล่ำเลียงศพนักโทษออกทางประตูผีและนำไป
เก็บไว้ที่สุสานวัดหน้าแพรก จ.นนทบุรี

(สยามรัฐ 19 เมษายน 2544)

ตัวอย่างที่ 204 เจ้าหน้าที่ต้องประคองปีกนางสมัยเข้าสู่หลักประหารซึ่งในการประหารนาย
ชาวเรศ จารุบุญ เพชฌฆาตเหี้ยมโหดกระสุนปืนเอชเค 33 ตรงจุดหัวใจชุดแรก
3 นัด เมื่อเวลา 17.45 น. แต่นางสมัยยังไม่เสียชีวิต เพชฌฆาตจึงต้องยิงซ้ำอีก
4 นัด จึงสิ้นใจ ส่วนนักโทษเด็ดขาดชายอีก 2 คน เจ้าหน้าที่ได้นำตัวเข้าสู่หลัก
ประหารพร้อมกันเมื่อเวลา 18.10 น. โดยนายชาวเรศรับหน้าที่ประหารนักโทษ
ชายประยุทธ์ ส่วนนายประยุทธ์ สายสนั่น เพชฌฆาตมือสองรับหน้าที่ประหาร
นายตะปอยโฮ ทันทีที่ได้รับสัญญาณเพชฌฆาตทั้งสองคนต่างก็ลั่นไกส่งคม
กระสุนใส่ร่างนักโทษประหารทั้งสองราย โดยนายตะปอยโฮถูกยิง 5 นัด แต่
นายประยุทธ์ต้องยิงถึง 3 ชุด ชุดแรก 6 นัด ชุดที่ 2 อีก 3 นัด แต่ยังไม่เสียชีวิต
ต้องยิงซ้ำเป็นครั้งที่ 3 อีก 3 นัดรวม 12 นัดจึงจะสิ้นใจ

(สยามรัฐ 24 พฤศจิกายน 2542)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าสื่อมวลชนเลือกจะเล่าเรื่องเพื่อบรรยายภาพขั้นตอนการ
ประหารโดยละเอียดว่านักโทษประหารแสดงอาการอย่างไร เจ้าหน้าที่ทำอะไรบ้าง ใช้กระสุนยิง
จำนวนกี่นัดจึงจะสิ้นใจ คำศัพท์ที่ใช้เล่าเรื่องก็จะเป็นคำศัพท์ที่ชวนหวาดเสียว เช่น ทะลุหัวใจ
,ยิงเข้ากลางหลังนักโทษทะลุหัวใจ, เหี้ยมโหด, ลั่นไกส่งคมกระสุนใส่ร่าง เหตุการณ์ต่างๆ
ที่เล่าผ่านการรายงานข่าวแสดงให้เห็นการเคลื่อนไหวของเหตุการณ์จนเหมือนผู้อ่านเห็นด้วยตา
ของตัวเอง ในบางกรณีเมื่อยิงเป้าแล้วนักโทษประหารยังไม่เสียชีวิตก็ต้องนำมายิงซ้ำจนเสียชีวิต
ในที่สุด

ผู้วิจัยมองว่าการเล่าเรื่องกระบวนการยิงเป้าทำให้ผู้อ่านเห็นภาพของการประหารอย่าง
ชัดเจนตลอดจนสื่อภาพตัวแทนของการประหารว่าเป็นสิ่งที่น่ากลัว ภาพตัวแทนที่น่ากลัวนี้เอื้อ
ประโยชน์ต่อมาคือเป็นการป้องปรามการกระทำผิดของคนในสังคมเพราะเมื่อผู้อ่านอ่านข่าวจาก

หนังสือพิมพ์ย่อมเห็นภาวะและเกิดความหวาดกลัวต่อการประหารและไม่อยากทำผิดร้ายแรง เพราะจะทำให้มีจุดจบเช่นเดียวกับโทษประหาร

นอกจากการประหารชีวิตด้วยวิธีการยิงเป้าที่ผู้วิจยได้เสนอตัวอย่างไปก่อนหน้าแล้ว ในช่วงหลังประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงกระบวนการประหารชีวิตเป็นการฉีดสารพิษ โดยการประหารชีวิตนักโทษโดยการฉีดสารพิษหรือยาพิษเกิดขึ้นครั้งแรกในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2546 และครั้งต่อมาในปี พ.ศ. 2552 ความแตกต่างการประหารด้วยวิธีการยิงเป้าและการฉีดยาพิษคือ การยิงเป้าจะบรรยายภาพที่น่ากลัวและรุนแรงผ่านคำศัพท์ที่เล่าถึงขั้นตอนการลั่นไก จำนวนกระสุน และมีการเปิดเผยชื่อผู้ทำการประหาร ขณะที่การฉีดยาพิษจะไม่ปรากฏชื่อผู้ทำการประหารแต่จะใช้คำว่า “เจ้าหน้าที่” หรือ “ทีมประหาร” นอกจากนี้คำศัพท์ที่ใช้เล่าถึงขั้นตอนการประหารมักใช้คำศัพท์ที่ไม่ให้ภาพที่รุนแรงหรือน่ากลัวเหมือนกับการยิงเป้า แต่จะมีวิธีการที่คล้ายคลึงกับการฉีดยารักษาผู้ป่วยเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 205 ...หลังจากนักโทษทั้ง 4 รายฟังเทศน์จบ เจ้าหน้าที่เรือนจำบางขวางนำไปขึ้นรถ โดยมีนายพิทยาเป็นคนขับซึ่ง ผบ.เรือนจำตั้งชื่อวารตส่งวิญญูณไปยังแดนประหารเพื่อทำการฉีดสารพิษ โดยนักโทษชุดแรกประกอบด้วย น.ช.บุญลือ และ น.ช.พันพงษ์ ไปยังบริเวณฉีดสารพิษ ระหว่างทางนายพิทยาจอดรถบริเวณศาลเจ้าพ่อเจตคุปต์ เพื่อให้นักโทษทำการไหว้ลา จากนั้นนำเข้าสู่แดนประหารเมื่อมาถึงบริเวณสระสี่เหลี่ยม เจ้าหน้าที่นำดอกไม้รูปเทียนมาให้ นักโทษทำการไหว้พระ ก่อนที่เจ้าหน้าที่เรือนจำจะนำผ้าดำมาคาดตาแล้ว นำเข้าสู่ห้องประหาร ภายในห้องประหารมีเตียง 2 เตียง เพื่อให้นักโทษขึ้นไปนอนพร้อมทำการมัดขาสองข้าง มัดเอว และแขนโดยมีดอกไม้ รูปเทียนวางไว้บนหน้าอก

จากนั้นเจ้าหน้าที่ฉีดสารพิษคือยานอนหลับเป็นลำดับแรก แล้วทิ้งช่วงห่างประมาณ 10 นาที จากนั้นฉีดยาคลายกล้ามเนื้อส่วนต่างๆ ของร่างกาย และขั้นตอนสุดท้ายเป็นการฉีดยาพิษหรือยาหยุดการเต้นของหัวใจ แล้วปล่อยไว้ 10 นาที เพื่อให้ยาออกฤทธิ์ ก่อนจะเชิญแพทย์ทำการตรวจสอบร่างกายนักโทษ เช่น ชีพจร ม่านตา โดยแพทย์จะยืนยันว่าเสียชีวิตแล้ว จากนั้นเจ้าหน้าที่นำผ้าขาวมาห่อศพก่อนนำไปเก็บไว้ในโลงเย็น ต่อมาเจ้าหน้าที่

เรือนจำบางขวางนำนักโทษชุดที่ 2 คือ น.ช.พิบูลย์ และ น.ช.พนม มายังบริเวณ
 ประหารโดยทำตามขั้นตอนเหมือนกัน

(ข่าวสด 13 ธันวาคม 2546)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า การเล่าเหตุการณ์ประหารชีวิตด้วยวิธีการฉัดสารพิษจะให้ภาพที่ดู
 สงบกว่าการประหารชีวิตด้วยวิธีการยิงเป้า จากตัวอย่างที่ยกมาสื่อได้เล่าโดยละเอียดตั้งแต่
 เส้นทางไปสู่ห้องฉัดสารพิษที่มีการจอตรถเพื่อให้นักโทษได้มีโอกาสสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของ
 ทางเรือนจำเป็นครั้งสุดท้ายซึ่งทำให้เกิดความรู้สึกหดหู่และดูเศร้าโศก นอกจากนี้ยังได้เล่าถึง
 ขั้นตอนของกระบวนการฉัดสารพิษว่า **“ภายในห้องประหารมีเตียง 2 เตียง เพื่อให้นักโทษ
 ขึ้นไปนอนพร้อมทำการมัดขาสองข้าง มัดเอว และแขนโดยมีดอกไม้ธูปเทียนวางไว้บน
 หน้าอก”** ซึ่งยอมทำให้ผู้อ่านจินตนาการตามได้แม้ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ นอกจากนี้การเล่า
 เรื่องขั้นตอนการประหารยังได้ใช้กลุ่มคำศัพท์ เช่น **ฉัดสารพิษคือยานอนหลับเป็นลำดับแรก
 , ฉัดยาคลายกล้ามเนื้อส่วนต่างๆ ของร่างกาย, ฉัดยาพิษหรือยาหยุดการเต้นของหัวใจ,
 ให้อาอกฤทธิ์ , เชิญแพทย์ทำการตรวจสอบร่างกาย** ขั้นตอนต่างๆ ที่เกิดขึ้นตามลำดับนี้
 เป็นขั้นตอนการฉัดสารพิษเข้าร่างกายนักโทษ เมื่อผู้อ่านอ่านข่าวก็อาจจะมองว่าแม้การประหาร
 จะให้นักโทษจบชีวิตซึ่งเป็นสิ่งที่น่ากลัวแต่กระบวนการมีลักษณะคล้ายคลึงกับการฉัดยา
 รักษาผู้ป่วยเพราะสื่อเล่าถึงขั้นตอนดังกล่าวด้วยชุดคำศัพท์ที่คล้ายกับการรักษาทางการแพทย์
 ต่างกันเพียงตัวยาที่ใช้ฉัดประหารเป็นยาพิษ

เมื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเล่าเรื่องขั้นตอนการประหารชีวิต 2 ประเภทคือกระบวนการ
 ยิงเป้าและกระบวนการฉัดสารพิษผู้วิจัยเห็นว่า การเล่าเรื่องถึงกระบวนการประหารทั้งสอง
 รูปแบบให้ภาพเหตุการณ์ที่มีความน่ากลัวหรือความน่าหดหู่เช่นเดียวกัน กล่าวคือ ผู้อ่านจะเห็น
 เหตุการณ์ที่ดำเนินไปในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการและเมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการนักโทษได้
 จบชีวิตลงในส่วนนี้จะสร้างภาพตัวแทนที่น่ากลัวของการประหารชีวิตและอาจมีผลให้คนในสังคม
 กลัวที่จะกระทำผิด ส่วนวิธีการที่ใช้ประหารอาจจะมีจุดต่างกันอยู่คือ กระบวนการยิงเป้าให้ภาพ
 ตัวแทนที่รุนแรงน่ากลัวขณะที่กระบวนการฉัดสารพิษจะให้ภาพที่ดูมีมนุษยธรรมกว่าเพราะ
 นักโทษจะไม่ทรมาณร่างกายเหมือนการยิงเป้า

อย่างไรก็ตามสิ่งที่น่าสังเกตประการหนึ่งคือเมื่อสื่อเล่าเรื่องเพื่อบรรยายภาพเหตุการณ์
 การประหารด้วยวิธีการยิงเป้าซึ่งด้วยตัวกระบวนการดูเป็นวิธีที่รุนแรงสื่อจะบรรยายเรื่อง

ค่อนข้างสั้น ตรงกันข้ามเมื่อบรรยายเหตุการณ์การฉีดยาพิษซึ่งด้วยตัวกระบวนการดูเป็นวิธีที่มีมนุษยธรรมกว่าแต่กลับบรรยายให้เห็นอย่างละเอียดเพื่อให้ภาพที่ชัดเจนว่านักโทษค่อย ๆ เสียชีวิต ดังนั้นในแง่หนึ่งอาจจะกล่าวได้ว่าการฉีดยาพิษแม้จะเป็นกระบวนการประหารที่ไม่ทรมาณแต่กระบวนการที่ยาวนานทำให้การฉีดยาพิษแฝงความน่ากลัว

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าหนังสือพิมพ์เลือกที่เล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ทุกขั้นตอนไปตามลำดับอย่างละเอียดแทนที่จะรายงานเพียงว่านักโทษถูกประหารชีวิต กลวิธีการเล่าเรื่องจึงเป็นกลวิธีทางภาษาที่ทำให้ผู้อ่านหนังสือพิมพ์เห็นภาพเหตุการณ์ที่เคลื่อนจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งตามลำดับ กลวิธีการเล่าเรื่องยังเป็นกลวิธีหนึ่งที่ช่วยเราอารมณ์ของผู้อ่านให้รู้สึกเหมือนอยู่ในเหตุการณ์หรือทำให้ภาพเหตุการณ์ชัดเจนขึ้น บุคคลในข่าวจึงมีลักษณะเหมือนตัวละครที่กระทำเหตุต่าง ๆ มีคนดีมีคนร้ายซึ่งก่อให้เกิดภาพตัวแทนของสิ่งที่กล่าวถึงได้เป็นอย่างดี

4.5 การใช้สหบท

สหบท (intertextuality) เป็นสิ่งที่ทำให้เห็นว่าวาทกรรมที่ผลิตผ่านตัวบทจะมีวาทกรรมอื่นแทรกอยู่หรือเชื่อมโยงสัมพันธ์กันกับวาทกรรมอื่น ๆ โดยอาจจะเป็นการยกคำพูดหรือเรื่องเล่าต่าง ๆ มาแทรกเพื่อช่วยสนับสนุนแนวคิดของผู้ผลิตตัวบทให้เด่นชัดมากขึ้น (Fairclough, 1992: 101-102) จากการวิเคราะห์พบว่าการใช้สหบทในการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิตแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) การอ้างคำพิพากษาของศาล 2) การอ้างคำพูดของบุคคล 3) การแทรกข่าวอาชญากรรมอื่น ๆ

4.5.1 การอ้างคำพิพากษาของศาล คือ การที่หนังสือพิมพ์ยกคำพิพากษาของศาลมากล่าวถึงในเนื้อหาข่าว การยกคำพิพากษาที่นำมากล่าวอ้างจะทำให้เห็นว่าการดำเนินการทางกฎหมายมีการพิจารณาอย่างเป็นขั้นตอนเพื่อความรอบคอบรัดกุม อย่างไรก็ตามการกล่าวอ้างคำพิพากษาของศาลยังทำให้เห็นว่านอกจากคดีที่ถูกตัดสินประหารชีวิตแล้วนักโทษยังเคยก่อคดีความผิดอื่น ๆ มาก่อน คดีความเหล่านั้นเป็นคดียุติธรรมกับคดีที่ทำให้นักโทษถูกตัดสินประหาร การกล่าวอ้างความผิดครั้งอื่น ๆ ของนักโทษจึงทำให้เห็นว่า “นักโทษเป็นผู้กระทำผิดซ้ำซาก” ตัวอย่าง เช่น

ตัวอย่างที่ 206 ทั้งนี้นายสมศักดิ์ ต้องโทษคดีอาญารวม 2 คดีคือ 1.ความผิดฐานกระทำ
อนาจารและฐานลักทรัพย์ คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1812/2539 ของศาล
จังหวัดเลย มีโทษจำคุก 4 ปี 8 เดือน คดีสิ้นสุดศาลชั้นต้นเมื่อวันที่ 28 มิ.ย.
2539 และ 2. ความผิดฐานฆ่าคนอื่นเพื่อความสะดวกในการข่มขืนกระทำชำเรา
คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 691/2539 ของศาลจังหวัดเลยโดยกำหนดโทษ
ประหารชีวิต คดีสิ้นสุดชั้นศาลอุทธรณ์ เมื่อวันที่ 9 ต.ค. 2539

(เดลินิวส์ 1 พฤษภาคม 2542)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ส่วนที่ขีดเส้นใต้แสดงถึงการกระทำผิดกฎหมายในคดีอื่นๆ ที่ต่าง
 วาระจากคดีที่ถูกพิพากษาประหารชีวิต โดยกล่าวว่านอกจากคดีที่ถูกประหารชีวิตนักโทษยัง
 ต้องโทษในคดีอาญาอื่น คือ คดีความผิดฐานอนาจารและลักทรัพย์ กลวิธีการกล่าวอ้างนี้จึง
 เสนอภาพตัวแทนว่า “นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดซ้ำซาก”

ตัวอย่างที่ 207 นอกจากคดีที่ศาลพิพากษาตัดสินประหารชีวิตแล้ว นักโทษเด็ดขาดชายยัง
กระทำความผิดต้องโทษจำคุกปล้นทรัพย์ในท้องที่ จ.สุราษฎร์ธานี ในระยะเวลา
ใกล้เคียงกันกับที่ก่อคดีดังกล่าวอีก 3 คดี

(เดลินิวส์ 23 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าหนังสือพิมพ์ได้เสนอข้อมูลโดยการอ้างถึงคดีความผิดอื่นของ
 นักโทษว่านอกจากคดีที่ถูกตัดสินประหารนักโทษยังได้กระทำความผิดอื่นๆ อีก 3 คดี และ
 ทั้งหมดเกิดขึ้นในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักโทษเป็นผู้ไม่เกรง
 กลัวกฎหมายและกระทำความผิดซ้ำซาก

ตัวอย่างที่ 208 สำหรับประวัติของนักโทษเด็ดขาดชายอุทัยต้องโทษคดีฆ่าเมื่อปี 2525 พันโทษ
 จากเรือนจำเมื่อวันที่ 25 ต.ค. 32 นอกจากต้องโทษคดีประหารชีวิตคดีนี้แล้ว
นักโทษเด็ดขาดชายอุทัยยังมีคดีฆ่าที่อยู่ระหว่างการพิจารณาในชั้นศาลอุทธรณ์
ฎีกาอีก 1 คดี ก่อเหตุในท้องที่ อ.เมืองระนองซึ่งศาลชั้นต้นตัดสินให้ประหาร
ชีวิตเช่นเดียวกัน

(ข่าวสด 20 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้แสดงการกล่าวอ้างถึงความผิดในคดีอื่นๆ ของนักโทษคือ คดีฆ่าผู้อื่นซึ่งอยู่ระหว่างพิจารณาคดีโดยศาลชั้นต้นได้พิพากษาประหารชีวิตในคดีดังกล่าว

กล่าวโดยสรุปจะเห็นว่าหากนักโทษเคยกระทำผิดอื่นๆ ซึ่งเป็นคนละคดีกับที่ถูกประหาร สื่อจะนำเสนอการกระทำผิดเหล่านั้นทุกครั้ง ดังนั้นการใช้สหบทโดยการยกคำพิพากษาของ ศาลเพื่อกล่าวอ้างความผิดของนักโทษในคดีอื่นๆ ตามที่กล่าวมานี้เป็นหนึ่งในกลวิธีทางภาษาที่ ประกอบสร้างภาพตัวแทนด้านลบให้กับนักโทษประหาร ภาพตัวแทนดังกล่าวเป็นภาพของผู้ที่ กระทำผิดกฎหมายซ้ำซากทำให้ผู้อ่านมองว่านักโทษไม่เกรงกลัวกฎหมายซึ่งอาจมีผลให้คน สนับสนุนให้มีการประหารชีวิตเพื่อจะกำจัดบุคคลที่มีแนวโน้มจะกระทำผิดกฎหมายซ้ำออกไป อย่างถาวร

อย่างไรก็ตามการยกคำพิพากษาของศาลยังสื่อว่าการประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มี เหตุมีผลในการพิจารณา โดยจะเห็นได้จากการเสนอความเห็นของศาลที่ทำให้การฎีกาตกและ ต้องประหารนักโทษว่าเป็นเพราะเห็นประโยชน์ของส่วนรวมเป็นหลัก ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 209 นายสมคิดได้ยื่นคำร้องขออุทธรณ์ต่อศาลในวันที่ 3 ก.ค. 41 ศาลอุทธรณ์ได้รับ เรื่องเมื่อวันที่ 30 ก.ย. 41 โดยขอให้มีการลดโทษเพราะให้การรับสารภาพ และไม่เคยกระทำผิดมาก่อน ประกอบกับนายสมคิดมีพี่สาวป่วยเป็นโรคสมองฝ่อ ต้องใช้เงินในการรักษาจำนวนมากจึงหลงผิด แต่ศาลเห็นว่าข้ออ้างของจำเลย เป็นเรื่องส่วนตัว เมื่อเปรียบเทียบกับความมั่นคงของประเทศซึ่งเป็นเรื่อง ส่วนรวมเทียบกันไม่ได้ ศาลอุทธรณ์จึงพิพากษายืน

(เดลินิวส์ 12 เมษายน 2544)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นกรณีของนักโทษซึ่งค้ายาเสพติดได้อุทธรณ์ให้มีการลดโทษ เพราะตนไม่เคยทำผิดก่อนอีกทั้งยังรับสารภาพมาแต่ต้น นักโทษให้เหตุผลต่อว่าที่ค้ายาเพราะ ต้องการใช้จ่ายเงินไปรักษาพี่สาวที่สมองฝ่อ แต่ศาลให้เหตุผลว่าการกระทำของนักโทษล้วนเป็น เหตุผลส่วนตัวและบั่นทอนความมั่นคงของบ้านเมืองจึงตัดสินให้ประหารชีวิต การยกคำ พิพากษาของศาลเพื่อกล่าวอ้างเหตุผลในการยกฎีกาจึงสื่อให้เห็นว่า “การประหารชีวิตเป็น กระบวนการที่มีเหตุมีผล” เพราะมีการพิจารณาอย่างรอบคอบ อีกทั้งยังเห็นเรื่องของ

ประเทศชาติสำคัญกว่าเรื่องส่วนตัว เช่นเดียวกับตัวอย่างถัดไปที่ให้เหตุผลถึงการยกฎีกาว่า เพราะการกระทำของนักโทษเป็นสิ่งที่โหดเหี้ยม

ตัวอย่างที่ 210 คดีนี้ผ่านกระบวนการสอบสวนสู่ชั้นศาลโดยศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาตัดสินพิพากษาให้ประหารชีวิต ไม่ยอมลดหย่อนเพราะพฤติกรรมอำมหิต ผิดมนุษย์และเป็นคดีสะเทือนขวัญ

(เดลินิวส์ 8 กรกฎาคม 2542)

จากที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นว่าหลังจากที่นักโทษถูกพิพากษาในศาลชั้นสูงสุดแล้ว นักโทษมีสิทธิ์ที่จะยื่นฎีกาเพื่อของอภัยโทษ แต่ก็จะมีเหตุที่ยกฎีกา เหตุผลเหล่านั้นแสดงผ่านโครงสร้างประโยคเหตุผลซึ่งสังเกตได้จากคำศัพท์ เช่น *เพราะ จึง* กลวิธีทางภาษากลวิธีนี้แสดงให้เห็นถึงความมีเหตุมีผลของการประหารชีวิตว่ามีการพิจารณาอย่างถ่วงถ้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่ากลวิธีนี้สื่อถึงภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่าเป็นกระบวนการที่มีเหตุมีผลและยังแสดงให้เห็นว่านักโทษเป็นผู้กระทำผิดซ้ำซาก

กล่าวได้ว่าการกล่าวอ้างคำพิพากษาเป็นกลวิธีทางภาษาประเภทหนึ่งที่ปรากฏในข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิต โดยประกอบด้วยการกล่าวอ้างความผิดอื่นๆ ของนักโทษซึ่งแสดงให้เห็นว่านักโทษเป็นบุคคลที่กระทำผิดซ้ำซากไม่เกรงกลัวกฎหมาย และการกล่าวอ้างเหตุผลในการยกฎีกาซึ่งแสดงให้เห็นว่าการประหารชีวิตมีการพิจารณาถึงความมีเหตุมีผลก่อนที่จะยกฎีกา โดยมากจะกล่าวว่านักโทษเคยทำผิดมาก่อนได้รับการปล่อยตัวแล้วไม่สำนึกหรืออาจจะให้เหตุผลว่านักโทษทำผิดร้ายแรงยากที่จะแก้ไขได้จึงสมควรประหารชีวิต กลวิธีนี้จึงสัมพันธ์กับภาพตัวแทนของนักโทษประหารว่าเป็นผู้กระทำผิดซ้ำซากไม่เกรงกลัวกฎหมาย และสัมพันธ์กับภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่าเป็นกระบวนการที่มีเหตุผลยุติธรรม

4.5.2 การยกคำพูดของบุคคล หมายถึง การยกคำกล่าวของบุคคลมาแทรกในเนื้อหาข่าวโดยส่วนใหญ่จะอ้างคำพูดของบุคคลที่มีชื่อเสียงหรือเกี่ยวข้องกับกระบวนการประหารเพื่อช่วยสร้างความน่าเชื่อถือคำพูดที่ยกมาอาจจะเป็นการยกคำพูดโดยตรง (direct

quotation) หรือการกล่าวอ้างถึงคำพูด (indirect quotation) ทั้งนี้คำพูดหรือบทสนทนาที่ยกมาเพื่อเล่าเรื่องจะเป็นบทสนทนาที่ใกล้เคียงกับบทสนทนาที่เกิดขึ้นจริงเพราะต้องมีส่วนใดส่วนหนึ่งเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม แต่กลวิธีนี้สามารถสร้างความสดหรือความมีชีวิตให้แก่เรื่องเล่านั้นๆ ผู้ฟังจะรู้สึกเสมือนได้เข้าไปร่วมในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ความรู้สึกนี้เป็นความรู้สึกเดียวกับอารมณ์ร่วมของผู้ชมละครหรือภาพยนตร์ (Tennen, 1989 อ้างถึงใน ณิชพร พานโพธิ์ทอง, 2549: 273 – 274) จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยพบว่ากลวิธีทางภาษาประเภทนี้เป็นกลวิธีหนึ่งที่สัมพันธ์กับภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิต ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 211 นายศิระ แสงมณี เปิดเผยว่า การประหารชีวิตนักโทษถือเป็นการปฏิบัติตามคำพากษาของศาลฎีกา ซึ่งถือสิ้นสุดกระบวนการยุติธรรมในการพิจารณาคดีนั้นๆ แล้ว ทั้งนี้ไม่ใช่เป็นประเพณีปฏิบัติประจำทุกปี แต่เนื่องจากการพิจารณาไต่สวนจำเป็นต้องละเอียดรอบคอบ ฉะนั้นกว่าที่ผลการตัดสินคดีต่างๆ จะเสร็จสิ้นจึงต้องใช้เวลาหลายปี
“ปีนี้คดีที่ถูกประหารชีวิตส่วนใหญ่เป็นคดียาเสพติดมากที่สุด รองลงมาคือคดีฆ่าคนตายซึ่งถือเป็นคดีออกฉกรรจ์ ตามปกติจะมีการแจ้งให้สื่อมวลชนทราบแต่คงไม่มีการเผยแพร่ภาพเหมือนที่ผ่านมาเนื่องจากเกรงว่าจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าไม่เหมาะสม ที่ผ่านมามีการวิจารณ์ทั้ง 2 ด้าน ส่วนหนึ่งประชาชนอยากให้เปิดเผยการประหารชีวิตโดยเฉพาะพวกค้ายาเสพติดที่จะได้รับการลงโทษอย่างสาสม”

(เดลินิวส์ 25 เมษายน 2545)

จากตัวอย่างเป็นการยกคำพูดของ นายศิระ แสงมณี อธิบดีกรมราชทัณฑ์ โดยแสดงให้เห็นว่าการประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมายเห็นได้จากข้อความที่ว่า “เป็นการปฏิบัติตามคำพากษาของศาลฎีกา ซึ่งถือสิ้นสุดกระบวนการยุติธรรมในการพิจารณาคดีนั้นๆ แล้ว ทั้งนี้ไม่ใช่เป็นประเพณีปฏิบัติประจำทุกปี” นอกจากนี้คำพูดของนายศิระยังแสดงให้เห็นว่าการประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีเหตุผลและมีความละเอียดรอบคอบ ที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือมีการนำเสนอว่าในช่วงเวลาดังกล่าวคดีที่ถูกตัดสินประหารมากที่สุดคือคดียาเสพติดดังข้อความที่ว่า “ปีนี้คดีที่ถูกประหารชีวิตส่วนใหญ่เป็นคดียาเสพติดมากที่สุด”

รองลงมาคือคดีฆ่าคนตายซึ่งถือเป็นคดีอุกฉกรรจ์” ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากระบวนการประหารชีวิตสัมพันธ์กับนโยบายของรัฐบาลของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตรที่มีนโยบายที่สำคัญคือการปราบปรามยาเสพติด และการกล่าวอ้างคำพูดดังกล่าวช่วยส่งเสริมให้นโยบายดังกล่าวชัดเจนขึ้นเพื่อปราชญ์ผู้ค้ายาให้เกรงกลัวการกระทำผิดกฎหมาย

ตัวอย่างที่ 212 “นักโทษประหารมีที่วิตู บางคนรู้ตัวล่วงหน้าก่อนเวลาประหารจากข่าวที่ร่ำว่าที่แล้วก็รู้ตัวก่อน ออกมายืนรอเจ้าหน้าที่โดยไม่สะทกสะท้านหรือกลัวความตายคงปลงตกว่าถึงอย่างไรก็ไม่รอด ตอนนี่เรายังเปิดให้สื่อมวลชนเข้าไปดูและทำข่าวการประหารชีวิตนักโทษค้ายาเสพติดเพื่อไปเผยแพร่ให้ผู้กระทำผิดเกรงกลัวกฎหมาย” นายศิระ กล่าว

(ข่าวสด 5 กรกฎาคม 2544)

จากตัวอย่างเป็นการกล่าวอ้างคำพูดของนายศิระ แสงมณี อธิบดีกรมราชทัณฑ์ โดยแสดงให้เห็นว่านักโทษไม่มีทางหนีพ้นการลงโทษทางกฎหมายไปได้ดังที่กล่าวว่า **“...ออกมายืนรอเจ้าหน้าที่โดยไม่สะทกสะท้านหรือกลัวความตายคงปลงตกว่าถึงอย่างไรก็ไม่รอด”** นอกจากนี้การให้สัมภาษณ์ดังกล่าวยังแสดงให้เห็นว่าการประหารชีวิตสามารถปราชญ์การกระทำผิดของคนในสังคมได้เห็นได้จากข้อความตอนที่ว่า **“ตอนนี่เรายังเปิดให้สื่อมวลชนเข้าไปดูและทำข่าวการประหารชีวิตนักโทษค้ายาเสพติดเพื่อไปเผยแพร่ให้ผู้กระทำผิดเกรงกลัวกฎหมาย”**

ตัวอย่างที่ 213 “เย็นวันที่ประหาร ผมไปอำนวยความสะดวกด้วยตัวเองต้องแอบนำตัวนักโทษที่ถูกประหารออกมาจากกลุ่มนักโทษประหารที่อยู่ในแดนเดียวกันอย่างเงียบๆ เพราะเกรงว่าจะตกใจ ก่อนเข้าหลักประหารนายพรหมมาศ แสดงอาการสำนึกบาป ร้องไห้ร้องไห้ให้น้ำตานองหน้า คอพับคออ่อนเพราะความกลัว แต่ก็สลายเกินไปเสียแล้ว เขาเขียนจดหมายลาตายถึงแม่แต่ก่อนตายยังทำอวดรู้ว่าจะต้องเซ็นชื่อตรงนั้นตรงนี้ในเอกสาร” พล.ต.ศรชัยกล่าว

(มติชน 30 มกราคม 2539)

จากตัวอย่างเป็นการกล่าวอ้างคำพูดของ พล.ต.ศรชัย มนต์วิวัฒน์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยโดยกล่าวถึงอาการของนักโทษว่า **“แสดงอาการสำนึกบาป ร้องห่มร้องไห้หน้าตาหงอยหน้า คอพับคออ่อนเพราะความกลัว แต่ก็สายเกินไปเสียแล้ว”** ผู้วิจัยมองว่าแม้คำกล่าวข้างต้นจะแสดงถึงภาพของนักโทษที่สำนึกในความผิดแต่จุดประสงค์ของการกล่าวไม่ได้ต้องการนำเสนอว่านักโทษคือผู้สำนึกผิดเท่านั้น แต่ผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าการประหารชีวิตน่ากลัวและให้ดูนักโทษเป็นตัวอย่างที่แม้จะสำนึกผิดก็สายเกินไปสุดท้ายต้องจบชีวิตลง

จากที่ยกตัวอย่างมาจะเห็นว่าการยกคำพูดของบุคคลมาแทรกในการรายงานข่าวมักนำคำพูดของบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการประหารชีวิตเพราะจะช่วยให้คำพูดนั้นน่าเชื่อถือ การยกคำพูดของบุคคลยังแสดงให้เห็นว่าการประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมายที่มีขั้นตอนละเอียดรอบคอบซึ่งผู้ที่ทำผิดไม่สามารถรอดพ้นจากการลงโทษได้ อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่านโยบายต่อต้านยาเสพติดเป็นนโยบายสำคัญของรัฐบาลซึ่งสุดท้ายนักโทษที่ทำผิดจะถูกประหารชีวิต การประหารชีวิตจึงเป็นกระบวนการที่กำจัดนักโทษออกไปจากสังคมโดยมีผลต่อการป้องปรามการกระทำผิดของคนในสังคมด้วย

4.5.3 การแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ หมายถึง การที่สื่อมวลชนรายงานข่าวการประหารชีวิตเสร็จสิ้นแล้วได้กล่าวถึงข่าวอาชญากรรมอื่นๆ ที่เป็นคนละคดีความกันโดยมีการเชื่อมโยงเหตุการณ์อาชญากรรมอีกเหตุการณ์เข้ามาในการรายงานข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิต จากการวิเคราะห์พบว่าข่าวที่แทรกเข้าจะเป็นข่าวเกี่ยวกับยาเสพติด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 214 ...ผู้สื่อข่าวรายงานด้วยว่าแม้ว่ารัฐบาลจะใช้มาตรการขั้นเด็ดขาดกับขบวนการยาบ้า แต่ในทางกลับกันปรากฏว่าขบวนการค้ายาบ้ายังคงกำแหงขยายอิทธิพลโดยไม่หวั่นเกรงคำประกาศของรัฐบาล ล่าสุด ทหารจากกองทัพภาคที่ 3 สกัดจับยาบ้าจำนวนมหาศาล โดยเมื่อตอนสายวันเดียวกันที่สโมสรกาวิละ ค่ายกาวิละ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ พล.ต.ท. เฉษฎางค์ พรหมสาขา ณ สกลนคร ผบช.ภ.5 ได้ร่วมกันแถลงข่าวการจับกุมยาบ้าจำนวน 7,600,000 เม็ด โดย พล.ท.วิรัชชัย แถลงว่า เมื่อเวลา 23.00 น. วันที่ 6 เม.ย. กำลังทหารจากกรมทหาร

ราบที่ 4 ได้ออกลาดตระเวนบริเวณทางด้านทิศเหนือ บ้านช่องแคบ ก่อนจะถึง อ.พบพระ จ.ตาก ประมาณ 10 กม. ได้ปะทะกับกองกำลังไม่ทราบฝ่ายประมาณ 30 – 35 คน ราวประมาณ 10 นาที หลังเสียงปืนสงบ เจ้าหน้าที่ได้เข้าเคลียร์พื้นที่พบกระสอบปุ๋ยตกอยู่เรียงรายตามไหล่ทาง และมีรอยเลือดทั่วบริเวณ เมื่อตรวจสอบพบยาบ้าจำนวน 7,600,000 เม็ด ซุกซ่อนอยู่นับเป็นการจับกุมยาบ้าครั้งใหญ่ โดยก่อนหน้าเจ้าหน้าที่จะเข้าไปพิสูจน์ทราบได้รับรายงานจากสายว่า ชนกลุ่มน้อยจะใช้เส้นทางดังกล่าวลำเลียงยาบ้าส่งต่อไปยัง จ.กำแพงเพชร พิจิตร เพชรบูรณ์ พิษณุโลก จึงได้ส่งกำลังเข้าดักซุ่มจนเกิดการปะทะดังกล่าว นอกจากนี้ยังได้รับรายงานจากสายว่า ชนกลุ่มน้อยร่วมกับผู้ผลิตรายใหญ่ทางภาคเหนือ ได้ตั้งโรงงานผลิตยาเพิ่มอีก 2 โรง ในเขตพม่าติดกับเขตชนกลุ่มน้อย เอ็นเคบีเอ ซึ่งเจ้าหน้าที่จะได้สกัดจับไม่ให้ยาบ้าทะลักเข้ามาต่อไป

(ไทยรัฐ 20 เมษายน 2544)

จากตัวอย่างหลังจากที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอเนื้อหาข่าวเกี่ยวกับกระบวนการประหารชีวิตจนจบแล้วได้มีการแทรกข่าวอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดลงมาในข่าว โดยเนื้อหาของข่าวที่แทรกเข้ามากล่าวถึงการจับกุมยาบ้า 7,600,000 เม็ดที่บริเวณอำเภอพบพระ จังหวัดตาก ข่าวดังกล่าวถูกแทรกเข้ามาเพื่อแสดงให้เห็นว่าปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาที่ร้ายแรง เพราะเป็นปัญหาที่แพร่กระจายไปทั่วจนเป็นภัยคุกคามทางสังคมและจำเป็นต้องปราบปรามและการปราบปรามนั้นอาจจะต้องกำจัดผู้ที่ค้ายาเสพติดด้วยการประหารชีวิต ผู้วิจัยมองว่าการนำเสนอข่าวยาเสพติดแทรกเข้ามาในข่าวประหารชีวิตน่าจะช่วยสร้างความชอบธรรมให้กับการประหารชีวิตได้ อีกทั้งยังเสนอทำให้เห็นว่ารัฐบาลเน้นนโยบายต่อต้านยาเสพติดและมีการปราบปรามอย่างจริงจังส่งผลให้ผู้ค้าเกิดความเกรงกลัวและเลิกค้ายาเสพติด

ตัวอย่างที่ 215 ...เวลา 16.00 น. วันเดียวกัน เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดปราบปรามยาเสพติด ตำรวจภูธรภาค 5 พร้อมด้วยตำรวจภูธรจังหวัดเพชรบูรณ์ ได้วางแผนจับกุมยาบ้าที่เด็นท์สว่างธุรกิจยนต์ ต.นางัว อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์ หลังจากสืบทราบ ว่าสถานที่ดังกล่าวเป็นแหล่งจำหน่ายยาบ้ารายใหญ่ จากการตรวจสอบเจ้าหน้าที่พบยาบ้าจำนวน 2 แสนเม็ด และได้จับกุมนางสุรางค์ สว่าง อายุ 44 ปี

เจ้าของเต็นท์รถ พร้อมทำการสอบสวนขยายผลจนทราบว่ามียาบ้าอีกจำนวน มากซุกซ่อนอยู่กลางไร่ ในพื้นที่โครงการควีนแลนด์ รีสอร์ท ต.นางิ้ว จึงนำกำลัง เดินทางไปตรวจสอบ

จากนั้นพบของกลางยาบ้าจำนวน 1,060,800 เม็ด ผังไว้อยู่กลางไร่ลึก ลงไป 1 เมตร ข้างบนมีการปลูกต้นมะเขือปิดบังไว้ นอกจากนี้ยังสามารถจับกุม ผู้ต้องหาอีก 4 ราย คือ นายวิษณุ เพ็ชรสมัย อายุ 39 ปี นายสัมพันธ์ ทองคำ อายุ 40 ปี นางพัชราภรณ์ พรรณะ อายุ 51 ปี และนายอมร มายาตา อายุ 40 ปี โดยทั้งหมดเป็นชาวเชียงใหม่ ทำหน้าที่เฝ้าไร่ดังกล่าว จึงควบคุมตัวพร้อม ของกลางไปสอบสวนขยายผลที่ สภ.ต.ท่าพล

ต่อมาเวลา 18.00 น. พล.ต.ต.ชัช คงเมือง ผบก.ภ.จว.เพชรบูรณ์ ได้ เดินทางมาทำการสอบสวนด้วยตนเอง เบื้องต้นทราบว่า การจับกุมดังกล่าวมา จากการสอบสวนขยายผลคดียาบ้า 7.6 ล้านเม็ด ที่ จ.เชียงใหม่

(มติชน 21 เมษายน 2544)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นข่าวการจับกุมยาบ้าที่แทรกเข้ามาในข่าวการประหารชีวิต ซึ่ง แสดงให้เห็นว่านโยบายต่อต้านยาเสพติดเป็นนโยบายหลักและกระทำโดยการขยายผลจากการ จับกุมอย่างต่อเนื่อง การแทรกข่าวการจับกุมยาบ้านี้ทำให้คนเกรงกลัวที่จะกระทำผิดกฎหมาย และยังทำให้เห็นว่าแม้รัฐบาลพยายามที่จะขจัดยาเสพติดออกไปจากสังคมแต่ก็อาจจะทำได้ยาก เพราะยังมีผู้ค้าจำนวนมากที่ไม่เกรงกลัวกฎหมาย

กล่าวได้ว่าการแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ ที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์รายวันไทยจะเป็น ข่าวเกี่ยวกับยาเสพติดโดยมักแทรกไว้หลังจากนำเสนอข่าวการประหารชีวิตจบแล้ว ข่าวที่ นำมาแทรกจะแสดงให้เห็นว่ามีสิ่งโทษการประหารชีวิตเพื่อเป็นตัวอย่างแก่คนในสังคม อย่างต่อเนื่องแต่ก็มีคนกลุ่มหนึ่งที่ไม่เกรงกลัวกฎหมายซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องติดตามจับกุม มาลงโทษ การแทรกข่าวจึงแสดงให้เห็นว่าการปราบปรามยาเสพติดเป็นนโยบายสำคัญและ นโยบายดังกล่าวอาจสิ้นมีกระบวนการสิ้นสุดที่การลงโทษประหาร นอกจากนี้การนำเสนอ ข่าวว่ายังมีผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่อีกมากมายยังอาจช่วยสร้างความชอบธรรมให้การประหาร ชีวิตได้ กล่าวคืออาจมีผลทำให้คนในสังคมมองว่าการประหารชีวิตเป็นการลงโทษที่คงยัง จำเป็นต้องใช้เพราะยังมีผู้กระทำผิดอีกมากซึ่งเป็นอันตรายต่อสังคมส่วนรวม ที่น่าสังเกต

ประการหนึ่งคือการแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ ที่ปรากฏจะเป็นข่าวการจับกุมยาเสพติดทั้งสิ้น และจะปรากฏบ่อยครั้งในช่วงรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตรซึ่งมีนโยบายสำคัญคือการทำ สงครามยาเสพติด

จากที่นำเสนอมานี้จึงกล่าวได้ว่าภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่สื่อมวลชนใช้นำเสนอข่าว และไม่ว่าสื่อมวลชนจะตั้งใจสร้างวาทกรรมหรือไม่ก็ตามแต่เมื่อข่าวนำเสนอออกมาย่อมทำให้เกิดภาพตัวแทนของสิ่งเหล่านั้นตามมาด้วย อนึ่งโดยทั่วไปการนำเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์จะ นำเสนอเหตุการณ์ว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ด้วยกรอบของการเขียนข่าวข้างต้นนี้ อาจจะทำให้เหตุการณ์ถูกนำเสนอในบางแง่มุมเท่านั้น และเหตุการณ์ที่ถูกเลือกมานำเสนอซ้ำๆ ก่อให้เกิดผลที่ตามมาคือทำให้ภาพตัวแทนบางภาพโดดเด่นขึ้น

จากที่นำเสนอผลการวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาในบทนี้แสดงให้เห็นว่าภาพตัวแทนที่ ปรากฏซ้ำๆ ของนักโทษประหารคือ นักโทษเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย เป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม เป็นผู้ขาดศีลธรรม เป็นผู้ทำกรรมชั่ว เป็นผู้กระทำผู้ที่ไม่มีความรู้สึก เป็นผู้ที่สังคมไม่ต้องการ เป็นผู้กระทำผิดซ้ำซาก ซึ่งล้วนเป็นภาพตัวแทนด้านลบ ส่วนภาพตัวแทนของการประหารชีวิต ที่ปรากฏชัดเจนคือ เป็นกระบวนการทางกฎหมายที่มีความยุติธรรม เป็นกระบวนการที่น่ากลัว เป็นการชดใช้กรรม เป็นกระบวนการที่มีความรัดกุมรอบคอบ การประหารชีวิตด้วยการฉีด สารพิษเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม ผู้วิจัยมองว่าเมื่อภาพตัวแทนได้ถูกเสนอผ่านสื่อย่อมมี อิทธิพลต่อการกำหนดมุมมองของคนในสังคมให้เชื่อไปตามนั้นด้วยเช่นกัน ทั้งนี้กลวิธีทาง ภาษาและภาพตัวแทนที่ปรากฏสามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

กลวิธีทางภาษา	ภาพตัวแทนของนักโทษประหาร						ภาพตัวแทนของการประหารชีวิต						
	กฎหมาย เป็นผู้กระทำผิด	เป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม	เป็นผู้ขาดศีลธรรม	และกระทำผิดซ้ำซาก	กฎหมาย เป็นผู้ไม่เกรงกลัว	เป็นผู้ที่สังคมไม่ต้องการ	เป็นผู้ก่อกรรมชั่ว	กฎหมาย	เป็นกระบวนการทาง	รอดจากอ้อม	เป็นกระบวนการที่ กลัว	มนุษยธรรม	เป็นกระบวนการที่มี
การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำ	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
การใช้สำนวน				/			/			/			
การใช้มูลบท				/				/		/	/		
การเล่าเรื่อง		/								/	/		
การใช้สัทบท				/			/				/		

ตารางที่ 18 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทางภาษากับภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิต

จากตารางจะเห็นว่า การใช้ภาษามีความสัมพันธ์กับภาพตัวแทนที่ปรากฏ กล่าวคือ การสื่อความหมายต่างๆ ช่วยประกอบสร้างภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิต โดยกลวิธีทางภาษาที่สัมพันธ์กับภาพตัวแทนอื่นๆ และกล่าวได้ว่าเป็นกลวิธีที่โดดเด่นที่สุดคือ **“การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำ”** สื่อมวลชนจะเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำอ้างถึงและบรรยายบุคคลที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม คำศัพท์และกลุ่มคำศัพท์เหล่านั้นช่วยประกอบสร้างภาพตัวแทนได้อย่างดีโดยสื่อภาพตัวแทนทุกภาพที่ปรากฏ

นอกจากนี้ยังมีกลวิธีทางภาษาประเภทอื่นๆ อีก ได้แก่ **“การใช้สำนวน”** สื่อภาพตัวแทนของนักโทษว่าเป็นผู้ไม่เกรงกลัวกฎหมายและกระทำผิดซ้ำซาก สื่อภาพตัวแทนของการประหารว่าเป็นสิ่งน่ากลัวเนื่องจากเป็นการทำให้ผู้กระทำผิดเสียชีวิตเพื่อเป็นตัวอย่างปรามให้คนในสังคมกลัวที่จะทำผิด และการประหารเป็นกระบวนการทางกฎหมายเพราะบ้านเมืองย่อมมีชื่อมีแป

“การใช้มูลบท” สื่อภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่าเป็นกระบวนการที่มีความรอบคอบรัดกุม นักโทษเป็นผู้กระทำผิดซ้ำ นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่าเห็นว่าการตรวจสอบซ้ำแล้วซ้ำอีกในขั้นตอนต่างๆ

“การเล่าเรื่อง” เป็นกลวิธีที่ช่วยสื่ออารมณ์ความรู้สึกและบรรยายเหตุการณ์โดยละเอียดตั้งแต่ต้นจนจบช่วยสื่อภาพตัวแทนของนักโทษว่าเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยมและสื่อภาพตัวแทนของการประหารว่าเป็นกระบวนการที่น่ากลัวโดยสื่อผ่านภาพที่น่าหวาดเสียวชวนสยอง และยังสื่อภาพตัวแทนของการประหารว่าเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรมโดยเฉพาะการประหารโดยการฉีดยาที่มีกระบวนการเหมือนการรักษาของแพทย์และมีความเป็นวิทยาศาสตร์ ทำให้นักโทษทรมาณน้อยมาก

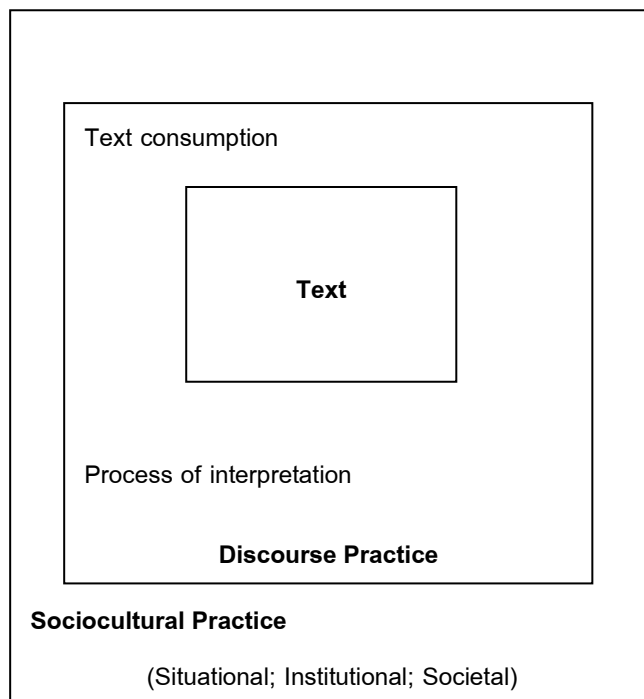
“การใช้สหบท” ประกอบด้วยการอ้างคำพิพากษาของศาลสื่อภาพตัวแทนว่านักโทษว่าเป็นผู้ไม่เกรงกลัวกฎหมายเนื่องจากกระทำผิดซ้ำซาก กระบวนการประหารเป็นกระบวนการทางกฎหมายซึ่งมีเหตุมีผลในการตัดสิน การยกคำพูดของบุคคลและการแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ ช่วยสื่อภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่าเป็นกระบวนการทางกฎหมายและเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาจะเห็นว่าภาพตัวแทนของการประหารชีวิตบางภาพ ได้แก่ กระบวนการประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่น่ากลัว และกระบวนการประหารเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรมมีความขัดแย้งกันซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงภาพตัวแทนต่างๆ เหล่านี้ในบทต่อไปว่า

ภาพใดโดดเด่นและแต่ละภาพสัมพันธ์กันอย่างไร นอกจากนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์กระบวนการผลิตและกระจายตัวบทว่ามีกระบวนการอย่างไร ตลอดจนวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการผลิตตัวบทในลักษณะดังกล่าวว่าเกิดจากปัจจัยใดบ้าง

บทที่ 5

ภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตที่สื่อผ่านกลวิธีทางภาษา ในตัวบท วิถีปฏิบัติทางวาทกรรม และวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม

แฟร์คลัฟ (Fairclough, 1992: 72 – 73, 1995b: 95 - 98) กล่าวว่านอกจากการวิเคราะห์ตัวบท (Text) ซึ่งเป็นมิติหนึ่งจากทั้ง 3 มิติแล้ว สิ่งสำคัญประการต่อมาที่จะช่วยให้เข้าใจตัวบทมากขึ้นคือการวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางวาทกรรม(Discourse Practice) ซึ่งจะช่วยให้เห็นกระบวนการผลิต การกระจาย ตลอดจนการรับและตีความตัวบท และมิติสุดท้ายคือการวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม(Sociocultural Practice) ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการผลิตตัวบท

บทที่ผ่านมาผู้วิจัยได้วิเคราะห์กลวิธีทางภาษาเพื่อแสดงให้เห็นว่าสื่อมวลชนเลือกใช้กลวิธีทางภาษาประเภทใดเพื่อถ่ายทอดข้อมูลและส่งผลให้เกิดภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิต บทนี้ผู้วิจัยจะสรุปภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหาร

ชีวิตที่ปรากฏในตัวบทว่าประกอบด้วยภาพอะไรบ้าง หลังจากนั้นผู้วิจัยจะวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางวาทกรรม และสุดท้ายจะวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรมตาม แนวทางของแฟร์คลัฟ

5.1 ภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทย

ส่วนนี้ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทางภาษาและภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์รายวันไทยเพื่อแสดงให้เห็นว่าข่าวที่นำเสนอไม่ได้เป็นเพียงการรายงานข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นแต่ยังส่งผลให้เกิดการประกอบสร้างภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตตามมาด้วย ภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตปรากฏซ้ำๆ อาจจะส่งผลต่อมุมมองของคนในสังคมที่มีต่อนักโทษประหารและการประหารชีวิตด้วย ทั้งนี้ผู้วิจัยจะแบ่งผลการวิเคราะห์เป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1) ภาพตัวแทนของนักโทษประหาร 2) ภาพตัวแทนของการประหารชีวิต ดังนี้

5.1.1 ภาพตัวแทนของนักโทษประหาร

การนำเสนอข่าวเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทยได้ประกอบสร้างภาพตัวแทนให้แก่ักโทษประหารโดยจากการวิเคราะห์พบว่าแบ่ง 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย 2) นักโทษประหารเป็นผู้ก่อกรรมชั่ว 3) นักโทษประหารเป็นผู้ที่สังคมไม่ต้องการ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยภาพตัวแทนดังตารางต่อไปนี้

กลุ่มภาพตัวแทนของนักโทษประหาร	ภาพตัวแทนนักโทษประหารที่ปรากฏในตัวบท
1 นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย	นักโทษประหารเป็นผู้ละเมิดบทบัญญัติทางกฎหมาย
	นักโทษประหารเป็นผู้ไม่เกรงกลัวกฎหมายและกระทำผิดซ้ำซาก
2 นักโทษประหารเป็นผู้ทำกรรม	นักโทษประหารเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม
	นักโทษประหารเป็นผู้ขาดศีลธรรม
	นักโทษประหารเป็นผู้ก่อกรรมกับผู้อื่น
3 นักโทษประหารเป็นผู้ที่สังคมไม่ต้องการ	นักโทษประหารเป็นเพียงเศษเดนของสังคมเป็นคนไม่มีค่า

ตารางที่ 19 แสดงกลุ่มภาพตัวแทนของนักโทษประหาร

ภาพตัวแทนกลุ่มที่ 1 “นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย”

ภาพตัวแทนของนักโทษประหารที่ปรากฏอย่างเด่นชัดคือ “นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย” กลุ่มนี้ประกอบด้วยภาพตัวแทน 2 ภาพ ได้แก่ 1) นักโทษประหารเป็นผู้ละเมิดบทบัญญัติทางกฎหมาย 2) นักโทษประหารเป็นผู้ไม่เกรงกลัวกฎหมายและกระทำผิดซ้ำซาก โดยสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1) **นักโทษประหารเป็นผู้ละเมิดบทบัญญัติทางกฎหมาย** คือ การเสนอภาพตัวแทนว่านักโทษหารว่านักโทษได้ทำผิดกฎหมายและถูกศาลพิพากษาว่ามีความผิดและการกระทำผิดของนักโทษประหารเป็นการกระทำโดยเจตนา กลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวแทนนี้คือการเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำ โดยจากการวิเคราะห์พบว่าหนังสือพิมพ์รายวันไทยจะเลือกใช้คำหรือ กลุ่มคำศัพท์ทางกฎหมายอ้างถึงนักโทษประหาร เช่น ผู้ต้องหา นักโทษ นักโทษเด็ดขาด นักโทษคดียาเสพติด ฯลฯ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 ยิงเป้านักโทษ 5 คนรวดเป็นคดียาเสพติด 3 และฆ่าคนตายอีก 2

(เดลินิวส์ 25 เมษายน 2545)

จากตัวอย่างคำที่ใช้อ้างถึงนักโทษประหารคือคำว่า “นักโทษ” คำศัพท์ดังกล่าวเป็นคำที่ช่วยประกอบสร้างภาพตัวแทนของนักโทษประหารว่าเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายเพราะการที่ถูกเรียกว่า “นักโทษ” นั้นหมายความว่าบุคคลดังกล่าวย่อมต้องผ่านกระบวนการทางกฎหมาย ผ่านการพิจารณาจากศาลและถูกตัดสินให้มีความผิด การใช้คำเรียกว่า “นักโทษ” ยังทำให้นักโทษประหารมีสถานภาพที่แตกต่างจากคนส่วนใหญ่ในสังคมและถูกจัดให้เป็นกลุ่มคนอันตราย ผู้วิจัยพบว่าหนังสือพิมพ์ไม่ได้ใช้เพียงแต่คำศัพท์ทางกฎหมายเท่านั้นในบางครั้งหนังสือพิมพ์ยังเพิ่มส่วนขยายเข้าไปประกอบกับคำว่า “นักโทษ” เช่น

ตัวอย่างที่ 2 ผู้สื่อข่าวรายงานว่าภายในเรือนจำบางขวางมีการยิงเป้านักโทษที่ก่อ อาชญากรรมจำนวน 2 ราย คือ น.ช. บุญโชติ พงษ์พราหมณ์ อายุ 30 ปี ผู้ต้องหาคดีข่มขืนฆ่าที่ จ.สุพรรณบุรี และ น.ช. พนม ทวีสุข อายุ 32 ปี ผู้ต้องหา คดีข่มขืนที่จังหวัดหนึ่งทางภาคใต้เมื่อปีที่ผ่านมา

(ข่าวสด 6 พฤศจิกายน 2540)

จากตัวอย่างเป็นการเสนอภาพตัวแทนของนักโทษประหารว่า “นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย” โดยใช้คำหรือกลุ่มศัพท์ทางกฎหมายประกอบกับส่วนขยาย เช่น “นักโทษที่ก่ออาชญากรรม” นอกจากนี้ตัวอย่างข้างต้นยังมีการใช้คำศัพท์ทางกฎหมายคำว่า “ผู้ต้องหา” ประกอบกับส่วนขยายด้วย ได้แก่ “ผู้ต้องหาคดีฆ่าข่มขืนฆ่า” “ผู้ต้องหาคดีฆ่าข่มขืน” ส่วนขยายที่นำมาประกอบนี้เป็นการระบุการกระทำผิดของนักโทษประหารว่าทำความผิดอะไร จึงส่งผลให้ถูกตัดสินประหารชีวิต ความผิดที่ปรากฏในตัวอย่างนี้ถือเป็นความผิดที่มีลักษณะความผิดเกี่ยวกับเพศและความผิดต่อชีวิตและร่างกายตามที่ระบุไว้ในประมวลกฎหมายอาญาซึ่งกฎหมายระวางโทษสูงสุดคือประหารชีวิตและจากการใช้กลุ่มคำดังกล่าวอ้างถึงนักโทษช่วยประกอบสร้างภาพตัวแทนด้านการกระทำผิดกฎหมายให้เด่นชัดขึ้นไปอีก

การระบุความผิดของนักโทษประหารลงไปด้วยอาจมีผลต่อความรู้สึกของคนในสังคมที่มีต่อการประหารชีวิตในลักษณะที่สนับสนุนโทษประหารเพราะโดยพื้นฐานแล้วต่างถูกขัดเกลากฎทางสังคมว่าทุกคนต้องอยู่ภายใต้กฎหมายใครทำผิดต้องได้รับโทษดังนั้นเมื่อนักโทษทำผิดรุนแรงคนในสังคมอาจจะมองว่าการประหารชีวิตเป็นเครื่องมือลงโทษที่เหมาะสมหรือยอมรับการประหารชีวิตได้

นอกจากการประกอบสร้างภาพตัวแทนของนักโทษว่าเป็นผู้ก่ออาชญากรรมและเป็นผู้ค้ายาเสพติดแล้ว ผู้วิจัยพบว่าหนังสือพิมพ์รายวันไทยยังเสนอภาพของนักโทษต่อไปอีกว่า “นักโทษประหารมีเจตนาในการกระทำผิด” โดยภาพตัวแทนภาพนี้จะแสดงให้เห็นว่านักโทษไม่ได้ฆ่าคนอื่นโดยประมาทแต่การก่ออาชญากรรมล้วนแต่ได้รับการวางแผนมาแล้ว กลวิธีทางภาษาที่เสนอภาพตัวแทนนี้ได้แก่กลวิธีการเลือกใช้คำหรือคำศัพท์เพื่อบรรยายพฤติกรรมของนักโทษ เช่น

ตัวอย่างที่ 3 นักโทษเต็ดขาดชายอำนาจ ร่วมกับนายภูงศ์ แนวน้ำป่า และนายนิรันดร
เรื่องกาญจนเศรษฐ์ร่วมกันวางแผนฆ่า นายไชยศิริ เรื่องกาญจนเศรษฐ์หรือเสี่ย
ตั้งฮั่ว อดีตนักการเมืองชื่อดังบิดาของนายนายนิรันดรนั่นเอง

(เดลินิวส์ 9 ตุลาคม 2542)

จากตัวอย่างสื่อมวลชนใช้คำศัพท์บรรยายพฤติกรรมของนักโทษก่อนก่ออาชญากรรมว่า “วางแผนฆ่า” คำศัพท์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักโทษประหารได้เตรียมการที่จะก่ออาชญากรรม ซึ่งถือว่าการกระทำโดยเจตนา

2) **นักโทษประหารเป็นผู้ไม่เกรงกลัวกฎหมายและผิดซ้ำซาก** คือ การเสนอภาพตัวแทนว่านักโทษไม่สะทกสะท้านหรือสำนึกผิดต่อการประหารชีวิต นักโทษบางรายเคยกระทำผิดแล้วกระทำซ้ำอีกไม่สามารถกลับตัวเป็นคนดีได้ กลวิธีทางภาษากลวิธีแรกที่สื่อภาพตัวแทนนี้คือ การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยายพฤติกรรมของนักโทษประหารเมื่อจะถูกประหารชีวิต กลุ่มคำกลุ่มนี้จะแสดงให้เห็นว่านักโทษไม่ได้แสดงความวิตกกังวลหรือหวาดกลัวแม้ว่าความตายจะรออยู่ตรงหน้า เช่น

ตัวอย่างที่ 4 นักโทษเด็ดขาดชายอุทัย มีอาการยืมตลอดไม่มีอาการสะทกสะท้าน ไม่ยอมร้องขออาหารรวมทั้งน้ำใด ๆ

(ไทยรัฐ 21 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้คือกลุ่มคำที่ใช้บรรยายอาการของนักโทษประหารเมื่อจะถูกประหารชีวิตซึ่งแสดงให้เห็นว่านักโทษไม่ได้สะทกสะท้านต่อความตายไม่มีอาการสำนึกผิดแต่กลับยืมตลอดทางและเมื่อพิจารณาข้อความแวดล้อมก็พบว่าสื่อไม่ได้ต้องการเสนอว่านักโทษเป็นคนกล้าหาญ เช่น ยกคำพูดของนักโทษมารายงานว่าเขาไม่เกรงกลัว การที่สื่อรายงานว่านักโทษยืมแยมและไม่สะทกสะท้านอาจมีผลต่อความรู้สึกของผู้อ่านข่าว กล่าวคือโดยปกติคนมักคาดหวังว่าเมื่อกระทำผิดแล้วควรสำนึกผิดแต่เมื่อภาพที่สื่อออกมาเป็นภาพของการไม่สำนึกผู้อ่านข่าวอาจจะยิ่งรู้สึกไม่พอใจในตัวนักโทษมากขึ้นไปอีกและจากความไม่พอใจนี้อาจส่งผลต่อทัศนคติต่อการยอมรับโทษประหารได้

ความไม่เกรงกลัวกฎหมายนอกจากจะแสดงผ่านการใช้คำบรรยายพฤติกรรมของนักโทษเมื่อรู้ว่าจะถูกประหารแล้ว ยังสื่อผ่านการนำเสนอว่า “นักโทษประหารกระทำผิดซ้ำซาก” ด้วย ผู้วิจัยมองว่าการที่นักโทษกระทำผิดซ้ำซากเป็นรูปแบบหนึ่งของความไม่เกรงกลัวไม่เข็ดหลาบจากบทลงโทษที่เคยได้รับจึงกลับมากระทำผิดซ้ำอีก เช่น การใช้มูลบทเพื่อเน้นความว่านักโทษเคยทำความผิดมาก่อน โดยส่วนใหญ่มูลบทกลุ่มนี้จะสื่อผ่านรูปภาษาที่เอื้อต่อการตีความมูลบท(presupposition trigger) ประเภทิยาแสดงการเปลี่ยนสภาพ (change of state verb) เช่น พันโทษ ซึ่งแสดงความเชื่อว่าก่อนหน้านั้นต้องโทษมาก่อน เช่น

ตัวอย่างที่ 5 หลังจากที่นายสมศักดิ์ได้พ้นโทษจากคดีอาญาที่ 1812/2539 ได้เดินทางไปพักที่บ้านเพื่อน แล้วพบกับนางสาวจารุณี ชาปาน อายุ 15 ปี ในขณะนั้นและได้ลงมือข่มขืนกระทำชำเราด้วยการฉ้อฉลและทำการข่มขืนก่อนหน้าที่จะหลบหนี และถูกจับกุมได้ในเวลาต่อมา ทั้งนี้พ่อของผู้ตายเป็นเพื่อนกับนายสมศักดิ์
(เดลินิวส์ 1 พฤษภาคม 2542)

จากตัวอย่างที่ 5 การที่สื่อรายงานว่ “หลังจากที่นายสมศักดิ์ได้พ้นโทษจากคดีอาญาที่ 1812/2539” แสดงมูลบทผ่านคำว่า **“หลังจาก....พ้นโทษ”** จากมูลบทดังกล่าวแสดงว่านายสมศักดิ์เคยต้องโทษมาก่อน เมื่อถูกปล่อยตัวออกมาจากเรือนจำได้กลับมาก่อคดีซ้ำอีกซึ่งทำให้เห็นว่านักโทษกระทำผิดซ้ำซาก

นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่าในการรายงานข่าวหลายๆ ครั้งสื่อมวลชนมักกล่าวถึงคดีความผิดในคดีอื่นๆ ที่นักโทษเคยทำในอดีตแต่ไม่เกี่ยวกับคดีที่ถูกตัดสินประหาร การกล่าวถึงความผิดในคดีอื่นนั้นช่วยเพิ่มน้ำหนักให้แก่ภาพด้านลบของนักโทษและยังสื่อให้เห็นว่า **“นักโทษเป็นคนที่ไม่เกรงกลัวกฎหมายจึงกระทำผิดซ้ำซาก”** เช่น

ตัวอย่างที่ 6 สำหรับนักโทษเด็ดขาดชายสมพรเคยถูกฟ้องในข้อหาร่วมกับพวกใช้อาวุธปืนฆ่าผู้อื่น โดยมีพฤติการณ์เป็นมือปืนรับจ้าง เหตุเกิดเมื่อปี 2536
(ไทยรัฐ 10 ตุลาคม 2542)

จากตัวอย่างที่ 6 ส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นกลวิธีการใช้สหบทโดยการกล่าวอ้างถึงความผิดในคดีอื่นๆ ของนักโทษซึ่งเป็นคนละคดีที่ถูกพิพากษาให้ประหารชีวิต กลวิธีนี้แสดงให้เห็นว่านักโทษเป็นผู้ที่เคยได้รับโทษมาแล้วแต่ไม่เข็ดหลาบจึงกลับมาทำผิดซ้ำโดยไม่เกรงกลัวกฎหมาย

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า **ภาพตัวแทนกลุ่มที่ 1 “นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย”** ประกอบสร้างผ่านภาพตัวแทน 2 ภาพ ได้แก่ **1) นักโทษประหารเป็นผู้ละเมิดบทบัญญัติทางกฎหมาย** ภาพตัวแทนนี้จะเสนอว่านักโทษประหารกระทำผิดกฎหมายขั้นร้ายแรงและศาลได้พิพากษาให้มีความผิด และความผิดที่นักโทษประหารก่อเป็นการกระทำโดย

เจตนา 2) **นักโทษประหารเป็นผู้ไม่เกรงกลัวกฎหมายและกระทำผิดซ้ำซาก** ภาพตัวแทนนี้เสนอว่านักโทษประหารเป็นผู้ที่เคยทำผิดมาก่อนแต่กลับมาทำผิดซ้ำและเมื่อถูกประหารนักโทษประหารไม่สะทกสะท้านต่อการประหารชีวิต

กลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวแทนกลุ่มนี้ ได้แก่ การเลือกใช้คำศัพท์ทางกฎหมายอ้างถึงนักโทษประหาร การใช้คำศัพท์บรรยายพฤติกรรมของนักโทษก่อนก่ออาชญากรรมซึ่งจะเป็นคำที่แสดงให้เห็นว่าเป็นการกระทำโดยเจตนา การเลือกใช้คำศัพท์ที่แสดงว่านักโทษไม่เกรงกลัวเพื่อบรรยายพฤติกรรมของนักโทษเมื่อจะถูกประหาร การใช้มูลบท และการใช้สหบทโดยการกล่าวอ้างความผิดครั้งอื่นๆ ของนักโทษ

ภาพตัวแทนกลุ่มที่ 2 “นักโทษประหารเป็นผู้ก่อกรรม”

ภาพตัวแทนกลุ่มนี้ประกอบด้วยภาพตัวแทน 3 ภาพ ได้แก่ 1) นักโทษประหารเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม 2) นักโทษประหารเป็นผู้ขาดศีลธรรม และ 3) นักโทษประหารเป็นผู้ทำกรรมกับผู้อื่น โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) **นักโทษประหารเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม** คือ การเสนอภาพตัวแทนของนักโทษประหารว่านักโทษได้ก่ออาชญากรรมด้วยความรุนแรงเหี้ยมโหด นอกจากนี้ยังได้ก่ออาชญากรรมกับผู้ที่ไม่มีทางสู้ ภาพตัวแทนนี้จะเสนอผ่านกลวิธีการเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำศัพท์ที่ระบุพฤติกรรมเพื่ออ้างถึงนักโทษ เช่น

ตัวอย่างที่ 7 คุกบางขวางยิงเป้าฆาตกรรัดคอข่มขืน

(เดลินิวส์ 1 พฤษภาคม 2542)

ตัวอย่างนี้คำว่า “ฆาตกร” เป็นคำที่ระบุพฤติกรรมว่านักโทษฆ่าผู้อื่น นอกจากนี้ส่วนขยายคือ “รัดคอข่มขืน” ยังแสดงให้เห็นวิธีการที่นักโทษทำให้ผู้อื่นเสียชีวิต ภาพตัวแทนของนักโทษประหารที่ปรากฏจึงเป็นภาพที่โหดเหี้ยม อนึ่งการฆ่าคนยอมเป็นสิ่งที่ไม่ผิดกฎหมายและอาจจะจัดให้อยู่ในภาพตัวแทน **“นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย”** แต่ผู้วิจัยจัดไว้ในกลุ่มของ **“นักโทษประหารเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม”** เพราะผู้วิจัยมองว่าคำว่า “ฆาตกร” เป็นคำศัพท์ที่ต้องการระบุพฤติกรรมว่านักโทษฆ่าคนตายมากกว่าที่จะแสดงให้เห็นว่านักโทษ

ผ่านกระบวนการตัดสินจากศาลว่ามีความผิดเหมือนคำว่า นักโทษ นักโทษเด็กขาด นักโทษ ประหาร ฯลฯ

ภาพตัวแทนด้านความโหดเหี้ยมยังเสนอผ่านกลวิธีการใช้คำหรือกลุ่มคำศัพท์เพื่อ บรรยายพฤติกรรม โดยสื่อมวลชนจะเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงให้เห็นพฤติกรรมของนักโทษ ที่เป็นการทำร้ายด้วยวิธีการต่างๆ เช่น ยิง แทง ใช้ปืนยิง ฆ่า กระทำชำเรา เผาทำลายศพ ฯลฯ

ตัวอย่างที่ 8 ขณะที่ ด.ช.บุญจันทร์กำลังนั่งเล่นอยู่กับเพื่อนๆ ที่สนามหน้าโรงเรียน นักโทษ ชายปรีชาได้บุกเข้าไปใช้ไม้ตี จน ด.ช.บุญจันทร์ล้มคว่ำ จากนั้นยังไม่พอใจ ใช้ ขวานฟันซ้ำเข้าที่บริเวณท้ายทอยจนกะโหลกฉีกตายอย่างสยดสยองต่อหน้า เพื่อนๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์ และพากันวิ่งหนีกันจ้าละหวั่นส่วนนักโทษชายปรีชา หลังลงมือฆ่าได้จุดไฟเผาศพหน้าอัยการจังหวัดสงขลา ใหม่เกรียม

(ไทยรัฐ 6 พฤศจิกายน 2541)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้คือคำหรือกลุ่มคำที่บรรยายพฤติกรรมของนักโทษซึ่งแสดงให้เห็นว่านักโทษได้ทำร้ายผู้อื่น การใช้ชุดคำศัพท์ที่เป็นกริยาแสดงการทำร้ายจึงทำให้เห็นว่า นักโทษมีพฤติกรรมเหี้ยมโหด การกระทำเหล่านั้นได้ระวางโทษสูงสุดไว้คือประหารชีวิต

นอกจากกลวิธีการเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำแล้วผู้วิจัยพบว่ากลวิธีหนึ่งที่เสนอภาพตัวแทน ของนักโทษประหารว่าเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม ได้แก่ กลวิธีการเล่าเรื่อง กลวิธีนี้จะให้ภาพ เหตุการณ์โดยละเอียดและเหตุการณ์ที่ถูกเสนอจะแสดงให้เห็นว่านักโทษเป็นผู้ร้ายของเรื่อง เช่น

ตัวอย่างที่ 9 เมื่อเข้าไปถึงภายในร้านมันตรงเข้าล็อกตัว น.ส.ศิริพร ซึ่งอยู่ในอาการ ตกใจสุดขีดพร้อมกับเริ่มร้องคันทรพย์สินภายในร้าน แต่ขณะนั้นนางงนงนุชได้ยิน เสียงผิดสังเกตจึงออกมาโผล่ดู เมื่อเห็นเหตุการณ์ระทึกจึงปีนหน้าต่างออก ทางด้านหลังพร้อมเริ่มตะโกนขอความช่วยเหลือ

“ช่วยด้วย...ช่วยด้วย...ไฟไหม้ ???” เธอโกหกคำโตแต่ก็เพื่อให้ ชาวบ้านรีบเข้ามาช่วยเท่านั้น แต่มันทำให้นางปราณีแม่วัยชรารีบลงมาชั้นล่าง จึงถูก 1 ใน 3 จับเอาปืนจ่อหัวเอาไว้อีกคน

ในเวลาเดียวกัน นายสุพจน์ ทองบริสุทธิ วัย 32 ปีที่บ้านอยู่ติดกับร้าน ได้ยินเสียงร้อง “ไฟไหม้” จึงวิ่งเข้ามาดูด้วยความตื่นตระหนก แต่ปรากฏว่าถูกคนร้ายที่ถือปืนลูกซองคุมเชิงสั่งการลูกน้องอยู่ยิงสวนออกมาจากร้านในระยะเผาขน กระสุนกระจายเข้าเต็มหน้าอก 9 เม็ดล้มลงจมกองเลือดดับอนาถทันที !?!

หลังจากได้ทรัพย์สินเป็นเงิน 4 พันบาท พวกมันได้วิ่งกลับไปเรือพร้อมกับหนีไปตามคลองหายลับไปท่ามกลางความมืด ร.ต.ท.เสนห์ พึ่งสายร้อยเวร สภ.อ.บ้านโพธิ์ เดินทางมาตรวจสอบเหตุอุกฉกรรจ์อย่างเร่งด่วน พร้อมกับ พ.ต.ท.สงคราม สร้างเอี่ยม สวญ.ในสมัยนั้น

มันเป็นเหตุการณ์ที่อุกอาจเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะมีพลเมืองถูกยิงตายอย่างเหี้ยมอีก 1 คน ภายหลังจากการสืบสวนเจ้าหน้าที่ตำรวจ สภ.อ. บ้านโพธิ์ เป็นที่แน่ชัดว่าผู้ต้องหาที่ใช้ปืนลูกซองยิงผู้ตายคือ “นายพรหมมาศ เลื่อมใส” จึงออกหมายจับส่งไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ต่างๆ ที่พบมัน

(ไทยรัฐ 30 มกราคม 2539)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการใช้กลวิธีเล่าเรื่องโดยเล่ารายรายละเอียดในการบุกปล้น จากตัวอย่างจะเห็นว่าสื่อมวลชนได้บรรยายไปตามลำดับเหตุการณ์ว่านักโทษและพวกได้เข้าไปปล้นบ้านของผู้เสียหายเมื่อมีคนมาช่วยก็ยิงพลเมืองดีจนเสียชีวิต การเล่าเรื่องเป็นกลวิธีที่ให้รายละเอียดต่างๆ ของเรื่องชัดเจนโดยผู้อ่านจะเห็นเหตุการณ์ที่เคลื่อนไปมีบุคคลในข่าวเป็นเหมือนตัวละครมีฝ่ายดีและฝ่ายร้าย มีผู้พิทักษ์ความยุติธรรมคือตำรวจ กลวิธีการเล่าเรื่องจึงช่วยเสนอภาพของนักโทษประหารว่าเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยมเพราะก่ออาชญากรรมด้วยความอุกอาจทำให้พลเมืองดีต้องจบชีวิตลง

ความโหดเหี้ยมของนักโทษประหารยังถูกเสนอผ่านภาพตัวแทนอีกภาพหนึ่งคือ “นักโทษประหารเป็นผู้กระทำคนที่ไม่มีทางสู้” โดยสื่อจะเสนอว่าเหยื่อที่ถูกกระทำเป็นเพียงเด็ก ซึ่งเป็นผู้ที่อ่อนแอกว่านักโทษไม่มีทางที่จะสู้กับนักโทษได้อย่างแน่นอน การที่นักโทษก่อคดีกับคนที่ไม่มีทางสู้จึงเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างภาพตัวแทน “นักโทษประหารเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม” โดยจากการวิเคราะห์พบว่ากลวิธีทางภาษาที่เสนอภาพตัวแทนนี้คือการเลือกใช้คำหรือคำศัพท์เพื่ออ้างถึงผู้เสียหาย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 10 นักโทษเด็ดขาดชายได้ข่มขืนและฆ่า เด็กหญิงอายุ 9 ขวบเศษ ขณะเดินออก
จากบ้านไปซื้อของที่ร้านค้าห่างจากบ้านประมาณ 500 เมตร

(เดลินิวส์ 20 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าส่วนที่ขีดเส้นใต้คือกลุ่มคำศัพท์ที่อ้างถึงผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กหญิง
คนหนึ่ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายเป็นเพียงเด็กซึ่งอ่อนแอกว่านักโทษไม่มีทางสู้กับนักโทษได้
การที่นักโทษก่ออาชญากรรมกับเด็กจึงแสดงให้เห็นว่านักโทษเป็นผู้ที่โหดเหี้ยมมาก

2) นักโทษประหารเป็นผู้ขาดศีลธรรม ศีล หมายถึง “ข้อบังคับทาง
พระพุทธศาสนาที่กำหนดการปฏิบัติกายและวาจา” ธรรม หมายถึง “คุณความดี” ศีลธรรม
หมายถึง “ความประพฤติที่ชอบ” ภาพตัวแทน “นักโทษประหารเป็นผู้ขาดศีลธรรม” เป็นภาพตัว
แทนที่แสดงให้เห็นว่านักโทษขาดการระลึกถึงความดีความชั่วหรือบาปบุญคุณโทษ ผู้วิจัยมอง
ว่าความขาดศีลธรรมกับความโหดเหี้ยมมีความแตกต่างกันอยู่ตรงที่ภาพของนักโทษที่เป็นผู้
ขาดศีลธรรมจะเน้นไปที่การไม่ละอายต่อการทำบาป การขาดความยั้งคิดในการก่ออาชญากรรม
โดยสามารถก่ออาชญากรรมกับคนในครอบครัวหรือเครือญาติได้ ส่วนภาพตัวแทนนักโทษ
ประหารเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยมจะเน้นไปที่การกระทำที่รุนแรงผู้วิจัยจึงแยกภาพตัวแทนทั้งสอง
ภาพนี้ไว้คนละส่วน

ภาพตัวแทนภาพนี้เกิดจากการนำเสนอว่านักโทษเป็นผู้ฆ่าคนที่สัมพันธ์ใกล้ชิด เช่น
บุตรสาว หลานเพื่อน บ้า และยั้งรวมไปถึงการฆ่าผู้มีพระคุณด้วย จากการวิเคราะห์พบว่าภาพ
ตัวแทนภาพนี้เสนอผ่านกลวิธีทางภาษาประเภทการเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำศัพท์เพื่ออ้างถึง
ผู้เสียหาย โดยคำหรือกลุ่มคำที่อ้างถึงผู้เสียหายจะแสดงความสัมพันธ์ด้านใดด้านหนึ่ง เช่น
ผู้ตายเป็นญาติของนักโทษ เป็นคนในครอบครัว ฯลฯ เช่น

ตัวอย่างที่ 11 นักโทษเด็ดขาดชายได้กระทำฆ่าเราผู้ตายอายุ 10 ปีเศษ ซึ่งเป็นบุตรสาวของ
ตัวเอง

(สยามรัฐ 4 กันยายน 2545)

จากตัวอย่างจะเห็นว่ากลุ่มคำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงผู้เสียหายจะเป็นคำที่แสดงความสัมพันธ์ทางเครือญาติระหว่างนักโทษกับผู้เสียหายโดยใช้ว่า **“ผู้ตาย...ซึ่งเป็นบุตรสาวของตนเอง”** การใช้คำศัพท์ที่แสดงความสัมพันธ์ทางเครือญาติมาอ้างถึงเหยื่อของอาชญากรรมทำให้เห็นว่านักโทษได้ก่ออาชญากรรมกับคนในครอบครัวของตนและแสดงถึงการขาดการยั้งคิดสร้างความสะดวกเอ็นใจให้กับผู้ที่รับรู้ว่าสาร

ตัวอย่างที่ 12 นักโทษเด็ดขาดชายสำรวย หรือ อ้อด โดสุข อายุ 41 ปี ก่อคดีฆ่าพระครูวิมลศรี ราพิรัตน์ อายุ 73 ปี อดีตเจ้าอาวาสวัดราษฎร์บำรุง ต.วังตาล อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี ซึ่งเคยเป็นพระอุปัชฌาย์ของนักโทษ

(เดลินิวส์ 22 มิถุนายน 2542)

จากตัวอย่างส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นการเลือกใช้กลุ่มคำเพื่ออ้างถึงผู้เสียหาย โดยจากตัวอย่างจะเห็นว่าผู้เสียหายมีความสัมพันธ์กับนักโทษโดยเป็นพระอุปัชฌาย์ของนักโทษซึ่งทำหน้าที่บวชให้นักโทษและสอนหลักธรรมให้นักโทษหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือมีสถานะเป็นครูของนักโทษซึ่งในสังคมไทยให้ความสำคัญกับความกตัญญูเวลาที่ต่อผู้มีพระคุณ การที่นักโทษก่อคดีกับผู้ที่มีบุญคุณและมีสถาภาพเป็นพระจึงแสดงให้เห็นว่านักโทษเป็นคนขาดศีลธรรม

3) นักโทษประหารเป็นผู้ทำกรรมกับผู้อื่น ภาพตัวแทนภาพนี้เสนอผ่านกลวิธีทางภาษาประเภทการใช้คำหรือกลุ่มคำทางพุทธศาสนาอ้างถึงอาชญากรรม โดยคำศัพท์ที่ใช้จะแสดงให้เห็นว่าความผิดของนักโทษเป็นการก่อกรรมขึ้นมา เช่น

ตัวอย่างที่ 13 จากนั้นถูกนำไปฟังเทศน์เป็นครั้งสุดท้ายจากพระมหานันทา นันทปัญญา พระลูกวัดบางแพรกใต้ใจความสั่งสอนให้ระลึกถึงเรื่องบาปบุญคุณโทษที่ได้ก่อกรรมขึ้น และต้องชดใช้กรรมแต่ชาตินี้ และไม่ให้อองเวรจองกรรมในชาติหน้า

(ไทยรัฐ 9 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างคำว่า “ก่อกรรม” เป็นคำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงอาชญากรรมโดยมองว่าอาชญากรรมที่นักโทษก่อขึ้นเป็นการทำกรรมชั่วไว้ และแนวคิดที่เข้าใจกันโดยทั่วไปเกี่ยวกับ

เรื่องกรรมของชาวพุทธคือทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่วจนมีคำพูดที่มักกล่าวกันเมื่อมีคนทำผิดว่า “เดี๋ยวกรรมตามทัน” ดังนั้นการที่นักโทษไปทำคนอื่นก่อนคือการทำกรรมและสุดท้ายนักโทษก็ต้องชดใช้กรรมนั้น

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า **ภาพตัวแทนกลุ่มที่ 2 “นักโทษประหารเป็นผู้ก่อกรรม”** ประกอบด้วยภาพตัวแทน 3 ภาพ ได้แก่ **1) นักโทษประหารเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม** ภาพตัวแทนภาพนี้จะเสนอนักโทษประหารได้ก่ออาชญากรรมด้วยพฤติกรรมที่รุนแรงเหี้ยมโหด และนักโทษประหารก่ออาชญากรรมกับผู้ที่ไม่มีทางสู้ **2) นักโทษประหารเป็นผู้ขาดศีลธรรม** ภาพตัวแทนภาพนี้จะเสนอนักโทษประหารก่ออาชญากรรมกับคนในครอบครัวหรือคนรู้จัก และนักโทษประหารก่ออาชญากรรมกับผู้ที่มีพระคุณกับตนเอง และ **3) นักโทษประหารเป็นผู้ทำกรรมกับผู้อื่น** ภาพตัวแทนภาพนี้จะสื่อให้เห็นว่าอาชญากรรมที่นักโทษกระทำนั้นเป็นการก่อกรรมชั่ว เมื่อพิจารณาภาพตัวแทนทั้ง 3 ภาพพบว่าภาพที่โดดเด่นในกลุ่มนี้คือ นักโทษประหารเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม

กลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวแทนกลุ่มนี้ได้แก่ กลวิธีการเลือกให้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยายพฤติกรรมของนักโทษประหารขณะก่ออาชญากรรมซึ่งเป็นกลุ่มคำกริยาที่แสดงการทำร้าย กลวิธีการเล่าเรื่องขณะเกิดอาชญากรรม การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำที่สื่อว่าเหยื่อเป็นผู้ที่อ่อนแอกว่านักโทษเช่นเหยื่อเป็นเด็ก การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำที่อ้างถึงผู้เสียหายซึ่งจะระบุความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างนักโทษกับเหยื่อ เช่น เป็นคนในครอบครัว และการใช้คำหรือกลุ่มคำทางพุทธศาสนาอ้างถึงอาชญากรรมที่นักโทษก่อ

ภาพตัวแทนกลุ่มที่ 3 “นักโทษประหารเป็นผู้ที่สังคมไม่ต้องการ”

ภาพตัวแทนอีกภาพหนึ่งที่ปรากฏในการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันไทยคือ **“นักโทษประหารเป็นผู้ที่สังคมไม่ต้องการ”** ภาพตัวแทนนี้แสดงให้เห็นทัศนคติด้านลบที่มีต่อนักโทษประหารอย่างเห็นได้ชัด กลวิธีทางภาษาที่สัมพันธ์กับภาพตัวแทนนี้คือ การใช้คำหรือกลุ่มคำศัพท์ที่อ้างถึงนักโทษ โดยคำหรือกลุ่มคำที่ใช้จะแสดงทัศนคติเชิงลบว่านักโทษเป็นเพียงเศษเดนของคนในสังคม หรือเป็นคนไม่มีค่า เช่น

ตัวอย่างที่ 14 ฟืนโทษ “ยิงเป้า” การาบเดนสังคม

(ไทยรัฐ 30 มกราคม 2539)

ตัวอย่างที่ 15 ยิงเป้า 5 เดนมนุษย์ จอควอีก 3

(สยามรัฐ 19 เมษายน 2544)

จากตัวอย่างคำว่า “เดนสังคม” และ “เดนมนุษย์” เป็นคำศัพท์ที่ใช้อ้างถึงหรือเรียกนักโทษประหาร คำศัพท์ดังกล่าวได้แสดงให้เห็นว่านักโทษเป็นบุคคลที่ไม่มีค่าเพราะมีสถานะเป็นเศษเดนของสังคม ความเป็นเศษเดนของนักโทษทำให้มองได้นักโทษสมควรที่จะถูกกำจัดทิ้งเพื่อไม่ให้เป็นภัยกับผู้อื่น อย่างไรก็ตามภาพตัวแทนนี้ปรากฏค่อนข้างน้อยหากเปรียบเทียบกับภาพตัวแทนอื่นๆ

สรุปภาพตัวแทนของนักโทษประหารที่ปรากฏในตัวบท

ภาพตัวแทนของนักโทษประหารที่ปรากฏในตัวบทประกอบด้วย 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) **นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย** 2) **นักโทษประหารเป็นผู้ทำกรรม** 3) **นักโทษประหารเป็นผู้ที่สังคมไม่ต้องการ** ภาพตัวแทนทั้ง 3 กลุ่ม มีลักษณะที่สอดคล้องกันคือเป็นภาพด้านลบของนักโทษประหารทั้งสิ้น ไม่มีภาพนักโทษที่น่าสงสารหรือน่าเห็นใจ เช่น นักโทษเป็นเหยื่อที่ถูกกระทำจากสังคมปรากฏ

ภาพตัวแทนทั้ง 3 กลุ่มประกอบด้วยภาพตัวแทนต่างๆ ได้แก่ 1) **นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย** ประกอบด้วยภาพตัวแทน “นักโทษเป็นผู้ละเมิดบทบัญญัติทางกฎหมาย” โดยสื่อให้เห็นว่านักโทษประหารทำผิดร้ายแรงโดยเจตนากระทำ และ “นักโทษเป็นผู้ไม่เกรงกลัวกฎหมายและกระทำผิดซ้ำซาก” โดยเสนอว่านักโทษประหารไม่สะทกสะท้านต่อการลงโทษและกระทำผิดซ้ำซากเมื่อถูกปล่อยตัวออกมาแล้วก็กลับมาทำผิดใหม่ 2) **นักโทษประหารเป็นผู้ทำกรรม** ภาพตัวแทนกลุ่มนี้ประกอบด้วย “นักโทษประหารเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม” เพราะเป็นผู้ที่ก่ออาชญากรรมด้วยความรุนแรงและก่ออาชญากรรมกับผู้ที่ไม่มีทางสู้ “นักโทษประหารเป็นผู้ขาดศีลธรรม” เพราะก่ออาชญากรรมกับคนใกล้ชิดและผู้มีพระคุณของตนเอง และ “นักโทษประหารเป็นผู้ก่อกรรมชั่ว” โดยสื่อว่าการก่ออาชญากรรมเป็นการทำกรรมชั่วทำให้นักโทษต้อง

มาชดใช้กรรมในภายหลัง ทั้งนี้ภาพตัวแทน “นักโทษประหารเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม” เป็นภาพตัวแทนที่โดดเด่นที่สุดในกลุ่มนี้ 3) **นักโทษประหารเป็นผู้ที่สังคมไม่ต้องการ** ภาพตัวแทนนี้สื่อให้เห็นว่านักโทษประหารเป็นบุคคลที่ไม่มีค่าเป็นเพียงเศษเดนของสังคม

ผู้วิจัยพบว่าจากภาพตัวแทนที่ปรากฏทั้งหมดให้ภาพโดยรวมของนักโทษประหารเป็น “บุคคลอันตราย” ภาพรวมนี้อาจช่วยโน้มน้าวให้คนในสังคมเห็นว่าควรกำจัดนักโทษออกไปจากสังคม ทั้งนี้จากการพิจารณาพบว่า “ภาพตัวแทนที่โดดเด่น” ได้แก่ นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย นักโทษประหารเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม นักโทษประหารเป็นผู้ขาดศีลธรรม นักโทษประหารเป็นผู้ไม่เกรงกลัวกฎหมายและกระทำผิดซ้ำซาก ส่วนภาพตัวแทนที่ปรากฏน้อย ได้แก่ นักโทษประหารเป็นผู้ที่สังคมไม่ต้องการ นักโทษประหารเป็นผู้ก่อกรรมชั่ว

5.1.2 ภาพตัวแทนของการประหารชีวิต

จากการวิเคราะห์พบว่าภาพตัวแทนของการประหารชีวิตที่ปรากฏในดวับทประกอบด้วย 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) การประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย 2) การประหารชีวิตเป็นการชดใช้กรรม และ 3) การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม โดยแต่ละกลุ่มประกอบด้วยภาพตัวแทนดังตารางต่อไปนี้

กลุ่มภาพตัวแทนของการประหารชีวิต	ภาพตัวแทนของการประหารชีวิตที่ปรากฏในดวับท
1 การประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย	การประหารเป็นการดำเนินการตามกฎหมาย
	การประหารเป็นกระบวนการที่รอบคอบรัดกุม
2 การประหารเป็นการชดใช้กรรม	การประหารเป็นกระบวนการที่น่ากลัว
	การประหารเป็นการชดใช้กรรมที่นักโทษก่อไว้ด้วยชีวิต
3 การประหารเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม	การประหารด้วยการฉีดยามีมนุษยธรรมและการยิงเป้าทำให้นักโทษตายอย่างรวดเร็ว

ตารางที่ 20 แสดงกลุ่มภาพตัวแทนของการประหารชีวิต

ภาพตัวแทนกลุ่มที่ 1 “การประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย”

กฎหมาย หมายถึง “กฎที่สถาบันหรือผู้มีอำนาจสูงสุดในรัฐตราขึ้น หรือที่เกิดขึ้นจากจารีตประเพณีอันเป็นที่ยอมรับนับถือเพื่อใช้ในการบริหารประเทศ เพื่อใช้บังคับบุคคลให้ปฏิบัติตาม หรือเพื่อกำหนดระเบียบแห่งความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลหรือระหว่างบุคคลกับรัฐ” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 4) ตามประมวลกฎหมายจะมีการกำหนดว่าสิ่งใดเป็นการทำผิดและจะมีการระวางโทษในแต่ละกรณีไว้ บทลงโทษสูงสุดที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญาคือการประหารชีวิตดังนั้นเมื่อมีผู้ใดกระทำความผิดอาญาร้ายแรงจึงถูกลงโทษประหารซึ่งถือเป็นจุดสิ้นสุดของกระบวนการทางกฎหมาย

จากการวิเคราะห์ข่าวในหนังสือพิมพ์รายวันไทยทั้ง 6 ชื่อฉบับผู้วิจัยพบว่าภาพตัวแทนที่โดดเด่นมากของการประหารชีวิตคือ “การประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย” ภาพตัวแทนกลุ่มนี้ประกอบด้วยภาพตัวแทน 2 ภาพ ได้แก่ 1) การประหารชีวิตเป็นการดำเนินการตามกฎหมาย 2) การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่รอบคอบรัดกุม โดยสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1) การประหารชีวิตเป็นการดำเนินการตามกฎหมาย คือ การเสนอว่าว่าการประหารชีวิตเป็นการทำตามพิพากษาของศาลหรือเป็นการทำตามหน้าที่เพื่อให้สิ้นสุดกระบวนการทางกฎหมายและกระบวนการตัดสินเป็นกระบวนการที่พิจารณาอย่างมีเหตุมีผล การลงโทษประหารจึงไม่ใช่การล้างแค้นเพราะผู้ลงโทษคือศาลซึ่งเป็นกลาง

กลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวแทนนี้มีหลายกลวิธี เช่น การใช้คำหรือกลุ่มคำที่เป็นชื่อองค์กรเพื่ออ้างถึงผู้ทำการประหาร เช่น เรือนจำบางขวาง กรมคุก กรมราชทัณฑ์ บางขวาง คุกบางขวาง ฯลฯ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 16 เรือนจำกลางบางขวาง ได้ดำเนินการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดชายพันธ์ หรือ แผล่ สายทอง และนักโทษเด็ดขาดชายชายสำรวยหรืออ้อด โดสุข ด้วยการยิงเป้า

(มติชน 22 มิถุนายน 2542)

จากตัวอย่างที่ 16 เป็นการใช้คำที่เป็นชื่อองค์กรคือ “เรือนจำกลางบางขวาง” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมายกระทำโดยองค์กรของรัฐ นอกจากนี้ยังมี

การใช้คำหรือกลุ่มคำบรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่หรือองค์กรขณะดำเนินการทางกฎหมาย เช่น แจ้งข้อหา จับกุม ติดตามจับกุม พิพากษา ฯลฯ คำและกลุ่มคำศัพท์เหล่านี้จัดเป็นคำศัพท์ในวงการกฎหมายซึ่งทำให้เห็นว่าการประหารดำเนินไปตามลำดับขั้นตามกฎหมาย เช่น

ตัวอย่างที่ 17 เจ้าหน้าที่สามารถจับกุมตัวได้ในวันเดียวกันพร้อมของกลาง นักโทษให้การปฏิเสธแต่ศาลชั้นต้นพิเคราะห์แล้วพิพากษาประหารชีวิต รวมทั้งศาลอุทธรณ์และศาลฎีกา พิพากษายืนให้ประหารชีวิต

(เดลินิวส์ 22 มิถุนายน 2542)

กฎหมายเป็นกระบวนการที่มีเหตุมีผลมีการพิจารณาหลายขั้นตอน ดังนั้นอีกกลวิธีหนึ่ง que ส่อภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่าเป็นกระบวนการทางกฎหมายซึ่งมีเหตุมีผลคือ กลวิธี การกล่าวอ้างคำพิพากษาของศาล กลวิธีนี้มักแสดงให้เห็นการพิจารณาที่มีเหตุมีผลก่อนตัดสิน ยกฎีกา เช่น กล่าวว่านักโทษเคยกระทำผิดร้ายแรงเคยได้รับพระราชทานอภัยโทษแล้วแต่กลับ ทำผิดซ้ำ หรือหากเป็นการค้ายาเสพติดก็มักกล่าวอ้างเหตุผลว่าการกระทำของนักโทษเป็น ความผิดที่ส่งผลต่อความมั่นคงของประเทศ

ตัวอย่างที่ 18 นักโทษเด็ดขาดชายรายนี้ได้ใช้สิทธิตามกฎหมายยื่นฎีกาทูลเกล้าฯ ขอ พระราชทานอภัยโทษ แต่เนื่องจากเป็นผู้ต้องคดีอุกฉกรรจ์และเป็นข้าราชการ ตำรวจผู้กระทำผิดกฎหมายบ้านเมือง จึงมิได้รับพระมหากรุณาธิคุณรับ พระราชทานอภัยโทษ

(เดลินิวส์ 30 ตุลาคม 2541)

จากตัวอย่างเป็นกลวิธีการใช้สทบทโดยกล่าวอ้างเหตุผลในการยกฎีกาโดยกล่าวว่านักโทษก่อคดีร้ายแรงอีกทั้งยังเป็นข้าราชการตำรวจแล้วทำผิดกฎหมายเสียเองจึงเป็นเหตุให้มีการยกฎีกาแล้วถูกประหารในที่สุดซึ่งตัวอย่างดังกล่าวแสดงให้เห็นความมีเหตุมีผลของ กระบวนการทางกฎหมาย

2) การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่รอบคอบรัดกุม คือ การเสนอว่าการประหารชีวิตมีการตรวจสอบในแต่ละขั้นตอนเสมอและยังมีข้าราชการระดับสูงมาเป็นสักขีพยานในการประหารแต่ละครั้ง กลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวแทนว่าการประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่รอบคอบรัดกุมกลวิธีแรก ได้แก่ การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ขณะดำเนินการทางกฎหมาย เช่น การตรวจสอบหลักฐาน การเป็นสักขีพยาน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 19 หลังจากนั้นก็ถึงขั้นตอนการพิมพ์ลายนิ้วมือ โดยเจ้าหน้าที่ของกองทะเบียนประวัติอาชญากรพิมพ์ลายนิ้วมือและถ่ายรูปเพื่อตรวจสอบให้ตรงตามประวัติ ใช้เวลาประมาณ 15 นาที จากนั้นก็นำตัวทั้งสองเดินทางไปยังแดนประหาร (ไทยรัฐ 23 มิถุนายน 2542)

ตัวอย่างที่ 20 เมื่อเวลา 16.00 น. วันที่ 28 มิถุนายน นายพิทยา สังฆนาคิน ผบ.เรือนจำบางขวาง จ.นนทบุรี พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ร่วมกันเป็นสักขีพยานการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดรวม 3 ราย (ไทยรัฐ 29 มิถุนายน 2545)

จากตัวอย่างที่ยกมาส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นการเลือกใช้กลุ่มคำเพื่อบรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ขณะดำเนินการทางกฎหมาย โดยจากตัวอย่างที่ 19 เป็นขั้นตอนการตรวจสอบลายนิ้วมือและถ่ายรูปตรวจสอบกับประวัติอาชญากร เช่นเดียวกับตัวอย่างที่ 20 ที่มีการเลือกใช้กลุ่มคำเพื่อบรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ว่าร่วมกันเป็นสักขีพยาน การเลือกใช้กลุ่มคำเพื่อบรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ขณะดำเนินการประหารตามที่ยกตัวอย่างมาจึงแสดงให้เห็นกระบวนการที่มีการตรวจสอบรัดกุมมีพยานรู้เห็นซึ่งช่วยยืนยันได้ในระดับหนึ่งว่าการประหารมีความรอบคอบรัดกุมไม่ประหารผิดคน

ตัวอย่างที่ 21 นายศิระ แสงมณี เปิดเผยว่า การประหารชีวิตนักโทษถือเป็นการปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลฎีกา ซึ่งถือสิ้นสุดกระบวนการยุติธรรมในการพิจารณาคดีนั้นๆ แล้ว ทั้งที่ไม่ใช่เป็นประเพณีปฏิบัติประจำปี แต่เนื่องจากการพิจารณา

ไต่สวนจำเป็นต้องละเอียดรอบคอบ ฉะนั้นกว่าที่ผลการตัดสินคดีต่างๆ จะเสร็จ
สิ้นจึงต้องใช้เวลาานหลายปี

(เดลินิวส์ 25 เมษายน 2545)

จากตัวอย่างเป็นการใช้สหพทโดยยกคำพูดของบุคคลมากล่าวอ้าง (indirect quotation) กลวิธีนี้ คือ การอ้างว่าเป็นคำกล่าวของบุคคลนั้นๆ คำพูดดังกล่าวเป็นคำพูดที่อาจจะต่างไปจากคำพูดจริงอยู่บ้าง การยกคำพูดทำให้ผู้ฟังรู้สึกเสมือนเข้าไปร่วมในเหตุการณ์คล้ายกับการดูละครหรือภาพยนตร์ (Tennen, 1989 อ้างถึงใน ธรรมนูญ พานโพธิ์ทอง, 2549: 273 – 274) เมื่อพิจารณาตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นว่าเป็นการยกคำพูดของอธิบดีกรมราชทัณฑ์มากล่าวซึ่งช่วยสร้างความน่าเชื่อถือให้กับคำพูดนั้น และเมื่อพิจารณาคำพูดก็แสดงให้เห็นว่าการประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมายทำไปตามขั้นตอนไม่ได้ทำเป็นประเพณี อีกทั้งมีการไต่สวนซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นกระบวนการที่รอบคอบรัดกุมด้วย

ทั้งนี้ช่วงทศวรรษที่ผ่านมาสหพันธ์สิทธิมนุษยชนสากล (International Federation for Human Rights – FIDH) มักจะเรียกร้องให้นานาประเทศยกเลิกการลงโทษประหารชีวิตเพราะมองว่าการประหารเป็นกระบวนการที่ขัดหลักสิทธิมนุษยชนกล่าวคือ การมีชีวิตอยู่เป็นสิทธิพื้นฐานของการอยู่ร่วมกันไม่มีใครจะตัดสินให้ผู้อื่นเสียชีวิตได้ เหตุผลข้อหนึ่งที่องค์กรสิทธิมนุษยชนมักนำมากล่าวถึงคือ แม้ว่าประเทศที่มีระบอบกฎหมายที่ดีและทันสมัยและมีกระบวนการยุติธรรมปกป้องคุ้มครองที่เข้มแข็งเพียงไร ความผิดพลาดของกระบวนการยุติธรรมก็ยังคงเกิดขึ้นเสมอๆ และในกรณีที่มีการประหารผิดคนจะไม่สามารถชดใช้หรือเยียวยาให้กับนักโทษและครอบครัวของเขาได้เพราะได้ประหารไปแล้ว(สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน และ สหพันธ์สิทธิมนุษยชนสากล, 2548: 1) จากเหตุผลดังกล่าวนี้อาจจะส่งผลให้ผู้เกี่ยวข้องกับกระบวนการประหารมักให้ข่าวกับสื่อว่ามีการตรวจสอบที่รัดกุมโดยสื่อผ่านชุดความคิดว่ากระบวนการพิจารณาคดีใช้ระยะเวลายาวนานเพราะต้องละเอียดรอบคอบ มีการตรวจสอบประวัติอาชญากรก่อนประหารต่อหน้าสักขีพยานจากหน่วยงานต่างๆ

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า **ภาพตัวแทนกลุ่มที่ 1 “การประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย”** ประกอบสร้างผ่านภาพตัวแทน 2 ภาพ ได้แก่ 1) **การประหารชีวิตเป็นการดำเนินการตามกฎหมาย** ภาพตัวแทนภาพนี้จะเสนอว่าการประหารเป็นการดำเนินการตามคำพิพากษาของศาล และการพิพากษาผ่านกระบวนการตัดสินที่มีเหตุมีผลโดยองค์กรกลางจึงไม่ใช่

การล้างแค้น 2) การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่รอบคอบรัดกุม ภาพตัวแทนภาพนี้จะสื่อว่าการประหารมีการตรวจสอบหลายขั้นตอนและมีข้าราชการระดับสูงมาเป็นสักขีพยานเสมอ จึงไม่มีการประหารผิดตัว

กลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวแทนกลุ่มนี้มีหลายกลวิธี เช่น การเลือกใช้คำศัพท์ทางกฎหมายบรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ การใช้คำศัพท์ที่เป็นชื่อองค์กรอ้างถึงผู้ทำการประหาร การใช้สหพทโดยการกล่าวอ้างคำพิพากษาของศาลที่ยกฎีกา เป็นต้น

ภาพตัวแทนกลุ่มที่ 2 “การประหารชีวิตเป็นการชดใช้กรรม”

ภาพตัวแทนกลุ่มนี้ประกอบด้วยภาพตัวแทน 2 ภาพ ได้แก่ 1) การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่น่ากลัว 2) การประหารชีวิตเป็นการใช้กรรมที่ก่อไว้ โดยสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

1) การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่น่ากลัว คือ การเสนอว่าการประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่ต้องชดใช้ด้วยชีวิตเพราะการประหารเป็นการกำจัดนักโทษออกไปจากสังคมอย่างถาวร ไม่มีผู้กระทำความผิดคนใดจะรอดพ้นจากการลงโทษทางกฎหมาย แม้แต่นักโทษประหารที่ถูกมองว่ามีพฤติกรรมโหดเหี้ยมก็ยังกลัวการประหารชีวิต

ภาพตัวแทนภาพนี้สื่อผ่านกลวิธีทางภาษาประเภทการเล่าเรื่องแบบแสดงเหตุและผลซึ่งเป็นการบรรยายภาพกระบวนการประหารโดยละเอียดให้เห็นเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบว่านักโทษทำอะไรแล้วได้ผลลัพธ์อย่างไร เช่น

ตัวอย่างที่ 22 ก่อนย่ำค่ำวันที่ 26 ม.ค. 2539 นช.พรหมมาศ เลื่อมใสอายุ 38 ปี อยู่บ้านเลขที่ 47 ม. 3 ต.เกาะลอย อ.พานทอง จ.ชลบุรี ผู้ก่อคดีฆ่าเจ้าหน้าที่ตำรวจและอีกหลายๆ คดีกำลังได้รับคำสั่งตายอีกครั้งหลังจากสิ้นเสียงปืนภายในเรือนจำบางขวางไปเมื่อ 9 ปีที่แล้ว ขั้นตอนการปลิดชีพคนชั่วเริ่มขึ้นเมื่อเจ้าหน้าที่แดนประหารนำ นช.พรหมมาศ เลื่อมใส อยู่ในสภาพตีตรวน 2 ชั้น ออกมายังห้องพิธี เพื่อให้เขียนพินัยกรรมและพิมพ์ลายนิ้วมือ โดยเจ้าหน้าที่จากกองทะเบียนประวัติอาชญากรรม กรมตำรวจ หลังจากนั้นจึงนำอาหารคาว

หวานประกอบด้วยน้ำพริกปลาทุและแกงจืดมะระยัดไส้มาให้ล้มรสเป็นครั้งสุดท้ายของชีวิต

แต่ดูเหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะได้รับการตอบสนอง เหงื่อภาพเริ่มแตกพลั๊ก มีการร่ำร้องขอบุญหรืออดเข้าปอด เพื่อดับความกลัวภายในจิตใจ แข็งขาอ่อนหมดเรี่ยวแรงที่จะก้าวเดิน พร่ำเพ้อถึงคำพูดที่ยากแก่การเข้าใจ

พระครูอินทสุราษฎร์ เจ้าคณะอำเภอเมืองนนทบุรีรับหน้าที่สั่งสอนเทศนาเป็นครั้งสุดท้ายให้ตั้งสติให้มั่น เพื่อให้มองว่าการเกิดแก่เจ็บตายเป็นเรื่องธรรมดาที่ทุกคนต้องประสบ สุดแท้แต่กรรมที่สร้างขึ้น ดูเหมือนนักโทษผู้นี้เริ่มเกิดอาการปลงตกกับชะตากรรมที่กำลังจะอุบัติขึ้นในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าจนน้ำตารื้นขึ้นเต็มขอบตา

“ชาวเรศน์ จารุบุญย์” เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ 4 ถูกวางตัวเป็นเพชรฆาตอีกครั้งหนึ่ง หลังวางปืนซึ่งเปรียบเสมือนปืนยมทูตไปเมื่อ 9 ปีก่อน

ปืนแบล็กมันเก็บเสียงคู่ชีพ ถูกตรวจสอบตั้งแต่ช่วงเช้า กลไกทุกอย่างยังอยู่ในสภาพดีเยี่ยมพร้อมที่จะทำหน้าที่ “ทูตมรณะ” อีกครั้ง

ร่างของ นช.พรหมมาศถูกมัดตรึงอย่างแน่นหนา กับหลักประหารดอกไม้สดพร้อมรูปเทียนถุกยัดใส่มือ ผ้าดำผืนใหญ่ถูกนำมาคาดปิดตา วินาทีนั้นสติสัมปชัญญะของ นช.พรหมมาศเริ่มขาดหายไป

พลันที่สัญญาณธงสีแดงสลับลงสู่พื้น เสียงปืน 1 ชุดก็ดังระรัวตามขึ้นมา กระสุนผ่านลำกล้องพุ่งเข้าสู่เป้าสีดำ ตรงตำแหน่งหัวใจอย่างแม่นยำ พร้อมกับวิญญาณคนบาปหลุดลอยออกจากร่างไปทันที

(ไทยรัฐ 30 มกราคม 2539)

จากตัวอย่างเป็นการใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบแสดงเหตุและผลเพื่อบรรยายรายละเอียดเหตุการณ์โดยกล่าวว่านักโทษได้ก่อเหตุโดยฆ่าผู้อื่นหลายศพ จากนั้นก็บรรยายขั้นตอนการประหารไปตามลำดับเหตุการณ์ตั้งแต่การเบิกตัว การรับประทานอาหารมื้อสุดท้าย การเทศนาจากพระ และการปลิดชีพนักโทษซึ่งจะใช้คำศัพท์ที่นอกจากสื่อภาพที่ชัดเจนแล้วยังสื่ออารมณ์ความรู้สึกด้วย เมื่อผู้อ่านอ่านข่าวก็จะเห็นภาพที่น่ากลัวและรับรู้ได้ถึงผลของการกระทำผิดว่าอาจจะต้องชดใช้ด้วยชีวิตซึ่งอาจทำให้เกิดความกลัวที่จะกระทำผิด กล่าวได้ว่าการเล่าเรื่องเป็น

การให้รายละเอียดของเหตุการณ์และทำให้เห็นจุดจบอันน่าสะพรึงกลัว ซึ่งหากพิจารณาในระดับข้อความจะเห็นว่าเรื่องราวทั้งหมดสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องกรรมที่กล่าวว่าทำอะไรย่อมได้อย่างนั้น

กลวิธีภาษาอีกประเภทที่สื่อภาพตัวแทน “การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่น่ากลัว” คือ การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยายอาการของนักโทษเมื่อรู้ว่าจะถูกประหารชีวิต กลวิธีนี้มักใช้กลุ่มคำที่แสดงให้เห็นว่านักโทษวิตกกังวลการประหารหรือไม่สามารถรับประทานอาหารมือสุดท้ายลง เช่น

ตัวอย่างที่ 23 เจ้าหน้าที่เรือนจำต้องประคองนักโทษเด็ดขาดเข้าสู่อุโมงค์ประหารเนื่องจาก
นักโทษเด็ดขาดขาดแขนขาอ่อนจนเดินไม่ไหว

(เดลินิวส์ 20 กรกฎาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 24 อาหารมือสุดท้ายประกอบด้วยข้าวสวย แกงจืดเต้าหู้หมูสับ และขนมถั่วแดงต้ม
น้ำตาล แต่ช.สมคิดกินไม่ลง

(ข่าวสด 12 เมษายน 2444)

จากตัวอย่างเป็นการเลือกช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยายอาการของนักโทษเมื่อรู้ว่าจะถูกประหาร โดยส่วนใหญ่จะบรรยายว่านักโทษมีอาการวิตกกังวลและหวาดกลัวเช่นตัวอย่างที่ 23 กล่าวว่า “แขนขาอ่อนจนเดินไม่ไหว” ทำให้เจ้าหน้าที่ต้องหิ้วปีกนักโทษเข้าลานประหาร ซึ่งนอกจากนี้ยังมีกลุ่มคำศัพท์อื่นๆ อีก เช่น ร่าให้ คอดก สิ้นหน้าเครียด ฯลฯ ตามที่ผู้วิจัยได้เสนอไปในบทที่ผ่านมา ส่วนตัวอย่างที่ 24 กล่าวถึงอาการของนักโทษว่ากินอาหารมือสุดท้ายไม่ลงซึ่งโดยส่วนใหญ่จะบรรยายไปในลักษณะนี้หรือกล่าวได้ว่ากินได้เพียงเล็กน้อย ในกรณีที่กินจนหมดปรากฏน้อยมาก ผู้วิจัยมองว่าการบรรยายในลักษณะนี้แสดงให้เห็นว่าการประหารน่ากลัวเพราะแม้แต่นักโทษที่คนมองว่าโหดเหี้ยมฆ่าผู้อื่นมามากมายก็ยังกลัวบางรายถึงขั้นเสียชีวิตก็มี การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่น่ากลัวนี้จึงเป็นเหมือนจุดจบที่นักโทษต้องชดใช้ให้กับพฤติกรรมที่โหดเหี้ยมของตน

ตัวอย่างที่ 25 เรือนจำกลางบางขวาง ยิงเป้ากุดหัวนักโทษเด็ดขาดคดียาเสพติดเพิ่มอีก 1 ราย
นับเป็นศพที่ 8 ในรอบครึ่งปีนี้

(ไทยรัฐ 6 กรกฎาคม 2544)

จากตัวอย่างแสดงมูลบทว่าก่อนหน้านี้มีนักโทษในคดียาเสพติดถูกประหารมาแล้วและการประหารล่าสุดเป็นรายที่ 8 โดยในครั้งปีดังกล่าวมีการประหารนักโทษมาก่อนแล้ว 7 ราย มูลบทนี้แสดงให้เห็นว่าการประหารสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาเพื่อลงโทษผู้กระทำผิดไม่มีคนทำผิดคนไหนที่รอดพ้นจากการลงโทษไปได้ซึ่งอาจมีส่วนช่วยปรามคนที่กำลังคิดจะทำผิดให้หยุดหรือเกรงกลัวได้

ภาพตัวแทน **“การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่น่ากลัว”** อาจมีผลในการเพื่อปรามการกระทำความผิด กล่าวคือใช้ความน่ากลัวที่เสนอผ่านภาษาดังที่กล่าวไปนี้เพื่อเตือนใจผู้อ่านให้เกรงกลัว ทั้งนี้เนื่องจากมุมมองหนึ่งตามทฤษฎีการลงโทษ (Theory of Punishment) กล่าวว่าการประหารชีวิตเป็นการป้องปรามความผิด (Deterrence) ทั้งป้องปรามความผิดเฉพาะตัว (Specific deterrence) คือ การป้องปรามที่มุ่งไปที่ผู้กระทำผิดไปแล้วไม่ให้เกิดกลับมากระทำผิดซ้ำอีกในอนาคต และการป้องปรามความผิดทั่วไป (General deterrence) คือ การใช้บทลงโทษปรามไปยังคนทั่วไปในสังคมไม่ให้ทำความผิดหรือหากคิดทำผิดก็จะรู้สึกกลัว (Therance D. Miethe and Hong Lu, 2005 : 20 – 21) ดังนั้นจากการวิเคราะห์ข้างในหนังสือพิมพ์รายวันไทยผู้วิจัยจึงพบว่าการประหารชีวิตถูกเสนอภาพตัวแทนว่าเป็นกระบวนการที่น่ากลัวทั้งนี้ความน่ากลัวของการประหารอาจจะช่วยปรามคนให้กลัวการลงโทษก็ได้ และหากมองอีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่าสุดท้ายแล้วนักโทษประหารซึ่งก่ออาชญากรรมด้วยความโหดเหี้ยมก็ต้องชดใช้ความผิดของตนด้วยกระบวนการที่น่ากลัวนี้

2) การประหารชีวิตเป็นการใช้กรรมที่ก่อไว้ ความเชื่อเรื่องกรรมได้เข้ามามีอิทธิพลต่อมุมมองเกี่ยวกับการประหารชีวิตโดยบางครั้งจะปรากฏการใช้คำศัพท์ในแวดวงพุทธศาสนา เช่น กรรม ก่อกรรม ใช้กรรม ยอมรับชะตากรรม ฯลฯ คำศัพท์เหล่านั้นสื่อให้เห็นว่าอาชญากรรมที่ก่อเป็นการทำกรรม และการประหารชีวิตเป็นการชดใช้กรรมดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 26 เรือนจำบางขวาง ส่งวิญญาณนักโทษเด็ดขาดชดใช้กรรม ประหารวันเดียว 5 ศพรวด

(ข่าวสด 9 ตุลาคม 2542)

ตัวอย่างที่ 27 ด้านพระครูศรีนันทวัฒน์เจ้าอาวาสวัดบางแพรกใต้กล่าวว่านักโทษทั้งสองถูกนำตัวมาอยู่ในห้องติดกับห้องที่แสดงธรรม แต่มีลูกกรงกั้นกลาง เท่าที่สังเกตนักโทษทั้งสองต่างรู้ชะตากรรมของตัวเอง และคงจะทำใจล่วงหน้าไว้แล้ว เพราะไม่ได้แสดงอาการฟุ้งซ่านให้เห็นทั้งสองต่างอยู่ในอาการสงบ พร้อมกับ ยอมรับชะตากรรมที่เกิดขึ้น

(คมชัดลึก 25 สิงหาคม 2552)

จากตัวอย่างที่ 26 เป็นการเลือกใช้คำศัพท์โดยกล่าวว่าการที่นักโทษถูกประหารเป็นการ “ชดใช้กรรม” ส่วนตัวอย่างที่ 27 เป็นการกล่าวอ้างคำพูดของพระที่มาเทศนาให้นักโทษฟังก่อนการประหารโดยกล่าวว่านักโทษรู้ชะตากรรมและยอมรับชะตากรรมทั้งนี้อาจเป็นเพราะเป็นการกล่าวอ้างคำพูดของพระจึงมองว่าทั้งหมดเป็นเรื่องของกรรม

ตามแนวคิดพุทธศาสนามีความเชื่อเรื่อง “กฎแห่งกรรม” ดังที่พุทธศาสนสุภาษิตที่ว่า “ยาทิสัง วะปะเต พิชัง ตาทิสัง ละปะเต ผลัง กัลยาณการี กัลยาณัง ปापการี จ ปापกัง” แปลว่า “บุคคลหว่านพืชเช่นไรย่อมได้ผลเช่นนั้น ผู้ทำกรรมดีย่อมได้รับผลดี ผู้ทำกรรมชั่วย่อมได้รับผลชั่ว” หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าชีวิตดำเนินไปตามกรรม จะดีจะชั่วอยู่ที่กรรมซึ่งตนกระทำและต้องเป็นไปตามกรรมนั้น (ปรีชา ช่างขวัญยืนและสมภาร พรมทา, 2552: 180-181) จากแนวคิดดังกล่าวอาจส่งอิทธิพลให้คนในสังคมมองว่าการประหารชีวิตเป็นเรื่องของการชดใช้

จากที่กล่าวไปจะเห็นว่า **ภาพตัวแทนกลุ่มที่ 2 “การประหารชีวิตเป็นการชดใช้กรรม”** ประกอบสร้างผ่านภาพตัวแทน 2 ภาพ ได้แก่ 1) **การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่น่ากลัว** ภาพตัวแทนนี้สื่อว่าไม่มีนักโทษที่ทำผิดร้ายแรงคนใดจะรอดพ้นจากกระบวนการทางกฎหมาย กระบวนการประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่น่ากลัวเพราะแม้แต่นักโทษที่ก่ออาชญากรรมรุนแรงยังแสดงอาการหวาดกลัวออกมา กล่าวได้ว่านักโทษที่มีพฤติกรรมโหดเหี้ยมสุดท้ายต้องชดใช้ความผิดที่กระทำไว้ด้วยชีวิต 2) **การประหารชีวิตเป็นการใช้กรรมที่ก่อไว้** ภาพตัวแทนนี้สื่อว่าการก่ออาชญากรรมของนักโทษประหารเป็นการทำกรรมชั่ว

ดังนั้นสุดท้ายผลของกรรมคือการชดใช้ด้วยชีวิต ทั้งนี้เมื่อพิจารณาภาพตัวแทนทั้ง 2 ภาพ ผู้วิจัยพบว่า ภาพที่โดดเด่นคือภาพ “การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่น่ากลัว” ส่วนภาพตัวแทน “การประหารชีวิตเป็นการชดใช้กรรม” มีกลวิธีทางภาษาที่สัมพันธ์กันโดยตรงน้อยกว่า

ภาพตัวแทนกลุ่มที่ 3 “การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม”

ภาพตัวแทน “การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม” จะสื่อว่าการประหารชีวิตด้วยการฉีดยาเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรมและการยิงเป้าทำให้นักโทษเสียชีวิตอย่างรวดเร็ว กลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวแทนนี้มีหลายกลวิธี เช่น การเลือกใช้คำเพื่ออ้างถึงสารพิษที่ใช้ประหารชีวิต ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 28 คณะกรรมการเรือนจำตรวจสอบยาอย่างละเอียด ยาที่ใช้ฉีดยาให้นักโทษนั้นบรรจุอยู่ในหีบ มีกุญแจล็อกอย่างหนาแน่น มีการเปิดกล่องยาต่อหน้าสักขีพยาน โดยยาที่ใช้ฉีดยาประกอบด้วยยา 3 ชนิดได้แก่ยาสลบ ยาคลายกล้ามเนื้อ และยาทำให้หัวใจหยุดเต้น

(มติชน 13 ธันวาคม 2546)

ตัวอย่างที่ 29 ขั้นตอนการประหารชีวิตด้วยการฉีดยาพิษมี 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 ฉีดยา โซเดียม เพนโททาลทำให้นักโทษหลับ ขั้นตอนที่ 2 ฉีดยา โพแทสเซียมโบรไมด์ทำให้กล้ามเนื้อคลายตัวระบบหายใจหยุดทำงานแต่ยังไม่ถึงกับเสียชีวิต และขั้นตอนที่ 3 ฉีดยา โปรแตสเซียมคลอไรด์ เมื่อเข้าสู่ร่างกายจะทำให้หัวใจหยุดเต้นเท่ากับเสียชีวิต ขั้นตอนทั้งหมดใช้เวลาประมาณ 25 นาที

(ไทยรัฐ 14 ธันวาคม 2546)

จากตัวอย่างที่ 28 เป็นคำที่ใช้อ้างถึงสารพิษจะเห็นว่าสื่อจะไม่ใช่คำว่ายาพิษแต่จะเลือกใช้คำว่า ยาสลบ ยาคลายกล้ามเนื้อ ยาทำให้หัวใจหยุดเต้น นอกจากนี้บางครั้งยังกล่าวถึงชื่อยาด้วยชื่อวิทยาศาสตร์ เช่น สารโซเดียมเพนโททาล สารโพแทสเซียมโบรไมด์ สารโปรแตสเซียมคลอไรด์ ดังที่ปรากฏในตัวอย่างที่ 29 ซึ่งทำให้ภาพตัวแทนของการประหาร

ชีวิตด้วยการฉีดยาเป็นภาพที่มีมนุษยธรรมเพราะไม่เสนอภาพที่รุนแรงและมีกระบวนการคล้าย การรักษาทางการแพทย์ด้วยสารเคมีทางวิทยาศาสตร์

การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยายการตายของผู้เสียหายและนักโทษประหารเป็นกลวิธี ทางภาษาอีกกลุ่มหนึ่งที่สื่อภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่าเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม โดยจากการวิเคราะห์พบว่า การเสียชีวิตของผู้เสียหายจะใช้คำกลุ่มคำศัพท์ที่มีความหมาย กลางๆ เช่น เสียชีวิต ถึงแก่ความตาย แต่เมื่อประกอบกับส่วนขยายจะใช้คำขยายที่แสดงให้เห็นว่าตายอย่างทรมานและโหดเหี้ยม เช่น ตายอย่างโหดเหี้ยม ตายอนาถ ถึงแก่ภรรณาพอย่าง โหดเหี้ยม หรือใช้กลุ่มคำที่สื่อให้เห็นว่าผู้เสียหายตายอย่างทรมาน เช่น

ตัวอย่างที่ 30 อีกรายเป็นมือปืนรับจ้างยิงหุ่นส่วนเปิดบ่อนการพนันดับอนาถ

(ข่าวสด 20 กรกฎาคม 2542)

เมื่อบรรยายการตายของนักโทษที่เสียชีวิตด้วยวิธีการยิงเป้าสื่อมวลชนจะเลือกใช้ คำศัพท์กลางๆ เช่น เสียชีวิต เสียชีวิตคาหลักประหาร อย่างไรก็ตามเมื่อใช้ส่วนขยายมาเสริม การบรรยายจะไม่ได้เลือกใช้คำที่แสดงความโหดเหี้ยมทารุณอย่างที่ปรากฏในการบรรยายการ ตายของเหยื่อ แต่จะเลือกใช้คำที่สื่อว่าเป็นการตายอย่างรวดเร็ว เช่น เสียชีวิตทันที หรือใน บางครั้งจะไม่กล่าวว่ายตายแต่จะใช้คำว่า สิ้นใจ ซึ่งเป็นคำที่ฟังดูนุ่มนวลกว่า เช่น

ตัวอย่างที่ 31 นายเชาวเรศ จารุบุญย์ได้เข้าประจำปืนเอชเค 33 ที่ตั้งเป้าเล็งไว้ที่ชั่วหัวใจ ก่อน ลั่นกระสุน 1 ชุดจำนวน 7 นัด นักโทษเด็ดขาดหญิงสมัยเสียชีวิตทันที

(ข่าวสด 24 พฤศจิกายน 2542)

จะเห็นได้ว่าแม้การยิงเป้าจะเป็นการประหารที่นากลัวเพราะใช้จำนวนกระสุนหลายนัด แต่เมื่อกล่าวว่านักโทษเสียชีวิตจะไม่เสนอไปในทางที่ทารุณแต่จะเน้นไปด้านระยะเวลาว่า “รวดเร็ว” ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อบรรยายการตายของนักโทษจากกระบวนการฉีดยาจะใช้คำศัพท์ที่ ไม่เสนอภาพด้านความรุนแรงเลยแต่จะใช้คำกลางๆ หรือคำที่ฟังรื่นหู เช่น เสียชีวิต เสียชีวิตใน ที่สุด สิ้นลม สิ้นลมหายใจสิ้นใจอย่างสงบ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 32 ผู้สื่อข่าวรายงานอีกว่า การประหารชีวิตผ่านพ้นไปด้วยดี นักโทษทั้ง 4 ราย สิ้นใจอย่างสงบ

(เดลินิวส์ 13 ธันวาคม 2546)

จากตัวอย่างเป็นการใช้คำบรรยายการตายของนักโทษจากการฉีดยาพิษ โดยจากการวิเคราะห์ข่าวทั้งหมดผู้วิจัยพบว่าการประหารโดยการฉีดยาจะเลือกใช้คำบรรยายที่สื่อว่า “เป็นการตายที่ไม่เจ็บปวดทรมาน” โดยไม่ปรากฏคำขยายที่แสดงความรุนแรงโหดเหี้ยมของกระบวนการเลย

ไม่เพียงแต่การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยายการตายเท่านั้นที่เสนอภาพตัวแทนการประหารว่ามีมนุษยธรรม ผู้วิจัยพบว่าการเลือกใช้คำบรรยายพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ขณะดำเนินขั้นตอนการประหารเป็นอีกกลวิธีหนึ่งที่เสนอภาพตัวแทนนี้ เช่น การให้นักโทษเขียนพินัยกรรม การให้นักโทษโทรศัพท์หาญาติ การเตรียมอาหารมื้อสุดท้ายให้นักโทษ แม้ขั้นตอนเหล่านี้จะเป็นขั้นตอนที่กำหนดไว้ในระเบียบเพื่อเป็นแนวปฏิบัติต่อนักโทษ แต่ผู้วิจัยมองว่าข้อปฏิบัติเหล่านี้ทำให้การประหารแตกต่างจากการล้างแค้นเพราะประการแรกเป็นการลงโทษที่ทำโดยรัฐซึ่งเป็นคนกลางและอีกประการหนึ่งคือมีการปฏิบัติต่อนักโทษในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง เห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 33 ทีมพี่เลี้ยงได้นำนักโทษเด็ดขาดรายนี้ไปเขียนพินัยกรรมและพิมพ์ลายนิ้วมือตามขั้นตอนพร้อมจัดอาหารมื้อสุดท้ายให้ด้วย เป็นแกงจืดหมูสับ กับน้ำพริกผักต้ม แต่เมื่อ น.ช.เดชาเห็นอาหารก็บ้ายเบียงไม่แตะต้อง บอกว่ากินไม่ลง เจ้าหน้าที่จึงสอบถามว่าต้องการกินอะไรเป็นพิเศษหรือไม่จะจัดหามาให้ น.ช.เดชา พุดที่เล่นที่จริงว่าของที่ผมอยากกินแพงมาก ไม่รู้ว่าจะกล้าหามาให้หรือเปล่าพร้อมกับบอกว่าอยากกินทุเรียนก้านยาวมานานแล้ว เจ้าหน้าที่จึงออกไปซื้อมาให้ ปรากฏว่า น.ช.เดชากินอย่างเอร็ดอร่อยถึง 2 พูใหญ่ด้วยกัน

(ไทยรัฐ 9 กรกฎาคม 2542)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าเจ้าหน้าที่ได้ให้นักโทษเขียนพินัยกรรมและจัดหาอาหารมาให้ และบางครั้งจะมีการรายงานว่านักโทษเรียกร้องอยากกินอาหารบางอย่างเป็นพิเศษแล้ว

เจ้าหน้าที่ได้จัดหามาให้ตามต้องการซึ่งพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ที่ปรากฏในตัวบทแสดงให้เห็น การปฏิบัติอย่างมีมนุษยธรรมต่อนักโทษ หรืออาจกล่าวได้ว่าการประหารทำให้นักโทษ เสียชีวิตแต่ขั้นตอนต่างๆ นั้นปฏิบัติต่อนักโทษอย่างมีมนุษยธรรม

กลวิธีการเล่าเรื่องเป็นอีกกลวิธีหนึ่งที่เสนอภาพตัวแทนของการประหารว่ามีมนุษยธรรม การเล่าเรื่องจะบรรยายเหตุการณ์โดยละเอียดไปตามลำดับเวลาทำให้ผู้อ่านเห็นภาพที่เคลื่อนไป การเล่าเรื่องเกี่ยวกับขั้นตอนการประหารด้วยการฉีดยาจะแสดงให้เห็นว่าการประหารด้วยวิธีนี้มีความนุ่มนวลนักโทษไม่ทรมานและมีกระบวนการคล้ายการรักษาทางการแพทย์ โดยเจ้าหน้าที่ จะฉีดยานอนหลับ ยาคลายกล้ามเนื้อ และยาหยุดการเต้นของหัวใจตามลำดับดังจะเห็นได้จาก ตัวอย่างถัดไป

ตัวอย่างที่ 34 ...เจ้าหน้าที่อ่านฎีกาและนำนักโทษทั้ง 4 คนไปฟังพระเทศน์ก่อนจะขึ้นรถส่ง วิทยุณซึ่งเป็นรถไฟไฟฟ้าที่ใช้ในสนามกอล์ฟ นำนักโทษไปสู่แดนประหาร และ แวะศาลเจ้าพ่อเจตคุปต์เพื่อให้นักโทษกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำเรือนจำ จากนั้นนำมาที่ศาลาหน้าอาคารฉีดยาพิษและทำการปิดตานักโทษด้วยผ้าดำ รวมทั้งให้นักโทษถือดอกไม้รูปเทียนไหว้ โดยหันหน้าไปทางวัดบางแพรกใต้ที่อยู่ติดแดนประหาร จากนั้นนำนักโทษเข้าอาคารฉีดยาพิษโดยยังคงสวมโซ่ ตรวจไว้และให้นักโทษนอนบนเตียงประหารชีวิต ซึ่งมีผ้าขาวสำหรับห่อศพวาง รองอยู่ และทำการขึงแขนนักโทษให้ติดกับเตียงทั้ง 2 ข้างในท่ากางแขนและนำ เข็มฉีดยาปักไปที่ข้อมือทั้ง 2 ข้าง และทำการฉีดยาจำนวน 3 เข็ม เข็มที่ 1 เป็น ยานอนหลับ เข็มที่ 2 เป็นยาคลายกล้ามเนื้อ และเข็มที่ 3 เป็นยาหยุดการเต้น ของหัวใจ ก่อนให้แพทย์และให้คณะกรรมการประกอบด้วยผู้ว่าราชการจังหวัด หรือผู้แทนอัยการจังหวัด ผู้กำกับสถานีตำรวจ ผู้บัญชาการเรือนจำ ผู้แทน กรมราชทัณฑ์มาช่วยตรวจด้วย จากนั้นนำนักโทษที่เสียชีวิตแล้วใส่โรงเย็น ซึ่ง มีความเย็น 18 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 12 ชั่วโมง จึงจะนำศพออกมาให้ แพทย์ตรวจอีกครั้ง ก่อนให้ญาติรับศพไปบำเพ็ญกุศล

(คมชัดลึก 13 ธันวาคม 2546)

อย่างไรก็ตามสิ่งที่น่าสังเกตประการหนึ่งคือ แม้วิธีการประหารด้วยการฉีดยาพิษจะเป็นวิธีการที่เป็นวิทยาศาสตร์ไม่รุนแรงแต่เมื่อสื่อบรรยายในเนื้อหาข่าวจะบรรยายเรื่องราวอย่างละเอียดว่าใช้เวลาประมาณเท่าไรและค่อยๆ ให้ภาพการฉีดยาพิษทีละเข็มจนครบ 3 เข็ม ต่าง

จากการยิงเป้าที่กระบวนการดูเป็นวิธีที่รุนแรงกว่าแต่บรรยายรายละเอียดตอนประหารค่อนข้างสั้น อาจกล่าวได้ว่ากระบวนการประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรมด้วยตัวกระบวนการแต่ภาพที่สื่อผ่านเนื้อหาข่าวจะแฝงความน่ากลัว

สรุปภาพตัวแทนของการประหารชีวิตที่ปรากฏในดวบท

ภาพตัวแทนของการประหารชีวิตที่ปรากฏประกอบด้วย 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) การประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย 2) การประหารชีวิตเป็นการชดใช้กรรม 3) การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม

ภาพตัวแทนทั้ง 3 กลุ่มประกอบด้วยภาพตัวแทนต่าง ๆ ได้แก่ **กลุ่มที่ 1 การประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย** ประกอบด้วยภาพตัวแทน 2 ภาพ ได้แก่ 1) **การประหารชีวิตเป็นการดำเนินการทางกฎหมาย** โดยสื่อให้เห็นว่าการประหารเป็นการปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลและมีกระบวนการพิจารณาอย่างมีเหตุมีผลไม่ใช่การแก้แค้นเพราะกระทำโดยองค์กรที่เป็นกลางคือศาล และ 2) **การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่รอบคอบรัดกุม** โดยสื่อให้เห็นว่าการประหารมีการตรวจสอบหลายขั้นตอนก่อนลงมือประหารและมีข้าราชการระดับสูงมาเป็นสักขีพยานในการประหารทุกครั้ง **กลุ่มที่ 2 การประหารชีวิตเป็นการชดใช้กรรม** ประกอบด้วยภาพตัวแทน 2 ภาพ ได้แก่ 1) **การประหารเป็นกระบวนการที่น่ากลัว** โดยสื่อว่าการประหารเป็นการกำจัดนักโทษออกไปอย่างถาวรไม่มีนักโทษที่กระทำผิดคนไหนจะรอดจากการลงโทษไปได้ การประหารเป็นกระบวนการที่น่ากลัวเพราะแม้แต่นักโทษยังหวาดกลัว นอกจากนี้ยังสื่อให้เห็นว่านักโทษที่มีพฤติกรรมเหี้ยมโหดสุดท้ายแล้วต้องชดใช้ความผิดของตนด้วยชีวิต และ 2) **การประหารเป็นการชดใช้กรรมที่ไว้** โดยสื่อให้เห็นว่าการก่ออาชญากรรมเป็นการทำกรรมสุดท้ายต้องชดใช้กรรมที่ตนเองก่อไว้ **กลุ่มที่ 3 การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม** ภาพตัวแทนนี้สื่อว่าการกระหารด้วยการฉีดสารพิษเป็นกระบวนการที่ไม่ทรมาณขณะที่การยิงเป้าแม้จะรุนแรงแต่ก็จะทำให้นักโทษตายอย่างรวดเร็ว

หากพิจารณาจะพบว่ามีภาพตัวแทนที่ดูเหมือนจะไม่สอดคล้องกันคือภาพตัวแทน “การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม” และภาพตัวแทน “การประหารชีวิตเป็น

กระบวนการที่น่ากลัว” ทั้งนี้ความแตกต่างที่เกิดขึ้นนี้เป็นเพราะในช่วงแรกของข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์การประหารชีวิตที่เกิดขึ้นจะเป็นการยิงเป้าทำให้ภาพที่ออกมาเป็นภาพที่ดูรุนแรง น่ากลัว แต่ต่อมาเมื่อมีการประหารด้วยการฉีดสารพิษภาพที่นำเสนอผ่านสื่อทำเป็นภาพของกระบวนการที่ดูมีมนุษยธรรมเพราะนักโทษไม่ทรمانโดยเสนอว่าการฉีดสารพิษเป็นกระบวนการทางวิทยาศาสตร์มีลักษณะคล้ายการรักษาทางการแพทย์ทำให้นักโทษตายอย่างไม่ทรمان อย่างไรก็ตามเมื่อวิเคราะห์การตายของนักโทษและเหยื่อจะเห็นว่าการประหารโดยการฉีดยาเป็นการตายที่ไม่ทรمانที่สุด ตามด้วยการยิงเป้าที่ทรمانแต่ตายอย่างรวดเร็ว ผิดกับการตายโดยอาชญากรรมที่เหยื่อตายอย่างเจ็บปวดทรمانเพราะการทรมานของนักโทษดังที่ผู้วิจัยได้เสนอไว้ในบทที่ 4

ภาพตัวแทนทั้ง 2 ภาพนี้ดูเหมือนจะไม่สอดคล้องกันแต่กลับสอดคล้องกับนโยบายภาครัฐทั้ง 2 ภาพ กล่าวคือ *“การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่น่ากลัว”* ทำให้เกิดผลในการป้องปรามคนที่คิดจะกระทำผิดได้สอดคล้องกับนโยบายรัฐบาล คือ ในกรณีของการทำผิดเกี่ยวกับชีวิตสามารถใช้ความน่ากลัวของการประหารปรามให้คนไม่ละเมิดกฎหมายโดยสื่อให้เห็นความน่ากลัวว่าหากทำผิดต้องชดใช้กรรมที่ก่อไว้ด้วยชีวิต ภาพการประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่น่ากลัวปรากฏเด่นชัดมากในยุคที่ประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า ช่วงเดียวกันนี้ก็ปรากฏภาพความมีมนุษยธรรมควบคู่กันมา เช่น การให้นักโทษเรียกร่องอาหารมื้อสุดท้าย การปฏิบัติต่อนักโทษในขั้นตอนการประหาร ฯลฯ กล่าวได้ว่าช่วงแรกนี้ภาพความน่ากลัวโดดเด่นกว่าภาพความมีมนุษยธรรมทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะรูปแบบของการประหารชีวิตที่ใช้การยิงเป้าจากนั้นความน่ากลัวค่อยๆ เปลี่ยนผ่านมาสู่กระบวนการที่มีมนุษยธรรมและเด่นชัดมากขึ้นเมื่อเปลี่ยนรูปแบบการประหารเป็นการฉีดยา

ส่วนภาพตัวแทน *“การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม”* เป็นการแสดงว่าข้อโจมตีขององค์กรสิทธิมนุษยชนไม่เป็นความจริง กล่าวคือ การประหารโดยการฉีดยาไม่ใช่การกระทำรุนแรง นักโทษไม่เจ็บปวดและการประหารเป็นสิ่งที่กระทำได้เพราะเป็นสิ่งที่บัญญัติไว้ตามกฎหมายและมีขั้นตอนปฏิบัติชัดเจน อย่างไรก็ตามแม้ภาพของการประหารจะเปลี่ยนผ่านจากความน่ากลัวมาเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม แต่ภาพความน่ากลัวไม่ได้หมดไปเพียงแต่ความน่ากลัวที่เกิดขึ้นจะไม่ได้เป็นความน่ากลัวที่เกิดจากรูปแบบการประหารโดยตรง

แต่เป็นความน่ากลัวที่สื่อว่าไม่มีผู้กระทำผิดร้ายแรงคนใดจะรอดจากการดำเนินการทางกฎหมายไปได้ ผู้ที่กระทำผิดร้ายแรงต้องถูกประหารให้ตายเพื่อชดใช้ความผิดของตน นอกจากนี้ความน่ากลัวของการประหารชีวิตยังแผ่มาในรูปแบบของการเล่าเรื่องเพื่อให้ภาพกระบวนการประหารอย่างละเอียด กล่าวคือแม้การฉีดยาจะเป็นวิธีที่ไม่ทรมานแต่สื่อจะบรรยายกระบวนการว่าใช้เวลานานและบรรยายภาพว่านักโทษค่อยๆ เสียชีวิตอย่างช้าๆ ทำให้ผู้อ่านเกิดความกลัวได้

5.2 การวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางวาทกรรม

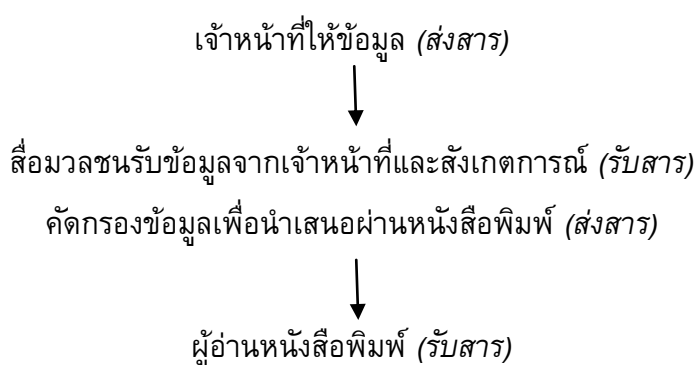
หลังจากที่วิเคราะห์องค์ประกอบด้านเนื้อหา กลวิธีทางภาษาและสรุปภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์รายวันไทยไปแล้ว ส่วนนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางวาทกรรม (Discourses Practice) ซึ่งเป็นมิติหนึ่งของการศึกษาวาทกรรม วิเคราะห์ตามแนวคิดของแฟร์คลัฟ ทั้งนี้การวิเคราะห์วิเคราะห์กระบวนการผลิต การกระจายตัว บท และกระบวนการรับและตีความตัวบทจะทำให้เห็นภาพกว้างของกระบวนการผลิตและถ่ายทอดวาทกรรม โดยผู้วิจัยได้นำกรอบการวิเคราะห์องค์ประกอบในการสื่อสาร (SPEAKING) ของเดลล์ ไฮม์ส์ (Hymes, 1974) มาเป็นเครื่องมือวิเคราะห์เพราะกรอบแนวคิดนี้จะช่วยให้เห็นบริบทของการสื่อสาร โดยจากการวิเคราะห์พบว่าองค์ประกอบในการสื่อสารมีดังนี้

จาก (Setting - S) หมายถึง สถานที่และเวลาที่มีการสื่อสารเกิดขึ้น ในกรณีของข่าวเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตการส่งสารและรับสารไม่ได้เกิดขึ้นในเวลาและสถานที่เดียวกันเพราะผู้รับสารและผู้ส่งสารไม่ได้อยู่ด้วยกันแต่เป็นการสื่อสารผ่านสื่อกลางคือหนังสือพิมพ์ ดังนั้นเวลาและสถานที่ที่การสื่อสารเกิดขึ้นจึงเกิดในช่วงเวลาที่ต่างกัน หากมองในมิติของพื้นที่การสื่อสารกล่าวได้ว่าการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตจัดเป็นการสื่อสารที่กินวงกว้างเพราะหนังสือพิมพ์รายวันทั้ง 6 ชื่อฉบับเป็นหนังสือพิมพ์ที่มียอดจำหน่ายสูงในประเทศไทย ในด้านเวลาของการสื่อสารกล่าวได้ว่าหนังสือพิมพ์รายวันเกิดการสื่อสารขึ้นในช่วงที่หนังสือพิมพ์วางจำหน่าย ทั้งนี้อาจมีการสื่อสารในช่วงเวลาหลังจากนั้นได้ เพราะหนังสือพิมพ์เป็นสื่อตีพิมพ์ที่เก็บรักษาไว้ได้แต่อาจมีการสื่อสารในภายหลังเกิดขึ้นน้อย ด้านช่วงเวลาของการเสนอข่าวคือหลังจากการประหารชีวิตเกิดขึ้นเพราะการประหารจะไม่มีกร

แจ้งให้ทราบล่วงหน้าและมักประหารในช่วงเย็นดังนั้นหากมีการประหารเกิดขึ้นข่าวจะถูกเสนอในวันถัดไป

ผู้ร่วมการสื่อสาร (Participants - P) หมายถึง ผู้พูดหรือผู้ฟังตลอดจนผู้ที่แวดล้อมใกล้เคียงซึ่งได้รับอิทธิพลจากการสื่อสารนั้นๆ

จากการวิเคราะห์พบว่า**ผู้ส่งสาร**ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนแรกส่งสารโดยเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ขั้นตอนที่สองส่งสารโดยผู้สื่อข่าว ส่วน**ผู้รับสาร**ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนแรกผู้รับสารเป็นผู้สื่อข่าว ขั้นตอนที่สองผู้รับสารเป็นผู้อ่านหนังสือพิมพ์ โดยอาจเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 2 แสดงลำดับการสื่อสาร

จากแผนผังจะเห็นว่าผู้ส่งสารลำดับแรก คือ เจ้าหน้าที่ซึ่งประกอบไปด้วยบุคคลหลายฝ่าย เช่น รัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีช่วย อธิบดีกรมราชทัณฑ์ ฯลฯ โดยผู้ที่มีตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมจะแถลงต่อผู้สื่อข่าวเพื่อให้รายละเอียดเกี่ยวกับคดี โดยมีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่นักโทษได้ก่อไว้ด้วยว่าเกิดขึ้นเมื่อไรและดำเนินการตามขั้นตอนอย่างไร ดังจะเห็นได้จากการรายงานข่าวที่อ้างคำพูดของบุคคลเหล่านั้นว่าเป็นคนแถลงข่าว เช่น

“ที่ทำเนียบรัฐบาล นายยงยุทธ ดิยะไพรัช โฆษกประจำสำนักนายกรัฐมนตรี แถลงว่าวันนี้มีการประหารนักโทษเด็ดขาดที่เรือนจำกลางบางขวางจำนวน 5

ราย โดยเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ 4 ราย และคดีความผิดต่อชีวิต 1 ราย โดยคดีความผิดต่อ พ.ร.บ.ยาเสพติดแยกเป็น 2 คดี โดยคดีที่ 1 มีผู้กระทำความผิด 3 ราย คือ นายลี ยวน กวง ชาวฮ่องกง อายุ 47 ปี นายบุญเกิด จิตรปราณี ชาว จ.สมุทรสาคร อายุ 40 ปี และนายชู ชิน ก้วย ชาวไต้หวัน อายุ 33 ปี โดยมีความผิดฐานมีเฮโรอีนจำนวน 30 ก.ก.ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จับกุมได้ขณะส่งมอบเฮโรอีนที่ลานจอดรถ ห้างสรรพสินค้า เดอะมอลล์ สาขารามคำแหง เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2536 โดยศาลชั้นต้นพิพากษาให้ประหารชีวิตและศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาได้ยื่นคำสั่งประหารชีวิต โดยให้เหตุผลว่าได้กระทำความผิดโดยทำลายสภาพสังคม เศรษฐกิจ ถือเป็นภัยร้ายแรงต่อคนไทย”

(ข่าวสด 19 เมษายน 2544)

จากนั้นรายละเอียดต่างๆ จะส่งมาที่ผู้รับสารลำดับแรกคือ ผู้สื่อข่าว โดยเมื่อรับสารแล้ว ผู้สื่อข่าวจะเป็นผู้คัดกรองข้อมูล จากนั้นผู้สื่อข่าวจะมีสถานะเป็นผู้ส่งสารโดยจะนำเสนอรายละเอียดของข่าวตามความเหมาะสมและอาจมีการบรรยายเหตุการณ์ที่ตนพบเห็นระหว่างการทำข่าว เช่น การบรรยายอาการของนักโทษ บรรยายภาคในเรือนจำ ขั้นตอนการดำเนินการประหาร เป็นต้น จึงกล่าวได้ว่าผู้สื่อข่าวเป็นผู้ส่งสารลำดับที่สองต่อจากเจ้าหน้าที่

หลังจากนั้นผู้รับสารลำดับสุดท้าย คือ ประชาชนทั่วไปที่อ่านหนังสือพิมพ์รายวันไทย กลุ่มผู้รับสารจึงเป็นกลุ่มคนที่มีขนาดใหญ่และผู้รับสารจะไม่สามารถตอบกลับผู้รับสารได้

อย่างไรก็ตามบางครั้งพบว่าข่าวที่นำเสนอเป็นข่าวที่ทางหน่วยงานรัฐส่งไปยังหนังสือพิมพ์ฉบับต่างๆ โดยตรงในลักษณะของข่าวแจกเห็นได้จากข้อความที่ปรากฏในเนื้อหาข่าวต่อไปนี้

ด้านนายสุระ พันธุ์สาคร ผบ.เรือนจำกลางบางขวาง กล่าวเปิดเผยกับผู้สื่อข่าวว่า สาเหตุที่ไม่ได้แจ้งให้สื่อมวลชนทราบเรื่องการประหารชีวิตนักโทษรายนี้ เนื่องจากเห็นว่าเป็นนักโทษคดีฆ่าข่มขืน ไม่ใช่คดียาเสพติด จึงได้ส่งแฟ้มข้อมูไปยังสำนักพิมพ์ต่างๆ แต่หากเป็นคดียาเสพติดเราจะแจ้งให้สื่อมวลชนเข้าไปทำข่าว-ถ่ายภาพ เพราะเป็นนโยบายของผู้ใหญ่ที่ต้องการป้องปรามยาเสพติด

(เดลินิวส์ 24 สิงหาคม 2544)

จุดมุ่งหมาย (Ends - E) จากการวิเคราะห์องค์ประกอบส่วนนี้ผู้วิจัยพบว่า จุดมุ่งหมายของการสื่อสารในครั้งนี้อยู่ประกอบด้วย

ประการแรกคือเป็นการถ่ายทอดข้อมูลที่เกิดขึ้นในรูปแบบของการรายงานข่าว ผู้รับสารจะทราบว่ามีใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำไม ผลเป็นอย่างไร

ประการต่อมาการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิตนั้นเป็นการป้องปรามการกระทำผิดของคนในสังคม เช่น ประหารนักโทษคดียาเสพติดเพื่อปราบให้ผู้ค้ายากลัวแล้วส่งสารไปยังคนในสังคมผ่านหนังสือพิมพ์เพื่อให้เห็นว่ารัฐปราบปรามยาเสพติดอย่างจริงจัง เห็นได้จากตอนหนึ่งของข่าวที่กล่าวว่า

นายปุระชัยกล่าวว่าที่ผ่านมาการประหารชีวิตทำกันเงียบ ๆ นักโทษกระทำความผิดกรีกโครมแต่ท้ายสุดผลของคดีเป็นอย่างไรสาธารณชนไม่รับทราบ ตรงนี้มองได้ 2 แง่ สิ่งสำคัญคือรัฐบาลโดยนายกรัฐมนตรีอยากให้เผยแพร่ข่าวว่าคนนี้ทำอะไรมาที่ทำให้ได้รับโทษเช่นนี้จะได้รู้เรื่องกฎแห่งกรรมอย่างไรก็ตามได้สั่งให้กรมราชทัณฑ์ได้ให้ความนับถือในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์จะไม่แพร่ภาพของผู้ที่ถูกยิงและภาพหลังการประหาร แต่ขณะเดียวกันจะปกปิดไม่ให้เห็นอะไรเลยคงไม่ได้

นายศิวะ แสงมณี อธิบดีกรมราชทัณฑ์ กล่าวว่าการให้สื่อมวลชนเข้าไปทำข่าวการประหารชีวิตนั้นก็เพื่อให้สังคมได้รับรู้ว่าคนทำความผิดต้องได้รับโทษจะมีผลยับยั้งให้ผู้ที่คิดจะกระทำความผิด และหยุดความคิดที่จะแสวงหาความร้ายด้วยวิธีนี้

(มติชน 21 เมษายน 2544)

การลำดับวัจนกรรม (Act Sequence - A) หมายถึง การลำดับวัจนกรรมในการสื่อสารนั้น ๆ จากการวิเคราะห์พบว่าการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตจะองค์ประกอบเหมือนข่าวทั่วไปคือ *พาดหัวข่าว ความนำ และรายละเอียดของข่าว* เมื่อพิจารณาพบว่ารายละเอียดของข่าวมีลักษณะเป็นเรื่องเล่า เช่น มีการลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังและกล่าวว่าเกิดอะไรขึ้นที่ไหนโดยมีรายละเอียดอย่างไร เนื้อหาที่ปรากฏในการนำเสนอข่าวที่พบประกอบด้วย 7 ด้านตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์โครงสร้างความหมายระดับมหภาค (semantic

macro structure) ไว้ในบทที่ 3 ได้แก่ 1) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหาร 2) การให้รายละเอียดเกี่ยวกับอาชญากรรม 3) การให้รายละเอียดด้านการดำเนินคดี 4) การให้รายละเอียดเกี่ยวกับกระบวนการประหารชีวิต 5) การให้สถิติเกี่ยวกับการประหารชีวิต 6) การยกคำกล่าวของบุคคลต่าง ๆ 7) การแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ จากการวิเคราะห์พบว่าเนื้อหาที่ปรากฏมากที่สุดคือ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหารว่าเป็นใครต้องโทษในคดีใด มีพฤติกรรมโหดเหี้ยมอย่างไร ถูกประหารชีวิตเมื่อไร ด้วยวิธีการใด ซึ่งทำให้เห็นว่าเนื้อหาที่ปรากฏในข่าวมีโครงสร้างที่แสดงเหตุและผล ด้านพาดหัวข่าวจะเน้นการนำเสนอว่านักโทษที่กระทำผิดได้ถูกประหารชีวิตแล้วซึ่งแม้จะมีพื้นที่และนำเสนอเนื้อหาได้จำกัดก็ยังแสดงให้เห็นถึงความเป็นเหตุเป็นผลว่าเพราะนักโทษกระทำผิดจึงได้รับผลของการกระทำคือการประหารชีวิต

น้ำเสียง (Key - K) หมายถึง การใช้น้ำเสียงซึ่งตีความได้จากภาษาที่ใช้ โทนเสียงที่ใช้ ฯลฯ การใช้น้ำเสียงช่วยในการแนะนำความหมายได้ จากการวิเคราะห์พบว่าส่วนของพาดหัวจะใช้ภาษาที่ดึงดูดบางครั้งแสดงน้ำเสียงและทัศนคติที่ชัดเจนเช่นการกล่าวถึงนักโทษโดยใช้คำว่า ไอ้พัน เดนนรก รัวล้างพันธุโหด ฯลฯ ในส่วนของเนื้อหาข่าวจะใช้ภาษากึ่งทางการดูน่าเชื่อถือ เน้นการนำเสนอโดยการให้รายละเอียดที่ชัดเจนในเหตุการณ์ต่างๆ มีการอ้างอิงคำพูดทำให้คำพูดเหล่านั้นเหมือนถูกสื่อไปยังผู้อ่านโดยตรง

เครื่องมือ (Instrumentalities - I) หมายถึง ช่องทางการสื่อสาร (channel) ซึ่งมีรูปแบบแตกต่างกันไปในแต่ละสถานการณ์ และรูปแบบของถ้อยคำที่สื่อสาร (forms of speech) เมื่อวิเคราะห์พบว่าเป็นการเสนอข่าวหนังสือพิมพ์รายวัน ด้านรูปแบบของการสื่อสารจึงเป็นสื่อสารผ่านตัวอักษรหรือกล่าวได้ว่าเป็นการสื่อสารผ่านภาษาเขียนทำให้มีการนำเสนอรายละเอียดของข่าวได้มากขึ้น และการนำเสนอผ่านหนังสือพิมพ์ทำให้ข่าวกระจายไปถึงคนได้จำนวนมาก

บรรทัดฐาน (Norms - N) หมายถึง บรรทัดฐานในการปฏิสัมพันธ์ (norms of interaction) และบรรทัดฐานในการตีความ (norms of interpretation) ซึ่งเป็นองค์ความรู้ทางวัฒนธรรมที่กำกับการสื่อสาร ด้านบรรทัดฐานในการปฏิสัมพันธ์พบว่าเป็นการสื่อสารทางเดียว ผู้รับสารไม่สามารถตอบกลับได้ในทันทีและการสื่อสารนี้เป็นการสื่อสารที่มีผู้รับสารจำนวนมากในเวลาใกล้เคียงกัน การสื่อสารผ่านหนังสือพิมพ์จะมีการคัดกรองเนื้อหาก่อนที่จะนำเสนอตาม

แนวคิดนายประตูข่าวสาร (katekeeper) กล่าวคือผู้รักษาจะกรองเนื้อหา ก่อนนำเสนอว่าจะมีส่วนใดบ้างที่จะเสนอไปยังผู้อ่าน เนื้อหาส่วนใดจะตัดทิ้ง ด้านบรรทัดฐานในการตีความผู้รับสารโดยส่วนใหญ่เข้าใจว่าสารที่เสนอเป็นข่าวซึ่งเป็น “ข้อเท็จจริง” ที่ผู้สื่อข่าวได้นำเสนอ โดยทั่วไปผู้รับสารจะเข้าใจว่าเหตุการณ์ที่สื่อนำเสนอเป็นเหตุการณ์จริง

ประเภทของการสื่อสาร (Genres – G) หมายถึง ประเภทของข้อความ หากพิจารณาพบว่าข้อมูลทีวีเคราะห์พบว่าเป็นตัวบทประเภท “รายงานข่าว” (news report) ซึ่งจัดเป็นแขนงหนึ่งของวาทกรรมสื่อมวลชน (media discourse) และมีผู้รับสารจำนวนมาก การนำเสนอข่าวการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์มีลักษณะเป็นเรื่องเล่าที่แสดงโครงสร้างเหตุและผล (cause – effect) กล่าวคือจะมีการให้รายละเอียดว่าเพราะเหตุใดนักโทษจึงถูกจับกุมและดำเนินการทางกฎหมายจากนั้นจะให้ผลของการกระทำผิดคือการถูกลงโทษประหารชีวิต หากพิจารณาลักษณะโครงสร้างนี้พบว่าสัมพันธ์กับแนวคิดเรื่องกรรมทางพุทธศาสนาที่กล่าวว่าคุณคนทำอะไรย่อมได้ผลอย่างนั้น

หลังจากวิเคราะห์องค์ประกอบในการสื่อสาร (SPEAKING) ของเดลล์ ไฮเมส (Hymes, 1974) ดังที่กล่าวไปแล้วพบว่า ด้านกระบวนการผลิตตัวบทการกระจายตัวบทจะเริ่มจากการเชิญผู้สื่อข่าวไปทำข่าวและสังเกตการณ์ภายในเรือนจำบางขวาง ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับนักโทษและกระบวนการทางกฎหมายเป็นข้อมูลที่รัฐให้รายละเอียดแก่ผู้สื่อข่าว ดังนั้นข้อมูลจึงถูกกรองมาชั้นหนึ่งแล้ว และหลังจากที่ผู้สื่อข่าวได้รับข้อมูลก็จะนำมาเรียบเรียงซึ่งในขั้นนี้ผู้สื่อข่าวจะคัดกรองข้อมูลอีกครั้งว่าจะเสนอเหตุการณ์ใดบ้างแล้วจึงสื่อไปยังผู้อ่านในรูปแบบหนังสือพิมพ์ซึ่งทำให้ข้อมูลเข้าถึงคนได้จำนวนมาก

อนึ่งการที่รัฐเป็นผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษและกระบวนการดำเนินคดีแก่สื่อทำให้ตัวบทที่ถูกนำเสนอมีเนื้อความที่คล้ายคลึงกันซึ่งอาจเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้โครงสร้างความหมายระดับมหภาคที่ผู้วิจัยเสนอในบทที่ 3 ออกมาในรูปแบบดังกล่าว กล่าวคือ องค์ประกอบที่ปรากฏเกินกว่าร้อยละ 50 ได้แก่ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับความผิดของนักโทษประหาร (ร้อยละ 96.04) การให้ข้อมูลส่วนตัวของนักโทษประหาร (ร้อยละ 91.09) พฤติกรรมของนักโทษประหาร (ร้อยละ 86.14) วันเวลาและสถานที่ประหารชีวิต (ร้อยละ 86.14) วิธีการทำให้นักโทษเสียชีวิต (ร้อยละ 69.31) การพิจารณาของศาล (ร้อยละ 68.32) การจับกุมของ

เจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 52.48) รายละเอียดเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประหาร (ร้อยละ 51.49) รายละเอียดที่ปรากฏมากกว่าร้อยละ 50 นี้ล้วนเป็นรายละเอียดที่รัฐให้แก่ผู้สื่อข่าวทั้งสิ้น เช่น รายละเอียดเกี่ยวกับอาชญากรรม รายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินคดีซึ่งผู้สื่อข่าวไม่สามารถทราบได้หากรัฐไม่ได้ให้ข้อมูลหรือแถลงออกมา

ด้านการรับสารและการตีความพบว่าโดยทั่วไปผู้รับสารมีบรรทัดฐานการตีความว่าสิ่งที่สื่อนำเสนอผ่านหนังสือพิมพ์เป็นเรื่องจริงและเนื้อหาเป็นการให้รายละเอียดความเป็นมาและมีการอ้างถึงคำพูดของเจ้าหน้าที่ซึ่งช่วยสร้างความน่าเชื่อถือและทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์ด้วย

5.3 การวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม

ส่วนนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์มิติที่ 3 ตามแนวคิดของแฟร์คลัฟ คือ วิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม (Sociocultural Practice) ที่มีอิทธิพลและสัมพันธ์กับการผลิตและการบริโภควาทกรรม หากมองในแง่ของวิถีทางสังคมและวัฒนธรรมอาจจะกล่าวได้ว่าการประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการเมืองการปกครอง กล่าวคือการปกครองตั้งแต่ยุคโบราณชนชั้นผู้นำหรือชนชั้นปกครองจะต้องมีเครื่องมือที่ใช้ในการปกครอง เครื่องมือนี้จะอำนวยความสะดวกให้ผู้ปกครองสามารถบริหารงานปกครองได้อย่างราบรื่น โดยทั่วไปเครื่องมือที่ใช้มี 2 หลักใหญ่ ได้แก่ กฎหมายและศาสนาความเชื่อ (เอกวินท์ มณีธร, 2554: 83-84) จากแนวคิดดังกล่าวอาจอธิบายวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรมที่มีผลต่อการผลิตตัวบทว่าประกอบด้วยปัจจัยต่างๆ ดังนี้

5.3.1 แนวคิดทางศาสนาพุทธ และลักษณะสังคมแบบรวมหมู่

หากพิจารณาในแง่ของสังคมและวัฒนธรรม (societal) ตามที่แฟร์คลัฟได้กล่าวไว้ในส่วนของกรอบการวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางสังคมและวัฒนธรรมผู้วิจัยพบว่าปัจจัยสำคัญด้านวัฒนธรรมที่ฝังรากลึกในสังคมไทยมาช้านานและสัมพันธ์กับการนำเสนอภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิต ได้แก่ แนวคิดทางพุทธศาสนา(Buddhism) และลักษณะสังคมแบบรวมหมู่ (collectivism society) ดังที่ได้กล่าวไปในหัวข้อที่ผ่านมาว่าภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตที่ปรากฏภาพหนึ่งคือภาพของการทำกรรมและการชดใช้

กรรม และเมื่อพิจารณาโครงสร้างระดับมหภาคของข่าวก็พบว่าสัมพันธ์กับแนวคิดเรื่องกรรมของ พุทธศาสนา

กฎหมายเป็นสิ่งที่เกิดหลังศาสนาและจารีตของชุมชน ด้วยเหตุนี้ศาสนาหรือจารีตของชุมชนจึงเคยมีบทบาทในฐานะที่มาของเนื้อหากฎหมายที่ใช้ในสังคมโบราณ...แม้ปัจจุบันกฎหมายที่ใช้กันอยู่ทั่วโลกจะถือเหตุผลเป็นหลักในการกำหนดเนื้อหา แต่หากพิจารณาให้ดีเราก็จะพบว่าอิทธิพลของศาสนาและจารีตโบราณยังคงปรากฏอยู่ในเนื้อหาบางส่วนของกฎหมาย (สมภาร พรหมทา, 2552: 379-380) โดยทั่วไปแล้วศาสนาทุกศาสนามีเนื้อหาของคำสอนเกี่ยวข้องกับหลักในการดำเนินชีวิต ศาสนาทุกศาสนาสอนให้มนุษย์ทุกคนเป็นคนดี ละเว้นการทำชั่ว รู้จักยับยั้งชั่งใจ เสียสละ ไม่เห็นแก่ตัว รู้จักรักและเมตตาผู้อื่น เป็นต้น จะเห็นว่าคำสอนทางศาสนามีส่วนสำคัญมากในการทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันในสังคมด้วยความสงบสุข ในแง่นี้คำสอนทางศาสนาจึงมีส่วนละม้ายคล้ายคลึงกับกฎหมาย (พิพัฒน์ พสุธารชาติ, 2549: 179)

สังคมไทยมักถูกเรียกว่าเป็นสังคมเมืองพุทธเพราะประชาชนส่วนใหญ่ในประเทศนับถือศาสนาพุทธ โดยทั่วไปศาสนามีหลักปฏิบัติและคำสอนที่มีผลต่อการดำเนินชีวิตของคนตามที่กล่าวไปแล้ว สำหรับพุทธศาสนามีศีลที่ให้พุทธศาสนิกชนปฏิบัติ เช่น การไม่ฆ่าสัตว์ การไม่ลักทรัพย์ การไม่โกหก การไม่ประพฤติผิดในกาม การไม่ยุ่งเกี่ยวกับของมีเมาตลอดจนอบายมุขต่างๆ จากมุมมองนี้หากคนในสังคมปฏิบัติตามก็จะถูกมองว่า “เป็นคนดี” ตรงกันข้ามหากไม่ปฏิบัติก็อาจจะถูกมองว่า “เป็นคนเลว” ได้เช่นกัน แม้หลักศาสนาบางข้ออาจจะไม่ได้ขัดกับหลักกฎหมายเช่น การดื่มสุราไม่ได้เป็นสิ่งผิดกฎหมายแต่โดยทั่วไปก็มักถูกมองว่าเป็นสิ่งไม่ดี แต่อีกหลายข้อก็สอดคล้องกับหลักกฎหมาย เช่น การฆ่าผู้อื่น การลักทรัพย์ ฯลฯ ดังนั้นเมื่อนักโทษกระทำความผิดจึงไม่ได้ถูกตัดสินจากมุมมองทางกฎหมายเท่านั้นแต่จะถูกตัดสินในเรื่องดีเลวจากมุมมองของศาสนาด้วย และมุมมองจากศาสนาเป็นเรื่องละเอียดอ่อนทางจิตวิญญาณและความรู้สึกมากอาจจะมีผลในแง่ของโทษที่คนในสังคมมีต่อนักโทษ

นอกจากศีลที่เป็นหลักปฏิบัติของชาวพุทธแล้วกฎข้อหนึ่งที่เป็นที่รู้จักกันดีคือกฎแห่งกรรมโดยพระพุทธเจ้าตรัสว่าเราหว่านพืชชนิดใดลงไปเราก็ย่อมจะได้รับผลกรรมชนิดนั้นตอบแทน ความดีย่อมอำนวยผลตอบแทนที่เป็นความสุข ความชั่วย่อมให้ผลที่เป็นทุกข์ นอกจากนี้พุทธศาสนายังได้อธิบายว่าการเวียนว่ายตายเกิดของมนุษย์มีลักษณะวนเวียนไปตามวัฏสงสาร มีลักษณะที่สืบเนื่องเป็นเหตุเป็นผลกันเป็นลูกโซ่ (ปรีชา ช้างขวัญยืนและสมภาร พรหมทา, 2552: 119; 181) ผู้วิจัยมองว่ากฎแห่งกรรมเป็นแนวคิดที่มีอิทธิพลต่อมุมมองที่คนไทยมีต่อการ

ประหารชีวิต กล่าวคือ กฎแห่งกรรมทำให้คนในสังคมมองว่าทำอะไรย่อมต้องได้อย่างนั้นเมื่อนักโทษทำผิดก็ต้องได้รับโทษ เห็นได้จากข่าวที่นำเสนอบางครั้งจะกล่าวว่าการประหารชีวิตเป็นการชดใช้กรรมหรือการก่ออาชญากรรมเป็นการทำกรรม

การที่มองว่าการประหารชีวิตเป็นเวรเป็นกรรมเป็นสิ่งที่มีความหมายแล้ว กรณีหนึ่งที่ผู้วิจัยจะยกมาเป็นข้อสนับสนุนดังกล่าวคือการประหารชีวิตอำแดงอยู่ในสมัยรัชกาลที่ 5 เรื่องดังกล่าวได้ถูกบันทึกในราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษและปรากฏในบันทึกของนักสำรวจดินแดนชาวฮอลันดาชื่อ คาร์ล บ็อคซึ่งแสดงให้เห็นว่าน่าจะเป็นเรื่องใหญ่ในสมัยนั้น เนื้อความที่จะกล่าวต่อไปนี้ผู้วิจัยสรุปความจากหนังสือเรื่อง “หญิงชาวสยาม” (เอนก นาวิกมูล, 2547: 89 - 111) โดยเรื่องราวมีอยู่ว่า “อำแดงอยู่” ซึ่งเป็นภริยาของ “พระบรรพชา” ได้ลักลอบเป็นชู้กับทาสในเรือนของตนชื่อ “อ้ายไธ้” แต่ความไม่ได้ทราบถึงพระบรรพชา นอกจากนางอยู่แล้วอ้ายไธ้ยังมีสัมพันธ์กับทาสด้วยกันคือ “อีเกลี้ยง” วันหนึ่งพระบรรพชาได้กลับมาบ้านขณะที่นางอยู่เล่นชู้กับอ้ายไธ้จึงลงโทษอ้ายไธ้ ดำนางอยู่สงสัยว่าอีเกลี้ยงเป็นคนเอาความไปบอกสามีจึงไปถามแต่อีเกลี้ยงไม่ยอมรับจึงใช้ไม้เคียว ภายหลังจะด้วยแรงจูงใจอะไรไม่ทราบอีเกลี้ยงได้พูดเรื่องที่มีสัมพันธ์กับอ้ายไธ้ อำแดงอยู่โกรธมากจึงเอาตรวนมาล่ามแล้วใช้ไม้ตีแล้วทำอยู่อย่างนั้นเป็นประจำ บางที่ใช้ไม้ตีไฟในเตาตำของลับของอีเกลี้ยงและทรมาณด้วยวิธีอื่นต่าง ๆ นานา จนวันหนึ่งมารดาเลี้ยงของอีเกลี้ยงมาเห็นจึงถามนางอยู่ว่าลูกเลี้ยงตนทำผิดอะไรต้องการเงินหรือจะหาค่าตัวมาส่งให้ นางอยู่ตอบว่าไม่ต้องการ การทรมาณอีเกลี้ยงไม่ได้หยุดแค่นั้นวันหนึ่งนางอยู่ได้ถืออีเกลี้ยงจนแขนหักแล้วให้ทาสจุดไปบนเรือนอีเกลี้ยงทนมไม่ไหวขาดใจตาย

ภายหลังอีเกลี้ยงตายนางอยู่ก็จัดแจงให้ทาสเก็บศพอีเกลี้ยงแล้วบอกว่าพระบรรพชาว่าตายด้วยโรคปัจจุบัน เมื่อเอาศพไปฝังสัปเหร่อขอแก้เผือกดูศพแต่ทาสที่นำศพไปฝังไม่ยอมจากนั้นได้ย้ายไปวัดอื่นๆ ก็เจอแบบเดียวกัน จนไปถึงวัดหนึ่งได้แก้ให้ดูศพแต่เมื่อเห็นแล้วก็ไม่ยอมเผาให้ จนมีคนเอาไปฟ้องทางการ เมื่อพิจารณาศพแล้วพบว่าอีเกลี้ยงตายด้วยการถูกทารุณสภาพศพมีความบอบช้ำมีเลือดไหลออกจากหู เมื่อไต่สวนเรื่องราวแล้วจึงตัดสินให้ประหารชีวิตอ้อย (เมื่อเป็นนักโทษสรรพนามที่เรียกเปลี่ยนไป) โดยไม่ได้รับพระราชทานอภัยโทษ ทั้งนี้มีพระราชวินิจฉัยว่าทาสบางคนอาจจะไม่กล้าฟ้องทางการเพราะนายสั่งอะไรก็จะต้องไม่กล้าขัดเพราะไม่มีอำนาจใดๆ จึงลงโทษทาสคนอื่นๆ ตามสมควรเท่านั้น

การประหารครั้งนั้นเป็นการประหารด้วยการใช้ดาบตัดศีรษะมีเพชรฆาต 6 นาย สวมชุดแดงโดยจะมีการตัดผมนักโทษเพื่อให้เห็นคอถนัด และเอาดินเหนียวอีกก้อนแปะไว้ตรง

ตำแหน่งที่จะลงดาบ ตลอดเวลานักโทษร้องว่า “ฆ่าฉันเสียเร็ว ๆ ฆ่าฉันเสียเร็ว” เพชฌฆาต รำดาบก่อนประหารแล้วก็วิ่งเข้ามาฟันอย่างแรงที่เดียวจนศีรษะขาดเลือดพุ่งออกมาจากร่างที่ไม่มี หัวรากับน้ำฟู มีเสียงพึมพำว่า “มันได้รับผลกรรมของมันแล้ว” ไม่มีคำพูดแสดงความสงสาร เลยแม้แต่ในหมู่หมู่ญาติ

จากเรื่องที่ยกมานี้อาจจะทำให้เห็นความที่ว่าทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่วหรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือเรื่องกฎแห่งกรรมเป็นเรื่องที่อยู่คู่กับสังคมไทยมานาน และเมื่อมีการประหารชีวิตเกิดขึ้นคน ในสังคมจึงอาจจะมองว่าเป็นเรื่องของกรรมและการชดใช้กรรม อีกทั้งสื่อมวลชนเองก็นำเสนอ ความคิดนี้ผ่านตัวบท และหากมองในแง่หนึ่งอาจกล่าวได้ว่ากฎแห่งกรรมสอดคล้องกับทฤษฎี ชดใช้ความผิด (Retribution Theory) กล่าวคือเมื่อเราทำดีธรรมชาติจะจัดสรรผลที่ดีให้เราและ ตรงกันข้ามถ้าทำไม่ดีก็จะได้ผลไม่ดีไปด้วย (ปรีชา ช่างขวัญยืนและคณะ, 2551: 263)

นอกจากนี้เมื่อเรื่องกรรมได้ผสมผสานกับความรู้สึกยิ่งทำให้คนในสังคมมองว่านักโทษ สมควรโดนลงโทษประหารด้วย เพราะเวลาที่เรายินเรื่องการก่ออาชญากรรมที่เลวร้ายหรือ เมื่อเรารู้สึกไม่ปลอดภัยในการใช้ชีวิตประจำวันและความรู้สึกนั้นเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ หรือถ้าเรา ใกล้ชิดกับเหยื่ออาชญากรรมรุนแรง เราจะมีความรู้สึกร่วมอย่างรุนแรงและอาจจะรู้สึกไปได้ว่า ผู้กระทำผิดสมควรถูกลงโทษประหารชีวิต (สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน, 2554: 13)

นอกจากลักษณะของสังคมไทยที่เป็นสังคมพุทธแล้วปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญมากคือ การที่สังคมไทยเป็นสังคมแบบรวมหมู่ (collectivism society) ฮอฟสตีต (Hofstede, 2001) ได้ กล่าวถึงลักษณะทางวัฒนธรรมจากมุมมองความเป็นส่วนตัวว่าแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ลักษณะที่เป็นปัจเจกบุคคล (Individualism) คือ สังคมที่มีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลค่อนข้าง น้อย ทุกคนถูกคาดหวังว่าจะดูแลตนเองและครอบครัวของตน ส่วนลักษณะรวมหมู่ (Collectivism) จะเป็นลักษณะที่ตรงข้ามกัน กล่าวคือ สังคมแบบรวมหมู่จะเป็นสังคมที่คนถูกรวมเป็นส่วนหนึ่งตั้งแต่เกิด สังคมลักษณะนี้จะให้ความสำคัญกับครอบครัวและพวกพ้อง ตลอด ชีวิตของคนกลุ่มนี้จะภักดีและปกป้องกลุ่มของตน

เมื่อพิจารณาลักษณะทางวัฒนธรรมจากมุมมองที่ฮอฟสตีตแบ่งเป็น 2 ประเภทอาจจะ จัดสังคมไทยไว้ในกลุ่มของสังคมแบบรวมหมู่ (collectivism) อีกทั้งแนวคิดทางพุทธศาสนายังสั่ง สมให้คนในสังคมมีค่านิยมต่าง ๆ เช่น ความกตัญญู การยึดมั่นในการทำความดี การเกื้อกูลกัน และกัน ฯลฯ ซึ่งสิ่งหนึ่งที่จะทำให้คนในสังคมอยู่รวมกันได้อย่างสงบเรียบร้อยคือ “การจัด ระเบียบสังคม” ซึ่งเป็นแบบแผนกฎเกณฑ์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของกลุ่มและบุคคลซึ่งเป็น

เงื่อนไขพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงอยู่ โดยทั่วไปการจัดระเบียบสังคมจะประกอบด้วยบรรทัดฐาน (norms) และสถานภาพ (status) บรรทัดฐานคือสิ่งที่คนกำหนดขึ้นและรับรู้ร่วมกันเป็นแบบแผนในการปฏิบัติในการอยู่ร่วมกัน ปกติบรรทัดฐานจะมาจากธรรมเนียม กฎศีลธรรม และกฎหมาย (จ่านงค์ อติวัฒน์สิทธิ์และคณะ, 2549) กล่าวได้ว่าแนวคิดทางพุทธศาสนาและการเป็นสังคมแบบรวมหมู่เป็นสิ่งที่อยู่ในวัฒนธรรมของสังคมไทยและน่าจะส่งผลกระทบต่อภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ และอาจจะกล่าวได้ว่าแนวคิดนี้เป็นแนวคิดที่ฝังลึกลงในสังคมไทยมานาน

5.3.2 การบังคับใช้กฎหมายเพื่อปกครอง

นอกจากกฎของศีลธรรมที่เป็นผลมาจากศาสนาแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่ากฎหมายเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สัมพันธ์กับการนำเสนอภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิต ปัจจัยด้านการบังคับใช้กฎหมายเป็นปัจจัยที่เกิดจากวิถีปฏิบัติของสถาบันทางสังคม (institutional practice) ซึ่งใช้กฎหมายเป็นหลักในการทำให้คนในสังคมยึดถึงปฏิบัติตนภายใต้ขอบเขตเดียวกัน

กฎหมายเปรียบเสมือนกติกาทางสังคมประเภทหนึ่งที่มนุษย์กำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นกฎในการอยู่ร่วมกัน มนุษย์อาจมีกติกาทางสังคมประเภทต่างๆ เช่น ข้อห้ามทางศาสนา จารีต ประเพณี วัฒนธรรม และระบบความเชื่อของผู้คนในชุมชนนั้นๆ (พิพัฒน์ พสุธารชาติ, 2549: 179) เมื่อพิจารณาตัวบทกฎหมายจะพบว่ามีข้อกำหนดว่าการกระทำใดบ้างที่เป็นความผิดและมีบทลงโทษอย่างไร ผู้คนในสังคมในฐานะที่เป็นสมาชิกของสังคมหนึ่งๆ จึงมักยอมรับว่ากฎหมายนั้นชอบธรรมทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะมนุษย์ได้รับการขัดเกลาทางสังคมผ่านการให้รางวัลและการลงโทษ เมื่อสังคมใหญ่ขึ้นคนที่มาหน้าทีลงโทษคือสังคมการลงโทษจึงไม่ใช้การแก้แค้นด้วยตนเอง เมื่อเกิดความเสียหายขึ้นผู้เสียหายจึงหวังว่ารัฐจะยื่นมือเข้ามาช่วยลงโทษผู้กระทำผิดแทนตนได้อย่างเหมาะสม การลงโทษทางอาญาจึงเป็นสิ่งที่สังคมส่วนรวมเห็นว่าจำเป็นต้องมี (ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, 2550: 205) นอกจากนี้เมื่อเข้าเรียนหนังสือก็ถูกขัดเกลาโดยตรงจากโรงเรียนในเรื่องกฎหมายเห็นได้จากกลุ่มสาระสังคมศึกษาที่มีการสอนเรื่องกฎหมายเบื้องต้นและการเมืองการปกครอง ผู้วิจัยมองว่าการสอนดังกล่าวนี้เป็นการใช้ความรู้ใน

การควบคุมพฤติกรรมของคนในสังคมให้เข้าใจหลักปฏิบัติและเคารพกฎหมายซึ่งจะส่งผลให้ดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบเรียบร้อย

ปัจจุบันประมวลกฎหมายอาญาของไทย (ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499) ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2500 ได้มีบทลงโทษความผิดที่ต่อโทษประหารชีวิตว่าใช้เฉพาะกรณีร้ายแรงเท่านั้น โดยมีวิธีการประหารด้วยวิธีการฉีดสารพิษและไม่ประหารผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ตามประมวลกฎหมายได้ระบุงการใช้โทษประหารในลักษณะความผิดหลายลักษณะซึ่งผู้วิจัยจะยกตัวอย่างโดยสรุปใจความบางส่วนดังนี้

ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร

หมวด 1 ความผิดต่อองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาทและผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ได้แก่ ปลงพระชนม์หรือพยายามปลงพระชนม์พระมหากษัตริย์ หรือพระราชินี หรือรัชทายาท, ฆ่าหรือพยายามฆ่าผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์, ประทุษร้ายหรือพยายามประทุษร้ายต่อพระองค์หรือต่อเสรีภาพของพระมหากษัตริย์หรือพระราชินี หรือรัชทายาท หรือต่อร่างกายหรือเสรีภาพของผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ โดยมีลักษณะที่น่าจะเป็นอันตรายแก่พระชนม์หรือชีวิต และผู้ใดสนับสนุนการกระทำที่กล่าวมา (มาตรา 107 มาตรา 108 มาตรา 109 มาตรา 110 มาตรา 111)

หมวด 2 ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักร กล่าวคือ ใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อ(1) ล้มล้างหรือเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญ (2) ล้มล้างอำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร หรืออำนาจตุลาการแห่งรัฐธรรมนูญ หรือให้ใช้อำนาจไม่ได้ หรือ (3) แบ่งแยกราชอาณาจักรหรือยึดอำนาจปกครองในส่วนหนึ่งส่วนใดแห่งราชอาณาจักร (มาตรา 113)

หมวด 3 ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายนอกราชอาณาจักร กระทำการใดๆ เพื่อให้ราชอาณาจักรหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของราชอาณาจักรตกไปอยู่ใต้อำนาจอธิปไตยของรัฐต่างประเทศ หรือเพื่อให้เอกราชของรัฐเสื่อมเสียไป หรือคนไทยคนใดกระทำการรบต่อประเทศหรือเข้าร่วมเป็นข้าศึกของประเทศ (มาตรา 119 มาตรา 121)

หมวด 4 ความผิดต่อสัมพันธไมตรีกับต่างประเทศ ฆ่าหรือพยายามฆ่าราชาธิบดีราชินี ราชสวามี รัชทายาทหรือประมุขแห่งรัฐต่างประเทศซึ่งมีสัมพันธไมตรี รวมถึงผู้แทนรัฐต่างประเทศซึ่งได้รับแต่งตั้งให้มาสู่พระราชสำนัก (มาตรา 132)

ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย ได้แก่ (1) ใช้กำลังประทุษร้ายหรือกระทำการใดอันก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต หรืออันตรายอย่างร้ายแรงต่อร่างกาย หรือเสรีภาพของบุคคลใดๆ (2) กระทำการใดอันก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ระบบการขนส่งสาธารณะ ระบบโทรคมนาคม หรือโครงสร้างพื้นฐานอันเป็นประโยชน์สาธารณะ (3) กระทำการใดอันก่อให้เกิด

ความเสียหายแก่ทรัพย์สินของรัฐหนึ่งรัฐใด หรือของบุคคลใด หรือต่อสิ่งแวดล้อม อันก่อให้เกิด หรือน่าจะก่อให้เกิดความเสียหายทางเศรษฐกิจอย่างสำคัญ โดยมีความมุ่งหมายเพื่อขู่เข็ญหรือ บังคับรัฐบาลไทยรัฐบาลต่างประเทศ หรือองค์การระหว่างประเทศกระทำหรือไม่กระทำการใด อันจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือเพื่อสร้างความปั่นป่วนโดยให้เกิดความหวาดกลัวในหมู่ประชาชนผู้นั้นกระทำความผิดฐานก่อการร้าย ทั้งนี้กระทำในการเดินขบวน ชุมนุม ประท้วง โต้แย้ง หรือเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องให้รัฐช่วยเหลือหรือให้ได้รับความเป็นธรรม อันเป็นการใช้เสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ ไม่เป็นการกระทำความผิดฐานก่อการร้าย (มาตรา 135/1)

ความผิดเกี่ยวกับการปกครอง

หมวด 2 ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ เช่น เจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่ง โดยมีขอบ เช่น เพื่อให้บุคคลใดมอบหรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น เรียกรับหรือยอมรับทรัพย์สินเพื่อกระทำหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่งเป็นต้น (มาตรา 148 มาตรา 149 มาตรา 201 มาตรา 202)

ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน ได้แก่ผู้ใดวางเพลิงเผาที่อยู่อาศัย สถานที่ประชุม โรงมหรสพ สาธารณสมบัติ สถานีรถไฟ ท่าอากาศยาน ฯลฯ ตลอดจนวางเพลิงเผาทรัพย์สินหรือการทำให้เกิดระเบิดเป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย (มาตรา 218 มาตรา 224)

ความผิดเกี่ยวกับเพศ ได้แก่ การข่มขืน กระทำชำเรา รุมโทรม ตลอดจนจนกระทำอนาจารบุคคลอื่นจนถึงแก่ความตาย (มาตรา 277 ทวิ มาตรา 277 ตริ มาตรา 280)

ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ได้แก่ (1) ฆ่าบุพการี (2) ฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ (3) ฆ่าผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน (4) ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน (5) ฆ่าผู้อื่นโดยทรมาณหรือโดยกระทำทารุณโหดร้าย (6) ฆ่าผู้อื่นเพื่อเตรียมการหรือเพื่อความสะดวกในการที่จะกระทำความผิดอย่างอื่น (7) ฆ่าผู้อื่นเพื่อจะเอาหรือเอาไว้ผลประโยชน์อันเกิดแต่การที่ตนได้กระทำความผิดอื่น เพื่อปกปิดความผิดอื่นของตนหรือเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดอื่นที่ตนได้กระทำไว้ (มาตรา 288 มาตรา 289)

ความผิดต่อเสรีภาพ ได้แก่ หน่วงเหนี่ยวหรือกักขังผู้อื่นให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกายจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย รวมถึงการเรียกค่าไถ่จนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำนั้นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจหรือถึงแก่ความตาย (มาตรา 312 ทวิ มาตรา 313)

ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ได้แก่ ชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์จนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย (มาตรา 339 และมาตรา 339 ทวิ มาตรา 340 และมาตรา 340 ทวิ)

นอกจากประมวลกฎหมายอาญาตามที่กล่าวไปแล้ว **พระราชบัญญัติยาเสพติด พ.ศ. 2522** ยังมีการกำหนดบทลงโทษสูงสุดให้ประหารชีวิตในการกระทำเกี่ยวกับยาเสพติดว่า ผู้ใดผลิต นำเข้า หรือส่งออกซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ซึ่งเป็นยาเสพติดประเภทร้ายแรง เช่น เฮโรอีน โดยเป็นการทำเพื่อจำหน่ายหรือมีไว้ครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต หากมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เกินยี่สิบกรัมขึ้นไปต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่หนึ่งล้านบาทถึงห้าล้านบาท หรือประหารชีวิต (มาตรา 65 มาตรา 66)

ผู้ใดใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรมหรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด ให้ผู้อื่นเสพยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นการกระทำเพื่อจูงใจให้ผู้อื่นกระทำความผิดทางอาญา หรือเพื่อประโยชน์แก่ตนเองหรือผู้อื่นในการกระทำความผิดทางอาญา ถ้ายาเสพติดให้โทษซึ่งเป็นวัตถุแห่งการกระทำความผิดเป็นเฮโรอีน และถ้าเป็นการกระทำต่อหญิงหรือต่อบุคคลซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต (มาตรา 93)

จากที่กล่าวไปจะเห็นว่าบทบัญญัติทางกฎหมายได้กำหนดว่าพฤติกรรมใดบ้างที่ต้องระวางโทษประหาร ซึ่งเมื่อพิจารณาข้อมูลข่าวจากแหล่งข้อมูลที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์จะพบว่า เนื้อหาข่าวส่วนหนึ่งจะกล่าวถึงพฤติกรรมที่นักโทษได้กระทำอันเป็นผลให้ถูกตัดสิทธิประหารพฤติกรรมเหล่านั้นล้วนสอดคล้องกับบทลงโทษทางกฎหมาย เช่น บางข่าวกล่าวว่านักโทษมียาเสพติดไว้ครอบครองเพื่อจำหน่ายพร้อมระบุปริมาณซึ่งเกินกว่ากฎหมายกำหนด บางข่าวระบุว่านักโทษวางเพลิงเผาที่อยู่อาศัยจนทำให้ผู้อื่นเสียชีวิต บางข่าวเสนอนักโทษได้ข่มขืนอนาจารจนผู้อื่นเสียชีวิตหรือฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาไตร่ตรองไว้ก่อน ฯลฯ พฤติกรรมดังกล่าวเสนอผ่านการใช้ภาษาที่ปรากฏในวาทกรรมข่าว และหากพิจารณาลำดับการส่งสารจะพบว่า รายละเอียดเหล่านั้นถูกบอกเล่าผ่านการแถลงข่าวของเจ้าหน้าที่รัฐก่อนที่ผู้สื่อข่าวจะนำมาเผยแพร่ในลำดับต่อมาอีกที ดังนั้นจะเห็นว่าทางรัฐเองก็พยายามบอกว่าการลงโทษนั้นเป็นไปตามกระบวนการทางกฎหมายทุกประการ

การดำเนินการทางกฎหมายนั้นจัดเป็นหน้าที่ที่รัฐต้องกระทำ (Essential Function) หน้าที่ประเภทนี้เป็นหน้าที่ที่มีความสำคัญมากเพราะมีผลต่อการคงอยู่ของรัฐ (เอกวิทย์ มณีธร, 2554: 41) กล่าวคือรัฐประกอบด้วยประชาชนจำนวนมากจำเป็นต้องปกครองโดยบัญญัติกฎหมายให้คนปฏิบัติตาม หากรัฐเพิกเฉยต่อการลงโทษผู้กระทำผิดก็จะทำให้คนในสังคมไม่เกรงกลัวและอาจส่งผลให้มีการละเมิดข้อกฎหมายจนก่อให้เกิดความวุ่นวายในการอยู่ร่วมกันได้

การลงโทษผู้กระทำผิดมีระดับความรุนแรงหลายระดับ การประหารชีวิตเป็นบทลงโทษที่รุนแรงที่สุดคือกำจัดนักโทษออกไปจากสังคมโดยถาวร ผลของการลงโทษนี้ก็เกินไปเพื่อประโยชน์ของการปกครอง กล่าวคือ ใช้การประหารปรามคนในสังคมให้กลัวที่จะทำความผิด ดังที่เห็นได้จากการให้สัมภาษณ์ของเจ้าหน้าที่รัฐที่กล่าวต่อผู้สื่อข่าวว่าต้องการให้ชาวการประหารปรามคนในสังคมให้กลัวที่จะกระทำผิดเพราะอาจจะทำให้มีจุดจบอย่างเดียวกับนักโทษประหารตามที่ผู้วิจัยได้เสนอไปแล้ว

นอกจากนี้เมื่อวิเคราะห์เนื้อหาข่าวยังพบอีกว่าสื่อมักรายงานว่านักโทษได้ยื่นขอพระราชทานอภัยโทษแต่ฎีกาตกจึงมีการประหารเกิดขึ้น ซึ่งหากพิจารณาถึงข้อมูลดังกล่าวสอดคล้องกับลำดับขั้นของกฎหมาย กล่าวคือกฎหมายระบุว่านักโทษมีสิทธิยื่นฎีกาเพื่อขอพระราชทานอภัยโทษในระยะเวลา 60 วันหลังจากฟังคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจะถวายความเห็นว่าจะขอพระราชทานอภัยโทษหรือไม่ (อุททิศ แสนโกติก, 2525: 213) ไม่เพียงเท่านั้นการประหารชีวิตมักมีข้อความแสดงให้เห็นว่านักโทษเสียชีวิตแล้วซึ่งมองในแง่หนึ่งอาจเป็นการรายงานสิ่งที่เกิดขึ้นตามข้อเท็จจริงแต่ในขณะเดียวกันการเสนอว่าเสียชีวิตยังสอดคล้องตามที่กฎหมายระบุ โดยกฎหมายระบุว่าผู้ต้องโทษประหารให้เอาไปยิงเสียชีวิตซึ่งภายหลังเปลี่ยนเป็นการฉีดสารพิษให้ตาย ดังนั้นต้องการรายงานข่าวจึงระบุวิธีการที่ใช้ประหารและกล่าวว่านักโทษเสียชีวิตเสมอ ทั้งยังมีการยืนยันว่านักโทษได้ตายจริงโดยมีผู้แทนจากหน่วยงานต่างๆ มาเป็นสักขีพยานในการประหาร

จากที่กล่าวมาทำให้เห็นได้ว่าการบังคับใช้กฎหมายเพื่อปกครองของรัฐเป็นวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรมที่สัมพันธ์กับภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตที่สื่อผ่านตัวบท

5.3.3 นโยบายต่อต้านยาเสพติด

นอกจากปัจจัยทางด้านสังคมวัฒนธรรม (Societal) และสถาบันทางสังคม (Institutional) อีกปัจจัยหนึ่งที่แฟร์คลัฟได้กล่าวถึงในกรอบการวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางวัฒนธรรม คือ การพิจารณาสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในบริบทของการผลิตวาทกรรม (Situational) ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยทางสังคมด้านสถานการณ์ที่สัมพันธ์กับการเสนอภาพตัวแทนของนักโทษประหาร

ประกอบด้วยปัจจัยสำคัญ 2 ปัจจัยได้แก่ นโยบายต่อต้านยาเสพติด และ การรณรงค์เพื่อต่อต้านการประหารชีวิตของกลุ่ม NGOs ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะอธิบายปัจจัยด้านนโยบายต่อต้านยาเสพติด

การดำเนินการแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยการมีส่วนร่วมของหน่วยงานต่างๆ ได้เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการที่ชัดเจนในสมัยรัฐบาล นายชวน หลีกภัย โดยมีคำสั่งเรื่อง “นโยบายการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด” ต่อมาเมื่อเข้าสู่สมัยรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร การปราบปรามยาเสพติดเป็นนโยบายเร่งด่วนโดยมีการแถลงต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2544 การดำเนินการปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตรได้รับการยอมรับว่าแข็งกร้าวก่อให้เกิดผลทั้งทางบวกและลบ ผลด้านลบที่เกิดขึ้นคือมีการฆ่าตัดตอนรายวันเกิดขึ้นในพื้นที่ทั่วประเทศ (อุไรวรรณ พัฒนาสัตยวงศ์และคณะ, 2548: 5-12 อ้างถึงใน พิณิจ ลาภานานนท์, 2550: 5) และเนื่องจากรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร สมัยที่ 1 จัดตั้งด้วยพรรคการเมืองพรรคเดียวเป็นครั้งแรกในประเทศไทย เสียงของประชาชนจึงเป็นฐานในการใช้อ้างถึงความชอบธรรมในอำนาจดังนั้นแม้นโยบายบางอย่างที่อาจจะก่อให้เกิดความรุนแรงได้ อย่างไรก็ตามนโยบายการทำสงครามปราบปรามยาเสพติดในปี พ.ศ. 2546 ของรัฐบาลทักษิณ 1 สามารถดำเนินไปด้วยความเห็นชอบจากประชาชน (ธัญญรัตน์ ทิวถนอม, 2550: 173)

เมื่อครบกำหนดการประกาศสงครามยาเสพติดในระยะที่ 2 รัฐบาลได้ประกาศด้วยความพึงพอใจเป็นอย่างยิ่งว่าปัญหายาเสพติดโดยภาพรวมลดลงไปจากเมื่อต้นปีอย่างมากโดยเฉพาะเมื่อเทียบระหว่างเดือนมกราคมกับเดือนธันวาคม 2546 พบว่าภาพความรุนแรงของปัญหายาเสพติดเหลือเพียงร้อยละ 15 จากเดิมที่มีความรุนแรงถึงกว่าร้อยละ 91 ซึ่งเป็นไปตามเป้าหมายคือ ยาเสพติดหมดไปหรือเบาบางลง (มะลิวัลย์ ยงยุทธ, 2546 อ้างถึงใน พิณิจ ลาภานานนท์, 2550: 29)

ผู้วิจัยสังเกตว่าจากนโยบายปราบปรามยาเสพติดทำให้จำนวนนักโทษในคดียาเสพติดถูกประหารมีจำนวนมากขึ้น และการนำเสนอข่าวยังเน้นที่ประเด็นของยาเสพติดอย่างชัดเจน โดยเมื่อพิจารณาการลงโทษประหารนักโทษพบว่าสมัยรัฐบาลนายชวน หลีกภัย (9 พฤศจิกายน พ.ศ. 2540 ถึง 9 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2544) มีการประหารชีวิตนักโทษทั้งสิ้น 19 รายในจำนวนนี้มีนักโทษคดียาเสพติด 2 ราย รายแรกในวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2542 จำนวน 1 ราย ตามด้วยรายต่อมาเมื่อวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2543 ต่อมาเมื่อเข้าสู่ยุคของรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร(9 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2544 ถึง 11 มีนาคม พ.ศ. 2548)มีนโยบายทำสงครามยาเสพติดซึ่งเป็นนโยบายเร่งด่วนและเป็นที่ยึดถืออย่างแพร่หลายในสมัยนั้นก็มีการประหารชีวิตนักโทษในคดี

ยาเสพติดอย่างต่อเนื่องทุกปีโดยในระหว่างปี พ.ศ. 2545 – 2546 มีการประหารชีวิตนักโทษทั้งสิ้น 26 ราย ในจำนวนนี้เป็นคดียาเสพติด 14 ราย จากที่กล่าวมานี้จะเห็นว่านโยบายปราบปรามยาเสพติดซึ่งเป็นนโยบายหลักในสมัยนั้นได้ส่งผลให้มีการประหารนักโทษในคดียาเสพติดมากขึ้น นอกจากนี้เมื่อพิจารณาการนำเสนอข่าวยังทำให้เห็นว่ามุ่งเน้นให้ความสำคัญที่คดียาเสพติด เห็นได้จากพาดหัวข่าวในช่วงนั้นจะมุ่งเน้นว่านักโทษถูกประหารในคดียาเสพติด เช่น

ตัวอย่างที่ 35 “บางขวางยิงเป้า ‘ยาบ้า’ ประเดิมยุค ‘แมว’ รายแรก”

(เดลินิวส์ 12 เมษายน 2544)

ตัวอย่างที่ 36 “ประหาร แก๊งนักค้ายา 4 ศพรวด ทำสนองนโยบายรัฐบาลเป็นการปรามให้คนกลัวทัพบก 3 จับยาบ้า 7.6 ล้านเม็ด”

(ไทยรัฐ 20 เมษายน 2544)

ตัวอย่างที่ 37 “ยิงเป้า 5 เดนมมนุษย์ จ่อคิวอีก 3 ค้ายาห้ามฎีกาชีวิต”

(สยามรัฐ 19 เมษายน 2544)

จากตัวอย่างที่ยกมานี้จะเห็นว่าการพาดหัวข่าวมุ่งชูประเด็นยาเสพติดเป็นสำคัญเช่น ตัวอย่างที่ 35 ก็เน้นว่าเป็นการประหาร “ยาบ้า” ประเดิมนโยบายสงครามยาเสพติดในยุค พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ตัวอย่างที่ 36 ก็เน้นว่าการประหารครั้งนั้นประหารผู้ค้ายาบ้าและเป็นการทำเพื่อปรามคนในสังคมให้กลัวที่จะทำผิด หากอ่านรายละเอียดในเนื้อหาข่าวก็จะพบข้อเท็จจริงว่าการประหารครั้งนั้นไม่ได้ประหารเพียงแค่ 4 ราย แต่ประหาร 5 รายโดยอีก 1 รายเป็นนักโทษในคดีฆ่าผู้อื่น ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นการพาดหัวข่าวที่ทำให้นักโทษค้ายาโดดเด่นขึ้นมากจากคดีอื่นๆ เพื่อให้เห็นว่ารัฐบาลเน้นนโยบายนี้ ส่วนตัวอย่างที่ 37 แม้จะเป็นการพาดหัวข่าวว่ามีการประหาร 5 คนตามความเป็นจริงแต่ก็มีเนื้อความต่อมาว่า “จ่อคิวอีก 3 ค้ายาห้ามฎีกา” ซึ่งแสดงให้เห็นว่ารัฐมีสิทธิที่จะประหารนักโทษได้เรื่อยๆหากนักโทษนั้นทำผิดและยังสื่อให้เห็นว่ารัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับการปราบปรามยาเสพติดผ่านการพาดหัวข่าวว่า “ค้ายาห้ามฎีกา” คือไม่ต้องการให้โอกาสนักค้ายาในการลดโทษหรือกลับออกไปทำความผิดอีก

ตัวอย่าง 38 “ยิงเป้า 3 นักค้ายาจ่อคิวอีก 389 คน ศิวะมันใจสยบปัญหายาเสพติดลดแน่”

(สยามรัฐ 25 เมษายน 2545)

ตัวอย่างที่ 38 นี้เป็นอีกหนึ่งกรณีที่แสดงให้เห็นว่าการพาดหัวข่าวให้ความสำคัญกับนโยบายปราบปรามยาเสพติดในสมัย พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร กล่าวคือตามข้อเท็จจริงแล้วในครั้งนั้นมีการประหารทั้งสิ้น 5 รายในจำนวนนี้มีนักโทษคดียาเสพติด 3 ราย ฆ่าผู้อื่น 2 ราย จากตัวอย่างจะเห็นว่าเป็นการพาดหัวข่าวโดยชูประเด็นเรื่องยาเสพติด โดยกล่าวว่าอธิบดีกรมราชทัณฑ์ในขณะนั้นมั่นใจว่าจะช่วยลดปัญหาเสพติด และยังกล่าวว่ามีนักโทษอีกจำนวนมากที่รอรับการลงโทษเพื่อความในพาดหัวลักษณะนี้ทำให้เห็นว่ารัฐบาลดำเนินการอย่างจริงจังในนโยบายนี้

จากที่กล่าวไปจะเห็นว่านโยบายต่อต้านยาเสพติดเป็นปัจจัยด้านสถานการณ์ที่สัมพันธ์กับการนำเสนอภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตามนอกจากนโยบายต่อต้านยาเสพติดแล้วปัจจัยด้านสถานการณ์อีกปัจจัยหนึ่งได้แก่ การรณรงค์เพื่อต่อต้านการประหารชีวิตขององค์กรสิทธิมนุษยชน

5.3.4 การรณรงค์คัดค้านโทษประหารขององค์กรสิทธิมนุษยชน

หากพิจารณาสถานการณ์ที่เกิดขึ้นช่วงที่มีการผลิตวาทกรรมเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิต นอกจากปัจจัยด้านการต่อต้านยาเสพติดแล้วอีกปัจจัยสำคัญได้แก่ การรณรงค์คัดค้านโทษประหารชีวิตขององค์กรสิทธิมนุษยชน

องค์กรด้านสิทธิมนุษยชนที่มีบทบาทสำคัญในประเทศไทยคือ “สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ” และ “แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย” ซึ่งทั้งสององค์กรล้วนเป็นองค์กรที่คอยดูแลด้านสิทธิมนุษยชน

จากการดำเนินนโยบายด้านการปราบปรามยาเสพติดที่เกิดขึ้นส่งผลให้ต่อมาองค์กรสิทธิมนุษยชนออกมาเคลื่อนไหวเพื่อต่อต้าน โดยเหตุผลที่องค์กรสิทธิมนุษยชนออกมาเรียกร้องให้มีการยกเลิกประกอบด้วยหลายเหตุผลได้แก่การประหารเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน การประหารชีวิตไม่สามารถแก้ไขได้หากประหารผิดพลาด ความทรมานของนักโทษขณะรอคำ

พิพากษาและถูกประหารโดยไม่รู้ล่วงหน้า การประหารไม่ว่าด้วยวิธีการใดล้วนเป็นสิ่งที่ไม่น่าดู และสร้างความเจ็บปวด ฯลฯ

สำหรับองค์กรด้านสิทธิมนุษยชนที่ออกมาเคลื่อนไหวอย่างสม่ำเสมอกรณีเกี่ยวกับการประหารชีวิตในประเทศไทยคือ “แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย” โดยกล่าวว่า การประหารชีวิตไม่ได้มีผลต่อการลดปริมาณการเกิดอาชญากรรมโดยยกผลการศึกษาในต่างประเทศมากกล่าวว่า “ในประเทศแคนาดา 27 ปีหลังจากยกเลิกโทษประหารชีวิต อัตราการฆาตกรรมลดลง 44% เมื่อเทียบกับเมื่อปี 2518 สมัยที่ยังมีการใช้โทษประหารชีวิตอยู่ โทษประหารชีวิตไม่ได้ช่วยให้สังคมปลอดภัยขึ้น แต่ยังส่งผลกระทบที่เลวร้ายต่อสังคม การที่รัฐอนุญาตให้มีการประหารบุคคลแสดงถึงการสนับสนุนต่อการใช้กำลัง และการส่งเสริมวงจรความรุนแรง” (สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน, 2554) ด้านการประหารโรคจิตยาเสพติดทางองค์กรได้กล่าวไว้ว่า “กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (*International Covenant on Civil and Political Rights - ICCPR*) ระบุว่า “ในประเทศที่ยังมีได้ยกเลิกโทษประหารชีวิต การลงโทษประหารชีวิตอาจกระทำได้เฉพาะคดีอุกฉกรรจ์ที่สุดตามกฎหมายที่ใช้” ในเดือนเมษายน 2550 ผู้รายงานพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการสังหารโดยพลการหรือนอกกระบวนการกฎหมาย ซึ่งทำหน้าที่เป็นพยานผู้ชำนาญการในการไต่สวนความชอบตามรัฐธรรมนูญแห่งอินโดนีเซีย ได้กล่าวกับศาลรัฐธรรมนูญว่า “ความตายไม่ใช่การแก้ปัญหาที่เหมาะสมต่อความผิดด้านการค้ายาเสพติด” (สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน, 2554)

จากเหตุผลโต้แย้งขององค์กรสิทธิมนุษยชนข้างต้นทำให้ต่อมาเกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการลงโทษประหารชีวิตมาเป็นการฉีดสารพิษ เพราะการลงโทษประหารด้วยการฉีดสารพิษดูเหมือนจะเป็นกระบวนการประหารที่มีความโหดร้ายทารุณน้อยที่สุด (สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน, 2554; รัญญรัตน์ ทิวถนอม, 2550: 173) ดังจะเห็นได้จากการที่อธิบดีกรมราชทัณฑ์ได้ให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวเมื่อมีการประหารโดยการฉีดยาเป็นครั้งแรกว่า “การประหารชีวิตครั้งนี้เป็นหลักการของการประหารชีวิตแบบสากล โดยสมาคมนักอาชญาวิทยา ระหว่างประเทศ คือ ต้องไม่ให้ร่างกายผู้ถูกประหารมีเลือดโทรม และต้องตายทันทีและไม่ทำต่อที่สาธารณะเพื่อประจาน” (คมชัดลึก 13 ธันวาคม 2546)

พาดหัวข่าวในช่วงที่เปลี่ยนแปลงการประหารมาเป็นการฉีดยาจึงไม่ได้กล่าวถึงว่าการประหารนั้นเป็นการประหารในคดียาเสพติด แต่เปลี่ยนมาเน้นว่าใช้รูปแบบประหารโดยการฉีด

ยา และไม่นำเสนอภาพที่น่ากลัวแต่จะเน้นการบรรยายว่าการฉีดยาทำให้นักโทษเสียชีวิตอย่างสงบตามที่ผู้วิจัยได้อธิบายไว้ในส่วนของกลวิธีทางภาษาไปแล้ว

กล่าวได้ว่าแนวคิดทางศาสนาและการเป็นสังคมแบบรวมหมู่ซึ่งเป็นกฎทางด้านศีลธรรมที่ฝังรากลึกในสังคมไทย การบังคับใช้กฎหมายซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่กระทำผ่านสถาบันทางสังคม และนโยบายต่อต้านยาเสพติดซึ่งเป็นสถานการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นช่วงที่มีการผลิตตัวท เป็นปัจจัยที่สอดคล้องกันและสัมพันธ์กับการผลิตวาทกรรมดังที่ปรากฏโดยมีปัจจัยด้านการณรงค์ต่อต้านโทษประหารของกลุ่ม NGOs เป็นปัจจัยที่ได้แย้งอยู่

สรุปวิถีปฏิบัติทางสังคมและวัฒนธรรมที่สัมพันธ์กับภาพตัวแทน

แฟร์คลัฟ (1995a: 62) กล่าวว่า การวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม (sociocultural practice) ควรพิจารณาจากสถานการณ์อยู่ในบริบท (situational context) ในช่วงที่มีการผลิตวาทกรรม จากนั้นพิจารณาที่การปฏิบัติของสถาบันทางสังคม (institutional practice) ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์นั้น สุดท้ายคือพิจารณากรอบแนวคิดทางสังคมและวัฒนธรรม (society and culture) ทั้งหมดนี้จะแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของวิถีปฏิบัติทางสังคม วัฒนธรรมกับวาทกรรมที่ถ่ายทอดออกมา

หากพิจารณาปัจจัยทั้ง 4 ที่ผู้วิจัยเสนอไปจากกล่าวได้ว่าปัจจัยที่สัมพันธ์กับสถานการณ์ในช่วงที่มีการผลิตวาทกรรม คือ นโยบายปราบปรามยาเสพติด และการต่อต้านการประหารชีวิตขององค์กรสิทธิมนุษยชน ซึ่งเกิดขึ้นพร้อมๆ กัน **“นโยบายปราบปรามยาเสพติด”** สัมพันธ์กับการนำเสนอข่าวว่ายาเสพติดเป็นภัยร้ายแรงต่อสังคมและประเทศชาติผู้ค้ายาจึงเป็นคนที่ไม่มีค่า เป็นเศษเดนของสังคม สมควรที่จะถูกประหารชีวิตซึ่งสัมพันธ์กับภาพตัวแทนของนักโทษประหารคือ **“นักโทษเป็นคนที่สังคมไม่ต้องการ”** ส่วน **“การต่อต้านการประหารชีวิตขององค์กรด้านสิทธิมนุษยชน”** เป็นปัจจัยหนึ่งส่งผลให้ต่อมา มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการประหารจากการยิงเข้ามาเป็นการฉีดยาซึ่งทำให้นักโทษไม่เจ็บปวดทรมานซึ่งสัมพันธ์กับภาพตัวแทน **“การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม”**

หากพิจารณาจากปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมที่ผู้วิจัยได้นำเสนอไปข้างต้นปัจจัยที่สัมพันธ์กับสถาบันทางสังคมคือ **“การบังคับใช้กฎหมาย”** การบังคับใช้กฎหมายสัมพันธ์กับตัวบทโดยสื่อว่านักโทษได้กระทำผิดกฎหมายโดยเจตนาจึงถูกดำเนินการทางกฎหมาย และการดำเนินการทางกฎหมายมีความรอบคอบรัดกุมมีศักดิ์พยาน ซึ่งสัมพันธ์กับภาพตัวแทน **“นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย”** และ **“การประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย”**

ส่วนปัจจัยด้านสังคมวัฒนธรรมที่มีความสัมพันธ์กับภาพตัวแทนในตัวบทคือ **“แนวคิดพุทธศาสนาและการเป็นสังคมแบบรวมหมู่”** แนวคิดทางพุทธศาสนาเรื่องกรรมได้ฝังรากลึกลงในความคิดของคนในสังคมไทยโดยมีผลต่อการมองชีวิตว่าเป็นเรื่องของเหตุและผล ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วดังนั้นแนวคิดเรื่องกรรมจึงน่าจะสัมพันธ์กับภาพตัวแทน **“นักโทษประหารเป็นผู้ก่อกรรม”** โดยสื่อว่านักโทษประหารเป็นผู้ทำกรรมชั่วมกับผู้เสียหายอย่างโหดเหี้ยมและไร้ศีลธรรม นอกจากนี้ยังสัมพันธ์กับภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่า **“การประหารชีวิตเป็นการชดใช้กรรม”** โดยสื่อว่าการประหารเป็นการชดใช้กรรมที่นักโทษก่อไว้ เมื่อนักโทษกระทำความรุนแรงกับเหยื่อสุดท้ายก็ต้องพบกับการประหารซึ่งเป็นกระบวนการที่น่ากลัว

จากที่กล่าวไปจะเห็นว่ามิติด้านสังคมและวัฒนธรรมอันประกอบด้วย การบังคับใช้กฎหมาย นโยบายปราบปรามยาเสพติด การต่อต้านการประหารชีวิตขององค์กรสิทธิมนุษยชน และแนวคิดพุทธในสังคมไทยล้วนเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการผลิตวาทกรรมเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตออกมาเป็นภาพตัวแทนตามที่ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ไป ทั้งนี้ภาพตัวแทนที่ปรากฏสัมพันธ์ยังสัมพันธ์กับภาษาอย่างแนบแน่นโดยเห็นได้จากการที่สื่อมวลชนใช้กลวิธีทางภาษาประเภทต่างๆ ตามที่ปรากฏในตัวบท

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับภาพตัวแทนของนักโทษ ประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทยตามแนวทฤษฎีวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ โดยใช้วิธีวิเคราะห์ตามแนวภาษาศาสตร์ (linguistically oriented CDA) เพื่อวิเคราะห์ว่าภาพตัวแทนที่ปรากฏมีภาพใดบ้างและกลวิธีทางภาษาประเภทใดบ้างที่สื่อภาพตัวแทนเหล่านั้น ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากหนังสือพิมพ์รายวันไทยจำนวน 6 ชื่อฉบับได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ มติชน ข่าวสด คมชัดลึก และสยามรัฐ จากกรณีการประหารชีวิตตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 ถึง พ.ศ. 2552 รวมระยะเวลา 14 ปี มีการประหารชีวิต 26 ครั้งและมีนักโทษถูกประหารในช่วงเวลาดังกล่าว 50 ราย

ผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ กลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตมีหลายกลวิธี เช่น การเลือกใช้คำศัพท์ การใช้มูลบท การใช้สัทพยางค์ เป็นต้น ทั้งนี้มีกลวิธีที่พบเพิ่มจากสมมติฐานคือ การใช้การเล่าเรื่อง และการใช้สำนวน ส่วนกลวิธีที่ไม่พบจากสมมติฐานที่ตั้งไว้คือการใช้อุปมาอุปไมย กลวิธีเหล่านี้ประกอบสร้างภาพตัวแทนของนักโทษประหารที่ว่า นักโทษเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย นักโทษเป็นบุคคลที่มีจิตใจโหดเหี้ยม นักโทษเป็นผู้กระทำผิดซ้ำซาก ฯลฯ ส่วนภาพตัวแทนของการประหารชีวิต คือ การประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย การประหารชีวิตเป็นการชดใช้กรรม ฯลฯ โดยมีรายละเอียดดังนี้

6.1 สรุปผลการวิจัย

6.1.1 โครงสร้างความหมายระดับมหภาค (semantic macro structure)

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์โครงสร้างความหมายระดับมหภาคโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1) โครงสร้างความหมายระดับมหภาคที่ปรากฏใน “พาดหัวข่าว” 2) โครงสร้างความหมายระดับมหภาคที่ปรากฏใน “เนื้อหาข่าว” ซึ่งสรุปผลการศึกษาดังนี้

6.1.1.1 โครงสร้างความหมายระดับมหภาคที่ปรากฏในพาดหัวข่าว จาก การวิเคราะห์พบว่าพาดหัวข่าวเกี่ยวกับการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทยจะ ประกอบด้วยองค์ประกอบด้านเนื้อหาทั้งหมด 4 ด้าน ได้แก่

1) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหาร การพาดหัวข่าวจะมีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับ นักโทษประหารโดยกล่าวว่าผู้ที่เป็นเป้าของการประหารเป็นใคร ลักษณะของข้อมูลเกี่ยวกับ นักโทษประหารที่ปรากฏในพาดหัวข่าวจะสามารถแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ การระบุเพียง สถานภาพนักโทษ การระบุสถานภาพนักโทษประกอบกับพฤติกรรมหรือคดีความผิด การ ระบุเพียงพฤติกรรมหรือความผิดโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการประหาร คือการระบุ ข้อมูลเกี่ยวกับ กระบวนการประหารชีวิตซึ่งประกอบด้วย การให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ทำการประหาร การระบุ วิธีการที่ใช้ประหาร ฯลฯ

3) การให้สถิติเกี่ยวกับนักโทษประหาร การให้ข้อมูลส่วนนี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่จำนวนนักโทษที่ถูกประหารในครั้งนั้น จำนวนนักโทษที่ถูกประหารในปีนั้น จำนวน นักโทษที่รอการประหาร

4) การแทรกข่าวอาชญากรรมอื่น ๆ คือ การที่หนังสือพิมพ์พาดหัวข่าวการประหาร ชีวิต แต่ในการพาดหัวได้ปรากฏประเด็นข่าวอื่นร่วมด้วย ส่วนใหญ่พาดหัวที่ปรากฏร่วมกันนี้มัก เป็นคดียาเสพติด

องค์ประกอบด้านเนื้อหาที่พบมากที่สุดในการสร้างโครงสร้างความหมายระดับมหภาค 3 ลำดับ แรก ได้แก่ 1) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหารโดยปรากฏร้อยละ 87.18 2) การระบุวิธีการ ที่ใช้ทำให้นักโทษเสียชีวิตปรากฏร้อยละ 61.54 3) จำนวนนักโทษที่ถูกประหารในครั้งนั้น ปรากฏร้อยละ 43.59 ทำให้เห็นว่า “การพาดหัวข่าว” เกี่ยวกับการประหารชีวิตจะมุ่งเน้นการ นำเสนอว่า “มีการประหารนักโทษที่ทำผิดหรือมีพฤติกรรมใด ถูกประหารชีวิตโดยวิธีการใด จำนวนกี่ราย” ซึ่งหากพิจารณาต่อไปจะเห็นว่า การนำเสนอในลักษณะนี้ทำให้เห็นความเป็นเหตุ เป็นผลของเหตุการณ์

6.1.1.2 โครงสร้างความหมายระดับมหภาคในเนื้อหาข่าว จากการวิเคราะห์พบว่า การนำเสนอข่าวเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทยประกอบไปด้วยองค์ประกอบใหญ่ 7 ด้าน ได้แก่

1) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหาร เนื้อหาส่วนนี้จะให้ข้อมูลว่านักโทษเป็นใคร อายุเท่าไร มีภูมิลำเนาจังหวัดใด ถูกประหารชีวิตด้วยคดีความผิดใด

2) การให้รายละเอียดเกี่ยวกับอาชญากรรม เนื้อหาส่วนนี้ประกอบด้วย การให้ข้อมูลเกี่ยวกับวันเวลาและสถานที่ที่เกิดอาชญากรรม พฤติกรรมของนักโทษ และผลของการก่ออาชญากรรม ซึ่งทำให้เห็นพฤติกรรมที่นักโทษได้ก่อขึ้นโดยละเอียดซึ่งทำให้ผู้รับสารหรือผู้อ่านหนังสือพิมพ์มองว่านักโทษเป็นผู้ที่พฤติกรรมเหี้ยมโหดและผลของพฤติกรรมทำให้คนในสังคมเป็นอันตรายทั้งทางตรงและทางอ้อม

3) การให้รายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินคดี เนื้อหาส่วนนี้ประกอบด้วย การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการจับกุมของเจ้าหน้าที่ การพิจารณาความของศาล และการขอพระราชทานอภัยโทษ ซึ่งทำให้เห็นว่ากระบวนการทางกฎหมายมีลำดับขั้นตอนหลายขั้นและอาจจะต้องใช้เวลาในการดำเนินคดี ขั้นตอนเหล่านี้ทำให้เห็นว่ามี การพิจารณาความหลายรอบเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด

4) การให้รายละเอียดเกี่ยวกับกระบวนการประหารชีวิต เนื้อหาส่วนนี้ประกอบด้วย การให้ข้อมูลเกี่ยวกับวันเวลาและสถานที่ที่ประหารชีวิต รายละเอียดเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประหาร รายละเอียดขั้นตอนก่อนการประหาร เช่น การเบิกตัวตัว และตรวจสอบข้อมูล การสั่งเสียและเขียนพินัยกรรม การทำพิธีกรรมทางศาสนา อาหารมื้อสุดท้าย รายละเอียดเกี่ยวกับการทำให้นักโทษเสียชีวิต เช่น วิธีการประหาร ระยะเวลาที่นักโทษเสียชีวิต การรักษาศพนักโทษ รายละเอียดส่วนนี้ทำให้เห็นกระบวนการประหารโดยละเอียดว่าใช้อะไรเป็นเครื่องมือการประหารซึ่งทำให้ผู้อ่านเกิดความหดหู่และน่ากลัวเพราะทำให้การประหารทำให้นักโทษเสียชีวิต อย่างไรก็ตามขั้นตอนต่างๆ ก็แสดงให้เห็นความมีมนุษยธรรมของรัฐที่มีต่อนักโทษเช่น การจัดเตรียมอาหารมื้อสุดท้าย การให้นักโทษทำพิธีกรรมทางศาสนาเพื่อให้จิตใจสงบ

5) การให้สถิติเกี่ยวกับการประหารชีวิต เนื้อหาส่วนนี้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนนักโทษที่ถูกประหารในปีนั้นและจำนวนนักโทษที่รอการประหารชีวิตซึ่งแสดงให้เห็นความ

ต่อเนื่องของการประหารซึ่งผู้วิจัยมองว่าเป็นการให้ข้อมูลเพื่อเตือนสติหรือปรามให้คนในสังคมกลัวที่จะกระทำความผิด

6) การยกคำกล่าวของบุคคลต่าง ๆ ประกอบด้วยการยกคำพูดของเจ้าหน้าที่ และนอกจากนี้ยังมีการยกคำพูดของบุคคลทั่วไปด้วยซึ่งคำพูดที่ยกมาช่วยสื่อให้เห็นทัศนคติด้านต่าง ๆ ของเจ้าหน้าที่ผ่านการให้สัมภาษณ์แก่ผู้สื่อข่าว เช่น การมองว่าการประหารเป็นกระบวนการทางกฎหมาย หรือกล่าวว่าการประหารเป็นกระทำที่ขู่ให้คนที่คิดจะทำผิดกลัวให้ดูไว้เป็นตัวอย่าง

7) การแทรกข่าวอาชญากรรมอื่น ๆ เป็นการแทรกข่าวอื่น ๆ ที่เป็นการก่ออาชญากรรม เช่น ข่าวการจับยาเสพติดโดยจะเขียนรวมไว้ในข่าวเดียวกันซึ่งช่วยทำให้เห็นว่ามีความร้ายแรงมากมายที่จำเป็นต้องลงโทษประหาร

จากองค์ประกอบด้านเนื้อหาที่กล่าวไปนี้เมื่อวิเคราะห์สถิติพบว่าองค์ประกอบที่ปรากฏมากกว่า ร้อยละ 50 ได้แก่ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับความผิดของนักโทษประหาร (ร้อยละ 96.04) การให้ข้อมูลส่วนตัวของนักโทษประหาร (ร้อยละ 91.09) พฤติกรรมของนักโทษประหาร (ร้อยละ 86.14) วันเวลาและสถานที่ประหารชีวิต (ร้อยละ 86.14) วิธีการทำให้นักโทษเสียชีวิต (ร้อยละ 69.31) การพิจารณาของศาล (ร้อยละ 68.32) การจับกุมของเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 52.48) รายละเอียดเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประหาร (ร้อยละ 51.49)

ความถี่ที่ปรากฏนี้แสดงให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์รายวันไทยให้ความสำคัญกับเนื้อหาข่าว โดยเน้นการนำเสนอว่า “นักโทษประหารเป็นใคร ก่ออาชญากรรมอะไร เจ้าหน้าที่จับกุมอย่างไร ถูกประหารชีวิตที่ไหนเมื่อไรโดยวิธีการใด มีใครเป็นสักขีพยาน และศาลพิจารณาตามขั้นตอนอย่างไร” เมื่อพิจารณาโครงสร้างความหมายดับมหภาคในเนื้อหาข่าวจะเห็นว่าเนื้อหาที่ปรากฏแสดงความเป็นเหตุเป็นผล (cause-effect) การนำเสนอในลักษณะดังกล่าวนี้หากมองผ่านมุมมองทางพุทธศาสนาจะเห็นว่าสัมพันธ์กับแนวคิดเรื่องกรรมกล่าวคือเมื่อเราทำอะไรเราย่อมได้สิ่งนั้น

6.1.2 กลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวตนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตในหนังสือพิมพ์รายวันไทย

จากการศึกษาพบว่ามีกลวิธีทางภาษาที่สื่อภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตพบว่ามีกลวิธีที่สำคัญ 5 กลวิธี ได้แก่ การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำ การใช้สำนวน การใช้มูลบท การเล่าเรื่อง และการใช้สหพท

1) การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำ ประกอบด้วย 2 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ (1) การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่ออ้างถึงบุคคลต่างๆ ประกอบด้วย การอ้างถึงนักโทษประหาร ผู้เสียหาย ผู้ทำหน้าที่ประหาร สารพิษที่ใช้ฉีดประหาร อาชญากรรม และการประหารชีวิต (2) การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบรรยาย ประกอบด้วย การบรรยายพฤติกรรมของนักโทษเหยื่อ เจ้าหน้าที่ และการบรรยายการตายของผู้เสียหาย การตายของนักโทษจากการยิงเป้าและการฉีดสารพิษ พบว่ากลวิธีนี้เป็นกลวิธีที่สำคัญและโดดเด่นที่สุดโดยสื่อภาพตัวแทนของนักโทษประหารว่าเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย เป็นผู้มึนใจโหดเหี้ยม เป็นผู้ขาดศีลธรรม เป็นผู้ไม่เกรงกลัวกฎหมาย กระทำผิดซ้ำซาก เป็นผู้ที่สังคมไม่ต้องการ และเป็นผู้ก่อกรรมชั่ว นอกจากนี้ยังสื่อภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่าเป็นกระบวนการทางกฎหมาย เป็นกระบวนการที่รอบคอบรัดกุม เป็นกระบวนการที่น่ากลัว เป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม และเป็นการชดใช้กรรม

2) การใช้สำนวน แม้การใช้สำนวนจะปรากฏจำนวนน้อยแต่ก็สามารถสื่อภาพตัวแทนได้เป็นอย่างดี จากการวิเคราะห์พบว่าการใช้สำนวนสื่อภาพตัวแทนของนักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดซ้ำซากไม่เกรงกลัวกฎหมายกล่าวคือเป็นผู้ที่เคยได้รับโอกาสในการกลับตัวแล้วแต่ก็ยังกลับมาทำซ้ำอีก นอกจากนี้ยังสื่อภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่าเป็นกระบวนการทางกฎหมาย และเป็นกระบวนการที่น่ากลัวเพราะเป็นการฆ่านักโทษให้ตายเพื่อเป็นแบบอย่างให้คนในสังคมกลัวที่จะทำผิด

3) การใช้มูลบทหรือสภาวะเกิดก่อน จากการวิเคราะห์พบว่ามีกลวิธีสื่อภาพตัวแทนของนักโทษประหารว่าเป็นผู้ไม่เกรงกลัวกฎหมายกระทำผิดซ้ำซากโดยตีความได้จากรูปภาษาที่แสดงมูลบทว่านักโทษเคยต้องโทษมาก่อนหน้านี้แล้ว นอกจากนี้ยังสื่อภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่าเป็นกระบวนการที่มีการตรวจสอบรัดกุม และเป็นกระบวนการที่น่ากลัวเพื่อปรามคนในสังคมไม่ให้ทำผิดโดยสื่อจากมูลบทที่แนะนำว่าภาครัฐได้ประหารนักโทษอย่างต่อเนื่องเป็นต้น

4) **การเล่าเรื่อง** เป็นกลวิธีการบรรยายเรื่องราวโดยละเอียดไปตามลำดับเวลาทำให้ผู้อ่านรู้สึกคล้อยไปตามเหตุการณ์และเข้าใจเรื่องโดยละเอียด กลวิธีการเล่าเรื่องสื่อภาพตัวแทนของนักโทษประหารว่าเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม นอกจากนี้ยังสื่อภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่าเป็นกระบวนการที่น่ากลัวผ่านการเล่าถึงขั้นตอนการประหารโดยการยิงเป้าที่ทำให้ภาพหวาดเสียวน่ากลัว และกระบวนการประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรมโดยสื่อผ่านการเล่าถึงกระบวนการฉีดสารพิษว่ามีลักษณะคล้ายกระบวนการทางการแพทย์มีความเป็นวิทยาศาสตร์และทำให้นักโทษตายโดยไม่ทรมาน การเล่าเรื่องยังแสดงให้เห็นโครงสร้างที่เป็นเหตุเป็นผลของเรื่องราวซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องกรรมด้วย

5) **การใช้สหบท** ประกอบด้วย 3 กลวิธีย่อยได้แก่ (1) การยกคำพิพากษาของศาล กลวิธีสื่อภาพตัวแทนของนักโทษว่าเป็นผู้กระทำผิดซ้ำซากไม่เกรงกลัวกฎหมาย และสื่อภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่าเป็นกระบวนการที่มีเหตุมีผลหรือเป็นกระบวนการทางกฎหมาย (2) การยกคำกล่าวของบุคคลทั้งที่เป็นคำกล่าวโดยตรง (direct quotation) และการอ้างคำกล่าว (indirect quotation) สื่อภาพตัวแทนของการประหารชีวิตว่าเป็นกระบวนการทางกฎหมาย เพราะเป็นการทำตามคำสั่งของศาล นอกจากนี้ยังสื่อว่าการประหารเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรมด้วย (3) การแทรกข่าวอาชญากรรมอื่นๆ

6.1.3 ภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตที่สื่อผ่านกลวิธีทางภาษาในฉบับท

ภาพตัวแทนของนักโทษประหาร ประกอบด้วย 3 กลุ่ม ได้แก่

ภาพตัวแทนนักโทษประหารกลุ่มที่ 1 “นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย” กลุ่มนี้ประกอบด้วยภาพตัวแทน 2 ภาพได้แก่ (1) นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งสื่อผ่านตัวบทว่านักโทษละเมิดกฎหมายและกระทำผิดโดยเจตนาเพราะวางแผนมาก่อนลงมือกระทำ (2) นักโทษประหารเป็นผู้ไม่เกรงกลัวกฎหมายและกระทำผิดซ้ำซาก โดยสื่อว่านักโทษเคยกระทำผิดมาก่อนและเมื่อจะถูกประหารชีวิตก็ยังไม่สะทกสะท้านต่อการประหารแม้แต่น้อย

“ภาพตัวแทนนักโทษประหารกลุ่มที่ 2 “นักโทษประหารเป็นผู้ก่อกรรม” กลุ่มนี้ประกอบด้วยภาพตัวแทน 3 ภาพ ได้แก่ (1) นักโทษประหารเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม ซึ่งสื่อว่า

นักโทษกระทำพฤติกรรมที่รุนแรงสะท้อนขวัญผู้อื่นและพฤติกรรมนั้นกระทำกับคนที่ไม่มีทางสู้ (2) นักโทษประหารเป็นผู้ขาดศีลธรรม โดยเสนอนักโทษฆ่าผู้ที่สัมพันธ์ใกล้ชิดหรือมีบุญคุณกับตน (3) นักโทษประหารเป็นผู้ก่อกรรมชั่วกับผู้อื่น โดยเสนอว่าการก่ออาชญากรรมเป็นการสร้างกรรมซึ่งทำดีก็ได้รับผลดีเมื่อทำชั่วก็ต้องได้ผลชั่ว

ภาพตัวแทนนักโทษประหารกลุ่มที่ 3 “นักโทษประหารเป็นผู้ที่สังคมไม่ต้องการ” ซึ่งเสนอนักโทษเป็นเศษเดนของสังคมเป็นเหมือนสัตว์ร้ายหรือซาตาน ไม่มีค่าจึงสมควรที่จะถูกประหารชีวิต

ภาพตัวแทนของนักโทษประหารที่ปรากฏล้วนเป็นภาพด้านลบและทำให้เห็นว่า “นักโทษประหารเป็นบุคคลอันตราย” โดยภาพตัวแทนที่เด่นชัดคือ นักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย นักโทษประหารเป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม นักโทษประหารเป็นผู้ไม่เกรงกลัวกฎหมาย และกระทำผิดซ้ำซาก นักโทษประหารเป็นผู้ขาดศีลธรรม ส่วนภาพที่ปรากฏค่อนข้างน้อย ได้แก่ นักโทษประหารเป็นผู้ที่สังคมไม่ต้องการ และนักโทษประหารเป็นผู้ก่อกรรมชั่ว ทั้งนี้ไม่ปรากฏภาพด้านที่เสนอนักโทษเป็นเหยื่อที่ถูกกระทำจากสังคม

ภาพตัวแทนของการประหารชีวิต ประกอบด้วย 3 กลุ่มได้แก่

ภาพตัวแทนการประหารชีวิตกลุ่มที่ 1 “การประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย” กลุ่มนี้ประกอบด้วยภาพตัวแทน 2 ภาพ ได้แก่ (1) การประหารชีวิตเป็นการดำเนินการตามกฎหมาย ซึ่งเสนอว่าการประหารเป็นการทำตามพิพากษาของศาลเพื่อให้สิ้นสุดกระบวนการทางกฎหมาย การลงโทษประหารไม่ได้เป็นการล้างแค้นเพราะผู้ลงโทษคือศาลซึ่งเป็นกลาง และการประหารเป็นกระบวนการที่มีเหตุมีผลในการตัดสิน (2) การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่รอบคอบรัดกุม ซึ่งเสนอว่ากระบวนการพิจารณาคดีใช้ระยะเวลายาวนานเพราะต้องละเอียดรอบคอบ มีการตรวจสอบประวัติอาชญากรรมก่อนประหารต่อหน้าสักขีพยานจากหน่วยงานต่างๆ และยังมีตรวจสอบซ้ำในบางขั้นตอนด้วยเพื่อป้องกันการผิดพลาด

ภาพตัวแทนการประหารชีวิตกลุ่มที่ 2 “การประหารชีวิตเป็นการชดใช้กรรม” ภาพตัวแทนกลุ่มนี้ประกอบด้วยภาพตัวแทน 2 ภาพ ได้แก่ (1) การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่น่ากลัว ซึ่งเสนอว่าการการประหารทำให้นักโทษเสียชีวิต แม้แต่นักโทษที่ฆ่าผู้อื่นหรือถูกมองว่าโหดเหี้ยมก็ยังหวาดกลัวเมื่อเข้าสู่ลานประหารอีกทั้งการประหารเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องไม่มีใครรอดพ้นจากเงื้อมมือของกฎหมาย นักโทษซึ่งมีพฤติกรรมโหดเหี้ยมต้องชดใช้สิ่ง

ที่ตนกระทำด้วยชีวิต (2) การประหารชีวิตเป็นการใช้กรรมที่ก่อไว้ ซึ่งสื่อว่าการทำผิดคือการก่อกรรม การประหารชีวิตจึงเป็นการชดใช้ความผิดนั้น

ภาพตัวแทนการประหารชีวิตกลุ่มที่ 3 “การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม” ภาพตัวแทน “การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม” จะสื่อว่าการประหารชีวิตด้วยการฉีดยาเป็นกระบวนการที่ไม่คล้ายกระบวนการรักษาทางการแพทย์และเป็นวิทยาศาสตร์ทำให้นักโทษตายโดยไม่ทรมาน ส่วนการประหารด้วยการยิงเป้าแม้จะทำให้นักโทษเจ็บปวดแต่สิ้นใจทันที รวมถึงกระบวนการประหารชีวิตเป็นเพียงบทลงโทษแต่ขั้นตอนต่างๆ ที่ปฏิบัติต่อนักโทษอย่างมีมนุษยธรรม

จากการวิเคราะห์พบว่าภาพตัวแทนของการประหารชีวิตที่ปรากฏอย่างโดดเด่นคือ การประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่รอบคอบรัดกุม การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่น่ากลัว ส่วนภาพที่โดดเด่นรองลงมาได้แก่การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม และการประหารชีวิตเป็นการชดใช้กรรม

อย่างไรก็ตามมีภาพตัวแทนที่ดูเหมือนจะไม่สอดคล้องกัน ได้แก่ การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่น่ากลัว และ การประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม แต่เมื่อพิจารณาจะพบว่าภาพตัวแทนทั้ง 2 ภาพสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล กล่าวคือ ภาพตัวแทนการประหารชีวิตเป็นกระบวนการที่น่ากลัวมีผลในการปรามการกระทำผิดของคนในสังคม ภาพตัวแทนนี้โดดเด่นในช่วงการประหารชีวิตโดยการยิงเป้า ทั้งนี้ในช่วงเวลาเดียวกันก็ปรากฏภาพของความมีมนุษยธรรมเช่นเดียวกันแต่ความมีมนุษยธรรมที่ปรากฏนั้นไม่ได้สื่อถึงวิธีการประหารแต่ปรากฏในขั้นตอนก่อนการประหาร เช่น อาหารมื้อสุดท้าย ฯลฯ จากนั้นเมื่อมีการเปลี่ยนรูปแบบของการประหารจากการยิงเป้าเป็นการฉีดยาพิษ ภาพตัวแทนที่โดดเด่นในช่วงนี้คือภาพของกระบวนการที่มีมนุษยธรรมซึ่งสื่อให้เห็นว่าการประหารชีวิตวิธีนี้ไม่รุนแรง นักโทษไม่ทรมาน ในช่วงเวลาเดียวกันนี้ภาพความน่ากลัวของการประหารยังคงอยู่แต่ความน่ากลัวจะเกิดจากการเสนอว่านักโทษที่กระทำผิดร้ายแรงสุดท้ายจะถูกประหารไม่มีใครรอดจากกระบวนการทางกฎหมายไปได้ซึ่งไม่ได้เกิดจากรูปแบบวิธีการของการประหารชีวิต นอกจากนี้ความน่ากลัวยังแฝงมากับการเล่าเรื่องโดยบรรยายภาพขั้นตอนการฉีดยาพิษว่านักโทษค่อยๆ เสียชีวิตอย่างช้าๆ รายละเอียดดังกล่าวอาจทำให้ผู้อ่านหนังสือพิมพ์รู้สึกว่าการประหารไม่รุนแรง

6.1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทกับวิถีปฏิบัติทางวาทกรรมและวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม

ผู้วิจัยได้นำกรอบการวิเคราะห์องค์ประกอบในการสื่อสาร (SPEAKING) ของเดอลส์ ไทมส์ (Hymes, 1974) มาเป็นเครื่องมือวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางวาทกรรม (Discourse Practice) พบว่าภาพรวมของ การเสนอข่าวเกี่ยวกับนักโทษประหารและการประหารชีวิตเป็นการสื่อสารที่เกิดขึ้นในช่วงที่มีการประหารโดยหลังจากประหารแล้วจะมีการเสนอข่าวตามมา การสื่อสารดังกล่าวเป็นการสื่อสารที่สื่อไปยังคนจำนวนมากเนื่องจากหนังสือพิมพ์ทั้ง 6 ชื่อฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ มติชน ข่าวสด คมชัดลึก สยามรัฐ เป็นหนังสือพิมพ์ที่มียอดจำหน่ายสูง ลำดับการส่งสารและรับสารเริ่มจากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประหารส่งสารที่ให้ข้อมูลด้านคดีความ และการให้สัมภาษณ์ไปยังผู้สื่อข่าวในขั้นตอนนี้ผู้สื่อข่าวเป็นผู้รับสาร จากนั้นผู้สื่อข่าวกรองข่าวที่ได้รับแล้วเขียนลงหนังสือพิมพ์ขั้นตอนนี้นักข่าวเป็นผู้ส่งสารมีผู้อ่านหนังสือพิมพ์เป็นผู้รับสาร ทั้งนี้ผู้อ่านหนังสือพิมพ์มีความเข้าใจว่าข่าวที่ปรากฏนั้นเป็นเหตุการณ์จริง

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาแล้วพบว่าการสื่อสารดังกล่าวผู้ส่งสารและผู้รับสารไม่ได้อยู่ในสถานที่เดียวกัน เพราะเป็นการสื่อสารผ่านช่องทางสื่อสิ่งพิมพ์ในรูปแบบตัวอักษร จุดมุ่งหมายของการสื่อสารประกอบด้วยวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือเป็นการนำเสนอข้อเท็จจริงจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพื่อให้ประชาชนทราบข่าวและใช้ข่าวเป็นเครื่องมือปรามคนในสังคมที่คิดจะทำผิดว่าอาจจะมีความผิดอย่างเดียวกันกับนักโทษ เมื่อวิเคราะห์การลำดับวัจนกรรมมีองค์ประกอบเหมือนข่าวทั่วไปคือ พาดหัวข่าว ความนำ และรายละเอียดของข่าว เนื้อหาเหล่านี้สื่อผ่านพาดหัวข่าวที่สะดุดตาบางครั้งสื่อทัศนคติด้านลบโดยตรงต่อนักโทษผ่านสรรพนามที่ใช้เรียก และยังสร้างความน่าเชื่อถือโดยการยกคำพูดที่บุคคลสำคัญให้สัมภาษณ์ด้วย

เมื่อพิจารณาวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม (Sociocultural Practice) ซึ่งเป็นผลให้วาทกรรมถูกผลิตและแพร่กระจายผ่านหนังสือพิมพ์รายวันโดยสื่อภาพตัวแทนของนักโทษประหารและการประหารชีวิตดังที่สรุปไปก่อนหน้านี้พบว่าประกอบด้วยปัจจัยสำคัญ 4 ด้าน ได้แก่ (1) การบังคับใช้กฎหมายเพื่อปกครอง ซึ่งมีการระบุไว้ว่าการกระทำใดผิดและต้องถูกลงโทษอย่างไร มีวิธีการดำเนินการตามขั้นตอนเช่นไร ปัจจัยนี้ดูเหมือนจะสัมพันธ์กับภาพตัวแทนของนักโทษเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย และสัมพันธ์กับภาพตัวแทนของการประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย (2) การทำสงครามปราบปรามยาเสพติด การประหารชีวิตนักโทษยาเสพติดมีมากขึ้นเป็นเท่าตัวในช่วงการประกาศสงครามกับยาเสพติดส่งผลให้องค์กรสิทธิ

มนุษยชนออกมาเรียกร้องถึงความเหมาะสมโดยอ้างเหตุผลว่าอาจมีการประหารผิดตัว เป็นการแก้ปัญหาคือรุนแรง ฯลฯ ปัจจัยนี้ดูเหมือนจะสัมพันธ์กับภาพตัวแทนนักโทษประหารเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายโดยการคำยาเสพติด นักโทษประหารเป็นผู้ที่สังคมไม่ต้องการ และยังสัมพันธ์กับภาพตัวแทนการประหารชีวิตเป็นกระบวนการทางกฎหมาย **(3) การต่อต้านจากองค์กรสิทธิมนุษยชน** องค์กรสิทธิมนุษยชนได้ออกมาคัดค้านการบังคับใช้โทษประหารชีวิตทำให้มีการเปลี่ยนรูปแบบการประหารจากการยิงเป้าเป็นการฉีดยาซึ่งเป็นวิธีที่นุ่มนวลและสากลมากขึ้นทำให้ภาพตัวแทนของการประหารเป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรม นอกจากนี้องค์กรสิทธิมนุษยชนมักกล่าวว่า การประหารชีวิตสามารถเกิดข้อผิดพลาดได้ซึ่งอาจจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้มีการเสนอข่าวว่าการประหารจะมีสักขีพยานและมีการตรวจสอบข้อมูลอย่างละเอียดก่อนประหารนักโทษทุกครั้ง **(4) แนวคิดทางศาสนาและความเป็นสังคมแบบรวมหมู่** โดยเรื่องกฎหมายแห่งกรรมมีความสัมพันธ์กับภาพนักโทษประหารเป็นผู้ก่อกรรมและการประหารชีวิตเป็นการชดใช้กรรม อีกทั้งยังสัมพันธ์กับภาพนักโทษเป็นผู้ขาดศีลธรรมด้วย

6.2 อภิปรายผลการวิจัย

1) จากข้อมูลช่วง พ.ศ. 2539 ถึง พ.ศ. 2552 มีการประหารชีวิตทั้งสิ้น 26 ครั้งจำนวนนักโทษที่ถูกประหาร 50 ราย เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเป็นช่วงเวลาผู้วิจัยพบว่าช่วงแรกการประหารชีวิตจะใช้ประหารผู้ที่ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา โดยช่วงพ.ศ. 2539 – 2543 มีการประหารชีวิตนักโทษ 22 รายในจำนวนนี้มีนักโทษคดีฆ่าผู้อื่น 20 ราย คดียาเสพติดเพียง 2 ราย ทั้งนี้ช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงเริ่มต้นของการแก้ไขปัญหายาเสพติด

ต่อมาในสมัยรัฐบาล พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร สมัยที่ 1 พ.ศ. 2544 - 2546 มีนโยบายสำคัญที่รู้จักในวงกว้างคือของการประกาศสงครามยาเสพติดมีการประหารชีวิต 25 รายในจำนวนนี้เป็นนักโทษคดียาเสพติด 14 รายจะเห็นได้ว่ามีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างมาก จนต่อมากองคกรสิทธิมนุษยชนได้ออกมาเรียกร้องให้ยกเลิกเพื่อความมีมนุษยธรรมแต่การประหารยังคงดำเนินต่อไปโดยเปลี่ยนรูปแบบจากการยิงเป้ามาเป็นฉีดยาซึ่งเป็นวิธีการที่นุ่มนวลขึ้น ชาวการประหารชีวิตมักเสนอภาพที่น่ากลัวน่าหวาดเสียวของการประหารโดยเล่าถึงประวัติของนักโทษและขั้นตอนการประหารโดยละเอียด อย่างไรก็ตามเมื่อสังเกตพาดหัวข่าวผู้วิจัยพบว่า จะเน้นไปที่คดียาเสพติด เช่น มีนักโทษประหารที่ถูกประหารคราวเดียวกัน 5 รายแต่เป็นคดียา

เสพติด 4 ราย ก็จะเน้นพาดหัวข่าวที่ 4 ราย เป็นต้น และมักแสดงจำนวนนักโทษที่รอการประหารว่ามีกี่ราย ทั้งนี้การนำเสนอข่าวอาจมีผลเพื่อให้คนในสังคมเกรงกลัวที่จะกระทำผิด จากนั้นประเทศไทยได้เว้นว่างการประหารอีก 5 ปี จนกระทั่งเมื่อ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2552 ในสมัยของนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ การประหารครั้งนั้นมีนักโทษคดียาเสพติดถูกประหาร 2 ราย ซึ่งจะเห็นว่านักโทษในช่วงหลังจะเป็นคดียาเสพติดเป็นส่วนใหญ่

2) หากมองในแง่ของอำนาจในการสื่อสารผู้ที่มีอำนาจสูงสุดคือเจ้าหน้าที่รัฐเพราะข้อมูลที่ปรากฏในข่าวเสนอโดยเจ้าหน้าที่รัฐเป็นลำดับแรก ข้อมูลนี้จะกล่าวถึงประวัติอาชญากร ขั้นตอนการจับกุม การดำเนินคดี การตัดสินของศาล การขอพระราชทานอภัยโทษ เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้จะเห็นว่าเจ้าหน้าที่ได้ให้ข้อมูลแก่ผู้สื่อข่าวว่า “นักโทษมีพฤติกรรมอะไร ถูกจับกุมและตัดสินอย่างไร” เป็นหลัก จากนั้นผู้สื่อข่าวนำข้อมูลส่วนนี้มาประกอบกับการบรรยายบรรยากาศในวันประหารแล้วสื่อมายังประชาชน จากขั้นตอนการสื่อสารดังกล่าวได้ส่งผลให้ภาพตัวแทนของนักโทษที่สื่อออกมาเป็นภาพลบอย่างน้อยที่สุดคือเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย นอกจากนี้การให้รายละเอียดพฤติกรรมที่นักโทษกระทำซึ่งมักเป็นพฤติกรรมที่อุกอาจรุนแรงก็ช่วยตอกย้ำภาพความโหดเหี้ยมของนักโทษได้เป็นอย่างดี

3) งานวิจัยด้านสังคมหลายชิ้นได้ศึกษาเกี่ยวกับ “การประหารชีวิต” ทำให้เห็นว่าที่ผ่านมาคนไทยยังสนับสนุนให้คงโทษประหารชีวิตอยู่ และการประหารชีวิตถูกใช้เป็นเครื่องมือของผู้ปกครองในการปราบคนในสังคมให้อยู่ในกฎระเบียบ อย่างไรก็ตามแนวโน้มการยกเลิกโทษประหารชีวิตอาจจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต เพราะกระแสต่อต้านการประหารเริ่มมีมากขึ้นและทุกครั้งที่ต่อต้านก็สร้างแรงกระเพื่อมได้ เช่น ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการประหารให้เป็นกระบวนการที่มีมนุษยธรรมมากขึ้น อีกทั้งในระดับนานาชาติเองก็พยายามผลักดันให้มีการยกเลิกโทษประหารเห็นได้จากสหภาพยุโรปได้ทักท้วงเมื่อเกิดการประหารครั้งล่าสุดในไทย อย่างไรก็ตามการจะยกเลิกต้องเริ่มจากความเข้าใจอันดีที่มีต่อการประหารทั้งนี้อาจจะต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่ายเพื่อหาแนวทางพิจารณาให้ถ่วงถี่ หรืออาจเริ่มจากการยังคงโทษประหารไว้แต่ใช้เมื่อจำเป็นจริงๆ ก็ได้ ฌ็อง-ปอล ซาทร์ (1905-1980) ได้เสนอว่า หากยกเลิกแล้วอาจจะต้องมีการเก็บสถิติว่ามีอัตราการกระทำผิดสูงขึ้นหรือไม่ ซึ่งผู้วิจัยเห็นด้วยกับความคิดนี้

โดยอาจเริ่มจากดูสถิติในช่วงที่ไม่มีการประหารเทียบกับช่วงที่มีการประหารเพื่อหาคำตอบที่เหมาะสมกับคำถามที่ว่าประเทศไทยควรจะยกเลิกโทษประหารชีวิตหรือยัง

4) จากการเก็บข้อมูลผู้วิจัยพบข้อมูลที่เป็นบทความแสดงความคิดเห็น 1 บทความ ผู้วิจัยได้ตัดบทความดังกล่าวออกจากกลุ่มข้อมูลเนื่องจากเป็นต้นบทความละประเภทและไม่อยู่ในขอบเขตของงานวิจัยนี้ กล่าวคือ ข่าวนำเสนอข้อมูลหรือเหตุการณ์ในขณะที่บทความแสดงความคิดเห็นมุ่งแสดงทัศนะของผู้เขียนบทความต่อเรื่องหนึ่งๆ เป็นสำคัญ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้เก็บ “ข่าวประเภทรายงานพิเศษ” จำนวน 3 ชิ้นไว้ในกลุ่มข้อมูลเนื่องจากข้อมูลในข่าวประเภทรายงานพิเศษจะมีลักษณะเหมือนการรายงานข่าว คือ เป็นการกล่าวถึงเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นว่ามีรายละเอียดอย่างไร และมีลำดับเหตุการณ์ในแต่ละครั้งอย่างไรตั้งแต่ต้นจนจบการนำเสนอ

6.3 ข้อเสนอแนะ

1) การศึกษาวิจัยครั้งนี้เก็บข้อมูลจากหนังสือพิมพ์รายวันไทย 6 ชื่อฉบับซึ่งส่วนนี้อาจจะครอบคลุมแต่ภาพตัวแทนที่ปรากฏในกลุ่มหนังสือพิมพ์ ผู้วิจัยเห็นว่าหากมีการศึกษาจากกลุ่มข้อมูลอื่น เช่น สารคดี งานวรรณกรรม การสัมภาษณ์องค์กรอิสระ อาจจะทำให้เห็นภาพตัวแทนอื่นๆ ที่ต่างออกไปได้

2) ศึกษาเปรียบเทียบวาทกรรมที่แข่งขันกัน เช่น บทสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่รัฐ กับบทสัมภาษณ์ขององค์กรสิทธิมนุษยชนซึ่งอาจจะทำให้เข้าใจความคิดของแต่ละฝ่ายอันจะนำไปสู่การทำความเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นได้

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กนกพรรณ วิบูลย์ศรีน. การเปรียบเทียบภาพตัวแทนของผู้หญิงสมัยใหม่และหลังสมัยใหม่ในภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์อเมริกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสื่อสารมวลชน ภาควิชาสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

กนกวรรณ ขวัญดี. การยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรม คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2550.

กฤษฎาพรรณ หงส์ลดารมภ์. ปริศนาเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย: การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอุดมการณ์. ทุนวิจัยกองทุนรัชดาภิเษกสมโภช จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

กฤษฎาพรรณ หงส์ลดารมภ์ และ ชีรนุช โชคสุวนิช. วาทศิลป์ศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

กาญจนา แก้วเทพ. การศึกษาสื่อมวลชนด้วยทฤษฎีวิพากษ์ (Critical Theory): แนวคิดและตัวอย่างงานวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: Higher Press, 2547.

กาญจนา แก้วเทพ. การวิเคราะห์สื่อ : แนวคิดและเทคนิค. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: แบรินด์เอจ, 2547.

กาญจนา แก้วเทพ. สื่อและวัฒนธรรมศึกษากับสังคมไทย. รัฐศาสตร์สาร, 23 (มีนาคม 2545) : 51-97.

กาญจนา เจริญเกียรติบวร. ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับมุมมองในข่าววัดพระธรรมกายที่เสนอในหนังสือพิมพ์ไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

กาญจนา เจริญเกียรติบวร. การวิเคราะห์วาทกรรมเรื่องตลกภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

- กานดา สุขเกษม. วาทกรรมเชิงวิพากษ์ในรายการ “รัฐบาลหุ่น” ทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวี.
 วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสื่อสารมวลชน ภาควิชาการสื่อสารมวลชน
 คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- คณะกรรมการกฤษฎีกา,สำนักงาน. ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499. [ออนไลน์], ตุลาคม
 2554. แหล่งที่มา [http://web.krisdika.go.th/data/law/law4/%bb06/%bb06-20-9999-
 update.pdf](http://web.krisdika.go.th/data/law/law4/%bb06/%bb06-20-9999-update.pdf)
- คณะกรรมการกฤษฎีกา,สำนักงาน. พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522. [ออนไลน์],
 ตุลาคม 2554. แหล่งที่มา http://www.krisdika.go.th/wps/PA_Act/images/icons/pdf.
- จิณณ์นภัส แสงมา. การวิเคราะห์วาทกรรมเรื่องเสรีภาพทางเพศในการตอบปัญหาทางเพศของ
สื่อมวลชนไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสื่อสารมวลชน ภาควิชา
 สื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- จิรัฏฐ์ เผ่าจิระศิลป์ชัย. การนำเสนอภาพการก่อการร้ายและตัวละครผู้ก่อการร้ายมุสลิมใน
ภาพยนตร์อเมริกันช่วงปี 1994 – 1998. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขา
 สื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.
- จุฑาพรรณี จามจุรี ผดุงชีวิต. วัฒนธรรม การสื่อสาร และอัตลักษณ์. กรุงเทพฯ : แอคทีฟ พรินท์,
 2550.
- เจริญวิทย์ จิตติวารักษ์. การสร้างสารสนเทศและภาพตัวแทนของชายรักร่วมในเว็บไซต์ไทย.
 วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- จ่านงค์ อติวัฒนสิทธิ์และคณะ. สังคมวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 19. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
 2549.
- ชนกพร พัวพัฒนกุล. อุดมการณ์เกี่ยวกับ “เขมร” ในปริจเฉทหนังสือพิมพ์ไทย: กรณีเหตุ
จลาจลเผาสถานทูตไทยในกัมพูชา พ.ศ. ๒๕๔๖. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต,
 สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
 2548.
- ชนกพร อังศุวิริยะ. “ความเป็นผู้หญิง” ในนิตยสารสตรีสาร (พ.ศ. ๒๔๙๑ – ๒๕๓๙): การศึกษา
ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอุดมการณ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชา
 ภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

ชนินันท์ ศรีธีระวิศาล. การลงโทษประหารชีวิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

ชญาณัฐ วีรสาร. เนื้อหาต้านบั้งเท็งในหนังสือพิมพ์รายวัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาสารนิเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร. วาทกรรมการพัฒนา: อำนาจ ความรู้ ความจริง เอกลักษณะและความ เป็นอื่น. กรุงเทพฯ: ศูนย์วิจัยและผลิตตำรามหาวิทยาลัยเกริก, 2542.

ซีเอ็ดยูเคชั่น, บริษัทจำกัด(มหาชน), ที่สุดในธุรกิจหนังสือพิมพ์ และนิตยสาร ปี 2548 ในเขต กรุงเทพฯ และปริมณฑล จากฐานข้อมูลซีเอ็ดบุ๊คเซ็นเตอร์.[ออนไลน์] 18 สิงหาคม 2553. แหล่งที่มา <http://www.se-ed.com>.

ณัฐพร นครอินทร์. วิวัฒนาการของกระบวนการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทยและปัจจัยที่ ส่งผลต่อความเปลี่ยนแปลง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.

ณัฐพร พานโพธิ์ทอง. โฆษณาตัวเองอย่างไรให้น่าเชื่อถือ? : กลวิธีทางภาษาในการโฆษณา ตัวเองของนักการเมืองไทยจากมุมมองวัจนปฏิบัติศาสตร์. ใน กฤษดาพรรณ หงส์ลด รมภ์ และจันทิมา เอี่ยมมานนท์ (บรรณาธิการ), มองสังคมผ่านวาทกรรม. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.

ดรุณี หิรัญรักษ์. การหนังสือพิมพ์เบื้องต้น. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการหนังสือพิมพ์ คณะนิเทศ ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: วิญญูชน, 2550.

ชนะชัย ผดุงจิตติ. ศัพท์กฎหมายไทย. กรุงเทพฯ: นิติรัฐ, 2549.

ชเนศ วงศ์ยานนาวา. ภาพตัวแทน แทนสิ่งที่แทนไม่ได้. จุลสารไทยคดีศึกษา 12 (มกราคม 2543) : 16 – 18.

ธัญญรัตน์ ทิวถนอม. การลงโทษประหารชีวิต: อำนาจ ความรุนแรง และรัฐไทย. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2550.

ธีรยุทธ บุญมี. มิเชล ฟูโกต์. กรุงเทพฯ: วิภาษา, 2551.

- ธีระยุทธ ลาดีพี. การสะท้อนภาพของเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับชาวมุสลิมในหนังสือพิมพ์ไทย.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการหนังสือพิมพ์ คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- นิติพงศ์ พิเชฐพันธ์. วาทกรรมเหตุการณ์เขาพระวิหาร พ.ศ. 2551 จากหนังสือพิมพ์รายวัน
ภาษาไทย: การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและอุดมการณ์. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2553.
- บงกช สัจจานิตย์. โทษประหารชีวิตในทัศนะของพระอาจารย์ผู้สอนที่มหาจุฬาลงกรณ์ราช
วิทยาลัยและสภาการศึกษามหามกุฏราชวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต,
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2534.
- ประสานงานองค์กรมนุษยชน, คณะกรรมการ. สิทธิมนุษยชน. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการ
ประสานงานองค์กรสิทธิมนุษยชน, 2540.
- ปรีชา ช่างขวัญยืน และคนอื่นๆ. คุณค่าและการประเมินคุณค่าเกี่ยวกับชีวิตและสังคม : โทษ
ประหารชีวิต. กรุงเทพฯ : วี.พริ้นท์ (1991), 2552.
- ปรีชา ช่างขวัญยืน และ สมภาร พรหมทา. มนุษย์กับศาสนา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552.
- ปิ่นแก้ว เหลืองอร่ามศรี. อัตลักษณ์ ชาติพันธุ์ และความเป็นชายขอบ. กรุงเทพฯ : แพลน พริ้น
ติ้ง, 2546.
- ปิยนันท์ พิศรสำราญเดช. การถอดรหัสภาพตัวแทนจากภาพยนตร์และการ์ตูนทางโทรทัศน์ของ
เด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสื่อสารมวลชน คณะนิเทศ
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.
- พินิจ ลาภานานนท์. สงครามยาเสพติด การแก้ปัญหาที่ไม่ยั่งยืน. กรุงเทพมหานคร: สำนักงาน
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กระทรวงยุติธรรม, 2550.
- พิพัฒน์ พสุธารชาติ. รัฐกับศาสนา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ศยาม, 2549.
- เยาวลักษณ์ ศรีเผด็จ. ควรยกเลิกโทษประหารชีวิตหรือไม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต,
คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2523.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญ
ทัศน์, 2546.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมศัพท์รัฐศาสตร์ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน, 2552.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: รุ่งศิลป์การพิมพ์, 2553.

วันชนะ ทองคำเภา. ภาพตัวแทนของสมเด็จพระมหาธรรมราชาในวรรณกรรมไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.

วิเชียร เกษประทุม. สำนวนไทย. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองสาริน การพิมพ์, 2547.

วิโรจน์ อรุณมานะกุล. ภาษา อำนาจ และการเมือง. ใน เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (บรรณาธิการ), รู้ทันภาษารู้ทันการเมือง ทักษะทันสมัย, น. 8-45. กรุงเทพฯ: ขอดิดด้วยคน, 2547.

สมภาร พรหมทา. พุทธปรัชญา มนุษย์ สังคม ละเอียดหาจริยธรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552.

สิทธิเสรีภาพของประชาชน,สมาคม. โทษประหารชีวิตในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: มาสเตอร์เพลส, 2548.

สิทธิเสรีภาพของประชาชน,สมาคม. โทษประหารชีวิตไม่ใช่ความยุติธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : แอมเนสตี อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย, 2554

สิริทิพย์ ชันสุวรรณ. การบริหารงานหนังสือพิมพ์. กรุงเทพฯ: ประกายพริก, 2539.

สิริวิทย์ สุขกันต์. ขบวนการนักศึกษาาระหว่าง พ.ศ. 2511 – 2519: ภาพตัวแทนที่ปรากฏในนวนิยายไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.

สุนันทา อิมประไพ. การสร้างภาพตัวแทนของผู้หญิงสุขภาพดีในนิตยสารสุขภาพและความงาม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

สุนัที่ เลาะวิสี. วาทกรรมความอ่อนความผอมในรายการโทรทัศน์สำหรับสตรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.

สุรเดช โชติอุดมพันธ์. บทบรรณาธิการ. วารสารอักษรศาสตร์, 37 (มกราคม – มิถุนายน 2551) : 1 -15.

เสนาะ เจริญพร. ผู้หญิงกับสังคมในวรรณกรรมไทยยุคทอง. กรุงเทพฯ : มติชน, 2548.

อนุสรณ์ แก่งสำนึก. ทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2543.

อภิัญญา เฟื่องฟูสกุล. อัตลักษณ์ การทบทวนทฤษฎีและกรอบแนวคิด. กรุงเทพฯ :
คณะกรรมการสภาการวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา, 2546.

อุททิศ. แสนโกศิก. กฎหมายอาญาภาค 1. กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์, 2525.

เอกวิทย์ มณีธร. รัฐศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: เอ็ม ที เฟลส, 2554.

เอนก อนาวิกมูล. หญิงชาวสยาม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แสงดาว, 2547.

ภาษาอังกฤษ

Bell, Allan. The Language of News Media. Oxford: Blackwell, 1991.

Blommaert, Jan. Discourse : a critical introduction. Cambridge : Cambridge University
Press, 2005.

Brown, G. and G. Yule. Discourse analysis. Cambridge University Press. 1983.

Death Penalty Information Center. State by State Database. [online] Retrieved July 28
2010. from http://www.deathpenaltyinfo.org/state_by_state

Fairclough, Norman. Discourse and Social Change. Cambridge: Polity Press, 1992.

Fairclough, Norman. (a) Media Discourse. London: Edward Arnold, 1995.

Fairclough, Norman. (b) Critical Discourse Analysis: the critical study of language.
London: Longman, 1995.

Fowler, Roger. Language in the News: Discourse and Ideology in the Press. London:
Routledge, 1991.

Frage. On Sense and Reference. (Peter Geach and Max Black, Translators). Oxford:
Blackwell, 1952.

Hall, S. Representation: Cultural Representations and Signifying Practice. London:
SAGE, 1997.

- Halmari, Helena. DISCOURSE OF DEATH:THE FUNCTION OF THE LOCAL NEWSPAPER COVERAGE OF HUNTSVILLE, TEXAS EXECUTIONS. In Jef Verchueren (ed), Language and ideology, pp. 179-205. International Pragmatic Association, 1999.
- Hofstede, G. Culture's consequences: Comparing values, behaviors, institutions, and organizations across nations. (2nd ed.). California: Sage, 2001.
- Hymes, Dell. Foundations in sociolinguistics : an ethnographic approach. London : Tavistock Publications, 1974.
- Johnstone, Barbara. Discourse Analysis. Blackwell Publishing, 2002.
- Lakoff, George and Johnson, Mark. Metaphors we live by. Chicago : The University of Chicago Press, 2003.
- Mills, Sara. Discourse. London : Routledge, 2004.
- Schiffrin, Deborah. Discourse Marker. Cambridge: Cambridge University Press, 1992.
- Stubbs, M. Discourse analysis: The sociolinguistic analysis of natural language. Chicago: University of Chicago Press,1983.
- Therance D. Miethe and Hong Lu. Punishment a comparative historical perspective. Cambridge: University of Cambridge Press, 2005.
- van Dijk, Teun A . Semantic Macro-Structures and Knowledge Frames in Discourse Comprehension In Marcel Adam Just and Patricia A. Carpenter (ed), Cognitive Processes in Comprehension, pp.1-32. Hillsdale: Lawrence Erlbaum Associates, 1977.
- van Dijk, Teun A. Ideology a multidisciplinary approach. London: Sage, 1998.
- van Dijk, Teun A. Discourse and Power. New York : Palgrave Macmillan, 2008.
- Yule, George. Pragmatics. Oxford : Oxford University Press, 2003.

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายธีระยุทธ สุริยะ เกิดวันอาทิตย์ที่ 18 พฤษภาคม พ.ศ. 2529 ที่จังหวัดพิษณุโลก สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง) สาขาวิชาภาษาไทย จากคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในปีการศึกษา 2551 และเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเมื่อปีการศึกษา 2552